

ACC

NO 24804

71-5

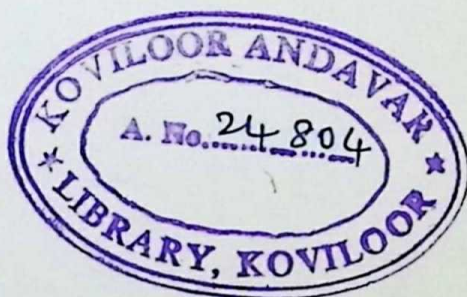
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

மறைமலையடிகள்

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

அன்பளம்பு :
தஞ்சாவூர்
நடராஜ பிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

ஆசிரியர் :
மறைத்திரு. மறைமலையடிகள்

பூம்புகார் பதிப்பகம்

127 (ப. எண். 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)

சென்னை - 600 108.

தொலைபேசி : 25267543

திசம்பாடி தூபவிநாயகம்

பூம்புகார்

புத்தூர்

பூம்புகார் பதிப்பகத்தாருக்கு

விலை ரூ. 80/-

பூம்புகார் வெளியீட்டு எண் : 615

முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல், 2005

வடிவமைப்பு உரிமை : பூம்புகார் பதிப்பகத்தாருக்கு

P. C. No. 9810K811

அச்சிட்டவர்கள் : ஈகிள் பிரஸ், சென்னை - 600 013.

பதிப்புரை

“சிவஞானபோதம்” என்னும் செம்பொருள் செழுந்தமிழ் நூல், முப்பொருள் உண்மை தேற்றும் ஒப்புயர்வில்லா ஒரு தனிப்பொருண்மறை. இந்நூல் வடிவில் மிகவும் குறுகியது. பொருளமைப்பில் நனிமிகப் பெருகியது. இதனையொத்த நூல் வடமொழி மறை, மறைமுடிபு, ஆகமங்களினும், உலகிடை வழங்கும் வேறுள்ள சிறந்த எம்மொழிகளினும் இல்லை என்பது பன்மொழிவல்ல சான்றோர் துணிபு.

இந்நூல் திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டதேவநாயனாரால் திருவருள்தூண்ட நம் தமிழ்மொழிக்கண் முதற்கண் அருளிச்செய்யப்பட்ட விழுமிய தனித்தமிழ் முதனூலாகும். இதனை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று அகப்புறச்சான்றுகள் ஏதுமின்றிப் பிற்காலத்தார் மயக்கங்கொண்டனர். அவர்தம் மயக்கப் புன்மைகளையெல்லாம், இவ்வாராய்ச்சியின்கண் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளார் வலிய பல சான்றுகள் காட்டிக் களைந்தெறிந்துள்ளார்கள்.

இச் சிவஞானபோதத்தினை “மெய்கண்டான் தமிழ்” என உண்மையுணர்ந்த செம்மையோர் மொழிப. இந்நாயனார் “பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித, மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ” என்று தாயுமானச் செல்வரால் வாய்மையுறப் பாராட்டப்பெறுகின்றார். இது பன்னிரண்டு நூற்பாக்களையுடையது. இப் பன்னிரண்டும் நாற்பது வரிகளையுடையது. முன்னாறு நூற்பாக்கள் பொதுவெனவும், பின்னாறு நூற்பாக்கள் சிறப்பெனவும் ஒதப்பெறும். பொது என்பதனைச் சார்பெனவும், சிறப்பென்பதனை உண்மை எனவும் மொழிப.

இப் பன்னிரண்டு நூற்பாக்களுள் முதலெந்தும் முறையே ஒருபுடையாகக் கடவுளுண்மை, வினையுண்மை, உயிருண்மை, மலவுண்மை, அருளுண்மை விளக்குவன. ஏனைய ஏழும்

கடவுளியல், உயிரியல், மலத்தியல், மாயையியல், வினையியல், வீட்டியல், பேற்றியல் என்னும் ஏழ் பொருளும் சூழ்ந்து விளக்குவன. இவ்வேழினையும் “மன்னும் கடவுளாயிர் மாறுமலம் மாயைவினை, கொன்வீடு பேறேழ்மெய்க் கோள்” என நினைவுகூர்க. இவற்றுள் மலம் பண்டைநிலை மாறியொடுங்கும். மாயைவினை பண்டைநிலை மாறி உறுதுணையாகும். ஒருபுடையொப்பாகத் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த பொருட்பாற் பகுதி ஏழும் முறையே கொள்ளுதல் அமையும்.

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளார் நற்றமிழுக்கும் நன்னெறிக்கும் ஆற்றிய அரும்பெருந் தொண்டுகள் அளப்பில. அவற்றுள் நூல் வடிவாக வெளிப்போந்துலவுவன பல. அவ்வெல்லாவற்றுள்ளும் இந்நூல் முடிமணியாகத் திகழ்கின்றது. அதற்குக் காரணம் இச் சிவஞானபோதத்தை யொத்த சீரியநூல் வேறெம்மொழிக்கண்ணும் இன்மையேயாம். ஆசிரியரவர்கள் உலகிற் சிறந்து ஒப்புயர்வற்றுத் தனி நூலாகத் திகழும் திருக்குறளினோடு இதனை யொப்பிட்டு இந்நூலே திருக்குறளின்கண் மிகச் சுருக்கமாக விளக்கிய ‘கடவுளாயிர்’ முதலிய ஏழ்பெரும் பொருள்களைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் வேறு துணை வேண்டாது இனிதாகவும் எளிதாகவும் யாவரும் உணர்ந்துய்யுமாறு விளக்குகின்றதென வலியுறுத்தியுள்ளார்கள். மேலும் பொருளுண்மைகளை எஞ்சாதளந்து இரண்டாயிரத் தறுநூற்றறுபது அடிகளால் ‘திருக்குறள்’ விளக்குகின்றது. ‘மெய்கண்டாந்தமிழ்’ முந்நூற்றறுபது அடிகளால் அங்ஙனமே விளக்குகின்றது. இதனை விழுக்காட்டுமுறையில் விளம்பின் ஏழுகூறினுங் குறைவாம் உண்மை வெளிப்படும்.

ஆசிரியரவர்கள் ஆராய்ச்சி வரைந்தமைத்த அருமையோடு முதலூற்பாவிற் கு நனிமிகச் சிறந்த ஓர் அரிய பேருரையும் வரைந்துள்ளார்கள். அப் பேருரை பண்டை நக்கீரரின் பேருரையினையும் பின்றைச் சிவஞான முனிவரனார் பேருரையினையும் வென்றுவிளங்கும் விழுமியதொன்றாகும்.

அத்தகைய பேருரை நான் முழுவதற்கும் வெளிவரும் பேறு தமிழகம் பெறாதது தவக்குறையே.

இவ்வரிய ஆராய்ச்சி நூலை தமிழ் பெருமக்களும் சிறப்பாக பழந்தமிழ்க் கொள்கையரும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும் சுற்றும் சுற்பித்தும் உண்மை கண்டின்புறுவார்களாக.

- பூம்புகார் பதிப்பகத்தார்

மறைமலையடிகள்
1876 - 1950

உள்ளுறை

			பக்கம்
பதிப்புரை	...	...	3
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி		...	11
பின்னிணைப்பு	...	...	197

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதத் தொன்மைச் சிறப்பு

வேதம் பசுவதன் பால் மெய்யா கமம்நால்வர்
ஓதுந் தமிழதனின் உள்ளுறுநெய் - போதமிகு
நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்.

வேதம் - திருக்குறள். ஆகமம் - திருமந்திரம். நெய் -
வெண்ணெய்.

வெண்பாத்தொகை

ஐயொருப தேழேழும் அங்கமைந்த நாலாறும்
ஐயொன்ப தோரெட்டோ டாறாறும் - துய்யஎட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

மெய்கண்டான்

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும் - வெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டான் என்றொருகால் மேவவரால் வேறின்மை
கைகண்டார் உள்ளத்தின் கண்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

நூல்நுதலிய பொருள்

சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுட் சிறந்ததாயும், சிவஞான சித்தியார் சிவப்பிரகாசம் முதலான வழிநூல் புடைநூல்கட்கு முதனூலாயும், சுவேதவனப் பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் உடைய ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனாரால் ஞானபாதப் பொருளெல்லாஞ் சுருக்கிப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களிலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாயும் உள்ள சிவஞானபோத நூல் உரையிடற்காகா அருமை பெருமையுடையதாய் விளங்குகின்றது. இது தன்னைத் துறைபோகக் கற்றார் எல்லா நூற்பொருளும் ஒருங்குணர்ந்தாராய் மெய்ப்பொருளுறுதிபெற்று முதல்வன் நிருவடிப்பேற்றினைத் தலைப்படுவரென்பது துணிபாகலின், இதனைச் செவ்விதின் ஆராய்ப்புகுந்து முதற்கண் இந்நூலால் நுவலப்படும் பொருள் இவையென்பது விளங்க விரிப்பாம்.

மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளானும் நுகரப்படுவனவாகிய ஐம்பெரும்பூதத் தொகுப்பாகும் இவ்வுலகங் காரணகாரிய நிலைகளிரண்டினும் உள்பொருளே யாமென்பதூஉம், இங்ஙனம் உள்பொருளாய் நிலைபெறும் இவ்வுலகத்தின்கட் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறிந்து வருவனவாகிய உயிர்கள் எண்ணிறந்தனவாய் என்றும் உள்ள அறிவுப் பொருள்களேயாம் என்பதூஉம், அறிவுப் பொருளான இவ்வுயிர்கள் தம் இயற்கையிலேயே அறியாமை வயப்பட்டுத் தம் இயற்கையறிவு மழுங்கிக் கிடக்கக் காண்கின்றே மாதலால் இவை தம்மை அங்ஙனம் பொதிந்து இவற்றோடு ஒருமித்து நிற்கும் அறியாமை தொன்றுதொட்டு உளதா மென்பதூஉம், இவ்வாறு அறியாமை வயப்பட்டு மயங்கும் ஆருயிர்களை அதனினின்றும் விடுவித்து அறிவுறுத்தற் பொருட்டு அவை தமக்குப் பல்வேறு உடம்புகளையும்,

பல்வேறு உலகங்களையும் படைத்துக் கொடுப்பானான இறைவன் ஒருவன் உளனாமென்பதூஉம், இவ்வாறு அவ்வுயிர்கள் உடம்புகளின் வழியாய் உலகங்களிலிருந்து தம் அறியாமை தேய இன்ப துன்பங்களை நுகருமிடத்து ஆண்டுத் தோன்றுவது வினையா மென்பதூஉம், இவ் வினை நுகர்ச்சியானே அறியாமை முற்றுந் தேய்ந்து ஒழிந்தவழி ஆண்டு அவ்வுயிர்கண் மாட்டு முன் சுருங்கிக்கிடந்த இயற்கை அறிவு விரிந்து விளங்க அதன்கண் முதல்வன் நிருவருட்பேரொளி ஒற்றித்து நின்று துளும்புமாகலின் அதுவே வீடுபேறாகு மென்பதூம் பிறவும் இதன்கண் இனிது விளக்கப்படும் அரிய பொருள்களாமென்க. எனவே, இவையெல்லாம் பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்று சொற்கண்ணே அடங்கும்.

1. பதி

இவற்றுட் பதி யென்பது இறைமுதற்பொருள் ஒன்றேயாம்; இது தன் வயத்தனாதல், தூயஉடம்பினனாதல், இயற்கையறிவினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை என்னும் எண்பெருங் குணங்களுடையதாகும். இனி, யிவற்றுள், “தன்வயத்தனாதல் என்பது தான் ஒன்றன் வயப்பட்டு நடவாமல் எல்லாந் தன் ஆணைவழி நின்று ஏவல்கேட்ப அதிகாரம் நடாத்துஞ் சுதந்திர முழுமுதன்மை யுடைமை.” உலகத்தின்கட் சுதந்திரமுடையார் அஃதில்லாதாரைத் தம் ஏவல் வழிவைத்து நடத்தக் காண்கின்றோம். தமக்கு அறிவு இன்மையாலும் ஆற்றல் போதாமையானுந் தாமே ஒரு கரும முடிக்கமாட்டாதார், அது முடித்தற்குரிய அறிவும் ஆற்றலுமுடைய பெரியாரைச் சார்ந்தொழுகி அவர் துணையால் அது முடித்துக்கொள்வர். இதனால், தமக்கு ஒரு மாட்டாமையுள்ள விடத்தே வல்லாரைச் சார்ந்து அவர் சொல்வழி நின்றலும், அஃதில்லாவிடத்துத் தாம் அஃதுடையாரைத் தஞ்சொல்வழி நிறுத்து ஏவலிடுதலும் நன்கறியப்படுதலின், எத்தகைய குறைபாடும் இல்லாத இறைமுதற்பொருள் பிறிதொன்றனைச் சார்ந்து நின்றல் எவ்வாற்றானுமின்மை பற்றி அதற்குத் தன்வயத்தனாதல் என்னுங் குணம் உண்மை பெற்றாம்.

இனித் தூயவுடம்பினனாதல் என்பது “கூன் குருடு முதலான எண்வகை எச்சங்களும், என்பு, தோல், நரம்பு முதலான எழுவகைத் தாதுக்களாற் சமைக்கப்படுதலும், அழுக்குத்திரளல் சீழ்வழிதல் புழுநெளிதல் பவ்வீ நீர் ஒழுகல் நோயான் வருந்துதல் புண்படுதல் இறத்தல் பிறத்தல் முதலான குற்றங்களும் பிறவுமுடைய புன் முதற் றேவ ரீறாகவுள்ள உயிர்த் தொகுதிகள் பெறும் உடம்புகள் போலாது, சீவர்களறிவினான் இப்பெற்றிப்பட்ட தென்றுரைக்கவுமாகாத ஓர் அருமைத் திருமேனியுடையனாதல்.” அறியாமை வயப்பட்டு வருந்தும் உயிர்கட்கு இருவினையை ஊட்டி யொழித்தற்பொருட்டு அசுத்தமாகிய மாயையினின்றும் படைத்துக்கொடுக்கப்படுவன வாகலின் சீவர்கள் பெறும் உடம்புகளெல்லாம் அருவருக்கற் பாலனவேயாம். இறைவன் பெறுகின்ற அருமைத்திருமேனியும் சீவர்கள் பெறும் உடம்புபோல்வ தொன்றென்றுரைப்பே மாயின், அங்ஙனமாகிய அசுத்த வுடம்பைப் பெறும் இறைவற்கும் எமக்கும் வேறுபாடு இல்லாமையின் அவற்குச் சுதந்திர முண்டென்ற கூற்று இழுக்காம். சுதந்திரமின்றாகவே அவன் பிறர்க்குச் சரீரம் படைத்துக்கொடுத்தலும், அச்சரீரங்கள் வசிப்பதற்கு உலகங்கள் சிருட்டித்து வைத்தலும் இல்லை யென்றாம், என்னையோவெனின்? எம்மைப்போலவே நோய் முதலிய குற்றங்களான் வருந்திப் பிறந்து இறந்தொழியும் ஒருவன் எமக்கு அவற்றை எல்லாஞ் சிருட்டித்துத் தரமாட்டுவா னென்றல் ‘குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டினான்’ என்பதுபோல நகைபடுதற் கேதுவாமாகலின் என்க. அற்றன்று, சீவர்கள் சரீரம் போல்வதொன்று கொள்ளுமாயினும், இறைவன் அதுபற்றித் துடக்குறுவான் அல்லனாகலின், அஃதவற்கு இழுக்காதல் யாங்ஙனமெனின்; - நோயுடம்பு கொள்ளினும் அதுபற்றிச் சிறிதுந் துடக்குறாது வேறுநிற்க வல்லனான முதல்வன் தான் ஒரு திப்பிய சரீரங்கொள்ள அறியாது, அங்ஙனம் நோய்ப்பட்டு வருந்துமொரு கரும சரீரம் மேற்கொள்ள வேண்டுதல் என்னையோ வெனக் கூறிமறுக்க. சீவர்கள் வினைப்போக நுகர்தற் பொருட்டு எடுக்குங் கருமசரீரம் அசுத்தமுடைய வாதலும், இறைவன் அச்சீவர்க்கு அறிவு கொளுத்தல் வேண்டுமென்னும் அருட்குறிப்பினானே ஐந்தொழி வியற்று முகத்தாற் றானே ஓர் அருட்டிருவுருவு கொள்ளுதலின் அஃது மங்கல வியற்கைத்தாதலும் அறிவுடையார்க்குத் தெற்றென விளங்குமாதலின் இறைவற்குத் தூய வுடம்பினனாத லென்னுங் குணம் வேண்டப்பட்டது.

இனி இயற்கை யறிவினனாதல் என்பது, “பிறரொடு பொருந்திப் பழகுதலானும் ஆன்றோர் நூல் கற்றலானும் ஆசிரியன் அறிவுறுத்தலானும் அறிவுடையராய்ப் போதுகின்ற ஆன்மாக்கள் போலாது அறிவே உருவாய்த் தன்னியல்பிற் பிரகாசித்தலாம்.” பரமான்மா சீவான்மா இரண்டும் பண்டு தொட்டுத் தொடக்கமும் ஈறுமின்றி நிலைபெறும் அறிவுப் பொருள்களாயினும், அவை அவ்வாறு ஒருங்கு நிலையுறுதல் பற்றியே சமமாவான் செல்லுதலில்லை. பரமான்மா இயற்கை யறிவு விளக்க முடையதாகும்; சீவான்மா இயற்கை யறிவு மழுக்க முடையதாகும். பரமான்மா அவ்வாறு இயற்கையே அறிவு விளங்கப் பெறுதல் எற்றாற் பெறுதுமெனில்; - சீவர்கள் முறை முறையே அறிவு விரிதரப் பெறுதலானும், இயற்கையிலேயே அறியாமை வயப்பட்டு மயங்குவாரான அவர் தாமே தமக்கு அறிவுறுத்திக்கொண்டு அறிவுடையராதல் கூடாமையானும், அவர்க்கு அறிவு தருதற்குக் கடவுளையன்றிப் பிறிதொரு பொருள் காணப்படாமையானும், அங்ஙனமவர்க்கு அறிவுதருதல் வல்லதான அப் பரம்பொருள் தானியற்கையே அறிவுடையதாயிருந்தாலல்லது தானது தருதன் மாட்டாமையானும், அப் பரம்பொருட்கும் அங்ஙனமே அறிவு விளக்குவதொன்றுண் டென்பது எவ்வாற்றானும் பெறப்படாமையானும் பரமான்மா இயற்கையறிவுடைத் தென்பது துணியப்படுமென்க.

இனி முற்றுமுணர்தல் என்பது “இறைமுதற்பொருள் தன் வியாபகத்தினுட்கிடக்குஞ் சீவர்கள் நிலையினையும் ஏனைப் பொருள் நிலையினையும் ஒருங்குணர்ந்து நின்றல்,” சீவர்கட்குரிய சிற்றுணர்ச்சிபோல, முதல்வற்குரிய முற்றுணர்ச்சி காலத்தினால் வரையறுக்கப்படுவதன்று. சீவர்கள் யாம் நேற்று அறிந்தேம், இன்று அறிகின்றேம், நாளை அறிவேம் என்று கூறுவர். நேற்றறிந்தேம் என்ற வழி அதற்கு முன்னை நாள் அறிந்திலம் என்பதும், இன்றறிகின்றேம் என்கின்றவழி நேற்றறிந்தில மென்பதும், நாளையறிவேம் என்னும் வழி நேற்றுமின்று மறிந்திலமென்பதும் இனிது பெறப்படுமொகலின், காலத்தினால் வரையறுக்கப்படும் அறிவு சிறுவரைத்தாதலும் அது முன் அறியாமை வயப்பட்டு நின்றபடியும் புலனாம். இன்னும் முதல்வற்குரிய வுணர்ச்சி சீவர்களுணர்ச்சிபோல இடத்தானும் வரையறுக்கப்படுவதன்று. மாளிகையினை அறிகின்ற சீவர் மலையினை மறத்தலும், மலையினையறிபவர் மாளிகையினை மறத்தலும் கடலையறிபவர் நிலனை மறத்தலும், நிலனையறிபவர்

கடலை மறத்தலுங் காணப்படுதலின் ஓரிடத்தை முனைந்
துணருங்கால் மற்றொன்று உணரப்படாமை தெளிவாய்
விளங்கும். இதுபோலவே இறைவனும் ஒவ்வொரு பொருளாய்
உணர்வனெனின், ஒன்றை உணர்ந்து, பிறிதொன்றை மறந்தொழி
வனாவனென்றாம். ஆகவே, சிற்றுணர்வினரான மக்களோடு
ஒப்பவைத் தெண்ணப்படும் ஆகலின் அஃதிறைவற்குக்
குற்றமாதல் காண்க. இதனானே, இறைவற்குரிய முற்றுணர்ச்சி
காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப் படுவதின்றி
அவற்றையும் அவற்றினுட்பட்ட எல்லாவற்றையும் ஒருங்குணரும்
இயற்கைத்தாமென்க. அம் முற்றுணர்ச்சி புடைபெயர்ந்
தறிவதன்று; தன்கண் எல்லாப் பொருள்களும் பளிங்கினுள்
விளங்கும் வண்ணம்போலத் தாமே தோன்று மென்றறிக.
இன்னும் அளவிறந்த உயிர்த் தொகுதிகளையும் அளவிறந்த
அண்டத் தொகுதிகளையும் முழுதும் நடைபெறுவித்தற்கு
அவற்றினெல்லாந் தான் ஒருமையுற்று நின்றல் வேண்டுதலின்,
முதல்வனது சருவவியாபகத்துவம் முற்றுணர்தலாகிய
சருவஞ்ஞத்துவத்துள்ளே அடங்கும். யாண்டும் நிறைந்து
நின்றாலல்லது ஆங்காங்கு நிலைபெறும் உயிர் வருக்கங்களி
யல்பும் அவற்றைப் பொதிந்திருக்கும் அறியாமையினியற்கையும்
அறிதலாகாமையின் முற்றுணர்தல் முற்று நிறைதலிரண்டுந்
தம்முளியைபு உடையவாமென்க. அற்றன்று, அரசன் தான்
ஓரிடத்திருந்தே தன் செங்கோல் நிழர்கீழ் ஒதுங்கும் ஞாலத்தின்கண்
நிகழ்வனவற்றை அறிதல்போல, முதல்வனுந் தான் ஓரிடத்து
ஏகதேசியாயிருந்தே தன் ஆணைவழி நடைபெறும் எல்லா
உலகங்களின் தன்மையும் எல்லா உயிர்களின் றன்மையும்
அறிதல் செய்வானென்று கோடுமெனின்;- அறியாது கூறினாய்,
அரசன்தான் ஓரிடத்திருந்தே எல்லாம் அறியமாட்டுவான்
அல்லன்; தன்கீழ் அதிகாரிகள் பலப்பலரை ஆண்டாண்டு
இருத்தி அவர் முகத்தான் அறிந்து போதருவன். அறியாமை
வயப்பட்டு மயங்கும் உயிர்களை யறிவுறுத்துகின்ற இறைவற்கு
அங்ஙனம் முறைமுறையே உணர்த்துவார் பிறரின்மையின்
அவ்வுவமை ஈண்டைக்குப் பொருந்தாதென விடுக்க. அற்றன்று,
அறிவு முதிர்ச்சிபெற்ற உயிர்களை ஆங்காங்குத் தன்கீழ்த்
தலைவர்களாக நிறுத்தி அவர் வாயிலாற் பிரபஞ்சகிருட்டி
முதலாயின நடாத்தி அறியுமென்று கொள்ளாமோ வெனின்; -
தன்கீழ்த் தலைவர்களாக நிறுத்தப்படும் மற்றவர்க்கும்
அறிவில்லாத முற்பருவத்திலே அவர் தமக்கு அறிவு
கொளுத்தியவாறும், ஏனையுயிர் உலகங்களை யறிந்தவாறும்

யாங்ஙனம் என்று கடாவுவார்க்கு விடுக்குமாறென்னையோ வென்பது. அவ்வாறன்று, ஏகதேசியாயுள்ள தன் பக்கத்தே அறிவின்றிக் கிடந்த உயிர்களை முதன்முதல் அறிவுறுத்திப் பின்னர் அவர் தம்மாற் பிரபஞ்ச சிருட்டி நடத்துமென்றலே எமது கோட்பாடாம் பிறவெனின்; - தன்னைப்போலவே ஏகதேசிகளாயிருந்து ஐந்தொழில் நடாத்தும் உயிர்களுக்கும் தனக்கும் வேறுபாடில்லாமையின், அவ்வுயிர்கள் தன்னோடு இணங்காமல் மாறுபட்டவிடத்து அவரைத் தன்வயப்படுத்த மாட்டாமை யுண்டாமாதலால் அவ்வாறு கூறுதல் முதல்வன் இறைமைக்குணத்திற்கு இழுக்காமென்க. அங்ஙனமன்று, முதல்வனுக்கு அளவில்லாத ஆற்றலுண்டென்று கோடுமாகலின் உயிர்கள் முரணியவிடத்து அவர்தம்மை ஒறுத்தடக்கித் தன்னிச்சை வழியே நிறுத்துக்கொள்ளமாட்டுவானெனின்; அதுவும் பொருந்தாது, ஏகதேசியாய் ஒரிடத்தே மாத்திரமிருந்து ஒரு சிலவற்றையே அறிவித்தலும் ஒரு சிலவற்றையே அசைவித்தலுஞ் செய்தற்குரியனான ஒருவனைப் பலவிடங் களினும் நிறைந்து கிடப்பாரான அறிவுடையுயிர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து வென்று அவன் ஆட்சியுரிமையினைக்கொள்ளுதல் எளிதிலே கைகூடற்பால தொன்றாகலானும், சருவவியாபியாய் யாண்டும் நிறைந்துநின்று எல்லாவுலகங்களையும் அசைவித்தலும் எல்லாவுயிர்களையும் அறிவித்தலுமே அளவிலாற்ற லெனப்படு மல்லது ஒருகாலத்து ஒரிடத்து மாத்திரம் இருக்கமாட்டுவானாய் ஒரு சிலவற்றை மாத்திரம் இயக்குவானை அளவிலாற்றல் உடையனென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தலின்மையானும் அவ்வாறு கோடல் யாண்டையதென்றொழிக. இன்னுமிதுபற்றி வருங்கடாவும் அதற்கு விடையுமாய் வரும் விரிவெல்லாம் சிவஞானபோத அகலவுரையின்கட் காட்டுவாம். ஈண்டு ரைப்பின் விரியும். இவ்வாற்றால் இறைவன் முற்றுணர்ச்சிக்குச் சருவவியாபகத்துவம் இன்றியமையாத அங்கமாதலின், அம் முற்றுணர்ச்சிக்கண் இஃதடங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனி இயல்பாகவே பாசங்களினங்குதல் என்பது "தன்னியற்கையே பாசங்களின் விடுபட்டு நின்றல்." பாசம், கட்டு என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். ஆன்மாக்களை இயற்கையிலேயே சிறைசெய்து அவரறிவைக் கட்டி நின்றலின் அறியாமையிருள் பாசம் என்று பெயர்பெறும். ஒவ்வொரு பொருட்குமுள்ள இயற்கைத் தன்மையை மாற்றுதல் யாரானும் ஆகாது. நீரின்றண்மையும் அனலின் வெம்மையும் யாரானும் மாற்றமுடியா. இயற்கையிலேயே அறிவுருவாய் விளங்கும்

முதல்வனைக் கவிந்து பற்றுதற்குரிய தன்மை பாசத்தின்கண் இன்றாய்ச் சீவான்மாவைப் பற்றுதற்கியைந்த அளவான் மாத்திரம் அதன்கண் அவ்வாற்றல் நிலைவதாயிற்று. அஃதப் பொருட்குள்ள இயற்கையாம். பளிங்கில் ஒருருவந்தோன்றுதலும், முருட்டுக் கருங்கல்லில் அது தோன்றாமையும் என்னை யென்று நுணுகியாராய்வார்க்குப் பொருளியற்கை இனைத்தென்றல் நன்கறியப்படும். இன்னும் இவற்றின் விரிவெல்லாம் முன்னர்ச் சூத்திரவாராய்ச்சியுட் காணப்படும், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. இதனானே, ஒன்றாற் சிறைபடாது அகன்று திவ்விய அருண்மயமாய் விளங்கு மியற்கை முதற்பொருளின்கட் சமவாயமாவுண்டென்று அறிக.

இனிப் பேரருளுடைமை என்பது “அறிவுப் பொருள்களான உயிர்த்தொகுதிகள் தம்மியற்கையறிவு சுருங்கிப் பேரின்ப நுகர்ச்சிப்பேறு எய்தற்கு உரிமையிலராய் வருந்துதலைக் கண்டு அவர்கட்குப் பாசக்கவிப்பினை விலக்கிப் பேரின்பந் துய்ப்பித்தல் வேண்டுமென்று எழும் இரக்கம் உடைமையாம்.” இவ்விரக்கம் இவ்வழி உயிர்கட்கு அறியாமை நீக்கமும் அறிவுப்பேறும் நிகழா. உலகத்து இரக்கமுடையார் பிறர் நோயானும் வறுமையானுந் துன்புறுவது கண்டவழி மனமிளகி அவர்க்குதவிபுரியக் காண்கின்றோம்; அவ்விரக்கமில்லார் பிறர் எங்ஙனமாயினும் எமக்கென்னை என்று வறிது புறம்போகக் காண்டும் அன்றே? ஆகவே, இரக்கமுள் வழியெல்லாம் பிறர்க்கு உதவி புரிதல் ஒரு தலையாக நிகழக் காண்டலின், ஐந்தொழிலியற்றி உயிர்கட்குதவி புரியும் இறைவர்க்கும் அஃதுண்மை பெற்றாம். இரக்கம் இவ்வழியும் புகழ் கருதிப் பிறர்க்குதவிபுரிதல் காண்டு மாகலின் அந்நியதி ஆண்டு இல்லையாலோவெனின்;- சீவர்கள் ஒருபயன் கருதியும் உதவிபுரிதல் அவர்மாட்டு ஒரு குறை உண்மையினாலே யாம்; தமக்குள்ள அக்குறையினை நிரப்புதற் பொருட்டு அவர் அங்ஙனம் புகழ் வேண்டுகின்றார். எல்லாப் பொருட்கும் முதல்வனாவான் தனக்கொரு குறைபாடும் இன்மையின் அவன் பிறர்பால் ஒன்று வேண்டுவானும் அல்லன். அல்லதூஉம், இவனுக்கு உரிமையின்றாய்ப் பிறராற் றரப்படுவதாம் பெரும்பொருள் ஒன்றுண்டோவெனக் கூறி மறுக்க. இதனான் இறைவன் ஐந்தொழிலியற்றும் உபகாரத்திற்குப் பிறிதொருவாற்றாற் காரணங் கற்பித்தல் பொருந்தாமையின், அதற்கு இரக்கமே காரணமாம் என்பது துணியப்படும். அவ்வருளிரக்கமுஞ் சீவர்கட்குப் போலச் செயற்கையான் விளைவதின்றி இறைவன்மாட்டு இயற்கையிற் பொருந்திக்கிடக்கும் ஓர் அருமைக் குணமாம் என்க.

இனி, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பது “உயிர்கண் மாட்டுச் சிறுபான்மை தோன்றி யழியுஞ் சிற்றின்பம் போலாது நிரம்பிய பேரின்பமே தன்றன்மையாய் உடைமை.” சுற்கண்டினும் இன்கவை பயப்பதாய்த் தேன்றதும்பு மாங்கனி ஒன்றை இறுக்கிப் பிழிந்து அதன் இரசத்தை நாவிற் பருகி இறக்கியபின் அதன் இனிமை தோன்றாது. இவ்வாறே வரம்புபட்ட பரிமாணமும் அசுத்தமு முடையவான கன்ம வுடம்பான் நுகரப்படும் இன்பங்களெல்லாம் ஒரு கண மாத்திரையே நிலையதலுடையனவாம். இறைவனது திப்பிய மங்கள சரீரம் இன்ப வருவினதாகலின், அது காணினுங் கருதினுங் களிதரும் இயல்பின தென்றே துணியப்படும். எண்ணிறந்தனவாம் எல்லா உயிர்க்கும் இன்பந்தருதற் கடப்பாடுடைய இறைமுதற்பொருள் சிறுகிய இன்பத்ததாயின் அவற்றை எல்லாம் இன்புறுத்துத லாகாமையின் அதற்குப் பேரின்பவுரு வுண்டென்பது தானே போதரும் என்க.

இனி, முடிவிலாற்றலுடைமை என்பது “அறிவித்தா லன்றித் தாமே அறியமாட்டாத சிவர்களையும், அசைவித்தா லன்றித் தாமே அசைய மாட்டாத பிரபஞ்சங்களையும் ஒருகாலத் தொருங்கே அறிவித்தற்பொருட்டும் அசைவித்தற் பொருட்டும் வேண்டப்படுவதாகிய ஒரு பேராற்றல் உடையனாதல்.” ‘ஆற்றல்’ எனினும் ‘சக்தி’ எனினும் ஒக்கும். இஃது ஒரு பொருட்கண் இயற்கையாய்ப்பிரிவின்றி நிலைபெறுவதொன்றாம். அறிவுப் பொருள் அறிவில் பொருள் ஆகிய அனைத்தும் ஆற்றல் உடையனவேயாம். ஆற்றல் திரண்டமயமே பொருள் என்பது அறியற்பாற்று. ஆன்மாக்களுக்கு அறிதற்றொழில் ஓராற்றலாம். காந்தக் கல்லுக்கு இழுத்தற்றொழில் ஓராற்றலாம். ஆன்மாவின் அறிவை இல்லையாகச் செய்தல் ஒருவாற்றானும் ஏலாத தோன்றாம். அவ்வாறே காந்தக் கல்லின்கண் இயற்கையா யுள்ள இழுத்தற்றொழிலைப் பிளவுபடுத்து அழித்தலுங் கடைபோவதன்று. ஆன்மாவின்கண் உள்ள அறிவாற்றல் தன்னால் அறியப்படும் பொருள் இவ்வழித் தோன்றாது. காந்தத்தின் கண்ணதாகிய ஆற்றல் தன்னால் இழுக்கப்படும் இரும்புத்துண்டு காணாவழித் தோன்றாது. இங்ஙனம் இவ்விருதிறப் பொருட்கண்ணும் நிலைபெறும் ஆற்றல் புலப்படத் தோன்றுதலுந் தோன்றாமையுமாகிய இரு நிலைமையு முடைத்தாயினும் அஃது அவ்வப் பொருளினின்றும் வேறுபடுதல் இல்லையென்பது திண்ணம். இனி ஆற்றல் என்பதுதான்

யாதோவெனின்; - இயக்கமின்றிக் கிடப்பதொன்றை இயக்குதலும், இயங்குவதொன்றை மறித்து நிறுத்துதலும் செய்வதொரு வினையாம். இவ்வாற்றலினுடைய சுருக்க பெருக்கங்கள் அதனான் உய்க்கப்படும் பொருட் பரிமாணம்பற்றி நன்குணரப்படும். சிறிய தொன்றை நடத்துவது சிறியவாற்றல் எனவும் பெரியதொன்றை நடத்துவது பெரிய ஆற்றலெனவும் அளந்தறியப்படுதலின், ஈண்டு 'முடிவிலாற்றல்' என்பது தன் பெருக்கம் இனைத்தென்று வரம்பறுத்துணர லாகாத ஆற்றல் என்றபடியாம். அவர்க ளறிவினான் அறிந்து அளவிடப்படாத அண்ட கோளங்களையும் அவ்வண்டங்களுள் நிலைபெறும் ஆன்மகோடிகளையும் வினைப்படுத்து வருகின்ற இறைவனுடைய ஆற்றல் முடிவறியப்படாத தொன்றாயிற்று. ஓராற்றலின் பெருக்கத்தை அறிதற்கு அது தன்னாற் செலுத்தப்படும் பொருட் பரிமாண வுணர்ச்சி இன்றியமையாததாகலின், அண்டங்களின் தொகையும் அவற்றின் அளவும் அவற்றின் கண்ணவாய் நிலைபெறும் ஆன்ம வருக்கமும் அவற்றின் இயற்கையும் உணர்ந்தன்றி அவற்றை இயக்கும் இறைவன் பேராற்றல் அறியப்படுவதில்லை என்க. இனி ஆற்றலிலக்கணம் இதுவாதல் உணரமாட்டாதார் இல்லதொரு சூன்யத்தினின்றும் உள்ள தொன்றனைத் தோற்றுவித்தலும், உள்ள தொன்றனை இல்லதொரு சூனியமாகத் திரித்தலுமே முடிவிலாற்றல் ஆம் என்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறுப. முக்காலத்தினும் இல்லதான சூனியத்தினின்றும் ஒன்றனைத் தோற்றுவித்தலும், அங்ஙனந் தோற்றுவித்ததனைத் திரும்பப் பாழாக்கலும் ஒருவாற்றானும் முடியாவென்பது பொருளியல் நூன் முடிபாகலின் அஃது ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்று மறுக்க. சிருட்டி என்பது 'மிகச் சூக்குமமாய்க் கிடந்த அணுக்களை இயைத்துத் தூலவுருவாக்கல்;' திதி என்பது 'அங்ஙனஞ் சிருட்டித்ததனை நடைபெறுவித்தல்;' சங்காரமென்பது 'தூலவுருவாய்த் திரண்ட அணுக்களைப் பிரித்து நெகிழவிடுதல்;' இங்ஙனமாகலின், இறைவன் நடாத்துந் தொழில் உள்பொருட் கண்ணன்றி இல்பொருட்கண் அன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. இன்னும் அதுபற்றி யறியற்பாலனவெல்லாம் ஞானசாகர முதற்பதுமத்தில் 'உள்ளது போகாது இல்லது வாராது' என்பதன்கட் காட்டினாம்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. இவ்வாற்றால் முதல்வனுக்கு எண்குணமுடைமை ஒரிலக்கணமாதல் ஒருவாறு காட்டப்பட்டது.

இனிக் கேவலாத்துவிதிகள் எனப்படும் ஒருசாரார் பிரமப் பொருள் குணமுடைத் தன்றெனக் கூறுவர். உள்ளதொரு பொருளும் அதன்கண் ஒற்றித்துத் தோன்றுங் குணமும் வேறன்மையின், பொருளென்றன் மாத்திரையானே அது குணமுடைத் தென்பதுதானே பெறப்படுமென்க. அற்றன்று, பிரமம் குணமில்லதென்றே சாதிப்பாமெனின்; - அங்ஙனம் குணமின்மையும் பிரமத்திற்கொரு விசேட குணமா மாதலானும் அதனைப் பிரமம் எனப் பதத்தாற் பெயரிட்டு வழங்குதலும் அதற்கொரு குணமாய் முடிந்திடுதலானும் நீ கூறுவது கொண்டே பிரமங் குணமுடைத்தென்பது பெறப்படுமென விடுக்க. அற்றேல், உபநிடத நூல்களில் ஒரோவழிப் பிரமம் நிற்குணமெனக் கிளந்து கூறப்பட்டவா றென்னை யெனின்; - மாயையினுடைய சம்பந்தத்தால் உயிர்கள்மாட்டு உண்டாம் சத்துவம், இராசதம், தாமதம் முதலிய குணங்கள் இறைவன் மாட்டும் உளவாமோ வென்னும் ஐயம்நீக்குதற் பொருட்டுப் 'பிரமம் நிர்க்குணம்' என்னும் வாக்கியவுரை எழுந்ததென உணர்க. பிரமமென்பது இல்லதொரு குணியமாயின் அது குணமுடைத்தன்றெனக் கூறுதல் பொருந்தும், என்னை? ஆகாயத்தாமரை, முயற்கொம்பு என்றவழி அச்சொற்களாற் குறிக்கப்படும் பொருள்களில்லாமையின் தாமரைத் தன்மையுங் கொம்பின் றன்மையும் ஆண்டு இலவாம்; பிரமம் அவைபோற் குணியப் பொருளென்பது அவர்க்குக் கருத்தன்மையின் பிரமங் குணமில்லதெனக் கூறும் அவருரைக்குப் பொருளில்லையென்க. பிரமம் உள் பொருளாய்க் குணமுடைத்தாதல் பற்றியன்றே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் "எண் குணத்தான் றாளை வணங்காத் தலை" என்று அருளிச்செய்வாராயினர். திருக்குறளின் மேற்பட்ட பிரமாணநூல் உலகத்தின்மையின், இவ்வருமைத் திருவாக்கியவுரையோடு முரணி எவர் யாது கூறினும் அஃதெல்லாம் பிரமாணமாதல் இல்லையென்றொழிக.

2. பசு

இனிப் பசு வென்பது ஆன்மா. ஆன்மாக்கள் எண்ணிறந்தனவாம். இதற்குப் பிரமாணம் என்னையெனின்; - ஒருவர்க்கு ஓர் இன்பதுன்பம் நிகழுங்காலத்துப் பிறர்க்கும் அது தோன்றாமை யானும், 'நான் இதுசெய்தேன்' 'பிறர் அது செய்தார்' என்னுஞ் சொல் வழக்குக் காணப்படுதலானும் காண்டலளவையே

பிரமாணமென்க. இஃதுணராத ஏகான்மவாதிகள் சூரிய விம்பங் கடங்கள் தோறும் வேறு வேறாய்த் தோன்றுதல்போல ஆன்மா வொன்றுதானே சரீரங்கள்தோறும் வெவ்வேறாய்த் தோன்றும் எனவும், கடத்திலுள்ள நீரின் அசைவே விம்பத்திற்கும் ஆவதன்றி விம்பந்தானே அசையாததுபோல உடம்பின் கட்டோன்றும் விகாரங்களே உயிர்க்கும் எய்துவதல்லது உயிர் தன்னிலையிலே விகாரப்படுவதின்றெனவுங் கூறுவர். இங்ஙனம் உரைப்பின், உடம்பின்கட் டோன்றும் வினை வேறுபாடுகளன்றி உயிர்க்கென ஒரு வினையின் நென்பது பட்டுத், தேகமே அறிவுடைத்தாய் யாவுஞ்செய்து போதர அதன்கண் நிலைபெறும் ஆன்மா எவ்வகைப்பட்ட உணர்வு முடைத்தன்றாமென்று கொள்ளப்படும்; உணர்விலலாத தேகம் உணர்வுடைத் தெனவும், உணர்வுடைய வுயிர் உணர்விலதென்றும் அதனால் பெறப்படுதலின் அவர் தேகான்மவாதங் கூறும் உலகாயதராவர். ஆதலின் அவர்கூறும் அவ்வுவமை ஈண்டைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாதாகலின், அது கொண்டு அவர் நிறுவப்புகுந்த பொருள் காண்டலளவைக்கு முற்றும் மாறுபாடாமென்றொழிக. அற்றேலஃதாக, இனித்தேகமே ஆன்மா வெனிற்படும் இழுக்கென்னையெனின்; - 'நான்' என்னுஞ் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருள் உடம்பும் அதன் உறுப்புக்களும் ஆகாமை நன்கறியப்படுதலானும் எல்லாக் கருவிகளும் ஒருங்கியைந்த உடம்பு கிடப்ப உயிர் நீங்கிய வழி அவ்வுடம்பின்கண் அவ்வினை வேறுபாடுகள் தோன்றக் காணாமையானும் தேகமே யான்மாவாதல் யாங்ஙன மென்றொழிக. இன்னும் இதுபற்றி எழுங்கடாவிடைக ளெல்லாம் முன்னர்ச் சூத்திர வாராய்ச்சியுட் காட்டுதும்.

இனி இவ்வான்மா ஈசுரனைப்போல இயற்கையறிவுடைத்தாயினுந் தன்னைப் பொதிந்த அறியாமையினால் அறிவு விளங்கப்பெறாது கிடக்கும். இதற்குப் பிரமாணம் என்னையெனின்; - நாடோறும் ஆன்மாக்கள் அயர்ந்துறங்குங்காலத்து அறிவிலராதல் காணப்படுதலின், இதற்குங்காண்டலளவையே பிரமாணமென்க. அற்றன்று, குவிந்து விரியும் இயல்பினை யுடையதாகலின் சுழுத்தியிற் சுருங்கியும் சாக்கிரத்தில் விரிந்தும் ஆன்மவறிவு விளங்குமென ஐக்கவாத சைவர் கூறுவர். சுத்தமாய் என்றும் விளங்கப்பெறுகின்ற அறிவுடையதாயின் அதுசுருங்கியும் விரிந்தும் வருவதற்குக் காரணம் வேண்டுமன்றே? இயற்கையிலே விளக்க முடையதாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சூரியன் என்றும் ஒரே பெற்றித்தாய்க்காய்தலும், அங்ஙனம் காயாவழி அஃதங்ஙன

மாதற்குக் கரியமுகில் இடைமறைத்தலுங் காண்டுமாகலின், ஆன்மவறிவு அங்ஙனம் இருவகைப்படுதற்கு ஒருகாரணம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். என்னை? காரியம் உள்வழிக் காரணமுண்மை நியமமாகலின் என்க. இங்ஙனம் மறைத்தற் காரணம் பிறிதொருவாற்றாற் பெறப்படாமையின் ஆன்ம அறிவினைத் தடைசெய்து அதனோடு உடன் நிற்பது ஓர் அழுக்குண்டென்க. அற்றேல் ஒருகாலத்து ஒருங்குள்ள ஈசுரன் ஆன்மா வென்னும் இருவேறு அறிவுப்பொருள்களுள் ஆன்மாவின்கண் மாத்திரம் அவ்வறியாமை மலம் உடன் நின்றவா நென்னையெனின்; - அஃது அவ்வப்பொருளியற்கை என்க. நெற்றோன்றுங் காலத்து உமியுந் தவிடும் அதன் உடற் றோன்றுதலும், செம்பின்கட் களிம்பு முன்னே உளதாதலும் போல் ஆன்மாவின்கண் மலமும் இயற்கையே உண்டென் றுணரப்படும். அஃது இயற்கையாகத் தான் எப்படி இருக்கக்கூடு மென வினாவுவார்க்குக் கடவுள் தொன்றுதொட்டே அறிவு விளங்கப்பெற்றுச் சருவவியாபியாய் நின்றலென்னை எனக்கூறி மறுக்க. அற்றேல், உயிரில் இயல்பாகவுள்ள அவ்வழுக்குக் குணம் போல்வதோ, அன்றி அதன்கண் ஒற்றித்து நிற்கும் ஒரு தனிப்பொருளோ என்றவழிக் குணமாயின் அஃதான்மா வினின்று எக்காலத்தும் பிரியாது, தனிப் பொருளாயின் அஃதொரு காலத்துப் பிரிய வமையுமாகலின் அஃதொரு தனிப்பொருளென்றே துணியப்படும். அல்லதூஉம், உயிர்கள் பிறவிகடோறும் அறிவு விகசிக்கப்பெற்றுப்போதுதல் கண்கூடாக வைத்து அறியக்கிடத்தலின், அவர் தமக்கு அஃது பேரின்பந்தருதல் வகையான் நீங்குமென்பது திண்ணமேயாம்.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு இறைவன் உயிர்கட்கு அறியாமையினை முன்னே கூட்டிவைத்தானென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? அறியாமையினை அங்ஙனம் பொருத்திய அவ்விறைவன் பின் அதனை நீக்கி அறிவுகொளுத்த வேண்டுவ தின்மையின். இறைவன் உயிர்கட்குப் பிறவிகடோறும் அறிவுகொளுத்தி உபகரித்தல் இனி தறியப்படுதலானும், அவர்க்கு நலந்தருதலே தன்றிருவுள்ளக் குறிப்பாகக்கொண்ட அவனது அருட்டன்மைக்கு அங்ஙனம் அறியாமை பொருத்தல் ஓர் இழுக்காமாதலானும் அவருரை அடாதென்றொழிக. அற்றன்று, இந்திரசாலங் காட்டுவான்போல இறைவனும் ஒரு திருவினையாடன் மாத்திரையானே குனியமான அறியாமையினை ஆன்மாவின்கட் பொருந்தச் செய்வானாதலின் அது வெறுந் தோற்றமேயல்லது உண்மையன்றெனக் கூறுவாருரையும்

பொருந்தாது. அறியாமை என்பது வெறுஞ் குனியமேயாயின் அச்சுனியம் ஆன்மாக்கட்குக் கணந்தோறும் பலவேறு வகைப்பட்ட துன்பங்களை விளைவித்தலாகாமையானும், உள்ள தொருபொருளையே பொருந்தச் செய்தலாகுமல்லது இல்லதொன்றனையும் அவ்வாறு இயைவித்தல் யாண்டும் நிகழாமையானும், எல்லா முதன்மையும் எல்லாக் குணங்களு முடைய இறைவன் ஒரு காரணமுமின்றி ஒரு திருவிளையாடல் இயற்றினானென்றலும், அத் திருவிளையாட்டான் ஆன்மாக்கட்குச் சொல்லுதற்கரிய பேர் இடும்பைகளை விளைவிப்பானென்றலும் அவனது இறைமைக் குணத்திற்கு வழுவா மாதலானும் அஃதுரையன்றென்பது தேற்றமாம் என்க.

இனி அவ்வறியாமையினை அருட்டிரு வுடையனான இறைவனே ஆன்மாவின்கட் பொருத்துவான் அல்லன்; ஆன்மாவே அதனை விரும்பி எடுத்துத் தன்கட்பொருத்திக்கொண்ட தெனின்; - சுத்த அறிவாயுள்ள ஆன்மா, சுத்த சொயம்பிரகாசப் பெருவெளியாய் விளங்கும் முழு முதற்கடவுளைப் பற்றுதல் விட்டுத், தன் அறிவுக்கு ஊனம் விளைத்துத் துன்புறுக்கும் அசுத்த ஆணவ மலத்தைப்பற்றிய தென்றல் பொருத்தமில்லாக் கூற்றாம். அல்லதூஉம், ஆன்மாவே முன்னொரு காலத்து அவ்வாணவத்தை விரும்பிப்பற்றியதாயின், அங்ஙனந் தான் விரும்பிப்பற்றிய அதனை என்றும் விடாது தன்கண்ணே வைத்திருத்தல் வேண்டும். அப்படித்தான் அது வைத்திருக்கு மென்றே கொள்வேமெனின்; - இப்போது ஆன்மாக்கண் மாட்டுப் பிரத்தியக்கமாய் நடைபெற்று வருகின்ற அறியாமை நீக்கமும் அறிவு விளக்கமும், இதுகொண்டு அனுமித்தறியற் பாலதாகிய வீடுபேற் நிற்பமும் என்றும் உளவாகா தொழிதல் வேண்டும். அதுவேயுமன்றி அறியாமையினின்றும் நீங்கவேண்டும் என்னும் விருப்பமும் நம்மனோர்பால் இல்லாதாகவேண்டும். இவையெல்லாம் அங்ஙனம் இருப்பக் காணாமையானும், அறியாமையை நீக்கி அகல ஒழிப்பதற்கு ஆன்மாக்கள் தமக்கு உரிய விழுப்பொருளெல்லாங் கொடுத்து முயலக்காண்டு மாகலானும் ஆன்மாவே ஆணவத்தை விரும்பிப் பற்றியதெனல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென மறுக்க. அற்றன்று, இன்பமல்லாத வற்றை இன்பமாகப் பிறழ் உணர்ந்து பற்றிய ஒருவர் அதன் இயற்கை அறிந்தமாத்திரத்தாலே அதனைவிட்டு நீங்கவிழைதல் போல, ஆன்மாவும் ஆதி காலத்தே ஆணவத்தை இன்பந்தருவ தெனப் பிறழ் உணர்ந்து பற்றிப், பின் அஃது அவ்வாறல்லாமை கண்டு அதனை ஒழிக்க முயல்கின்றதென உரையாமோவெனின் :-

உரையாம், ஆன்மா அநாதியே சுத்த அறிவுடையதாய் நின்றால், ஆணவமலத்தின் இயல்பை இனிது அறிந்திடுமன்றோ? இன்பந்தரமாட்டாத அவ்வாணவத்தை இன்பத் தருமியல்பிற்றாக வைத்துப் பிறழ் உணர்ந்த தென்னை? என்று ஆசங்கிப்பார்க்கு அதனைப் பரிகரித்து உரைகூறல் ஏலாதாகலின். அஃது, அதனைப் பிறழ் உணர்ந்து பற்றிய தென்றல் முன்னொடுபின் முரணுற்று அழியுமென்க. ஐயவுணர்ச்சிக்குந் திரிபுணர்ச்சிக்குங் காரணமாய் ஆன்மாவினுடனின்றி மறைப்பதும் மலமேயாகலின், ஆன்மா மயக்கத்தான் ஆணவத்தைப் பற்றியதென உரைக்கும் உரையே தன்னை மறுத்து அஃது அதனைப் பற்றியதில்லையென நாட்டும் என்க.

அற்றேல், பொற்றிரள் தன்னைக்கண்ட மாந்தரைத் தன்மாட்டு ஈர்த்தல் போல, ஆணவமும் ஆன்மாக்களைத் தன்மாட்டு ஈர்க்கவல்லதாமென்று உரைத்து மெனின்; - நன்று கூறினாய், ஆணவமோ அறிவில்லாத ஒரு சடப்பொருள், ஆன்மாவோ அறிவுடைய சித்துப்பொருள்; தன் இச்சைவழி இயங்கவல்லதான ஆன்மசித்துப்பொருளை அவ்வாறு இயங்கமாட்டாத ஆணவச்சடப் பொருள் தன்மாட்டிர்க்கு மென்றல் பேதைமையாம். எடுத்துக்காட்டிய உவமையும் பொருத்தமுடைத்தன்றாம். என்னை? உலக பொழுக்கங்கள் பலவற்றினையும் முட்டின்றி நடைபெறுவித்தற்கு ஓர் இன்றி யமையாச் சாதனமாய் மக்கட்குப் பயன்படுவது பொன்னாம்; பொன் அவ்வாறு பயன்படுதலை ஓர்ந்து மக்கள் அதனைப்பெற விழைகின்றாரல்லது பிறிதில்லை; அப்பொன் அவ்வாறு பயன்படுத லுடைத்தன்றாயின் யாருமே அதனைப் பெறுதற்கு முந்துறார் என்பது திண்ணமாகலின். ஆகவே பொன் றானே மக்களைத் தன்மாட்டு ஈர்க்கும் வலியிலதென்பதும், மக்கடாமே அதன் பயனுணர்ந்து அதனைப் பற்றுவரென்பதும் இனிது விளங்கலின், அவ்வுவமை கொண்டு ஆணவமே ஆன்மாவை ஈர்க்கும் எனக் கூறுதல் ஏலாதா மென்க. அற்றன்று, காந்தம் இருப்பூசியைத் தன்பாலிழுத்தல்போல ஆணவமும் ஆன்மாவைத் தன் பாலிழுக்குமாம் பிறவெனின்; - அதுவும் பொருந்தாது; காந்தமும் அறிவில்லாத ஒரு சடப்பொருள்; இருப்பூசியும் அறிவில்லாத ஒரு சடப்பொருள்; ஒரு சடப்பொருள் ஏனையொரு சடப்பொருளை இழுத்தற்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதாகிய இவ்வுவமையால் ஆணவமாகிய சடப்பொருள் ஆன்மாவாகிய சித்துப்பொருளை இழுக்குமென நிறுவப்புகுதல் அளவை மாறுபாடாமென்க. காந்தமாகிய சடப்பொருள் ஏறும்பு,

புழு முதலான சித்துப் பொருள்களை இழுக்குமாயினன்றே அவ்வுவமை ஈண்டைக்குப் பொருத்தமாம், அஃது இருப்புகியையன்றிப் பிறவற்றை இழுக்கவல்ல தல்லாமைபோல ஆணவமும் ஆன்மாவை ஈர்க்க வல்லதன்றென்பது அவ்வுவமை கொண்டே நாட்டப்படு மென்றுணர்க. அல்லதூஉம், இருப்புகியைத் தன்கட் பற்றிய காந்தம் பின் தானே அதனை விடமாட்டாதாய் என்றும் அதனைப் பிடித்தபடியே கிடக்கும்; ஆணவமும் அதுபோல் ஆன்மாவைப் பற்றியதாயின் பின் அஃது என்றும் அதனைப் பற்றியவாறே கிடக்குமல்லது, தானே அதனை விடமாட்டாதாம். விடமாட்டாதாகவே ஆன்மாவுக்கு என்றும் அறிவு விளங்குதலில்லையாய்ப் போதலோடு முத்தியின்பமும் அதன் கைவரப்பெறுதலில்லையாம். இது பிரத்தியட்ச விரோதமாயிருத்தலானும், உயிர்கள் அறிவு விளக்கத்தினையும் வீடுபேற்றின்பத்தினையும் அவாவி முயறலே நாடோறுங் காணப்படும் நிகழ்ச்சியா யிருத்தலானும், அறியாமை சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துபோதல் சுற்றறிவுடைய சான்றோரிடத்து அனுபவமாய் வைத்து அறியக்கிடத்தலானும் ஆணவமலம் ஆன்மாவைப்பற்றியதென்றல் எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்றென மறுக்க. இவ்வாறு ஆணவமும் ஆன்மாவைப் பற்றாதாக, ஆன்மாவும், ஆணவத்தைப் பற்றாதாக, இறைவனும் அவ்விரண்டனையும் ஒருங்கு பொருத்தானாகவே, பாரிசேட அளவையால் ஆணவமும் ஆன்மாவும் அநாதி தொட்டே ஒன்றாயிருக்குமென்க.

இங்ஙனம் ஆணவத்தோடு ஒன்றாய் நின்றலிற் பசுவென நூல்களால் நுவலப்படும் ஆன்மாக்களின் உண்மை நிலையாதோவெனிற் கூறுதும். ஆன்மா அறிவுடைய சேதனப் பொருளென்பது முன்னமே காட்டப்பட்டமை யானும், சேதனப் பொருளெல்லாம் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப்படாத இயல்பினவென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையானும், காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறைப்படாதனவெல்லாம் சருவவியாபக முடையன வென்பது தருக்கநூற் றுணிபாகலானும், ஆன்மாக்களெல்லாம் சருவ வியாபகச் சித்துப் பொருள்களென்றே முடிக்கப்படும். ஆன்மா சருவ வியாபகமுடைய சித்துப் பொருளாயின் அது மனித சரீரம் ஒன்றெடுத்தவழி அச் சரீரத்தைவிட்டு அப்பால் அறிவு விளங்காமையும், புழுவுடம்பு பெற்றவழி அவ்வுடம்புக்கு அப்பால் அறிவு விளங்காமையும் என்னையோவெனின்; - ஆணவ மலம் ஆன்மா அறிவு வியாபகம் முழுவதையும் மறைத்து நின்றலின் அவ்வான்மா சரீரங்கடோறும் சிறிது சிறிதே அறிவு

விளங்கப்பெறுகின்றதென்க. இதனால், ஆணவ மலம் ஆன்ம அறிவு முழுதினையும் மறைக்குமென்பதும், மாயையிலுற்பத்தியான மனிதவுடம்பு, புழுவுடம்புபோல்வன அவ்வறிவினைச் சிறிது விளங்கச் செய்யுமென்பதும் ஈண்டே உணரற்பாலனவாம். நூனமுற்ற கண்ணைக் காணச் செய்தற்குக் கண்ணாடி அவசியமாக வேண்டப்படுதல்போல ஆணவத்தான் மறைப்புண்ட ஆன்ம அறிவை விளங்கச்செய்தற்கு மாயாகாரியமான உடம்பு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதேயாம். அற்றேல், இவ்வுடம்பின் மாத்திரத்தால் ஆன்மவறிவு கட்டுப்பட்டு விளங்குமென்றுரையாமோ வெனின்; - உரையாம். அல்ல தங்ஙனம் உரைப்பின் வரும் இழுக்கென்னையெனின்; - அறிவுப் பொருளெல்லாம் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறைப் படாவென்றும், சடப்பொருளே அவற்றால் வரையறைப் படுமென்றும் முன்னே காட்டப்பட்டமையால், ஈண்டு ஆன்ம அறிவு சடரூபமான உடம்பினால் வரையறுக்கப்படுமென்று கூறின், அஃது அங்ஙனம் வரையறைப்படும் சடப்பொருளாய் முடிந்து ஆன்மாச் சித்து என்னுஞ் சித்தாந்தத்தோடு முரணும். ஆகையால், அங்ஙனம் முரணாமைப்பொருட்டு யாண்டுஞ் சருவ வியாபியாய் இருக்கும் ஆன்ம அறிவு எவ்விடத்தே உடம்பு தன்னைப்பற்றி விளக்கலுறுகின்றதோ அவ்விடத்தே தன்னைச் சிறிது விளங்கக் காட்டுமென்றலே தகவுடைத்தாம் என்க. பாசிமுடிய ஒருபெரும் பளிங்குக்கல்லைச் சிறியதொரு கருவி கொண்டு ஓரிடத்திற் பாசி நீக்கிய வழி. அப்பாசி நீக்கிய இடமாத்திரமே கட்டிலனாய் மின்னி விளங்குதல்போல, ஆணவத்தால் மறைவுண்ட ஆன்ம வியாபகத்தில் உடம்பினாற் பற்றப்படும் இடம்மாத்திரமே ஈண்டு விளங்கப்பெறுகின்ற தென்றுணர்க. எனவே, சாத்தன் என்னும் ஒருடம்பில் தோன்றுகின்ற ஆன்ம அறிவானது அவ்வுடம்பின் மாத்திரையாய் வரம்புபட்டு நில்லாமல் யாண்டும் வியாபித்துள தென்பதே முடிபொருளாம். அற்றாயினும், அவ்வுடம்பிற் றோன்றிய ஆன்ம அறிவு அத்தோன்று மளவாற் பாசம் நீங்கியதென்பதும், அவ்வுடம்போடு தொடர்புபட்டு யாண்டும் வியாபிக்கும் அதன் அறிவின் மற்றைப் பாகம் ஆணவத்தான் முற்றும் மறைவு பட்டிருக்கின்றதென்பதும், இவ்வாற்றால் ஓரான்மவறிவு ஒருடம்பிற்றோன்றுதல்பற்றியே அஃது அவ்வுடம்பினுள் ஏகதேசப்பட்டு நிற்குமெனல் பொருந்தா தென்பதும் உற்றுணரற்பாலனவாம் என்க.

அற்றேல், சருவவியாபகமான ஆன்ம அறிவை மறைக்கும் ஆணவமலமும் சருவவியாபக முடைத்தென்பது பெறப்படுமாலோ

வெனின், - அவ்வாறு பெறப்படுதல்பற்றி ஈண்டைக்காவதோர் இழுக்கொன்றுமில்லையென்க. சடப்பொருள் எல்லாம் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப்படுவனவென்று முற்கூறினமையின் அவற்றிற்குச் சருவ வியாபகஞ் சொல்லுதல் கூடாமையானும், ஆணவமுஞ் சடப்பொருளென்று முன்னே காட்டினமையின் அது சருவவியாபக முடைத்தென ஈண்டுக் கூறுதல் முன்னொடுபின் மலைவாமாதலானும் அஃது இழுக்கேயாமெனின்; - சடப்பொருளியல்பு முற்று மறியாது கூறினாய், காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறைப்படுஞ் சடப் பொருள் என்றது, சடப் பொருளின் காரியங்களேயாம். ஒரு மட்பாண்டத்துள் முகந்த தண்ணீர் காரியச் சடப்பொருளாகலின் அஃது அப்பாண்டத்தின் அளவாய் வரையறுக்கப் படுவதாயிற்று, மற்ற அத்தண்ணீர் முழுவதும் ஆவியாய்ப் பரிணமித்து மறைந்தவழி, அங்ஙனம் மறைந்த அத்தண்ணீரின் காரணம் முன்போல் வரையப்படாது அருவாய் வியாபகமாய்ப் போம். ஆகவே சடப்பொருள் தானும் காரியப்படாது அருவாய் நின்றதாயின் அது பிறிதொன்றான் அகப்படுத்தப்படாமல் எங்கும் வியாபியாயே நிற்குமென்பது தேற்றமாம். ஆதலால், ஆணவமாகிய சடப்பொருளும் தான் அருவாய்க் காரண நிலையில் நிற்பதொன்றாகலின் அது சருவவியாபக முடைத்தாய் ஆன்ம அறிவு வியாபக முழுதினையும் மறைத்தபடியாகவே நிற்கும் என்க. காரியப்பொருளெல்லாம் அறித்தமென்று நூல்கள் கூறுவதூஉம், அவை காலம் இடம் என்பவற்றால் வரையறைப்படுதல் பற்றியேயாம். காரணப்பொருள்கள் அவ்வாறு வரையறுக்கப்படாமையின் அவை என்றுமுள்ள நித்தப்பொருள்களா மென்பதூஉம், தத்தங் காரண நிலையில் ஆணவம், காமியம், மாயை என்னும் சடப்பொருள்கள் மூன்றும் நித்தமேயா மென்பதூஉம் ஈண்டுக் கூறியவற்றால் இனிது விளங்கற்பாலனவேயாம் என்க.

அற்றேலஃதாக, இறைவனும் சருவவியாபகப் பொருள், ஆன்மாவும் சருவவியாபகப்பொருள், மலமும் சருவவியாபகப் பொருள் என்று உரைத்தால் இவை மூன்றும் ஒன்றோடொன்று மருவிநிற்குமாறுதான் யாங்ஙன மெனின்; - ஆணவமலமோ சடப்பொருளாயினும் சூக்குமமான நிலையுடையதாம்; ஆன்மாவோ சித்துப்பொருளாய் அதுவுஞ் சூக்குமமான நிலையில் நிற்பதாம்; கடவுளோ சுத்த சித்துப்பொருளாய் இவை இரண்டினும் மேற்பட்ட சூக்கும நிலையுடையதாம். ஆகவே,

ஆன்மாவும் ஆணவமும் பிரிப்பின்றி ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றவாறாய் வியாபித்துநிற்க அவ்விரண்டினும் கடவுட்பொருள் வியாபித்து நிற்குமென்க. இங்ஙனம் இவை பிரிவற நிற்கும் வியாபகநிலை சிறிதறிவு விளங்கப்பெறுஞ் சிற்றுயிர்களான நம்மனோரால் முற்றும் அறியவாராதாயினும், மாணாக்கர்க்கு இஃது ஒருவாறாயினும் விளங்கல்வேண்டி ஆன்றோராற் காட்டப்பட்ட ஒருவமையை ஈண்டெடுத்துக் கூறுவாம். கடல் என்பது உவர்நீர் நிற்கும் ஒரு பெருவெளியாம்; இவ்வெளி முழுவதும் நிற்கும் நீர் தூய தனிநீராகவல்லாமல் உப்போடு கலந்தபடியே நிற்பது. கடல்நீர் முழுவதும் உப்பாகவேயிருத்தலால், அக்கடல் நீரும் அதிற்கலந்த உவரும் ஒன்றாய் உடன்நிற்கின்றன. உவரான இக் கடல் நீரெங்கும் 'கடல்' எனப்படும் பெருவெளி வியாபித்திருக்கின்றது. இதுபோலவே குக்கும சுத்தசித்தும் பெருவெளியான சிவமும், கலப்புற்று நிற்கும் ஆன்ம ஆணவங்களில் வியாபித்து நிற்கின்றது. நீரும் உப்பும் ஒருகாலத்துக் கலந்தனவாகாமல் அநாதியாகவே ஒன்றாய் நின்றல்போல ஆன்மாவும் ஆணவமும் அநாதிதொட்டு ஒன்றாகவே நிற்கின்றன. நீர் : ஆன்மா, உப்பு : ஆணவமலம். கடற்பெரு வெளியில் நீரும், நீரில் உப்பும் இருத்தல் போலச் சிவப்பெருவெளியில் ஆன்மாவும், ஆன்மாவில் மலமும் இருக்கின்றன. கடற்பெருவெளியின் வியாபகத்திலே நீர் வியாபித்திருக்கின்றது. சிவப்பெருவெளியின் வியாபகத்திலே ஆன்மா வியாபித்திருக்கின்றது; நீரின் வியாபகத்திலே உவர் வியாபித்திருக்கின்றது, ஆன்ம வியாபகத்திலே மலம் வியாபித்திருக்கின்றது. சிவம் என்னும் முழுமுதற் பரம்பொருளே ஏனையிரண்டனுள்ளும் நிறைந்திருத்தலின் அதுவே வியாபகப் பொருளென்றும், ஆன்மா அச்சிவவியாபகத்தினுள் வியாபித்திருத்தலின் இது வியாப்பியப் பொருள் என்றும், மலமானது ஆன்மாவோடு சமவியாபகமாய் நின்றலின் இது வியாத்திப் பொருளென்றும் அறிவு நூல்கள் நுவலா நிற்கும். எனவே, சிவமொன்றே ஏனை எல்லாவற்றினையும் ஊடுருவி வியாபிப்பதென்பதும், மற்றைய வெல்லாம் அச்சிவவெளியின் உள்ளடங்கி வியாபகமாய் நிற்குமென்பதும் ஈண்டு உணரற் பாலனவாம். அற்றேல், சிவவெளியின் உள்ளடங்கி நின்ற ஆன்ம ஆணவங்கள் அவ்வெளியால் வரையறுக்கப்படுமாதலின், அவை அங்ஙனம் வரையறைப்படும் ஏனைக் காரியப் பொருள்கள்போல அநித்தமாய் முடியுமாலோவெனின்; - அற்றன்று, ஒன்றனை வரையறைப்படுத்துகின்ற பிறிதொரு பொருள் தானும்

வரையறைப்பட்ட இலக்கணமுடையதாம். ஒரு மட்குடம் தான் வரையறைப்பட்ட காரிய உருவப் பொருளாயிருத்தலின், தன்போற் காரியப் பொருளாய்த் தன்கண் நிரப்பப்பட்ட தண்ணீரை வரையறைப்படுத்துகின்றது. அதுபோற் சிவமும் ஆன்ம ஆணவங்களை வரையறைப்படுத்துமெனின் அச்சிவமும் வரையறைப்பட்ட இலக்கணமுடைத்தாய் அறித்தப்பொருளென்று கொள்ளப்படும். சிவம் அங்ஙனம் அறித்தக் காரியப்பொருளாதல் எவ்வாற்றானும் பெறப்படாமையின், அச்சிவவியாபகத்தால் ஆன்ம ஆணவங்கள் வரையறைப்பட்டு நிற்குமெனல் ஒரு சிறிதும் பெறப்படுவதில்லை யென்க. அற்றன்று, சிவவியாபகம் ஏனையிரண்டனையும் மேற்கவிந்தவியாபகமாதலின், அவ்வியாபகத்தின் உள்ளடங்கி நின்ற ஆன்ம ஆணவங்கள் அவ்வாற்றால் வரையறைப்படுமாலோவெனின்; - இதுவும் பொருந்தாது. சிவ வியாபகத்திற்கு எல்லையே இல்லையாகலின் அச்சிவவியாபக முழுவதும் உள்ளடங்கி வியாபிக்கும் ஆன்ம ஆணவ வியாபகங்களுக்கும் எல்லையில்லை யென்க. சிவவியாபகத்திற்கு எல்லை பெறப்பட்டாலல்லது அச்சிவத்தினுள் வியாபிக்கும் ஆன்ம ஆணவவியாபகங்கட்குச் சிறிதும் எல்லை பெறப்படமாட்டாதென்க. இங்ஙனமாதலின், இறைவன், உயிர், மலம் என்னும் மூன்றும் சருவ வியாபகப் பொருளாதல்பற்றி ஈண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை யென்க.

இனி, வியாபக இலக்கணம் இவ்வாறாதலைச் சிறிதாயினும் பகுத்துணரமாட்டாத ஏகான்மவாதியருள் ஒரு சாரார் ஓரிடத்தில் இருபொருள் ஒன்றினொன்று வியாபகமாய் நின்றல் பிரத்தியக்கத்தி லில்லை யென்றும், சருவ வியாபகத்திற்கு ஒரு பொருளேயன்றிப் பின்னும் ஒரு பொருள் இருத்தல் சாலாதென்றும், ஆகவே பிரமம் ஒன்றே சருவவியாபகப் பொருளாய் உள்ளது, ஏனைய வெல்லாம் இல்லாத வெறும் பொய்ப் பொருளாமென்றும் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் சொல்லுவர். இவர் கூறும் இவ்வுரையின் வன்மையைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

ஓரிடத்தில் இருபொருள் ஒன்றினொன்று வியாபகமாய் நின்றலில்லை என்பது பெரும்பாலும் உருவமாய்க் காணப்படும் காரியப்பொருள்கட்கன்றி ஏனையவற்றிற்கும் அதனை ஏற்றிச்சொல்லுதல் சிறிதும் இயையாது. ஒரு குடம் இருந்த இடத்திற்கு பிறிதொரு குடமும் இராது. என்னை? குடம் காரிய உருவப்பொருளாகலின். காரிய உருவப்பொருளுள்ளும் கடினமாய்

வல்லென்றிருக்குந் திடப் பொருள்களே ஒன்றின் மற்றொன்று வியாபிக்கமாட்டாவாம். அவை நெகிழ்ந்த திரவப்பொருள்களாயின் ஒன்றினொன்று வியாபகமாய்க் கலந்துநிற்றல் பிரத்தியக்கத்திற் காணப்பட்டதேயாம். பாலும் நீரும் ஒன்றாய்க் கலந்து ஓரிடத்திலிருத்தலும், உப்பும நீரும் ஒன்றாய்க் கலந்து ஓரிடத்திலிருத்தலும் பிரத்தியக்கமாய் அறியக்கிடப்பவும் இருபொருள் ஓரிடத்திற் கலந்து வியாபியா என்றது பொருளுண்மை அறியாது கூறியவாறாம். மேலும், வியாபகம் என்றன் மாத்திரையானே வியாபிக்கும் பொருளும், அதனான் வியாபிக்கப்படும் பொருளும் தாமே பெறப்படுமாகலின், அதற்கு இருபொருளின் இருப்பு அவசியம் வேண்டற்பாலதே யாமென்க. இவ்வாறன்றி வியாபகத்திற்கு ஒருபொருளே இருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுவாருரை பொருட் பேறிலவாமென்க. எனவே, கடவுள் உயிர், மலம் என்னும் முப்பொருள்களும் வியாபக வியாப்பிய வியாத்தி இயைபுற்று மருவிநிற்றலின், இவற்றுள் ஏனையிரண்டன் இருப்புப்பற்றிக் கடவுள் வியாபகத்திற்கு வரக்கடவதோர் இழுக்குச் சிறிதுமில்லையென்பது கடைப்பிடிக்க. இத் துணையும் 'பசு' எனப்படும் சீவான்மாவின் இயல்பு ஒரு சிறிது உணர்த்தப்பட்டது.

3. பாசம்

இனிப் 'பாசம்' என்பதனியல்பு சிறிது காட்டுவாம். பாசம் என்னும் இச்சொல் 'கட்டு' என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் பச் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்து சீவான்மாவைக் கட்டிநிற்பது என்னும் பொருட்டாம். இச் சிவஞானபோதச் செம்பொருளுலின் கண்ணே இப்பாசம் ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூன்றாகப் பகுக்கப்பட்டுளது. இவை மூன்றனுள் ஆணவம் என்பது இயற்கையே உயிரோடு பொருந்தி நிற்பதொன்றாகலின், அது சகசமலம் என்றும்; கன்மம், மாயை என்னும் ஏனை இரண்டும் ஆணவமலம் நீங்குமுகத்தால் ஆன்மாக்களைச் செயற்கையாக இடையே வந்து பற்றுவனவாகலின் அவை ஆகந்துகமலம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இனி ஆணவமலத்தினியல்பும், அஃது ஆன்மாக்களோடு அநாதியே உடன் நிற்குமாறும் பசு வியல்பு கூறிய வழி ஆண்டு இனிதெடுத்து விளக்கினாம். ஆதலால் அதனை யொழித்து

ஒழிந்த ஏனை இருமலங்களையும்பற்றி இங்கு முறையே சுருக்கியுரைப்போம்.

கன்மம் என்பது வினை அல்லது தொழில். ஒரு பொருளின் அசைவே தொழில் என்றாகும். பொருளசைவு இல்லையானால் அதன் றொழிலும் இல்லையாம். முழுதும் ஆணவமலத்தின் வயப்பட்டுக்கிடந்த காலத்து ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக்கிரியைகளுக்குச் சிறிதும் அசைவில்லாமையான் ஆண்டு ஆன்மாவுக்குக் கன்மம் இல்லையென்பதூஉம், இறைவனது திருவருட் சத்தியான் எடுக்கப்பட்டு மாயையோடு பொருத்தப்பட்ட வழி ஆன்மாக்கள் தம்மாட்டு அவ்விச்சா ஞானக்கிரியைகள் சிறிது விளங்கப்பெற்றமையானே ஆண்டுக் கன்ம முண்டாயிற்றென்பதூஉம் இதுகொண்டு அறியற் பாலனவாம். எனவே, ஆன்மாவின்றன்னோடு சகசமாய் உடனிற்ப தாகிய ஆணவமல நீக்கத்தின்பொருட்டு அவ்வான்மாவோடு இடையொரு காலத்து மாயாமலங்கூட்டப்படுங்கால் அவற்றின் நடுவே கிளைப்பது கன்மமென்பது ஈண்டே தெளிவுறுத்தப் பட்டதாயிற்று. அற்றேல், கன்மமலம் அநாதியென்றுரை நிகழ்த்துஞ் சித்தாந்த வாக்கியத்தோடு ஈது முரணுமாலோவெனின்; - முரணாது அது, கன்மத்தின் இருப்பு அநாதியென்று கூறியதே யல்லாமல், அஃது ஆன்மாவின்கட் பற்றியதும் அநாதியென்று கூறியதாகாது. ஆன்மாவின்கட் கன்மந் தோன்றியது மாத்திரமே ஆதியென்றுரைக்கப்படும்ல்லது, உயிரின் கட்டற் கிழமைப் பொருளாக உள்ள அதனிருப்பு அநாதிமுறைமைத்தேயா மென்பது தெளிபொருள். ஆகவே, கன்மம் அநாதியென்னுஞ் சித்தாந்தவுரையோடு ஈண்டுக்கூறியது சிறிதும் முரணாது அதற்குப் பெரிதும் இணக்கமாவதேயாமென்க.

அற்றேலஃதாக, கன்மம் ஆன்மாவின்கட் டற்கிழமைப் பொருளாயின், அஃதெஞ்ஞான்றும் அதனைப் பிரியாதாகல் வேண்டும்; பிரியாதாகவே அஃதான்ம இயற்கைப் பொருளாகு மாகையால் அதனை 'மலம்' என வைத்தோதி அஃது ஆன்மாவைப் பந்தமுறுத்துமெனக் கூறுதல் என்னையெனின், - உயிர் மலத்தைச் சார்ந்தவழி அம்மலத்தினியல்புற்றும், அது சிவத்தைச் சார்ந்தவழி அச்சிவத்தினியல்புற்றும் நிற்கும் ஓர் உரிமை யுடைத்தாம். உயிரின் அறிவாகிய ஞானமும், அதன் விருப்பாகிய இச்சையும், அதன் றொழிலாகிய கிரியையும் ஆணவமலத்தின் வயப்பட்டு நிற்குங்கால் அம் மலத்தினுருவே தமதுருவாய்க்கொண்டு

நிற்குமென்பது பெறப்பட்டது. இங்ஙனம் நின்ற நிலையில் அவ் விச்சாஞானக்கிரியைகள் மாயையின் உதவியாற் சிறிது விளங்கப்பெறுமெனின், அவை ஆணவமலத்தின் வயப்பட்டு நிகழாநிற்கும். மலத்தின்வழி நிகழும் அந்நிகழ்ச்சிகள் இவ்வாற்றாற் கன்மமாமென்றும் அவை ஆன்மாவைப் பந்தமுறுத்துமென்றும் அறிவு நூல்கள் கூறுவவாயின. அற்றாயின், மலத்தின்வழி நிகழும் அவை எஞ்ஞான்றும் உயிர்கட்குத் துன்பம் மாத்திரையே தருதல் வேண்டுமல்லது ஒரோவழி இன்பமுந் தருதல் என்னை யெனின்; - ஆன்மாவின்கட் பொருந்தி நிற்பது ஆணவமலம் ஒன்றுமாத்திரமன்று; இறைவன் திருவருட் சத்தியும் அதனோடு உடனிற்பதாம். ஆணவ மலத்தின் வயப்பட்டு மாயையினுதவியாற் சிறிதே அறிவு விளங்கா நிற்கும் ஆருயிர்கள் பெரிதுந் துன்பமே உழத்தலால், அவை தமக்கு இடையிடையே இன்பமுந் தோற்றுவித்து அயர்வு தீர்த்தற்பொருட்டாக அவற்றோடு உடனிற்கும் திருவருட்சத்தி அவற்றின் வினை நிகழ்ச்சியிற் கலந்து நின்று ஒரோவழி இன்பமும் பயக்குமாகலின் அக் கன்மங்கள் அங்ஙனம் ஆன்மாவுக்கு இன்பமுந் தருவவாயின. எனவே, ஆன்மவினை மலத்தைச் சார்ந்து நிகழும் வழித் துன்பமும், திருவருட்சத்தியைச் சார்ந்து நிகழும் வழி இன்பமும் பயக்கும் நீரவாம் என்க.

அது கிடக்க; இனிக் கன்மத்துக்கீடாக உயிர்கள் உடம் பெடுக்கும் என்று நூல்களெல்லாம் கூறாநிற்க உயிர்கள்மாட்டு உடம்பு பொருந்துங்கால் அக்கன்மந் தோன்றுமென்றது யாங்ஙனமெனின்; - கன்மத்துக்கீடாக உயிர்கள் உடம்பு எடுக்குமென உரைப்பின், உடம்பெடுத்த பின்னன்றிக் கன்மத்தை ஈட்டலாகாமையின் உடம்பிற்குப் பின்னேதான் கன்மவினைவா மெனக் கூறுவாரை மறுக்கலாகாமையின் அது பொருந்தாது. அற்றன்று, முதன்முதற் சிருட்டியாரம்பத்திலே அநாதியாயிருந்த கன்மத்துக்கீடாக முதலிலோர் உடம்புவரப்பின் அவ்வுடம்பி லிருந்தே முகந்தவினைக் கீடாகப் பின் உடம்புகள் தொடர்பாய்வர இங்ஙனம் பிறவித் தோற்றங்கள் நடைபெறுமென்பதே கருத்தாகலின், கன்மத்தான் உடம்பு வருமென்றலே இயைவதா மெனின்; - அற்றன்று, சிருட்டியாரம்பத்திற்கு முன் ஆன்மாக்கள் முழுதும் ஆணவமலத்திற் கிடந்து தம் இச்சாஞானக் கிரியைகள் ஒரு சிறிதும் விளங்காமலிருந்துழி ஆண்டுக் கன்மமலமு முடனிருந்ததெனக் கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருத்த முடைத்தன்றாம் என்னை? ஆன்ம அறிவின் இயக்கமின்றிக்

கன்மமுண்டாதல் ஏலாமையினென்க. அல்லதூஉம், முதலிற் கன்மத்தான் உடம்பும், பின்னர் உடம்பாற் கன்மமும் வருமென்றல் ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் என்னுங் குற்றமாய் முடிந்திடு மாகலின், அவ்வாறு கூறுதலும் வழவுடைத்தாம். பின்னை என்னையோ விடுக்குமாறெனின்; - எல்லா அநத்தங்கட்கும் மூலகாரணமான ஆணவ மலத்தைப் போக்குதற்பொருட்டு மாயாதேகம் உயிர்கட்கு வாய்த்ததுணையானே கன்மந் தோன்றுமென்றலே தேற்றமாம். அற்றேல், உயிர்கட்கு உடம்பு வந்தபின் வினைதோன்றுமோ, வரும்போதே தோன்றுமோ எனக் கடாயினார்க்குக் கண்ணினொளி ஞாயிற்றினொளிவரும் முன்னுந்தோன்றாது, வந்தபின்னுந் தோன்றாது ஞாயிற் றினொளி வரும்போதே கண்ணொளியும் இனிது விளங்கித் தோன்றும்; அதுபோல உயிர்கட்கு உடம்பு வரும்போதே வினையும் உடன்றோன்று மென்க.

இனி இவ்வாறன்றி ஆணவம், மாயைபோலக் கன்ம மலமும் ஒரு தனிமுதலாய் அநாதியாயுள்ளதென் றுரைப்பின் வரும் இழுக்கென்னையெனின்; - கூறுதும். ஆன்மாவின் அறிவிச்சை தொழில்களை உடன்மறைத்து நின்றதொன்று, அம்மறைப்பினை நீக்கி அதனறிவை விளங்கச்செய்ததொன்று; அவ்வாறு அவற்றை மறைத்தது ஆணவமலம், அம்மறைப்பினை நீக்குதற்குபகாரப்பட்டு நின்றது மாயாமலம்; ஆடையிலேறிய அழுக்கொன்று, அவ்வழுக்கினைக் கழுவிய உவர்மண் ஒன்று. அழுக்கேறிய ஆடையில் உவர்மண்ணைச் சேர்ப்பித்துக் கழிக்கும் வழி ஆடையிற் காணப்பட்ட தொழில்போல, ஆணவம் ஏறிய உயிரில் மாயையைச் சேர்ப்பித்து அவ்வாணவத்தைக் கழிப்பிக்கு முயற்சியில் உயிரின் மாட்டுக் காணப்படுவது செயற்கையாம். இங்ஙனம் ஆணவம், மாயையென்னும் இவ்விரண்டன் கூட்டுறவாலன்றிக் கன்மமெனத் தனித்தொரு பொருளிருப்பக் காணாமையானும், அதற்குப் பிரமாணமும் இல்லாமையானும், ஆன்மவினையின் வேறாய்க் கன்ம மலமென ஒன்றுண்டென்பது பொருளில் மொழியா மென்க.

அற்றாயின், “ஏகனனேக னிருள்கரும மாயையிரண்டாக விவையாறாதியில்” என்றோதிய திருவாக்கின்கட் கன்மமும் ஒன்றாக வைத்தோதப்பட்டமையின் அஃது ஒரு தனிப்பொருள் என்று கோடலே மரபாமெனின்; அறியாது கூறினாய், ஆன்மாக்களுக்கு முன்னை வினைத்தொடர்பு தெரிய வொட்டாதபடி

மறைத்து நின்று அனுக்கிரகிக்கும் 'திரோதாயி' என்னும் அருட் சத்தியை மலங்களுடன் வைத்து மலம் என உபசரித்தோதினும் அதுபற்றி அது மலமாவான் செல்லாமைபோல, ஆன்மாவின் தற்கிழமைப் பொருளான கன்மத்தையும் ஈண்டு ஏனையவற்றோடு உடன்வைத்து எண்ணுதல்பற்றி அஃது ஒரு தனிப் பொருளாதல் சாலாதென்க. அங்ஙனமாயினும் உயிரின்வினை நிகழ்ச்சிகள் ஆணவமலத்தின் வழிப்பட்டு நடைபெறுங்காறும் அம்மலத்தின் றன்மை யெய்தி உயிர்களைப் பந்தமுறுத்துமியல்பு பற்றி, அவையும் மலமென வைத்து ஒன்றாயெண்ணப்பட்டன. அவ்வாறாயின், கன்மமலம் நித்தியமோ அநித்தியமோவெனின்; - ஆணவமலம் உளதாங்காறும் அவ்வாணவத்தின் வழி நிகழும் கன்மமுளதாகுமாதலானும், ஆணவமலம் என்றுமுள்ள நித்தியப் பொருளென்பது சைவசித்தாந்த நூல்கட்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தமையின் அதன் வழிப்பட்ட கன்மமும் அவ்வாறே ஆகவேண்டுமாதலானும் கன்ம மலமும் நித்தியப்பொரு ளென்பதே ஈண்டுந் தேறப்பட்ட முடிபொருளாம்.

இனிக் கன்மமலமும், ஆணவமலத்தின் சார்பாற்றோன்றிய உயிரின் வினையேயாமென்பதற்கு, ஒருவன் பாவமான காரியம் செய்தவழி அவன் 'இதனையான் என் அறியாமையாற் செய்தேன்' என்று சொல்லுதலே சான்றாம். அறியாமை தேயத்தேய அறிவுமிக்கெழுந்து விளங்குமாகலின் பாவவினைகளும் முறை முறையே குறையும். அற்றன்று, அறிவுடையாரும் பாவவினைகள் புரியக்காண்டுமாகலின் அறியாமையே கன்மமலத்திற் கேதுவாமென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின், நன்று சொன்னாய், ஆணவம் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளுள். ஞானத்தை மாத்திரம் சிறிது பற்றுதல்விட்டு அகன்று நிற்குமாயினும் ஏனை இச்சை கிரியைகளை இத்துணையிலேசில் விட்டு அகன்று நிற்பதில்லை; அதனால் அறிவுடையோராயினும் தம் இச்சை ஆணவவயப்பட்டு நின்றலால் ஒரோ வொருகால் அவரும் பாவமானவற்றைச் செய்கின்றார். நன்றுசொன்னீர், ஆணவம், ஆன்ம ஞானத்தைச் சிறிது விட்டகன்றதும், ஏனைக் கிரியை இச்சைகளை விட்டகலாததும் என்னையெனின்; - அதற்கு இடைவிடாத பழக்கமே காரணமென்க. அறிவுபெற வேண்டுவார் அது தமக்கு வாய்க்குந்தனையும் ஓய்வின்றிப் பல நூனுண் பொருளாராய் தலும், தக்கார்வாய்ப் பல்வகை அறிவுப்பொருள் கேட்டலுஞ் செய்து பழகிவருகின்றாராகலின் அவரறிவைப்பற்றிய

ஆணவவலி சிறிது சுருங்குகின்ற தென்றோர்க. அவர் தம் அறிவை அங்ஙனமெல்லாம் பண்படுத்த முயன்றது போலவே, தம் கிரியை இச்சைகளையும் பண்படுத்தி வருவாராயின் அவர்க்கும் அவற்றான்வரும் பாவச்செய்கைகள் அகன்று ஒழியும் அவ்வாறின்றி அவர் அறிவை மாத்திரம் பண்படுத்தி ஏனை இச்சை கிரியைகளை வாளாகிடக்க விட்டமையின் அவையிரண்டும் ஆணவவலியில் முற்றும் வசப்பட்டு அவர்தம்மைப் பாவவழிகளிற் நூண்டி நிற்கின்றன. பாவவழியினின்றும் அகலுதற்கு இன்றியமையாச் சாதனமாவது ஆன்மாக்கள் தம்மிச்சா ஞானக்கிரியை மூன்றனையும் பண்படுத்திப் பழக்குதலேயாம். ஒன்றைவிட்டுப் பிறிதொன்றைப் பழக்குதலாற்போதரும் பயன்பெரிதாகாதென்க. ஆகவே அறிவுடையார் பாவஞ்செய்தற்கும் அவர்க்குள்ள ஆணவமலமே காரணமாவதன்றிக் கன்மமலமன்றென்பது இதுகொண்டு நுனித்தறியற்பாற்று.

அவ்வாறாயின் இனிக் கன்மமலத்திற்கே உரிய விசேட இலக்கணந்தா னென்னையெனின்; - ஆணவமலச் சார்பான் ஆன்மாக்கள் செய்யும் வினைகளின் றொகுப்பே கன்மமலமென்னும் பெயர்க்குரித்தாவதாம். ஒருதரம் செய் தீட்டிய வினைகள் அவற்றை ஈட்டிய உயிர்கட்குத் தம் பயனை நுகர்விக்கும். இங்ஙனம் ஒருயிர் தனக்குரிய ஆணவ குணமுனைப்பாற்றானாகவே ஈட்டும் இவ்வினைத் தொகுதியையே ஆகாமியம் என்றும், இவ்வினைத் தொகுதி அவ்வுயிரின் பிற்பிறவிக்கு ஏதுவாய் அவ்வுயிரின்கட் குக்கும வடிவாய்க் கட்டுப்பட்டு நின்றலையே சஞ்சிதம் என்றும், அக்கட்டுப்பட்டுநின்ற வினைத்தொகுதியிற் பிற்பிறவியிற் பயன்பட்டு நுகரப்பட்டு வருங்கூறே பிராரப்தம் என்றுஞ் சித்தாந்த நூல்கள் இனிது கூறுகின்றன. இவற்றின் இயல்பை இன்னுஞ் சிறிது விளங்க உரைப்பாம். இப் பிறவியின்கண் ஒருவன் மிக்கதோர் அறியாமையுடையனாய் வஞ்சம், கோபம், பொறாமை முதலான ஆணவகுணங்களின் வழிநின்று மிகவுந் தீய செயல்களையே தன் ஆயுள்காறும் புரிந்து வந்தான்; இவ்விழி குணங்களிலேயே மிகவும் பழகினமையால் இவன்தன் ஆயுள் எல்லை கழிந்து இறக்குங்காலத்து, இக்குணங்களின் பயனாய்த்தோன்றிய எண்ணத்திலும் அவ்வெண்ணத்தின் வழித்தோன்றிய இச்சையிலும் அவனறிவு நிலைபெற்று நின்றது. அவன் உயிர்துறந்த பின்னுந் தன்குக்கும உடம்பில் நின்று, தன் எண்ணத்திற்கும் இச்சைக்கும் ஏற்ற ஒரு

பிறவியிற் புகுதவே கருதியிருப்பானாகலின் அவன் கருத்து முற்றுப்பெறுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவனது இச்சைக்கேற்ற ஓர் இழிகுலத்தில் அவனைப் பிறப்பித்துவிடுவான். அக்குலத்திற் பிறந்து வளரும்போதே அவன் தான் முற்பிறவியிற் றொகுத்த தீய செய்கைகளை அவிழ்த்து விரிய விடுகின்றான். இவ்வுதாரணத்தின்கண் முற்காட்டிய வினைப்பகுப்பைப் பொருத்திப் பார்க்கலுறின், அவற்றின் இயல்பெல்லாம் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். மேலைப் பிறவியில் ஆணவமலத்தின் சார்பினின்று பழகிய தீச்செயல்களே அவனுக்கு ஆகாமிய வினைகளாயின; அங்ஙனமீட்டிய அவ்வினைகள் அவன் அறிவிச்சை தொழில்களிலெல்லாம் ஏறிச் சூக்குமவடிவாய் நின்றனவாகலின் அவையே சஞ்சிதவினைகளாயின; அச்சஞ்சித வினைகளினின்றும் ஒரு கூறெடுத்து நுகருதற்பொருட்டு இறைவனருளால் அவன் ஓர் இழிகுலத்திற் பிறந்து அவ்வினைகளைத் துய்த்துவரலே பிராரப்த வினை நுகர்ச்சியாயினதென்று இங்ஙனம் ஒட்டி உணர்ந்துகொள்க.

இனி 'மாயை' யாவது இன்னதென்று ஒரு சிறிது விளக்குவாம். ஒரு பொருளை நிச்சயித்துணர்வது பஞ்சேந்திரியங்களின் வழித்தாகச் செல்லும் நமது அறிவினாலன்றிப் பிறிதில்லை. கண்ணாற் கண்டுஞ் செவியாற் கேட்டும் நாவாற் சுவைத்தும் மூக்கான் முகர்ந்தும் உடம்பாற் பரிசித்தும் இப்பொருள் இவ்வியல்பிற்று, இஃது இதனின்வேறு என்ன அறிவு கூடிவருகின்றோம். புறத்தேகாணப்படுகின்ற பொருள்களெல்லாம் இங்ஙனம் பஞ்சேந்திரியங்களின் வாயிலாக அறிவாற் கவரப்பட்டு வருகின்றன. இப் பஞ்சேந்திரிய வுணர்ச்சிக்கு அகப்படாதது புறத்துப் பொருள்களுள் ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே, புறம்பிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் ஐந்து கூறாய் அடங்கும். அவை செவிப்புலனாஞ் சத்தத்தைத் தருவனவும், உடம்பிற் புலனாம் பரிசத்தைத் தருவனவும், கட்புலனாம் உருவத்தைத் தருவனவும், நாப்புலனாஞ் சுவையைத் தருவனவும், நாசிப்புலனாம் கந்தத்தைத் தருவனவும் ஆகும். சத்தத்தைத் தருவது ஆகாயம், பரிசத்தைத் தருவது வாயு, ரூபத்தைத் தருவது தேயு, சுவையைத் தருவது அப்பு, கந்தத்தைத் தருவது பிருதிவி; பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் இவ்வைந்தின்மேல் ஐம்பொறிகளான் அறியப்படுவதொன்றுமில்லை. எனவே, புறத்துத் தோன்றுகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் மண், புனல், அனல், கால், விசம்பு என்னும் ஐம்பூதக்கலப்பிற் பிறந்தனவே

யாமென்பது இனிது பெறப்படும். புறத்துப் பொருள் ஒவ்வொன்றையும் பகுத்துப் பார்த்தால் அவையெல்லாம் இவ்வைம்பூதங்களாகப் பிரிந்துபோதல் திண்ணம். இதனை ஓர் உதாரணமுகத்தான் விளக்கிக் காட்டுதும் - விசித்திரமான ஓர் அரசன் மானிகையின் அமைப்பைக் கண்டவழிப் பாகுபாட்டுணர்ச்சியில்லாப் பேதை 'ஆ! இத்துணைப் பெரிய மானிகை எங்ஙனம் வந்தது! எங்ஙனம் அமைந்தது!' என்று எண்ணி எண்ணி வியப்புறுவானன்றே? மற்று நுண்ணறிவுடையான் அதனைக் கண்டக்கால் கல்லுஞ் சுண்ணாம்பு மரங்களும் இயைக்கு மாறு அறிந்து ஒருவன் இனிது இயைத்தமையினாலன்றே இத்துணைப் பெரிய மானிகை ஈங்கு வரலாயிற்றென்று அதன்மூலம் அறிந்து இன்புறுவான்? எத்துணைப் பெரிய கட்டிடமேயாயினும் அது கல் சுண்ணம் முதலான சிலவற்றின் றொகுப்பால் அமைந்தவாறுபோல, எத்துணைப் பெரிய உலகமேனும், அதன்கண் உள்ள பொருள்கள் எத்துணைப் பெரியவேனும் அவையெல்லாம் இவ்வைம்பூதங்களின் கூட்டுறவாற் றோன்றியனவேயாமென்பது நுணுகி யாராய வல்லார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கா நிற்கும். அற்றேல், ஐம்பூதங்களான சிலவற்றிலிருந்து அளவு குறித்தறியப்படாது விரிந்து பெரியவாய்க் காணப்படும் இப்பொருள்கள் பலவும் பிறந்தனவென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனிற் கூறுதும் இவ்வைம்பூதங்களுந் தத்தங் காரணநிலையிற் கட்டிலனாகாமல் அளவுபடாது விரிந்து கிடப்பனவாம்; அவை தம்மிற் சிற்சில பகுதிகள் காரியப்பொருள்களாய்த் திரிந்து கட்டிலனாய் வருகின்றன. ஆகவே, காணப்படாதது கொண்டே ஐம்பூதங்கள் சில என்றும், காணப்பட்டது கொண்டே பொருள்கள் பலவாய்ப் பெரிய என்றுங் கொள்ளற்க. இஞ்ஞான்றுள்ள பொருள்களினும் பலகோடி மடங்கு பெரியவான வேறு வேறு பொருள்களும் தோன்றுதற்கு வேண்டுமளவும் இவ்வைம்பூதங்களும் உருப்பலனாகாத காரண நிலையில் விரிந்து கிடக்கின்றன. மிகவும் அகன்று ஆழ்ந்ததான ஓர் ஏரியின்கண் உள்ள தண்ணீர் முழுதும் மிகக்கொடியதொரு வேனிற் காலத்தில் வற்றிப்போக நிலன் வறண்டு கிடத்தலைக் கண்டாமன்றே. அந்நீர் முழுதும் எவ்வாறாயிற்றென்று சிறிது ஆராயலுநின், கட்டிலனாகாத ஆவியாக மாறிப்போயினதென்று சிறிதறிவுடையாரும் நன்குணர்வர். பேரளவினதான அந்நீர் அத்துணையும் அங்ஙனம் மாறிச்சென்றபோது, மாறிய ஆவியின் பரப்பு நம்மாற் சிறிதும் உணரலாகாதாயிற்று. பின்னரொருகால், மாறிய ஆவி குளிரால்

இறுகித் திரும்பவும் மழைத்துளிகளாக அவ்வேரியின்கண் வீழ்ந்து அதனை நிரப்பிய வழி, நீரினளவு திரும்பவுங் கட்டிலனாவதாயிற்று. இதனால் ஆவியாக மாறிய நீரின் நிலையே காரண நிலையென்றும், அவ்வாவி நீராக இறங்கிய நிலையே காரிய நிலையென்றும் இனிது உணரற்பாற்று. காரிய நிலைபோல ஐம்பூதங்களின் காரணநிலை பொறியுணர்வால் அளந்தறியப்படா தாயினும், பொருள்கள் திரிபடையுந் தன்மையினைப் பகுத்துணரும் நுண்ணறிவினால் அவற்றின் காரணநிலையியல்பு அறிவுடையார்க்குத்தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஐம்பூதங்கள் ஐந்தும் பொறியுணர்வுக்குத் தென்படாத காரணநிலையிற் சூக்கும வடிவாக நிலைபெறும். அவற்றின் சூக்குமவடிவு சத்தத்திற்கு இருப்பிடனாக ஆகாயம்போல்வதாகலின், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையுங் குறித்துக் கூறுங்கால் பிருதிவி ஆகாயம், அப்பு ஆகாயம், தேயு ஆகாயம், வாயு ஆகாயம், ஆகாயம் என்று முன்நான்கும் அடை கொடுத்தும் பின் ஒன்றும் அடைகொடாதுங் கூறப்படும். இங்ஙனஞ் சூக்குமவடிவுற்று நிற்கும் ஐம்பூதங்களையும், தூலவடிவுள்ள பூதங்களை வழங்குமாறு போலப் 'பூதங்கள்' என்று பெயர் கூறுதலாகாமையின் அவை தம்மைத் 'தன்மாத்திரைகள்' என்று ஆன்றோர் வழங்குப. இச் சொற்பொருள் மாணாக்கர்க்கு இனிது விளங்காதென்று கருதி, அவற்றைப் பஞ்சபூத ஆகாயங்கள் என்று அங்ஙனம் பெயர் வைத்துக் கூறுவேமாயினேம். சூக்குமவடிவில் நிற்கும் இப் பூதாகாயங்கள் ஐந்தனையும் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரைகளாகப் பண்டைச் சித்தாந்த நூல்கள் உரையாநிற்கும்.

இனித் தன்மாத்திரைகள் எனக் கூறிய இச் சூக்கும பூதாகாயங்கள் ஐந்தும், தம்மிற்றோன்றிய தூலகாரியப் பூதாகாயங்களை நோக்கச் சூக்குமம் என்று ஒதப்படினும், தம்மினும் மேலாக விளங்கும் சூக்குமப்பொருள்களை நோக்க இவை தாமும் தூலங்களாகவே கொள்ளப்படுமென்றுணர்க. இஃதென்போல வெனின், உறைந்து கற்பாறை போன்றிருக்கும் பனிக்கட்டியை நோக்க அதனினின்று உருகியோடுந் தண்ணீர் சூக்குமம் என்றும், அத்தண்ணீரை நோக்க அதனினின்று எழும் நீராவி சூக்குமம் என்றும் இவ்வாறு ஒன்றின்மேல் ஒன்று படிப்படியாய்ச் சூக்கும நிலையிற் கரைந்துபோதல் போலவென்க. முதலில் நிலன், நீர், தீ, வளி, வெளி, என்னும் பொருள்கள் ஐந்தும் தூலமாய் நிற்கப் பின்னர் அவை கரைந்து

அருவாய் ஆகாயவடிவில் நின்றபோது சூக்குமமான தன்மாத்திரைகள் என்று சொல்லப்பட்டன. அதன்பின்னர் அவை பின்னுஞ் சூக்குமமாய்க் கரைந்து தம் அகத்துள்ள ஐவகை வேறுபாடுகளையுங் காட்டாது ஒடுக்கிப் பொதுத் தன்மைப்பட்டு நின்றவழி அவை ஒரு பெயரார் பூதாதி ஆங்காரம் என்று உரைக்கப்படுவவாயின. இப் பூதாதியாங்காரம் என்பது மேற்கூறிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினும் நுண்மையான சூக்கும நிலையினதாகும். தூலநிலையிற் காணப்படும் இப் புறப்பிரபஞ்சப் பொருள்களான ஐந்தும் இவ்வாறு தத்தஞ் சூக்குமமான பூதா தியாங்காரத்தின்கண் ஒடுங்கி நிற்குமென்று ஓர்ந்து கொள்க.

இனி இப்புறப்பிரபஞ்சத்தின்கட் சிலகாலம் நிலைபெற்று நின்று இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்துவரும் எண்ணிறந்த உயிர்களின் எண்ணிறந்த உடம்புகளும் அகப் பிரபஞ்சம் என்று வழங்கப்படும். புறப்பிரபஞ்சத்தின் கண் அமைந்த எவ்வகைப் பொருளையும் உயிர்கள் அறியும் வண்ணம், இவ்வுயிர்களுடன் ஒன்றாய் ஒட்டித் தோன்றும் உடம்பினிடத்தே அப் பொருள்களைப் பற்றுதற்கு இயைந்த கருவிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றாலும், இக்கருவிகள் சிலவுடம்புகளிற் குறைந்தும் வேறு சிலவற்றில் ஏறியும் பலதிறப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. ஏற்றக் குறைச்சலாய் நிகழுங் கருவிகளின் அமைப்பைச் சிறிது உற்று நோக்குவார்க்கும், உடம்புகளில் உலாவும் உயிர்களின் அறிவு ஆற்றற்கு ஏற்ப அக்கருவிகள் ஏறியுங் குறைந்துந் தோன்றுவ வாயின என்னும் உண்மை இனிது புலப்படா நிற்கும். புல் மரம் முதலியன தொட்டால் அறியும் பரிசுவுணர்ச்சி மாத்திரமே உடையன; இப்புல் மரம் முதலியவுடம்பில் நின்ற உயிர்கள் ஊற்றுணர்வுக்கு மேற்பட்டதனை அறியும் ஆற்றல் இல்லாதனவாகலின், அவற்றின் உணர்ச்சி வலிக்கேற்ப ஓரறிவு மாத்திரையே புலனாதற்குரிய புல் மரம் போன்ற உடம்புகள் அவற்றிற்கு வாய்த்தன; இவ்வுடம்புகளிற் சத்தத்தினையும், உருவத்தினையும், இரசத்தினையும், கந்தத்தினையும் கவருதற்குரிய கருவிகள் இலவாயின. இனி நத்தையுங் கினிஞ்சிலும் போல்வன பரிசத்தினையும் இரசத்தினையும் மாத்திரமே கவரவல்லன; ஏனைச்சத்தம், உருவம், கந்தங்களை உணரவல்லன அல்ல. இனிக் கரையானும் எறும்பும் போல்வன பரிசமும், இரசமும், கந்தமும் என்னும் மூன்றும் தெரிதல் வல்லன; ஏனைச் சத்தமும், உருவமும் அறியமாட்டாதன. இனி

நண்டுத் தும்பியும் முதலாயின பரிசம், இரசம், கந்தம், உருவம் என்னும் நான்கும் அறியவல்லன; ஏனைச்சத்தம் ஒன்று மாத்திரம் உணரமாட்டாதன. இனி விலங்கினங்களும் மானிடத்தில் ஒருசார் பிறப்பும் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்தும் உணரவல்லன; ஏனை மன அறிவு ஒன்று மாத்திரம் வாயாதன. இனி 'மக்கள்' என்று உயர்த்துக் கூறப்படுவோர் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்துணர்வுகளோடு, இவ்வுணர்வுகளைப் பகுத்தும் ஒற்றுமை கொளுத்தியும் காண்கின்ற மனவுணர்வும் ஒருங்குடையராவர். ஆகவே, இம்மக்கட் பிறப்பின்கண் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களையெல்லாம் உற்றறிதற்கு இன்றியமையாக் கருவிகள் எல்லாம் வாய்த்தாற்போல, ஏனைத் தாழ்ந்த பிறவிகளில் அங்ஙனம் அவை வாய்த்திலவென்க. இங்ஙனம் இம் மக்களுடம்பின் மாத்திரமே மாயையினின்றுந் தோன்றிய கருவிகள் முற்றும் அமைந்திருத்தலால், இக் கருவிகளின் உற்பத்தி வரிசையின் வழிச்சென்று மாயையினியல்பை உணர்ந்து கோடல் சாலவும் பொருத்தமாவதொரு முறையாம்.

அதுகிடக்க. புறப்பொருள்கள் அத்துணையும் கவரற்கியைந்த கருவிகள் மக்களுடம்பில் அமைந்திருக்கின்றன வென்றல் வெறுஞ் சொன்மாத்திரையாகவே யிருந்தலின், அதனைப் பொருள்பெற விளக்கிக் காட்டுகவெனின்; அவ்வாறே காட்டுதும். உலகமுழுதும் புகழோங்கப்பெற்றவரும், அமெரிக்கா தேசத்தில் மனோதத்துவ சாத்திர பண்டிதராய் அமர்ந்திருப்பவருமான உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னும் பெரும் புலவர் தாம் அரிய நுண் பொருள்பொதுள எழுதிய 'மனோதத்துவ மூலப்பொருள்கள்' என்ற புத்தகத்தின் முதற்பாகத்தில் மூளையின் வினைநிலை என்றும் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே இவ்வரிய பெரிய விடயத்தினை இனிதெடுத்து விளக்கிக் காட்டினார். அவர் காட்டிய அந்நுண் பொருளாராய்ச்சி முழுதும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின், இவ்வாராய்ச்சியுரை வரம்பின்றி விரியுமாகையால், அவர் முடித்துக்கூறிய பொருள் முடிவுகளிற் சிலவற்றை மாத்திரம் ஈண்டெடுத்துக்காட்டுவாம். தவளை, புறா, குரங்கு, நாய் முதலிய பிராணிகளின் தலையின் உள்ளமைந்த கருவிகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்ததிலிருந்து, மூளையென்னும் அவயவமே உடம்பினை வேண்டியபடியெல்லாம் நடைபெறச் செய்வதற்கும், உலகத்துப் பொருள்களையெல்லாம் பற்றியுணர்வதற்கும் வேண்டப்பட்ட எல்லாக் கருவிகளையும் தன்னிடத்தே

அதிசூக்குமமாய் அடக்கிவைத்திருக்கின்றதென்னும் அறியபெரிய உண்மை புலப்படுவதாயிற்று. தலையைக் கவிந்துகொண்டு அரண்போல் அமைந்திருக்கும் மண்டையோட்டினை மிகவுஞ் சாதாரியமாகக் கழற்றி அப்புறம் வைத்தபின், தலையின்மேலும் முற்பிற் பக்கங்களிலும் பனைநுங்குபோலும் இயல்பினதாகிய மூளை என்னும் விழுமிய அவயவம் காணப்படும். இதுவே, பிராணிகளின் உடம்புக்கு உயிர் நிலையமாய் விளங்குவது. பருத்துயர்ந்து தோன்றும் ஓர் ஆலமரத்திற்கு நிலத்துட் புதைந்திருக்கும் அதன் வேர் உயிர்நிலையாய் நிற்பதுபோல், உயிர்வாழ் உடம்பிற்கு மூளையே அடிப்படையாயிருக்கின்றது. இம்மூளையின்கண் ஊறிக்கொண்டிருக்கும் அமிழ்தமானது உடம்பெங்கும் பாய்ந்து அதனை வளர்த்து வருகின்றது. இத்துணைச் சிறந்த மூளையானது உயிர்வாழ் உடம்பினைப் பலவாற்றான் உயிர்ப்பேற்றி நிலைபெறுத்திவரும் உண்மையைத் தெரித்தற்பொருட்டு, அம்மூளையின் முற்பாதி பிற்பாதிப் பக்கங்களிலுள்ள கடுகளவு கடுகளவு ஊளை அறுத்தறுத்து அப்புறப்படுத்தி நோக்கியவழி, உடம்பின்கண் உள்ள ஒவ்வோர் உறுப்புகளும் இயக்கமின்றி நின்றுவிட்டமை நன்கு தெளியப்படுவதாயிற்று. அம்மூளையின் ஒரு பக்கத்திற் சிறிது ஊளை அறுத்து அகற்றியபோது கண் செவ்வையாக இருந்தும் அது பார்வை இலதாயிற்று. மற்றோர் இடத்தில் ஊளைச் சிதைத்தபின் கட்பார்வையிருந்தும் அது வலப் பக்கத்திலுள்ள பொருள்களைக் காண வலியற்றதாயிற்று. ஒரு புறாவின் மூளையிற் சிறியதொரு பகுதியைப் பிரித்து எடுத்த பின்னர் அது வாய் முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடி உணர்வு குறையாதிருந்தும் இரைமாத்திரம் எடாமல் இருந்தது. ஒரு குரங்கின் மூளையிற் சிறிதுனை அகற்றிப்பார்த்தபோது அதற்குக் கட்பார்வை நன்றாயிருந்தும் அத்திப் பழங்களுக்கும் நெட்டித்துண்டுகளுக்கும் வேற்றுமை காண மாட்டாதாயிற்று. இவ்வாறே மூளைகளின் பகுதிகளைச் சிறிது சிறிதாக வேறுபடுத்தியக்கால் ஓசையை அறியமாட்டாதனவும், பரிசத்தை அறியமாட்டாதனவும், சுவைகாணமாட்டாதனவும், வெவ்வேறு நிறங்களைப் பகுத்துக்காண மாட்டாதனவும், கந்த வுணர்வினை இழந்தனவும், வலப்புறம் மரத்துக்கிடந்தனவும், இடப்புறம் மரத்துக் கிடந்தனவும், நினைவிழந்தனவும், ஆகப் பிராணிகள் பற்பலவாற்றால் தத்தம் அறிவுஞ் செயலும் மழுங்கப்பெற்றன. எனவே, புறத்துப்பொருள்களைப் பற்றுதற் கியைந்த கருவிகள் அத்துணையும் உயிர் வருக்கங்களின் மூளையில்

அதிசூக்குமமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்னும் உண்மை இவை தம்மால் ஐயந்திரிபின்றி நாட்டப்பட்டது காண்க.

இனிப் பிராணிகளுக்கேயன்றி மக்களுடம்பினுள்ளும் இப்பெற்றித்தான அமைதியே பின்னும் நுட்பமாய் இயைந்துளது என்பதற்கு, வைத்தியசாலைகளிற் கட்பார்வை குன்றியும் செவிடுபட்டும் கைகால் இயக்கங் குறைந்தும் வயிறு மந்தப்பட்டும் சுவை உணர்வு இழந்தும் மற்றும் பலதிறப்பட்ட நோய்களாற் பிணிக்கப்பட்டும் போந்த பலவேறு நோயாளிகளின் மூளைகளைத் திறந்து பரிசோதனை நிகழ்த்திய அங்கசேதன வைத்தியர்கள் கூறும் உரையே தக்கசான்றாம். ஆகவே, அண்டசரீரத்தோடு பொருந்தி யுணர்தற்காம் கருவிகள் முற்றும் மனிதனோ டினப்பட்ட உயிர்களின் பிண்டசரீரத்தின்கண் இயைக்கப்பட்டுளவென்பது சிறிதும் ஐயுறற்பாலதன்றான மெய்ப்பொருளேயா மென்க.

அண்டசரீரப் பகுப்புகளத்தனையும் பூதாதி யாங்காரத்தின்கண் ஒடுங்கிச் சூக்குமமாய் நிற்குமாற்றை மேலே இனிது விளக்கிப்போந்தாம். அவ்வாறே இப்பிண்ட சரீரப் பகுப்புகளும் மேற்பட்ட தத்துவங்களிற் சூக்குமமாய் ஒடுங்குமாற்றைத் தெரித்தற் பொருட்டுக் கருவிகளெல்லாம் முற்றும் இயைந்த மனிதவுடம்பின் வழித்தாக அதனை ஆராய்ந்து செல்வாம். மனிதவுடம்பிற் கட்புலனுக்கு எதிரே காணப்படும் அவயவங்கள் அறிவை நிகழ்த்துவனவும், தொழிலை நிகழ்த்துவனவும் என இருகூறாய் நிற்கின்றன. அறிவை மாத்திரம் நிகழ்த்தும் அவயவங்கள் மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்பனவாம்; இவற்றுள் மெய்யானது புறப்பொருளின் பரிசுத்தை அறிவது, வாயானது புறப் பொருளின் சுவையினை அறிவது, கண்ணானது புறப்பொருள்களின் உருவத்தை அறிவது, மூக்கானது புறப்பொருள்களின் நாற்றத்தை அறிவது, செவியானது புறப்பொருள்களின் ஓசையை அறிவது. இனித் தொழிலை மாத்திரம் நிகழ்த்தும் அவயவங்கள் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் என்பனவாம்; இவற்றுள் வாக்குப் பேசுதலைச் செய்வது, பாதம் இயங்குதலைச்செய்வது, பாணி இடுதல் ஏற்றல்களைச் செய்வது, பாயுரு மலங்கழித்தலைச் செய்வது, உபத்தம் விந்து கழியுமுகத்தால் இன்பத்தினைச் செய்வது. மக்கள் தமது ஊனுடம்பின் புறத்தே அமைந்த கருவிகள் ஞானேந்திரியம் எனப்படும். இவ்வறிவுப்பொறிகள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் எனப்படும் தொழிற்பொறிகள் ஐந்து

மன்றிப் பிறிதியாது மில்லாமை எல்லார்க்கும் இனிது விளங்கக்கிடந்ததேயாம். இங்ஙனம் பகுத்துரைக்கப்பட்ட இவ்விந்திரியங்கள் பத்தும் தத்தந் தூலஉருக்குலைந்து சூக்குமமாய்த் திரிபெய்துமிடத்து ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் 'தைசதாங்காரம்' எனப்படும் மிக நுண்ணிய தத்துவத்தினும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் 'வைகரியாங்காரம்' எனப்படும் மிக நுண்ணிய தத்துவத்தின் கண்ணும் ஒடுங்கி ஆண்டுத் தத்தஞ் சிறப்பியல்புகளைக் காட்டாது பொதுத் தன்மைப்பட்டு நிற்கு மென்க.

இனி உடம்பின் கட் புறக்கருவிகளான இவை பத்தும் உலகத்துப் பொருள்களைப் பற்றி நிற்கும்படி, உயிரின் இச்சைவழி நின்று இவை தம்மை ஏவி உடம்பகத்தே நின்று இயங்கும் உட்கருவியே 'மனம்' எனப்படுவதாம். அகத்தே இயங்கும் இம்மனத்தின் உதவியின்றிப் புறக்கருவிகளான இவை பத்தும் இயங்கமாட்டா. சிவஞானபோதம் என்னுஞ் செம்பொருணூல் நுட்பங்களில் மனம் அழுந்தி நின்று அவற்றைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குங்கால், கண் புறத்தே ஒன்றனையுங் காணாது, செவி ஒன்றனையுங் கேளாது, ஏனையிந்திரியங்களும் இவ்வாறே ஒருவகை யியக்கமும் இன்றிக் கிடக்கும். அங்ஙனம் அகத்தே ஒன்றிற் பதிந்து நில்லாது மனம் கண்ணோடு சேர்ந்து நிற்குமாயின் கண் ஒன்றனைக் காணும், செவியோடு சேர்ந்து நிற்குமாயின் செவி ஒன்றனைக் கேட்கும், இவ்வாறே ஏனையிந்திரியங்களோடும் அது சேர்ந்து நிற்குமாயின் அவையுந் தத்தமக்குரிய தொழில்களிலே முனைந்து நிற்கும். ஆகவே புறக்கரணங்கள் இயங்குதற்கு அகத்துள்ள மனம் என்னுங் கருவியினுதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதேயாம். இம்மனம் என்னும் அகக்கருவி புறப்பொருட் குணங்களைப் பற்றுவதும், பற்றியவற்றைச் சிந்தித்தலுஞ் செய்வதாம். சிந்தித்தலாகிய இம்மனத்தின் செய்கையே 'சித்தம்' என்று ஒதப்படுவதல்லது, சித்தம் என்பது தனித்தொரு கருவியாகாமையின், இது மனம் என்னுங் கருவியின் கூறதாயே அடங்கும். இப்பெற்றித்தான மனம் என்னுங் கருவி, புறத்தே காணப்படும் இந்திரியங்கள்போற் கண் முதலான புலன்களாற் கவரப்படும் பருப் பொருளாகாமல், உடம்பின் அகத்தே இயங்கும் அனுபவ நுண்பொருளாயிருத்தலின், அஃது இந்திரியங்கள் பத்தினும் நுண்ணியதாதல் நன்கு பெறப்படும். இவ்வாறு இந்திரியங்களினுஞ் சூக்கும வடிவினதாய் நிற்கும் இம்மனமானது, உயிர்கடோறும் வெவ்வேறாய்ச்

சடப்பொருளுமாய் இருத்தலின் இதுவும் அழிந்துபோங் காரியப் பொருள் ஆதல் தேற்றமேயாமென்க. மனம் உயிர்கடோறும் வேறுவேறாய் நின்றல் அறியப்பட்ட தொன்றாயினும், நிலனும் புனலும் போல் அது சடப்பொருளாவது தெளியப்படாமையின் அதனைச் சடமென்றும் அதனால் அது காரியம் என்றுங் கூறுதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? எனிற், கூறுவாம். ஐவகையறிவும் நிகழ்தற்கு இடமான மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஒருங்கு பொருந்தப்பெற்றிருக்கும் அவயவம் உடம்புந் தலையுமாகும் என்பதும் இவ்வைம்பொறியுணர்வுகளுந் தோன்றும் பிறப்பிடமாய்த் தலையினுள்ளே மேலதாய் அமர்ந்திருக்கும் முதலுறுப்பு மூளையே யாகுமென்பதும், ஏனைக் கன்மேந்திரியங்களான கை, வாய், கால், குறி, குதம் முதலியனவும் இம்மூளையின் வயப்பட்டே இயங்குகின்றன என்பதும், இம்மூளை இல்லையாயின் இவ்விந்திரியங்களுள் ஒன்றும் ஒரு சிறிதும் இயங்காதென்பதும் மேலே விளக்கிப் போந்தாம். அதுகொண்டு புறத்தே காணப்பட்ட இந்திரிய இயக்கத்திற்கு அகத்தே ஓர் இன்றியமையாக் கருவியாக அமைக்கப் பட்டிருக்கும் மூளையென்னும் உறுப்பின் குக்குமசாரமே பண்டைக்காலத்து நூல்களில் மனம் என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டதென்று உணர்க. நன்று சொன்னீர், தாமே அறிவு கூடி இயங்கா ஐம்பொறிகளுக்கும் ஐவகை யுணர்வினையும் ஊட்டி இயக்கும் மனத்தை அறிவுப் பொருளென்று உரையாமல் அறிவில்லாச் சடப்பொருளென்று உரைத்ததன்மேலும், வெற்றூன் பிண்டமான மூளையின்சாரமே அதுவாமெனக் கூறுதல் பொருத்தம் இல்லையாலோ வெனின்; அறியாது கூறினாய், இவ்வுனுடம்பின் அகத்தே இயங்கும் உயிர் ஒன்று மாத்திரமே அறிவுடைப் பொருளாகும்; இதனறிவு இயங்குதற்கு ஏற்றவகையானெல்லாம் இவ்வுடம்பின் புறத்தும் அகத்தும் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அமைவுகள் எல்லாம் பெரியதோர் இறும்புது பயக்கற்பாலனவேயாயினும், அவையெல்லாம் அறிவில்லாச் சடப்பொருள்களே யாகுமென்பதனை, இறந்த மனிதனுடம்பை முழுதும் அறுத்துப் பரிசோதனை நிகழ்த்தும் அங்கசேதன பண்டிதர்கள். அளந்துரைக்குமாறு பற்றி உணர்ந்துகோடல் வேண்டும். இங்ஙனம் பிரத்தியக்கமாகச் செய்துகாட்டப்படுந் தேகபரிசோதனையால் உடம்பின் அகப்புற வுறுப்புக்கள் அத்துணையும் அறிவில்லாச் சடப்பொருள்களாதல் ஐயமின்றித் தெளியப்படுதலின் அவற்றின் சாரமுஞ் சடமேயாகப் பெறப்படும் இப்பிரத்தியக்க முறையோடு திறம்பி

மனத்தை அறிவுப்பொருளெனக் கூறுதல் பெரிதும் வழுவாய் முடியும்; அல்லதூஉம், மனம் அறிவுப் பொருளே யென்றற்குப் பிரமாணம் இன்மையின் அங்ஙனம் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அற்றன்று, அறிவில்லா இந்திரியங்களுக்கு அறிவு காட்டுவது மனமேயாமென்றல் எல்லாருக்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அங்ஙனங் காட்டும் மனம் அறிவுடையதேயாம் என்றற்கு வேறு பிரமாணம் வேண்டுவதும் உண்டோ வெனின்; இந்திரியங்களுக்கு அறிவு காட்டுவது மனம் என்னுங்கால், ஆண்டு மனமே அறிவுடைத்தென்னாமல் அம்மனத்தினைக் கருவியாக ஊக்கும் உயிரே அறிவுடைப் பொருள் என்று கொள்ளப்படும் என்க. அற்றேல், அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிர் தானே இந்திரியங்களை இயக்குவதின்றி, அறிவில்லா மனம் என்னும் ஏனையொரு கருவி வாயிலான் அவற்றை இயக்குதல் எற்றுக்கெனின்; அறிவுப் பொருளான உயிர் ஏனைச் சடப்பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் மேலதாஞ் சூக்குமப்பொரு ளாகலின், அத்துணைச் சூக்குமமான அது தூல சடங்களை நேரே பொருந்தி அறிவு நிகழ்த்தல் ஏலாது. இதனை ஓர் உதாரணத்தின்கண்ணைத்து விளக்குதும் : கண்ணானது தன் பார்வைக்கு எட்டாத பருப்பொருள்களைக் காணவேண்டியக் கால், தன்னினும் தூல ஆற்றல் மிக்க தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடியி னுதவியால் அவற்றைக் காண்கின்றது; கண்ணின் அறிவு சூக்குமமாகலின் தன்போற் சூக்கும ஆற்றல் உள்ள கண்வழியே அச்சடப்பொருள்களை நேரே காணமாட்டாதாய்க் கண்ணினுந் தூல ஆற்றல் மிக்க பலதிறப்பட்ட கண்ணாடி வழியே அவ்வப்பருப் பொருள்களைக் காண்கின்றது. இவற்றுள் கண்ணறிவு மிக்க சூக்குமம், கண் அதனோடு சிறிது ஒத்த சூக்கும தூலம், கண்ணாடி கண்ணோடு சிறிது ஒத்த தூலம், கண்ணாடியிற் றோன்றும் பருப்பொருள் கண்ணாடியினுந் தூலம், இங்ஙனம் படிப்படியே ஒன்றினொன்று தூலமாய் இயையக் கண்ணறிவு தூரத்திலுள்ள பெரிய தூல உலகங்களைக் காணுங் காட்சி நிகழா நிற்கின்றது. இவ்வடைவே உயிரினறிவும் இந்திரியக் காட்சியுள் நிகழுமாறு அறியற்பாற்று. உயிரின் அறிவு மிகவுஞ் சூக்குமமான இயல்புடையது; இத்துணைச் சூக்குமமான அறிவோடு நேரே இயைந்து நிற்குஞ் சூக்கும சடக்கருவிகள் பலவுள, அவற்றைப் பின்னே விரித்துரைப்பாமாகலின், ஈண்டு மனம் என்னுஞ் சடக்கருவியை மாத்திரம் நேரே உயிரோடு இயைதற்கு உரிய சூக்குமக்கருவிபோல் வைத்து மாணாக்கர்க்கு இனிது விளங்கும் வண்ணம் உரை விளக்கிச் செல்வாம்.

உயிரறிவுமிகச் சூக்குமமாவது, மனம் அதனோடு சிறிது ஒத்த சூக்குமதூலம், மூளை மனத்தின் றன்மையோடொத்ததூலம், கண் முதலிய இந்திரியங்கள் அம்மூளையோடு சிறிது ஒத்த தூலதரம், இவ்விந்திரியங்களிற் புலனாம் புறப்பொருட் குணங்கள் இவ்விந்திரியங்களோடு சிறிது ஒத்து இவ்விந்திரியங்களினுந் தூலமாவனவாம். இன்னும், ஞாயிற்றினொளி பளிங்கினுள் விளங்கித் தோன்றுமாறு போலக் கருங்கற் சுவர் முதலியவற்றுள்ளே தோன்றமாட்டாது; அஃதெதனாலெனின், ஞாயிற்றினொளி சூக்கும வடிவினதாகலால் அது தன்னோ டொருவாற்றால் ஒத்த சூக்குமம் வாய்ந்த பளிங்கினுண் மாத்திரமே விளங்குதற்கு உரிமையுடைத்தாம்; ஏனைக் கருங்கல் முதலாயின அதனோடு ஒவ்வாத தூலப் பொருளாகலால் அவற்றின்கண் அது சிறிதும் விளங்கமாட்டாதாயிற்று. இங்ஙனமே உயிரின் அறிவொளியும் தன்னோ டொருசிறிது ஒத்த சூக்கும தூலமான மனத்தினோடு விளங்குமாறு போல, மிகவுந் தூலமாய்த் தன்னியல்போடு ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாத இந்திரியங்கண்மாட்டு விளங்குவதன்றாம். ஆனது பற்றியே, அவ்விந்திரியங்களை இயக்கிப் புறப்பொருள்களை அறியவேண்டியக்கால், அவ்விந்திரிய வியல்போடும் உயிர்ப் பொருளான தன்னியல்போடும் ஒத்து இடை நிகர்த்ததாய் நிற்கும் மனம் என்னுங் கருவியினோடு உயிரறிவு நடைபெறுகின்ற தென்று ஓர்க. இங்ஙனம் பகுத்துக் காண்புழி உயிர் ஒன்றைத் தவிர அவ்வுயிரறிவு நிகழ்தற்குக் கருவியாம் அகக்கரண புறக்கரணங்கள் எல்லாம் வெறுஞ் சடங்களேயா மென்பதூஉம், அகக்கருவிகளுள் ஒன்றான மனமும் சடமேயாதல் இனிது பெறப்பட்டமையின் அஃது உடம்பினுள்ளமைந்த ஊன் உறுப்புக்களில் ஒன்றின் சாரமேயாவது திண்ணமாமென்பதூஉம், இந்திரியவுணர்வுகளுஞ் செயல்களும் தோன்றி நடைபெறுவதற்கு மூளையென்னும் ஊன் பிண்டமே காரணமாய் நின்றலல்லது பிறிதியாதுமில்லையென்பது இஞ்ஞான்றை அங்கசேதன பண்டிதர் ஆராய்ச்சியால் இனிது வலியுறுத்தப்படுதலின் அம்மூளையின் சாரமே மனம் என்னுஞ் சடக் கருவியா மென்பதூஉம் இனிது விளங்கா நிற்கும் என்க.

இனி மனம் என்னும் இவ்வகக்கருவி ஒருகாலத்தொரு பொருளையன்றி அறியமாட்டாதாகலின் அஃது அணுருபமே யாமென்று நியாயநூல் இயற்றிய கோதமனார் கூறினாராகலின் அவரோடு முரணி அது மிகப்பெரிதாகிய மூளையென்னும் உறுப்பின் சாரமாமெனக் கிளத்தல் யாங்ஙனம் பொருந்து

மெனின்; அணுவடிவான மிகச் சிறிய பொருளையன்றி வேறு பெரும்பொருளை ஒருகாலத்துணரவல்லதன்றாயின், மனத்தை அங்ஙனம் அணுவுருவிற்கென்று வைத்துரைத்தல் இழுக்காது; மற்று ஒரு காலத்து ஓரிடத்தே வான் முதலான அகன்ற பெரும் பொருள்களையும் அது காணவல்லதாய் நடைபெறக்காண்டலால் அதனை அணுவெனக் கூறுதல் யாண்டையதோவென்க. அற்றன்று, புல் நுனிமேற் றங்கும் பனித்துகளிலே பெரிய பனைவடிவுங் காணப்படுதல்போல, அணு வடிவான மனத்தின்கண் அகன்ற பெரிய பொருள்கள் எல்லாங் காணப்படுதல் வாய்வதேயாமெனின்; அப் புல்லின் நுண்ணுளி அப்பனைவடிவு தோன்றுதற்கு ஏற்ற பரிமாணம் உடையதாயிருப்பினல்லது அப் பனைவடிவும் அதன்கட் டோன்றுதல் செல்லாது; ஒளியுடைப்பொருள்தான் சிறிதாயிருப்பினுந் தன்னினும் பல மடங்கு பெரிய பருப்பொருள் வடிவைக் காட்டும் ஆற்றலுடையதாந் தன்மைக்கு ஏற்ப, அப் புல்லின் நுண்ணுளி தன்னினும் பெரிய பனைவடிவைத் தன்கட் காட்டுவதாயிற்று; மற்று அப்பனையினும் பெரிதான மலைவடிவைக் காணல் வேண்டுமாயின், அப் புல்லின் நுண்ணுளி அதற்கு இடந்தராமையின் அதனினும் பன்முறை பெரிதான கண்ணாடியின் கண் அதனைக் காணவேண்டுமன்றே. அதுபோலப் புறத்தே அகன்று பெரியவாய்க் காணப்படும் உலகியற் பொருள்கள் அனைத்தையுங் காணும் ஆற்றல் வாய்ந்த மனம் என்னுங் கருவி அவற்றைக் காண்டற்கியைந்த பரிமாணம் உடையதாகல் இன்றியமையாமையின், அது மிக நுணுகிய அணுவுருவிற்கென்றல் ஒரு சிறிதும் பொருத்தமின்றாம். பனைவடிவைத் தன்கண் விளங்கக் காட்டும் புல்லின் நுண்ணுளி கோதமனார் கூறும் அணுவினும் பன்மடங்கு பெரிதாதல்போலவே இப்பெரிய அண்டத்தைத் தன்கட் காட்டும் பிண்டத்தின் கண்ணதாகிய மனமும் அவ்வணுவினும் பன்மடங்கு பெரிதாதல் துணிபொருளேயாமென்க. எனவே, உலகியற் பொருள்கள் அனைத்தையுங் கவரற்கியைந்த மூளையென்னுந் தாதுவின் சாரமே மனம் எனப்படுதற்கண் இழுக்கொன்றும் இல்லையென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல் அஃதாக, மனம் எனப்படும் இவ்வவயவம் தலையில் மூளையின் கண்ணே அமைந்திருத்தலின் கால் விரல் நுனியிலே மெல்லென ஊரும் பொருளையும் அஃது உணர்ந்திடுமாறு யாங்ஙனமெனின், நன்று வினாயினாய்; உலகத்துப் பொருள்களில் ஒளியும் மின்னொளியும் செல்லும்

விரைவினை நினைப்பின் அவை அறிவுக்கும் எட்டாத அதிசய கதையினை உடையவாயிருக்கின்றன. ஒளியானது ஓர் இமை கொட்டும்முன் ஓர் இலக்கத்து எண்பத்து ஆறாயிரம் மைல் தூரஞ் செல்லுகின்றது ! மின்னொளியோ வென்றால் இதனினும் விரைவாய் ஒரு நொடிப் பொழுதில் இரண்டிலக்கத்து எண்பத்து எண்ணாயிரம் மைல் தூரம் செல்லுகின்றது ! புறத்தே காணப்படும் உலகியற் பொருள்களே இங்ஙனம் பாவித்தற்கும் எட்டாத தூரம் விரைந்து செல்லுமாயின், அகத்தே உயிரின் அறிவொளியால் உந்தப்பட்டுப்போம் உணர்வின் வேகத்தை இவ்வளவிற்கென்று வரையறுத்துரைத்தலும் ஏலுமோ ? அற்றாயின், உடம்பின் ஓரிடத்தே தோன்றும் ஓர் உணர்வு மூளையின் கண்ணதாம் மனத்தின்கண் உடனே சென்று விளங்குமாறு அவற்றிடையே கருவியாய் நின்று உதவுவதுதான் யாதோ வெனின்; அதுவே நரம்பு எனப்படுவதாம். இந்நரம்பு ஒன்றிரண்டன்றி எண்ணுதற்கும் அகப்படாதவாறு பலப்பலவாய் விரிந்து கிடக்கின்றன. இந் நரம்பின் தொகுதிகள் அத்துணையும் மூளையோடு இயைக்கப்பட்டு உடம்பின் உட்புறப் பக்கங்கள் யாண்டும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு இவை உடம்பின் கடையெல்லை முதல் மூளைவரையிற் றொடர்புபட்டுக் கிடத்தலின், கால் விரல் நுனியிலே ஊரும் உணர்வானது பாவித்தற்கும் ஏலாத வேகமுடன் மூளையின்கண் மனத்தே சென்று விளங்குகின்றதென்க. அங்ஙனமாயின், ஓர் எல்லையிற் றோன்றிய ஷுணர்வை நரம்பின் வழியே கொண்டுபோய் மூளையின்கண் மனத்தே உய்ப்பது உயிரினறிவொளியாகுமேல் அவ்வறிவொளி உடம்பில் நிற்குமாறு யாங்ஙன மெனின்; உயிரறிவு உடம்பின் ஓரிடத்தீரிடத்தன்றி அவ்வுடம்பெங்கும் வியாபகமாய் நிற்குமாதலின் அஃது எவ்விடத்தே உணர்வு எழினும் அதனை ஆண்டு நின்றும் உடனே மனத்தின்கட் செலுத்துமென்க. இஃதென்னை ? உடம்பெங்கும் வியாபியாய் நிற்கும் உயிர் தானே உணர்வு தோன்றுமிடமெல்லாம் தானும் உடன்நின்று அறியுமென்னாமல், அஃது அதனை மனத்தின்கட் கொண்டுபோய் வைத்துப் பின்னர் அறியும் எனல் என் என்று வினாவின்; உயிர் உடம்பெங்கும் வியாபியாய் நிற்பினும் மூளையின் கண்ணதாம் மனத்தின் வாயிலான் அன்றி அறிவு நிகழ்ப்பெறாது. இஃதெற்றாற் பெறுதுமெனின்; பிராணிகளின் மண்டையோட்டைக் கழற்றி மூளையையும் பிரிதெடுத்து அப்பாற்படுத்தியபின் உயிர் இருந்தும் அப் பிராணிகள்

உடம்பின் நாற்பக்கங்களினும் உண்டான உணர்வுகளை அறியும் ஆற்றல் இல்லாதவாயின. இப்பெற்றியெல்லாம் மேலே எடுத்துக்காட்டினாமாகலின் மீண்டும் அவற்றை ஈண்டு விரிக்கிலம். எனவே உடம்பெங்கும் நிறைந்த உயிர் மனத்தின் வாயிலானன்றி அறிவு நிகழப் பெறாதென்னும் உண்மை சிறிதும் ஐயுறற்பாற்றன்றென்பது விளங்காநிற்கும். உயிரினறிவு விளங்குதற்கு ஏற்ற திறத்தால் அமைக்கப்பட்ட சூக்கும சடக்கருவியே மனமா மென்றும், அம் மனம் இருத்தற்கு இடமாக அமைக்கப்பட்ட தூல சடக்கருவியே மூளையாமென்றும் இங்ஙனம் பகுத்தறிந்துகொள்க.

இனி இப்பெற்றித்தாம் மனத்தான் இயக்கப்படுவன ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐரிதுமா மென்பதை மேலே காட்டினாம். ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் அறிதற்றொழிலை மாத்திரம் நிகழ்த்துவன. மெய்யானது தன்மேல் வந்து உரைசம் பொருட்டன்மையை மாத்திரம் அறியுமல்லது, தானே புறத்துச்சென்று பரிசவுணர்ச்சியினைக் கவரமாட்டாது; வாயானது தன்கண் வந்த பண்டங்களின் அறுவகைச் சுவைகளையும் உருசித்தறியும் அல்லாமல் தானே புறத்துச் சென்று அச்சுவைகளை அறிவதன்று; கண்ணானது தன்னெதிரே தோன்றிய பொருள்களின் வடிவத்தையும் நிறத்தையும் அப்பொருள்களினின்று வரும் ஒளியினுதவியாற் கண்டறியுமே யல்லாமல் தானே அப்பொருள்கள் மாட்டுச்சென்று அக் குணங்களைப் பற்றுவதன்று; மூக்கானது முல்லை மான்மதம் முதலியவற்றினின்று வந்த நறுமணத்தைத்தான் கவருமல்லாமல் தானே வலிந்து சென்று அதனைக் கவருந் தன்மையதன்று; செவியானது புறப்பொருள்களிடத்தே தோன்றிக் கடல் நீரின் அலைபோல ஆகாயத்தின்கட் போதரும் ஓசையைத்தான் இருந்த விடத்திருந்தவாறே ஏற்று அறியுமல்லது தானே அப்பொருள்கண்மாட்டுச் சென்று அவ்வோசையைப்பற்றி அறிவதன்றாம். இங்ஙனம் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தாம் இருந்தவிடத்திருந்தவாறே அறிதற்றொழிலை நிகழ்த்தக் காண்டுமாகலின், இவ்வறிதற்றொழிலைத் தம்மாட்டு நிகழ்விக்கும் மனம் என்னுங் கருவியோடு இவை நேரே சென்று இயைதற்குரிய இயல்பு வாய்ந்தனவாகும். இங்ஙனம் இவை மனத்தோடு இயைந்து நிற்குமாப்போல், ஏனைக் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் அதனோடு இயைந்து நிற்பனவல்ல. என்னை? கையானது இடுதல் ஏற்றலாகிய தொழில்களைச் செய்வதன்றித் தானே

அவ்விடுதல் ஏற்றல்களின் முறைகளை அறியவல்லதன்று; வாயானது பல்வகைச் சொற்களைக் கோவைப்பட மொழியுமே யல்லது அச் சொற்பொரு ணுட்பங்களைத் தானே யுணருந் தன்மையதன்று; காலானது அங்கு மிங்கும் போதல் வருதல்களைச் செய்யுமே யல்லாமல் அத்தொழில்களின் பயனை இற்றென அறிவதன்று; குறியானது விந்துகழியு முகத்தால் இன்பத்தினைச் செய்யுமல்லது அவ்விற்பத்தின் வருவாயும் பயனுமெல்லாம் அறியவல்லதன்று; குதமானது வெளிவிடற் பாலதாம் மலவழுக்கைப் புறம் படுக்குமேயன்றி அச்செயலின் இயை பெல்லாந் தானே யுணரவல்லதன்றாகலின் என்க. இங்ஙனம் இக் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் வெறுந் தொழின் மாத்திரையே செய்யக் காண்டுமாகலின் இவை ஏனை ஞானேந்திரியங்கள் போல் மனத்தோடு நேரே இயைதற்கு ஏற்றவாகாமை தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. இவ்வாற்றால், அறிதற் கருவியான மனமும், அதனோடு நேரே சென்றியைந்து அறிதற் றொழிலை நிகழ்த்துவனவான ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஓரினப் பொருள்களாவதும், ஏனைக் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் அவற்றின் வேறான வேறோர் இனமாவதும் இனிது பெறப்பட்ட முடிபுகளாம் என்க.

இனி இங்ஙனம் இருபகுதிப்பட்ட இவ்விரு வேறு கருவிகளுக்கும் மூலமாய் முதல் நிற்கும் நுண்பொருள் இதுவென ஆராயற்பாற்று. யான் காண்கின்றேன், யான் கேட்கின்றேன், யான் அறிகின்றேன் என்றற் றொடக்கத்து வழக்குகளில் 'யான்' என்னும் உணர்வின் பின்னதாயே காண்டல் கேட்டல் அறிதல் முதலிய உயிர்வினைகள் நிகழ்க்காண்டலின், இவ்வறிவு முயற்சிகட்கெல்லாம் முதலாயிருப்பது யான் என்னும் உணர்வேயாம் என்பது பெற்றாம். மற்றுக் காண்டல் கேட்டல் முதலிய உயிரறிவுகள் நிகழ்தற்குக் கண் செவி முதலான புறக் கருவிகளும், இஃது யாதாகற்பாற்றெனச் சிந்தித்தறிதற்கு மனம் என்னுங் கருவியும் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டாற்போல, யான் என்னும் உணர்ச்சி நிகழ்தற்கும் ஒரு கருவி இன்றியமையாது வேண்டப்படும். இதுவே சைவ சித்தாந்தத்தினும் சாங்கியத்தினும் அகங்காரம் என்னுந் தத்துவமாம் என்று கூறப்பட்டது. அகங்காரம் என்னும் இத்தத்துவம் மனம் முதலிய மற்றைத் தத்துவங்களைப் போற் சடக்கருவியென்றாலும், மூளையின் சூக்கும சாரமாகிய மனத்தினும் இது சூக்குமமாய் நிற்பதொன்றென்று அறிதல்

வேண்டும். அஃதெற்றாற் பெறுதுமெனின்; 'யான் அறிகின்றேன்' என்னும் வழக்கின்கண் அறிதற்றொழிற்கு முன்நிற்பது யான் என்னு முணர்வே யென்பது பெறப்பட்டதாகலின் அவ்வறிதற் றொழிற்குக் கருவியான மனத்தினும் யான் என்னும் உணர்விற்குக் கருவியான அகங்கார தத்துவம் சூக்குமமாதல் துணியப்படும் என்க. அஃதென்னை, யான் என்னும் உணர்வினைச் செய்வது நேரே உயிர் என்றுரைத்ததலே அமையாதோ அதற்கும் ஒரு கருவி வேண்டுமோவெனின்; நன்று சொன்னாய், மூளையின்கண் ஒருபகுதி சிறிது பழுதுபட்ட விடத்தும் அதனியல்பு சிறிது பிறழ்ந்துபோய விடத்தும் ஒருவனுக்குத் தான் என்னும் உணர்வு நிகழாமை அங்கசேதன பண்டிதர்களால் இனிது வலியுறுத்தப் பட்டிருத்தலானும், அயர்ந்த உறக்கத்தின்கண் உயிர் இருந்தும் அதற்குத் தான் என்னும் உணர்வு நிகழக் காணாமையானும் உயிர்க்குத் தானென்னு முணர்ச்சி தோன்றுதற்கு அகங்காரம் என்னுங் கருவியினுதவி இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதே யாமென்று கடைப்பிடிக்க. மனத்தினுஞ் சூக்கும நிலையினதாயுள்ள இவ்வகங்காரம் என்னுஞ் சடக்கருவியோடு ஒன்றுபட்டு நிற்குங்கால் உயிர்க்குத் தான் என்னும் உணர்வு நிகழும்; அவ்வுணர்வு நிகழ்ந்த பின்றை அது மனம் என்னுங் கருவியினைப் பற்றி இந்திரிய வாயிலாற் புறப்பொருட் குணங்களைக் கவர்ந்து அறிவு நிகழ்த்துமென்க. முதற்கண் யான் என்னும் உணர்ச்சி நிகழாக்கால் மனமும் பஞ்சேந்திரியங்களும் ஒரு சிறிதும் இயங்காமை தன்னை மறந்து உறங்குவோன்மாட்டும், சிறிது இயங்கினும் ஒரு குறிப்பின்கட்பட்டுத் தொடர்புற நில்லாமை தன்னை ஓர் அறிவுப்பொருளெனவே நினையாத பித்தன் மாட்டும் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப்படும். இவ்வாறுணருமிடத்துத் தான் என்னும் உணர்வு முன்னும் அதன்பின் மன அறிவும் அதன்பின் ஐம்பொறியுணர்ச்சியும் முறை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றி விரியுமாறு இனிதுபெறப்படுதலின் இவை மூன்றும் ஒன்றினொன்று தூலமாஞ் சடக்கருவிகளா மென்பதூஉம் ஓரினப்பொருள்களா மென்பதூஉம் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இனி, யான் பேசினேன் யான் நடந்தேன் யான் செய்தேன் யான் மலங்கழித்தேன் யான் விந்து விட்டேன் என்றற்றொடக்கத்து உரைவழக்குகளில் வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் யான் என்னும் உணர்வின் வழித்தாக நடைபெறுதல் அறியக்கிடத்தலின், இவை ஐந்திற்கும்

முதலாவதும் யான் என்னும் உணர்வுக்கு இடங் செய்யும் அகங்கார தத்துவமே யாமென்று உணர்ந்துகோடல் வேண்டும்.

அற்றேல், இவ்வாறுரைக்கப்பட்ட அகங்கார தத்துவத்தினின்றே மனமும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களுந் தோன்றா நிற்ப, மனத்தையும் ஞானேந்திரியங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து அவை யிரண்டும் ஓரினப் பொருள்களென்றும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் வேறோரினப்பொருள்களென்றுங் கூறியதென்னை யெனின் ! இவ்வகங்காரதத்துவம் தன்னினுஞ் சூக்குமமான குணதத்துவத்தின் சேர்க்கையால் முத்திறப்பட்டு நிகழ்தலின், அம்முத்திற வேறுபாட்டின்கண் வேறுபட்டுத் தோன்றுந் தத்துவங் களும் முக்கூற்றின்கட் பட்ட மூவேறினப் பொருள்களாயின வென்க. அற்றாயின், குணதத்துவத்தின் இயல்புணர்ந்தன்றி இப்பெற்றி தேறலாகாமையின் அதனைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுகவெனின் அவ்வாறே காட்டுதும்.

குணம் என்னும் பெயரைக் கேட்டன்மாத்திரையானே இத் தத்துவம் உயிர்க்குணத்தைக் குறிப்பதுபோலுமென மலையற்க. ஆன்மாவின் சங்கற்ப வறிவு விளங்குதற்கு இடஞ்செய்து நின்ற மனோதத்துவம் போலவும், அதன் தான் என்னு முணர்வு தோன்றுதற்கு இடஞ் செய்துநின்ற அகங்கார தத்துவம் போலவும், ஆன்ம குணங்கள் விளங்குதற்கு இடஞ் செய்து நின்ற இதுவுங் குணதத்துவமெனப் பெயர்பெறலாயிற்று. இவ்வாற்றால் இக்குணதத்துவமும் ஏனையபோல வெறுஞ் சடக் கருவியேயாமென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

இவ்வுரைநூலின் மேற்பகுதிகளில் ஆன்ம விலக்கணங் கூறியவழி ஆன்மா ஆணவமலம் எனும் அறியாமை வயப்பட்டு அநாதி தொட்டே நிற்குமாற்றை இனிது விளக்கிப்போந்தாம். இனி அது மலமாகிய மருளைச் சார்ந்தவழி மருளாயே நிற்குமாறும் ஆண்டே பெறக் கிடந்தன. ஆன்மாவின் இயற்கைக் குணங்கள் அநாதி தொட்டே ஆணவமலவயமாய் நின்றலின், அவ்வாணவத்தை அதனினின்றுங் கழிப்பித்தற் பொருட்டே மாயா தேகமும் மாயா வுலகமும் அதற்கு வந்து வாய்த்தன. இங்ஙனம் ஆன்மாவினோடு ஒற்றித்து மறைவாய் நிற்கும் ஆணவமல குணங்களை வெளியே தோன்றச்செய்து தொலைப்பிக்கும் பொருட்டுப் பிரகிருதி மாயையிற் றோற்றுவிக்கப்பட்ட சூக்கும தத்துவமே குணதத்துவம் என்னும் பெயர்த்தாம். 'தம்மி லொருவாற்றானொத்த பொருள்களே ஒருங்கு இயையற்பாலன'

என்னும் அளவை நூல் வழக்கிற் இணங்க, ஆன்மாவின்கட்
 டோன்றும் ஆணவமல சடப்பொருட் குணங்களுக்கு ஏற்ப
 அவற்றோடொத்த பிரகிருதிமாயா சடப்பொருட் குணத்தாவம்
 அவற்றை வெளிப்படுத்துதற்கு வந்து இயைவதாயிற்று.
 இவ்வாறு ஆணவகுணங்களோடியைந்து அவற்றை வெளிவரச்
 செய்தல் பற்றியே பிரகிருதிமாயையிற் றோன்றிய இது
 குணத்தாவ மெனப்பட்டதன்றிப் பிறிதில்லையென்றுணர்க.
 இனி ஆன்மாவின்கட் பற்றிய ஆணவமலம், மாயை கன்மங்களின்
 றொடர்பாற் சிறிது சிறிதாத் தேய்வுற்று ஆன்மாவை விட்டுவரும்.
 இவ்வாறு ஆணவமலவலி தேயத்தேயச், சார்ந்ததன் வண்ணமாம்
 இயல்புடைய உயிரின்மாட்டு முன்னெல்லாம் மறைவாய் நின்ற
 அருளொளியானது முறை முறையே புலப்பட்டுத் தோன்றும்.
 அது தோன்றத்தோன்ற உயிரின்கட் சாந்தகுணமும் அம்முறையே
 மிக்கெழுந்து தோன்றும். ஆணவமல முனைப்பால் உயிர் இயக்க
 மின்றிக் கிடக்கும் நிலையே தாமத மென்றும், அஃது இறைவன்
 அருளால் உந்தப்பட்டுச் சிறிதே ஆணவமலக் கவிப்பினின்றும்
 எழுந்து இயங்கும் நிலையே இராசதமென்றும், பின்னர் அது
 சிறிது நேரமாயினும் ஆணவ வயமின்றி அருள் வயமா நிற்கும்
 நிலையே சத்துவமென்றும் இவ்வாறு பகுத்துணர்ந்துகொள்க.
 இவ்வாறு பகுத்துரைக்கப்பட்ட மூவகை நிலைக்கண்ணும்
 உயிர்க்குணம் புலப்பட்டுத் தோன்றுதற் கிடமாய் நிற்கும் குண
 தத்துவமும் மூவகை நிலை வேறுபாட்டாற் றானும் மூவகைப்பட்டு
 அவற்றோடு இயைந்து நிற்கும். உயிர் ஆணவகுண முனைப்பில்
 அகப்பட்டு மந்தமாய் நிற்கு நிலைக்கு இணங்கியது தாமதகுண
 தத்துவம்; அஃது அதனிற் சிறிது விலகி முயற்சியுடைத்தாய்
 இயங்கு நிலைக்கு இணங்கியது இராசதகுண தத்துவம்; அஃது
 அதனிற் பின்னும் விலகிச் சிறிது அருள் வயமாய் நின்ற
 நிலைக்கு இணங்கியது சத்துவ குணத்தத்துவம். உயிரின்
 அருட்குணம் மிகவுந் தூயதாய்ச் சூக்குமமாய் இருத்தலின் அது
 விளங்குதற்குக் கருவியாய் இடந்தந்து நிற்கும் சத்துவ குண
 தத்துவமும் தூயசூக்குமமாகும்; ஏனை இராசததாமத நிலைகள்
 உயிர் ஆணவமலப்பட்ட அசுத்த தூல குண நிலைகளாமாகலின்,
 அவை வெளிவருதற்கு இடந்தந்து நிற்கும் இராசத தாமத குண
 தத்துவங்களும் தூல வியல்புள்ளனவா மென்க. எனவே, சத்துவ
 குணம் மிகவுந் தூய சூக்கும தத்துவமா மென்பதூஉம், ஏனை
 இராசத தாமதங்கள் அதனிற் றாழ்ந்து ஒன்றினொன்று தூல
 தத்துவமா மென்பதூஉம் அறியற்பாலன.

இனி மேற்பிறவிகளிற் கன்மங்கள் நுகரப்பட்டு உயிர் பக்குவமான அளவிற்கு ஏற்ப, அவ்வுயிர்க்குணங்கள் மூன்றும் ஒன்றினொன்று ஏறியுங் குறைந்தும் நிற்குமாகலின், அங்ஙனம் அவை நிற்குநிலைக்குப் பொருந்தச் சத்துவ முதலான பிரகிருதி தத்துவங்கள் ஏறியுங் குறைந்தும் அமைந்த உடம்புகள் அவ்வுயிர் கட்கு நெறியே வந்து இயையும். இவ்வுண்மையெல்லாம் பல்வேறு பிறவிகளின் நின்ற பல்வேறுயிர்களின் தன்மைகளை ஆராயவே இனிது விளங்கும். பகுத்தறிவுணர்ச்சியில்லா உயிர்த் தொகுதிகளுள் ஒன்றினொன்று முரண்பட்ட இயல்புடைய பிறவிகளுக்கு ஆவும் புலியுமாகிய இரண்டுமே அமையுஞ் சான்றாம். தெவிட்டாத் தெள்ளமிழ்தம் அன்ன தீம்பாலைச் சுரந்து ஒழுகுவிக்கும் அமைந்த ஆவின் உயிரானது ஆப்பிறவியில் வருதற்குமுன் பல் பிறவிகளையெடுத்து அவற்றானெல்லாம் தன்கண் ஏறிய ஆணவந் தேயப்பெற்றுச் சிறிதே அருள் வழி நின்றலின் சாந்த குணம்மிக்கு அச்சாந்த குணத்திற்கு ஏற்ப நகமுங் கூர்ம் பற்களும் இல்லாமற் குளம்புந் தட்டைப்பற்களும் பொருந்திய சத்துவதேகத்தில் வந்து ஆவாய்ப் பிறந்து மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படலாயிற்று. மற்றுப் புலிப் பிறவியில் வந்த உயிரோ அதுபோல் ஆணவந் தேயப் பெறாததாகலின் அவ் வாணவமிகுதிப் பாட்டிற்கு ஏற்ப இராசததாமத குணங்களைத் தோற்றுவிக்கும் நகமும் கூர்ம்பற்களும் உள்ள உடம்பில் வந்து புலியாய்ப் பிறந்து மக்கட்குப் பயன்படாதாய் அவர்க்குப் பெரிதும் இன்னலிழைப்பதாயிற்றென்க. ஆவுடம்பின்கண் அமைந்த உறுப்புக்களின் இயல்பையும், புலியுடம்பின்கட் பொருந்திய உறுப்புக்களின் பெற்றியையும் உற்றுணரவல்லார்க்கு ஆப்பிறவியிற் சத்துவகுணம் மிக்கு ஏனை இராசத தாமதங்கள் குறைந்தமையும், புலிப்பிறவியில் இராசத தாமதம் மிக்குச் சத்துவங் குறைந்தமையும் எளிதிற் புலப்படாநிற்கும். இவ்வாறே இன்னும் தாழ்ந்த உயிர்களுள்ளுஞ் சத்துவம் முதலிய குணங்கள் மூன்றும் ஒன்றினொன்று ஏறியுங் குறைந்து நிற்குமாற்றை நுனித்தறிந்து கொள்க; ஈண்டுரைப்பின் மிக விரியும்.

இனி மக்கட் பிறவியுள்ளங் குழவிப்பருவந்தொட்டே அவ்வுயிர்களின் பக்குவத்திற்கு இணங்கச் சத்துவம் முதலிய குணங்கள் மிகுந்துங் குறைந்தும் நிற்கல் அனுபவ நுண்ணறிவாற் கண்டுகொள்ளப்படும். சிறுமகாரில் ஒரு சிலர் நற்குணமும் நல்லறிவு நற்செயலு முடையராயிருத்தலும், வேறு ஒருசிலர் சுருகருப்பும் தீவிர அறிவும் மிகு முயற்சியும் உடையராயிருத்தலும்

நாடோறும் நம் அனுபவத்தில் வைத்து விளங்கக் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? உயிரின் பக்குவமும் அதற்கேற்ற உடம்பின் அமைவும் ஒருங்கிசைந்து நின்றலால் ஒருவரியற்கையைப் பிறழ்த்தி அவரை வேறியற்கைபெறச் செய்வது முற்றுங்கூடாத தன்றேனும் அம்முயற்சி மிக முறுகி நடக்க வேண்டுதலின் அஃது அரிதேயாமென்க. இவ்வுண்மை நன்குணர்ந்தன்றே இக்காலத்து மனோதத்துவ சாத்திரிகளும் மகாரின் பக்குவத்தினையும் மனப் போக்கினையும் நுனித்தறிந்து அவற்றிற்கு எதிரிடையாகாது இணங்கிய முறையிலே வைத்து அவர் தம்மைப் பயிற்றுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்துவாராயினர். சத்துவப் பகுதி மிக்க சிறான் ஒருவன் மாட்டுத் தாமத குணங்களை எழுப்ப முயன்றால் அம்முயற்சி எளிதலே கைகூடுவதன்றாம்; தாமத குணப்பகுதி மிக்கு வாய்ந்த ஏனையொருசிறானைச் சத்துவகுணத்திற் பழக்க முயன்றால் அதுவும் எளிதிற் கைகூடுவதன்றாம். அதனால், அவ்வவர்பால் மிக்குக் காணப்படுங் குணப்பெற்றி இதுவெனத் தெளியவறிந்து, அதற்கேற்ப ஒழுகி, அவ்வழியே சிறிது சிறிதாக அவர்தம் ஆன்மகுணங்களைத் திரிவுபடச் செய்தால் அவை முறை முறையே திரிபெய்தி அங்ஙனந் தாம் திரிபெய்துதற் கேற்பத் தம்மோடொருங்கொத்து நிற்கும் சூக்கும சடப்பொருள்களான குண தத்துவங்களையும் தாம் புலனாதற்கு இயைந்த வகையால் திரித்துத் தம்மோடொத்து நிற்கச்செய்யும். இம் முயற்சி மிக அரியதொன்றேயாயினும் நுண்ணறிவு மிக்க சான்றோர் தீ நெறியிற் செல்லுதற்கு மிகவிழையும் பொல்லாரை அதனினின்றுந் திருப்பி நன்னெறிக்கண் உய்க்குமாற்றால் அதன் நுட்பம் இனிதுணரப்படும். இது நிற்க. இதுகாறும் விளக்கிப் போந்தமை கொண்டு குண தத்துவங்களென்பன ஆன்ம குணங்கள் புலனாதற்பொருட்டு அவைதம்மோடொத்து இயைந்து நிற்குஞ் சூக்கும சடக்கருவிகளே யாமென்று நுணுகியறிந்துகொள்க.

இனி இப்பெற்றியவாங் குண தத்துவங்கள் மூன்றனுட் சத்துவம் என்பது உண்மை அல்லது நன்மையெனப் பொருடருவது. ஆணவம் அகன்ற ஆன்மாவினோடொற்றித்து விளங்கும் உண்மை நன்பொருளான அருட்குணம் புலப்பட்டுத் தோன்றுதற்குத் தான் இடந்தருதல்பற்றி அவ்வருட் பொருளின் பெயர்களான உண்மை, நன்மை என்பன இது தனக்குமுரியவாகக்கொண்டு சத்துவமென வழங்கப்படலாயிற்று. இது தூய சூக்குமமாய்ப் பொலியுந் தத்துவமாகலின் இது நான் என்னும் உணர்வினை ஆன்மாவின்கட் டோற்றுவித்தற்கு இடமாய் நிற்கும் அகங்கார

தத்துவத்தோடு ஒருங்கு சேர்ந்து நின்றவழி, அச்சேர்க்கையில், புறப்பொருளறிவினை ஆன்மாவின்கண் நிகழ்விக்கும் கருவிகளான மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் ஒன்றும் தோன்றும். இவ்வகங்காரம் இங்ஙனம் சத்துவகுண தத்துவத்தோடு இயைந்தவழித் தைஜஸாகங்காரம் எனப் பெயர் பெறும்; தைஜஸ் என்பது ஒளி எனப் பொருள்படும் தேஜஸ் என்னுஞ் சொல்லின் திரிபாகும்; சத்துவகுணம் தூய ஒளிமயமாய் விளங்கும் நுண்பொருளாகலின் அதனோடு சேர்ந்து நின்ற அகங்கார தத்துவம் அங்ஙனம் தைஜஸாகங்காரம் எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. இச்சொற்றொடர் தமிழில் தைசதா கங்காரம் என மருவிற்று. இனி இத் தைசதாகங்காரமும் இதனிற் பிறக்கும் மனமும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஒரினப் பொருள்கள் ஆயவாறு யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். மேற் கூறியவாற்றால் அறிவு மயமாய்ப் பொலியும் அருளொளிக்கு இடந்தந்து நிற்குஞ் சத்துவ குணத்தோடு ஒன்றுபட்டு நான் என்னும் உணர்வினையும் புலப்படுக்கும் இத்தைசதாகங்காரம் உயிர்க்கு அறிவினை நிகழ்விப்பது என்று கண்டாம். அங்ஙனமே மனமும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் புறப்பொருட் குணங்களைக் கவர்ந்து உயிர்க்கு அறிவினை எழுப்பக் காண்டுமாகலின், இவையும் தைசதாகங்காரமும் ஒரினப் பொருள்களாதலும், இம்முகூற்றுள் ஏனையிரண்டும் தைசதத்திற்கோன்றி ஒன்றினொன்று பருப்பொருளாய் விரிதலும் ஒரு தலையாகத் துணியப்படும் என்க.

இனி ராஜஸ் குணம் என்பது காமவிழைவு, முயற்சி எனப் பொருடரும் ரஜஸ்சம்பந்தமான குணம் என்று நுவலப்படும். இவ் ராஜஸ் என்னும் பெயருரிச்சொல் தமிழில் இராசதம் எனத் திரிந்து நின்று அக் குணத்திற்கே பெயராய் வழங்கி வருகின்றது. இத் தத்துவத்தின் பொது வியற்கை உயிர்களிடத்து முயற்சியினை எழுவிப்பதாகும். எனவே, உயிர்க்கு அறிவினை எழுவிப்பது சத்துவம் என்றும், அதற்குத் தொழிலினை எழுவிப்பது இராசதம் என்றும் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும். ஆகவே, தொழிலினைத் தோற்றுவிக்கும் இவ்விராசத குணதத்துவம் நான் என்னும் உணர்வுக்கு இடமான அகங்கார தத்துவத்திற் கலந்த மாத்திரையானே ஆண்டுப் பலதிறப்பட்ட முயற்சிகள் தோன்றி உயிரை விகாரமுறுத்துதலின் இவ்விராசதாகங்காரம் வைகாரிகா கங்காரம் எனவும் வழங்கப்படும். இவ் வைகாரிகாகங்கார

தத்துவத்தை உயிர் தலைப்பட்ட போதெல்லாம் அதற்கு நான் என்னும் உணர்வோடு பல திறப்பட்ட முயற்சிகளுந் தோன்றாநிற்கும். அற்றேல், இதற்கும் வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்திற்கும் மேற்கூறாது எஞ்சி நின்ற இயைபேதேனும் உளதோ வெனின்; - அறிவின்றி வெறுந்தொழின் மாத்திரையே புரியும் இக்கன்மேந்திரியங்கள், உயிரின்மாட்டு வெறுந்தொழிலையே வருவிக்கும் இவ்வைகாரி காகங்காரத்தினின்றே பிறக்குமென்பது மேற்கூறியவாற்றாக றானே போதருமென்க. எனவே, இவ்வகங்காரமும் இதனினின்று பிறக்குங் கன்மேந்திரியங்களும் ஒரினமாய், முன்னையதிற் பின்னைய வைந்துந் தூலமாய் விரியுமென்பதூஉம் பெறப் பட்டவாற்றிக.

இனித் தாமஸகுணம் என்பது இருள் எனப் பொருள்படும் தமஸ் என்னுஞ் சொல்லிற்றோன்றி இருட்டன்மையினையுடைய குணம் என்றாகும். இத்தத்துவம் இப்பெயர் பெற்றதெதனாலோ வெனின்; - ஆன்மாவைப் பொதிந்த மருள் என்னும் ஆணவமலம் இருண்டு சடமாய்க் கிடத்தலின், அதனோடியைந்து அவ்வாணவ இருட்குணத்தைப் புலப்படக்காட்டும் இதுவும் அப்பெயர் பெற்றுத் தாமஸம் என்றாயது; இச்சொல் தமிழில் தாமதம் என்று திரிந்து வழங்கும். ஆணவமலம் இருட்டன்மையுடைய தாதலுடன், அறிவில்லாத சடப்பொருளுமா யிருத்தலின் அதனோடு இயைந்து நிற்கும் இத்தாமதகுண தத்துவமும் இருட்டன்மையோடு பரும்படியான சடப்பொருளுமாய் இருக்கும். சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களுள் சத்துவம் ஒளிவடிவான தூய சூக்கும தத்துவமாகும், இராசதம் அதனிற் சிறிது ஒளி குறைந்து இயக்கம் மிக வாய்ந்த தூல தத்துவமாகும், தாமதம் ஒளி சிறிதுமின்றி இருண்டு இயக்கமும் இல்லாதாய் மிகவுந் தூலமாய்க் கிடக்கும் தத்துவமாகும். இவ்வியல்பிற்றான தாமதகுண தத்தும் நான் என்னும் உணர்வுக்கு இடஞ் செய்யும் அகங்கார தத்துவத்திற் கலந்த மாத்திரையானே ஆண்டு நின்றும் சத்தம் பரிசம் உருவம் இராசம் கந்தம் என்னும் தன் மாத்திரைகள் ஐந்தும் தோன்றா நிற்கும். தன்மாத்திரைகள் என்று ஈண்டு ஒதப்பட்ட இவை, பிருதிவி, அப்புத், தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்தும் தமது தூலநிலை கரைந்து பின்னுஞ் சூக்குமமாய் நுணுகிய தத்துவங்களையா மென்பதூஉம், அவை அங்ஙனம் கரைந்து நுணுகிய சூக்கும நிலையிற் றம் ஐவகை வேறுபாடுங் காட்டி நின்றாற்போல நில்லாது, பின்னுங் கரைந்து நுணுகி

அதிக்குமமாய் வேறுபாடு காட்டாது பொதுப்பட நிற்குநிலையே பூதாதியாகங்காரம் எனப்படுமென்பதூஉம் மேலே இனிது விளக்கிப்போந்தாம். இனி இத்தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும் பிருதிவி, அப்புத், தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்து தூல பூதங்களும் தோன்றும். இங்ஙனம் வரிசைப்பட்ட முக்கூற்றுத் தத்துவங்களிற் பூதாதியாகங்காரம் சூக்குமம், அதனிற்றோன்றிய தன்மாத்திரைகள் அதனிற் சிறிது குறைந்த சூக்குமம், தன்மாத்திரைகளிற் றோன்றிய ஐம்பூதம் அவற்றினுங் குறைந்த தூலங்கள். இனிப் பூதாதியாகங்காரத்தினுஞ் சூக்குமமாவது வைகாரிகாகங்காரம். வைகாரிகாகங்காரத்தினுஞ் சூக்குமமாவது தைசதாகங்காரம். இன்னும் பஞ்ச பூதங்களினுஞ் சூக்குமமான சத்தம் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்திற்கும் விடயமாகும் சத்தம் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தம் என்னும் பூதகுணங்கள் ஐந்தினையும் வேறு வேறென்று அறிதல் வேண்டும். அற்றாயின், சூக்கும பூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும் பூதகுணங்கள் போல வைத்து அங்ஙனம் சத்தம் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தம் எனப் பெயர் கூறியவாறென்னையெனின்; - தூல பூதங்கள் ஐந்தும் தம் தூல உருக்குலைந்து கரைந்து சூக்குமமாய்ப் போனவழி, ஆண்டுத் தமதுருவைச்சிறிதுங் காட்டமாட்டாவாய்த் தங்குணங்கள் மாத்திரையே உய்த்துணர்வார்க்குப் புலப்பட்டுத் தோன்றுமாறு பரவி நின்றலின் அவ்வாறவை அக்குணங்கட்குரிய பெயராற் கூறப்பட்டன. சேயதாக இன்மணங்கமழும் ஒரு பணவெடை நானத்தை ஒரு பேழையுள் நெடுநாள் வைத்திருப்பின் அந்நானக்கட்டி கரைந்து கட்புலனாகாது போகாநிற்கும்; அஃது அங்ஙனமாயினும் அப்பேழையைத் திறந்த வளவானே மிக இனிய மணம் ஆண்டு நின்றும் எங்குங் கமழ்தலான் அதுதான் சூக்குமவுருவாய் அங்கே நிலைபெறுதலை யார்க்குந் தெரிவுறுத்தல் கண்டாமன்றே; அவ்வாறது தன் உண்மையைத் தன்னுருவத் தானன்றித் தனது மணமாகிய குணத்தால் புலப்படுத்தினமையின், அக்குணப் பெயரே அப்பொருட்கும் பெயராக வழங்கிவரலாயிற் றென் றோர்க. ஆகவே, தன்மாத்திரைகட்கும் பூதகுணங்கட்கும் பெயரொன்றாயிருத்தல் கொண்டு அவையிரண்டும் ஒன்றேபோலு மெனக் கருதி மயங்கற்க; அவை யிரண்டும் வேறுவேறென்பதே தேற்றமாம் என்க. அது நிற்க.

இனித் தாமதகுணக் கலப்பாற் பூதாதியாகங்காரமெனப் பெயர்பெற்ற தத்துவத்தினின்று தன்மாத்திரைகளும், அவற்றினின்று

ஐம்பூதங்களுந் தோன்றுமென்றது ஒக்கும்; ஆனால், அவ்வைம் பூதங்களும் புறத்தே அண்டத்தின்கட் காணப்பட்டாற்போல, அகத்தே இப்பிண்டத்தின் கண்ணுங் காணப்படுவதில்லையாலோ வெனின்; - அற்றன்று, அவ்வைம்பூதங்களின் வேறாக உடம்பென ஒன்றின்மையானும், உடம்பின் கூறுகள் அத்துணையும் அவ்வைம்பூத பரிணாமங்களேயாகலானும் உடம்பின்கண் ஐம்பூதங்கள் காணப்படுவதில்லை யென்றல் யாங்ஙனம்? எனக் கூறிமறுக்க. அஃறேல் அவ்வைம்பூத பரிணாமங்களாம் உடம்பின் கூறுகள் சிலவற்றைச் சிறிதெடுத்துக் காட்டுகவெனின்; அவ்வாறே காட்டுதும்.

பிருதிவியின் கூறாய் உடம்பிற் காணப்படுவன என்பு, தசை, நரம்பு, தோல், பல், நகம், மயிர் முதலியன; அப்புவின் கூறாய்க் காணப்படுவன மச்சை, மூளை, கோழை, வெள்ளை, குருதி, சிறுநீர், வியர் முதலியன; தேயுவின் கூறாவன உண்டவற்றை அறப்பண்ணும் அகட்டுத்தீ, நெஞ்சத்தே நிற்கும் வெம்மை, கண்ணில் உள்ள கரு மணியழல், பித்தம், நீர்வேட்கை, அச்சம் இணைவிழைச்சு முதலியன; வாயுவின் கூறாய் உடம்பில் நிற்பன பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் முதலிய பத்தும்; ஆகாயத்தின் கூறாவன. மேற்கூறிய பிருதிவி முதலியவற்றின் கூறுகளிற் கலந்திருப்பன; உதாரணமாக, நகம், மயிர் முதலியன அறுக்கப்படுங்கால் நோயுண்டாக்குதல் இன்மையின் அவை பிருதிவியோடு ஆகாயமும் ஒருங்கு சேர்தலாற் றோன்றுவன வென்பது பெற்றாம்; இங்ஙனமே ஏனையவும் நுனித்தறிந்து கொள்க. இவையெல்லாம் ஆராய்ச்சி முறையிற் செல்லும் இவ்வுரை நூலின்கண் எடுத்துக்காட்டலுறின் மற்றொன்று விரித்தலாமாகவின் தேகதத்துவ நூல்களிற் கண்டு தெளிக.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், நான் என்னும் உணர்வு தோன்றுதற் கிடஞ்செய்யும் அகங்கார தத்துவம் குணதத்துவத்தின் சேர்க்கையால் தான் முத்திறப்பட்டு நின்று மனம் ஒன்று, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, தன்மாத்திரைகள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து ஆகத் தன்கீழ் இருபத்தொரு தத்துவங்களைத் தோற்றுவித்துக் கிடந்த அடைவெல்லாம் இனிது விளங்கா நிற்கும்.

இனி இவ்வியல்பிற்றாய் அகங்காரதத்துவம் யாண்டு நின்றுந்தோன்றிய தென்பதனை ஆராயற்பாற்று. நான் என்னும்

உணர்வு தோன்றுதற்குமுன் ஆன்மாவின் கண் ஒருதலையான் நிகழற்பாலது யாதென நுணுகி ஆராயலுறின், அதுவே பகுத்தறிவென்று துணியப்படும். என்னை? அறிவுப்பொருள் அல்லாத மண் முதலிய தத்துவங்களின் வேறாகத் தான் ஓர் அறிவுப்பொருளென்று உயிர் தன்னைப் பகுத்துக்காணிநல்லால் அதற்கு 'நான்' என்னும் உணர்வு நிகழாமே, பகுத்தறிவில்லா விலங்கினங்கள் மாட்டு வைத்துத் தெளிய அறியப்படுதலாலும், பகுத்தறிவுடைய மக்கட் பரப்பின்கண் மாத்திரமே 'நான்' என்னும் உணர்வு நிகழக்காண்டுமாதலாலும், இவ்வுணர்வுக்குமுன் ஒருதலையான் நிகழ்வது பகுத்தறிவேயாமென்பதும், அப்பகுத்தறிவின் பின்னதாய் அதன்கட் டோன்றுவதே 'நான்' எனும் உணர்ச்சியாமென்பதும் அங்கையங்கனிபோல் நிறுவப்படுதலால் என்க. இங்ஙனம் நிறுவப்படவே உயிர்க்கு நான் என்னும் உணர்வினை எழுப்புதற் கருவியாய் உடன்றின்ற அகங்கார தத்துவத்திற்கு முன், அதற்குப் பகுத்தறிவினை எழுப்புதற் கருவியாய் உடன் வந்தியைவது அதனினுஞ் சூக்கும வியல்பு வாய்ந்த புத்திதத்துவமே யாகும். ஈதென்னை! நான் என்னும் உணர்வினை விளைவிக்கும் அகங்கார தத்துவமே 'பகுத்தறிவினை'யும் விளைவிக்குமென்று உரைத்தலாகாதோ வெனின், ஒக்கும்; 'நானென்னும் உணர்வின் பின்னதாய்ப் பகுத்தறிவு எழுமாயினன்றே அவ்வாறுரைத்தலாம்? இஃது இதனின் வேறு இஃது இதனை யொப்பது என்று பிரித்தும் ஒற்றுமை கொளுத்தியும் காண்கின்ற பகுத்தறிவு தன்னால் நான் எனும் உணர்வு வலிபெறல் அனுபவத்தான் அறியக்கிடத்தலால் பகுத்தறிவினின்றே நான் எனும் உணர்வு தோன்றுமென்று கடைப்பிடிக்க, ஒருவனைக் கண்டு இவன் புறத்தேயுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் வேறான இயல்புடையனாய் இருக்கின்றான், தன்னுடம்பினும் வேறாயிருக்கின்றானென உயிர்ப்பொருளையும் உயிரல்பொருளையும் வேறு பிரித்துக் கண்டும், இவ்வியல்பினான இவனை யானும் ஒத்துளேன் என ஒற்றுமை கொளியும் நான் எனும் உயிருணர்ச்சி உரம் பெறல்காண்க. என்றிவ்வாறு தன்னுணர்ச்சிக்குமுன் பகுத்தறிவு நிகழ்ச்சியுண்மை இனிது பெறப்படவே, அகங்கார தத்துவத்திற்குப் பிறப்பிடமாய் அதற்கு முற்றோன்றி நிற்பது புத்திதத்துவமேயாதல் திண்ணமாம் என்க.

இனி, இப்புத்திதத்துவம் உயிரறிவை எழுப்புவித்தற்கு இன்றியமையா நுண்கருவியேயாயினும், இதுவும் ஏனைய

தத்துவங்களைப்போல் வெறுஞ்சடப் பொருளென்றே ஓர்ந்துகொள்க. இது சத்துவகுணம்மிக்கு ஏனை இராசத தாமதங்களை ஒடுக்கி நிற்குந் தூய சூக்குமப் பொருளாகும். அஃது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; - உயிரின் அருட்குணம் விளங்குதற் கிடஞ்செய்து நிற்பது சத்துவமென்று மேல் விளக்கப்பட்டமையின், அவ்வருளொளியோடு அறிவும் ஒருங்கு தோன்றுதற் கிடஞ்செய்யும் புத்திதத்துவத்தில் சத்துவகுணம் மிகமுனைந்து நிற்குமென்பது பெற்றாம்; இனி இதன்கண் அறிவேயன்றி அறிவு நிகழ்ச்சியும் உண்மையின் ஈண்டு இராசத குண இயக்கமுஞ் சிறிதுண்டு; இனி ஆணவவயமாய் நிற்கும் உயிரோடு ஒற்றித்து நின்றலின் இத்தத்துவத்தில் அவ்வாணவ குணங்களை ஒரோவழி வருவிக்கும் தாமதகுண இயக்கமுஞ் சிறிதுண்டு. ஆகவே, இது பகுத்தறிதல் முறையால் 'இஃது இவ்வியல்பிற்று' எனப் பொருட்டுணிவு தோற்றுவித்தலோடு, இன்பதுன்பவயப்பட்டு அவ்வாற்றால் நல்வினை தீவினை சார்தற்குந் தான் இடமாய் நிற்குமென்று முணர்ந்துகொள்க.

இனி இப்பெற்றித்தாகிய புத்திதத்துவம் பிறத்தற்கிடனாய் இதனினுஞ் சூக்குமவியல்புவாய்ந்து மேலதாய் நிற்பது குணதத்துவமாகும். இக்குணம் சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என முத்திறப் படுமாறும், அவற்றினியல்புகளும் மேலே விளக்கிப்போந்தாம். இக்குண தத்துவம் பலவாய் அறிவில்லாத சடப்பொருளுமாய் இருத்தலின், இதுவும் அறித்தப்பொருளே யாகும். ஆதலால், இக்குண தத்துவம் தன்கண் மூவகை வேறுபாடுங் காட்டாது, பின்னுஞ் சூக்குமமாய்க் கரைந்து பொதுப்பட நின்றவழி, அதுவே பிரகிருதி என்று வழங்கப்படும். எனவே, பிரகிருதி குணதத்துவத்தின் வேறன்றாயினும், அதனினுஞ் சூக்குமமாய் வேறுபாடு விளக்காது அதற்கு ஆதாரமாய் நிற்பதாகலின் அஃது அதனின் வேறுபோல் வைத்து வழங்குதலே சைவசித்தாந்த நூல்கள் மேற்கொண்ட நெறியாம். இதன்கீழ் நின்ற இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் இன்றியமையாக் காரணப் பொருளாய் இருத்தலின், இது மூலப்பிரகிருதி என்றும் நுவலப்படும்; இச்சொற்றொடர் தமிழில் மூலப்பகுதி எனத் திரிந்து வழங்கும். இம்மூலப்பகுதி இருபத்து நான்காவது தத்துவம், நிலமுதல் மூலப்பகுதி ஈறாகிய இவ்விருபத்து நான்கும் ஆன்மதத்துவம் என்று ஒரு பெயரார் றொகுத்துக் கூறப்படும் என்க. இனி இவை ஆன்ம தத்துவம் என்று ஒதப்பட்டவாறென்னையெனின்; - "ஆன்மாவுக்கு அதிதெய்வமாகிய தத்துவம் ஆன்ம தத்துவமென

உருத்திரனுக்குப் பெயராயிற்று" என்று ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறியதனால் அப்பெயர் சிகண்ட பரமேசுர உருத்திரர் மேற்றாதல் அறியப்படுதலின், அவரதிகாரத்தின் வயப்பட்டுத் தோன்றியும் ஒடுங்கியும் வாரா நின்ற இவ்விருபத்துநான்கும் அவ்விறைவர்க்குரிய பெயரால் அவ்வாறு ஆன்ம தத்துவம் என வழங்கப்படலாயின வென்க.

இனி இவ்வுலகிற் பரந்துபட்டுக் கிடக்கும் புறச்சமயப் பொருள்களையெல்லாம் பகுத்துப் பார்க்கும்வழி அவை தம்முள் மூலப்பகுதிக்குமேற் பொருளுண்மை கண்டதொன்றைக் காண்டல் அரிதினும் அரிதாம். இப்புறச் சமயங்கள் புறப்புறச் சமயமெனவும் அகப்புறச்சமயமெனவும் இருவகையவாம்; அவை உலோகாயதம், மாத்தியமிகம், யோகாசாரம், சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம், ஆருகதம் என்பனவும்; தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என்பனவுமாம். இவற்றான் ஆராயப்பட்ட தத்துவங்கள் அத்துணையும் பிருதிவிமுதல் மூலப்பகுதி ஈறானவற்றுள் அடங்குவனவேயன்றி அவற்றின்மேற்படாமை அவ்வம்மத நூல்களுட் கண்டு தெளிக. ஈண்டுரைப்பின் மிகவிரியும். இம்மதங்கள் தத்துவங்களை ஆயுநெறியில் ஒன்றினொன்று குறைந்து நிறற்பற்றிப் புறம் என்றும் புறப்புறம் என்றும் வகைப்படுத்துவைக்கப்பட்டன. இவற்றுள் உலோகாயதம் பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயுவென்னும் நான்கு பூதங்களையன்றி வேறு அவற்றிற்கு மேலுள்ள தத்துவங்களை அறியாமையின், அது கடையில் நிறுத்தப்பட்டது; பாஞ்ச ராத்திரம் இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய மூலப் பகுதியினை ஆய்ந்து, அதன்மேலும் உயிரையும் வாசுதேவனையும் ஆய்வான் சேறலால் அவை தம்முள் முதற்கண் நிறுத்தப்பட்டது. இவ்வா றன்றி இவற்றின் முறைக்கு வேறுகாரணங் கூறுவாருமுளர்; அவை பொருந்துமாயிற் கொள்க.

இனி அகப்புறச் சமயங்களெனப்படும் பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதசைவம் என்பனவும், அகச்சமயங்களெனப்படும் பாடாணவாதசைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாதசைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுவரவவிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம் என்பனவும், இச்சமயங் ளெல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட சுத்தாத்துவிதசைவ சித்தாந்தமுமே மூலப்பகுதிக்கு மேற்பட்ட பன்னிரண்டு குக்கும்

தத்துவங்களை ஆராய்ந்தனவாகும். இனி அப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களையும் முறையே ஆராய்ந்துசெல்வாம்.

மேலே கூறப்பட்ட மூலப்பகுதி என்பது சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் விளங்கித் தோன்றாமல் சமத்துவப்பட்டு இயைந்து நின்ற நிலையையாமென விளக்கிப்போந்தாம். அப்பெற்றிப்பட்ட மூலப்பகுதி தன்கட் டோன்றிய ஏனை இருபத்து மூன்று தத்துவங்களை நோக்கத் தான் சூக்குமம் என்று ஒதப்படினும், தானும் அச்சூக்கும நிலையில் முக்குண வடிவாய் நின்றலில் பலவுமாய்ச் சடமுமாயிருத்தலால், அது தன்னினும் நுண்ணிய ஒரு காரணப்பொருளை அவாவி நிற்குமென்பது பெற்றாம். இங்ஙனம் இது பின்னுஞ் சூக்குமமாய் நுணுகி ஓடுங்குந் தத்துவம் கலையென்னும் பெயரால் வழங்கப்படுதல் சைவசித்தாந்த நூல்களுட் கண்டுகொள்க. 'கலை' என்னும் இச்சொல் 'கலா' என்னும் வடமொழித் திரிபாகும்; இஃது ஒரு பொருளின் மிகச் சிறியதொரு கூற்றையுணர்த்துதல் வடநூல்களிற் காண்க. இத்தத்துவம் மூலப்பிரகிருதியினும் மிக நுணுக்கமாவதுபற்றிக் 'கலை' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுவ தாயிற்று. அற்றேல், மூலப்பகுதி தன்னினுஞ் சூக்குமமான கலா தத்துவத்தில் ஓடுங்குமென்றல் வாய்வதேயாயினும், அக்கலா தத்துவமென்பதொன்று உளதாவதைக் கண்டிலமாலெனின்; அறியாது கடாயினாய்; நமதுடம்பாகிய இப்பிண்டத்தினகத்தே யுள்ள பொருள்கள் அத்துணையும், புறத்தே உலகத்தினும் உண்டென்பது உண்மையாகலின், இவ்வுடம்பினுள் அதன் உண்மையை விளக்கவே யாண்டும் அதனிருப்பு இனிது புலப்படற்பாலதாமென்க.

அறியாமையாற் பற்றப்பட்டுச் சிறிதாயினும் அறிவு விளங்கப்பெறாதுகிடந்த உயிரின் நிலையே சிருட்டியாரம் பத்திற்கு முற்பட்ட அனாதிகேவலம் எனப்படுவதாம். இங்ஙனம் அனாதிகேவலத்தின் பாற்பட்ட உயிர்க்கு அவ்வறியாமையினை விலக்கி அறிவினை எழுப்புதலே சிருட்டித்தொழில் நடைபெறு தலின் கருத்தாவது பலதிறப்பட்ட உயிர் வளர்ச்சியினை யுற்று நோக்குதலால் தெளிந்துகொள்ளப்படும். தாயின் கருப்பையி னின்றும் வெளிப்பட்ட மகவு ஏதும் அறிவுடைத்தாயிருப்பக் காணாமையால், அஃது அக்கருப்பையுள் இருந்த காலத்தும் அக்கருப்பையுள் வாராமுன்னும் பெரியதோர் அறியாமை

வயப்பட்டிருந்ததென்பதே தேற்றமாம். எல்லாவுறுப்புக்களுங் குறையாமல் பொருத்தப்பட்ட இவ்வுடம்போடு கூடிப் பிறந்தபின்னர் அம்மகவு நாள் முதிர முதிரச் சிறிது சிறிதா அறிவு விளங்கப் பெற்றுவருதல் கண்கூடாக் காணக்கிடந்ததன்றே? இங்ஙனங் காணப்படுதலால் இவ்வுடம்போடு கூடியல்லது உயிர்க்கு அறிவு நிகழ மாட்டாதென்பதும், அவ்வாறு உயிர் உடம்போடு கூட்டப்படுதலே சிருட்டியாமென்பதும், அங்ஙனம் உயிரோடு கூட்டப்பட்ட உடம்பு தூலகுக்குமமான பலதிறப்பட்ட தத்துவங்களும் ஒருங்குதொக்க தொகையே யாமென்பதும் இனிது முடிக்கப்படும். புறத்தே பலப்பல வகையவாம் பலப்பல பொருள்கள் இருத்தலால் அவை தம்மையெல்லாம் அறிதற்குக் கருவியாய் அவற்றோடொத்த பலவகையுறுப்புக்களும் பழுதில்லா இவ்வுடம்பகத்தே அமைவ வாயின. காணப்படுவனவற்றைக் கண்ணாற் கண்டும், கேட்கப்படுவனவற்றைச் செவியாற் கேட்டும், முசுரப்படுவனவற்றை மூக்கான் முசுர்ந்தும், சுவைக்கப்படுவனவற்றை நாவாற் சுவைத்தும், தொடப்படுவனவற்றை மெய்யாற் றொட்டும், சொல்லப்படுவனவற்றை வாயாற் சொல்லியும், இடுதல் ஏற்றல்களைக் கையாற் செய்தும், நடத்தல் ஓடல்களைக் காலாற் செய்தும், கழிக்கப்படுவனவற்றைப் பாயுருவுபத்தங்களாற் கழித்தும், சிந்திக்கப்படுவனவற்றை மனத்தாற் சிந்தித்தும், இவைதம்மை முனைத்து நின்று உணருமுகத்தால் நான் என்னும் உணர்ச்சிபெற்றும், உணர்ந்தவற்றைப் பகுத்தறிந்து துணிந்தும், முக்குணங்கள் மாறிமாறி நிகழ்ப்பெற்றும், இம்முறையே உயிர்கள் தமதியற்கையறிவு விளங்க முன்னிருந்த அறியாமை தேயப்பெறுகின்றன; இவ்வாறு அறிவு விளங்கப்பெறுதற்கு ஓர் இன்றியமையாக் கருவியான இவ்வுடம்பில் சில அவயவங்கள் பழுதுபட்டுக் குறையுமாயின் அவைவாயிலாகப் பெறப்படும் அறிவும் பெறப்படுதல் இல்லையாக உயிர் அறியாமையிற் சிக்குண்டு மயங்கும். இது கண்கூடாக எல்லார்க்கும் நிகழும் உண்மையனுபவமாதலின் இதனை மறுக்க யாரும் முந்துறார். உடம்பின்கட் சிற்சில வுறுப்புக்கள் குறைந்தாலும், அறிவுமிக விரியப்பெறாமல் அறியாமைக்கட் பதிந்து மயங்குறும் உயிர் இவ்வுடம்போடு முற்றமே பொருத்தப்படாதாயின், அறியாமையில் முழுதும் வயப்பட்டு ஒரு சிறிதும் அறிவிலதாய்க் கிடக்கு மென்பதை விண்டு சொற்றலும் வேண்டுமோ? இவ்வுண்மை வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக் கிடப்பதாகவும், இதனொடு திறம்பி மாயாகாரியமாகிய இவ்வுடம்போடு கூடாதிருந்தவழி

உயிர் முற்றறிவுடைய பிரம சொரூபமாயிருந்ததெனவும், இதனோடு கூடியபின் எல்லா அறியாமையும் எல்லாத்துன்பமும் பெறுவதாயிற்றெனவும் ஏகான்மவாதிகள் கூறாநிற்பர்; இவ்வுடம்போடு கூடுதற்குமுன் உயிர் கடவுட்டன்மையுடையதாயிருந்ததென்பதை உடம்போடு கூடியிருந்து சொல்லும் அவ்வேகான்மவாதிகள் யாங்ஙனங் கண்டாரென வினாவுவார்க்கு இறுக்குமாறினமையானும், உடம்போடு கூடி நின்றலால் அறியாமை விளையுமெனின் உடம்போடு கூடி அறியாமை வயப்பட்ட ஏகான்மவாதிகளுரைக்குமுரையெல்லாம் அறியாமையாய் முடியுமாகலின் உயிர் அநாதியிற் பிரமவுருவாயிருந்ததெனக் கூறும் அவருரையும் அறியாமை யுடைத்தென்று கொள்ளப்படுமாகலானும், உடம்போடு கூடிய பின்னரேதான் உயிர்க்கு அறிவு நிகழ்ச்சியுண்மை கண்கூடாய்ப் பெறப்பட்ட மெய்யனுபவ மாதலின் இதற்கு மாறாய்க் கூறுவன பொருட்பேறிலவாமாகலானும் உயிர்கள் சிருட்டி யாரம்பத்திற்குமுன் அறியாமை வயப்பட்டிருந்ததெனலே தேற்றப்பொருளா மென்க.

இனி இவ்வாறு அநாதிகேவலத்தின்பாற் கிடந்த உயிரை அதனினின்றும் பிரித்து அறிவு கொளுத்துவான் வேண்டி அருட்பொருளான ஆண்டவன் மாயையினின்றுங் காரியப் படுத்து இவ்வுடம்பை அதனோடு பொருத்தி இவ்வுலகிற் பிறப்பிக்க, அது பிறந்தனான்று எவ்வியல்பிற்றாயிருந்த தென்பதைச் சிறிது ஆழ்ந்து ஆராய்மின் ! அம்மகவு கண்ணிருந்துங் காண்கின்றிலது, செவியிருந்துங் கேட்கின்றிலது, இங்ஙனமே ஏனை எல்லா வுறுப்புக்களுமிருந்தும் அவை தம்மை ஒரு சிறிதுந் தெரிந்து இயக்குகின்றிலது; எனவே, மூலப்பகுதி முதற் பிருதிவி ஈறான இருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு அம்மகவு ஒருங்கு கூடியிருந்தும் அக்குழவிப்பருவத்தே அவற்றாற் பயன் கொள்ள வறியாதிருந்து நாளேற நாளேற அவைதம்மைச் சிறிது சிறிதா அறிந்து இயக்குகின்றது. இங்ஙனம் இருபத்து நான்குறுப்புக்களோடு இயைந்து நின்றும் அவற்றைப் பயன்படுத்த வறியாதிருந்த உயிரை அவ்வறியாமையினின்றுஞ் சிறிது சிறிதா விலக்கி அவை தம்மைச் சிறிது சிறிதாப் பற்றுமாறு ஏவி அதன்மாட்டு முயற்சியினை எழுப்புவது யாது? அதுவே கலை என்னுந் தத்துவமாமென்று அறிக. தாயின் கருப்பையினின்றும் வெளிப்பட்ட மகவு ஏதுமறியா அப்பொழுதே வாய்திறந்து அமுதலைக் கண்டாமன்றே? முழுதும் அறியாமை வயப்பட்டிருந்த அம்மகவுக்கு வாய்திறந்து அமும் முயற்சி யாங்ஙனம் வந்தது?

மூலப்பகுதி முதலான இருபத்துநான்கு தத்துவச் சேர்க்கையால் வந்ததெனின்; அவ்விருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வெவ்வேறு தொழில்கள் உடைமையானும், அத்தொழில்கள் அத்துணையும் 'நான்' என்னும் ஆன்ம ஷுணர்ச்சியோடு கூடி நிகழ்தல் வாலிபப்பருவத்தும் மனிதப் பருவத்துங் காணப்படுதலானும், பிறந்த குழுவியின்மாட்டு 'நான்' என்னும் உணர்ச்சியும் அதன் வழிப்பட்ட அவ்விருபத்துநான்கு தத்துவத் தொழில்களுங் காணப்படாமையானும், கண்பூவா மகவின்மாட்டு நிகழும் அழகை முயற்சியும் பாலுண்முயற்சியும் இவ் விருபத்துநான்கு தத்துவத்தின் வேறான ஒரு குக்கும தத்துவத்தின் காரியமாமென்பது பாரிசேடவளவையால் நன்கு துணியப்படும். அற்றேல் அஃதாக, அவ்விருபத்து நான்கு தத்துவத் தொழில்களும் பிறந்த மகவின்மாட்டு இல்லையாதலைச் சிறிது வகைபெற விளக்கிக் காட்டுகவெனின்; பிறந்தமகவு நல்லது தீயது பகுத்தறிந்து செய்யாமையால் ஆண்டுக் குணத்தத்துவம் இயங்கவில்லையென்பது பெற்றாம்; இன்னதிதுவென்று பொருட்டுணிவு காணாமையின் ஆண்டுப் புத்தி தத்துவமும் இயங்கவில்லையென்பது பெற்றாம், 'நான்' என்னும் உணர்வு நிகழக் காணாமையின் ஆண்டு அகங்காரத்தத்துவமும் இயங்கவில்லையென்பது பெற்றாம், ஒரு பொருளை நினைவதும் ஐயப்படுவதுஞ் செய்யாமையின் ஆண்டு மனோதத்தத்துவமும் இயங்கவில்லையென்பது பெற்றாம்; மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்தறிவுப் பொறிகளும் தொடுதல் சுவையறிதல் காண்டல் மோத்தல் கேட்டல் முதலிய தொழில்களைத் தெரிந்து நிகழ்த்தக் காணாமையால் ஆண்டவை உணர்வோடு இயங்கவில்லையென்பதும் பெற்றாம்; வாய், கை, கால், குறி, குதம் என்னும் ஐந்து தொழிற்பொறிகளும் பேசுதல் இடுதல் ஏற்றல் நடத்தல் ஓடல் கழித்தல் முதலிய தொழில்களை அறிந்து இயற்றாமையால் ஆண்டவை உணர்வோடு இயங்கவில்லையென்பதும் பெற்றாம்; இனி மண், புனல், அனல், கால், வெளி முதலியவற்றின் கூறுகளான உறுப்புகள் தம்மாற் றிரண்ட உடம்பில் தத்தமக்குரிய தொழிற் கண்ணே இறைவன் ஆணைவழி நின்று தொழிற்படுதலன்றித் தாமாகவே இயங்கி உயிர்க்கு முயற்சியினை எழுப்புதல் ஒருவாற்றானும் பெறப்படாமையின் ஆண்டு அம்மகவின் அழகை முயற்சி முதலியன அவ்வைம்பூதபரிணாம வறுப்புகளால் எழுந்தன வல்லவென்பதும் பெற்றாம். பெறவே, இவ்விருபத்து நான்கின்

வேறாக அம் முயற்சியை அம்மகவின் மாட்டுத் தோற்றுவித்தற்கு வேறொரு நுண்ணிய தத்துவம் இன்றியமையாது வேண்டப் படுவதேயாம். அற்றன்று, குணதத்துவங்கள் மூன்றனுள் இராசதம் உயிர்க்குச் சுருசுருப்பினை விளைப்பது என்று மேற்கூறினமையின், ஆண்டு அதுவே அம்மகவின் மாட்டு அம்முயற்சியினைத் தோற்றுவிக்குமென்றலே அமையுமாகலின், இவ்விருபத்துநான்கின் வேறான பிறிதொரு தத்துவம் அதற்கு வேண்டுமெனல் மிகையாய் வழுவாமாலெனின்; அறியாது கூறினாய். 'நான்' என்னும் உணர்வும் பகுத்தறிவுமுடைய உயிர்கள்மாட்டுத் தோன்றும் சுருசுருப்பே இராசதகுணம் எனப்படுவதன்றி அவையிரண்டும் நிகழாப் பருவத்தே தோன்றுவது இராசதத்தின் காரியமென்றல் பொருந்தாது; அற்றாயின், அவையிரண்டுமில்லா விலங்கினங்கண் மாட்டு, இராசதம் உண்டென்று மேற்கூறியது முன்னொடுபின் மலையுமாலோவெனின், விலங்கினங்கண்மாட்டு நான் எனும் உணர்வும் பகுத்தறிவும் முற்றுமில்லையென்றல் காட்சி யளவைக்கு மாறாம்; என்னை? இஞ்ஞான்றைப் பிராணிநூல் வல்லார் அவை தமக்கும் அவையிரண்டும் முண்டென்பதை நிறுவுதலானும், நாய், குதிரை முதலியவற்றிற்கு அவை யுண்டென்பது அனுபவத்தில் நாளுந் தெளியக்கிடத்தலானும், மக்கட் பிறவியில் நிகழும் அத்துணை விலங்கினங்களில் நிகழா வென்பதே சுருத்தாகலின் மாக்களிற் காணப்படும் இராசதமும் அவ்விரண்டன் சேர்க்கையோடு நிகழுமென்பதே துணிபொருளென்க. இனிச் சத்துவமுந் தாமதமுந் தோன்றாக் குழவிப்பருவத்தே அவற்றோடினப்பட்ட இராசதமாத்திரந் தோன்றுமென்றல், கண்ணுங் காதும் இயங்கா அப்பருவத்தே அவற்றோடினப்பட்ட வாய்மாத்திரம் பேசுமென்பதனை யொத்துப் பொருந்தாதாய் முடியு மாகலின் அது வழுவாமென மறுக்க. அற்றேலஃதாக, குணதத்துவத்தினின்று புத்தியும் அதனிலிருந்து அகங்காரமுந் தோன்றுமெனக் கூறினமையின், பகுத்தறிவும் நானெனுமுணர்வும் தோன்றுதற்கு முற்றொட்டே குணதத்துவம் இயங்குமென்பதூஉம், அஃது இயங்கவே அதன் ஒரு கூறான இராசதம் சுருசுருப்பினை உயிரினிடத்தெழுப்பு மென்பதூஉம் பெறற்பாலனவாமாகலின் அவை இரண்ட னோடுங் கூடியே குணதத்துவம் இயங்குமென்றல் வேண்டா கூறலாமெனின்; நன்று சொன்னாய்; குணத்திலிருந்து புத்தியும் புத்தியிலிருந்து அகங்காரமுந் தோன்றுமென்றதும், அவை ஒடுங்குங்காலும் அம் முறையே ஒடுங்குமென்றதும் அவற்றின்

தோற்றவொடுக்க முறையைத் தெரித்ததேயன்றி, அத்தத்து வங்களெல்லாம் முற்றும் அமைந்த இவ்வுடம்பகத்தே அவற்றுள் ஒன்று சிலகாலம் முன்னியங்கும் ஒன்று சிலகாலம் பின்னியங்குமெனக் கூறியதின்று; அவையியங்குங்கால் ஒன்றனையொன்று பற்றிக்கொண்டு எல்லாம் ஒருவரிசைப்படப் படிப்படி இயங்குதலே அனுபவத்திற் றெளியக்கிடந்தவுண்மையாம். ஒரு வரிசையாப் படிப்படியே இயங்குமென்றுரைப்பினும் ஒன்று முன்னும் ஒன்று பின்னும் இயங்குமென்பதே பெறப்படுமா லெனின்; அறியாது கூறினாய், ஒருவரிசை யென்றது உயிரினறிவு ஒரு தத்துவத்தைப் பற்றியக்கால் அதன் கண்ணே நெடுங்காலம் நில்லாது மிக்கு விரைந்து ஏனை எல்லாத் தத்துவங்களையும் இயக்குதலையாகலின், இங்ஙனம் ஒன்றனை ஒன்று அவாவாது முன்னர் நெடுங்காலம் ஒன்றிலும் பின்னர் நெடுங்காலம் ஒன்றிலும் நின்றியங்குவதுபோல் வைத்து ஆண்டு முற்பிற்பாடு கற்பித்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்றோர்க. இசை வல்லான் ஒருவன் இனிது பாடுதலை ஒருவன் கேட்கச்சென்றவழி ஆண்டு அவன்மாட்டுக் கேட்குஞ் செவியுணர்வும், அதனைப்பற்றி நிற்கும் மனமும், அவ்விசை வேறுபாடுகளைத் துணிந் தின்ன திதுவெனும் புத்தியும், அதனை முனைத்துக் கேட்கும் அகங்காரமும், அது தன்னைக் கேட்டதாற் பிறக்குஞ் சத்துவகுணமும் ஒருவரிசைப்பட நிகழல் காண்க. அற்றேல், இவ்வுதாரணத்தின்கண் ஐந்து தத்துவங்கண் மாத்திரையே ஒன்றனையொன்று பற்றி ஒருவரிசைப்பட இயங்குதல் கண்டாமன்றி, ஏனைப் பத்தொன்பதும் நடைபெறக் கண்டிலமாலெனின், அற்றன்று, உயிரின் அறிவு நடைபெறுதற்குக் குணம் புத்தி அகங்காரம் மனம் என்னும் நான்கு அகக்கரணங்களும் இன்றியமையாதனவாகலின், அஃதொரு புறக்கரணத்தைப்பற்றுதற்பொருட்டு இவை நான்கும் படிப்படியே மிக்கு விரைந்து இயங்குவவாயின; இவை நான்கன் சேர்க்கையால் ஏனைப்புறக்கரணங்களுள் எஃது எக்காலத்தியங்கல் வேண்டுமோ அஃது அக்காலத்தியங்கும்; எனவே, உயிரினறிவு நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாம் இந்நான் ககக்கருவிகளுமே ஒன்றனையொன்றவாவி ஒருங்கு நிகழுமல்லாமல், இவற்றான் ஏவப்படும் ஏனைப் புறக்கருவிகள் பத்தொன்பதும் ஒருவரிசைப்பட நிகழுமென்பது ஈண்டுக் கூறியதன் கருத்தன்றெனக் கடைப்பிடிக்க. அங்ஙனமாயினும், ஒருவனிடத்துச் சத்துவகுணந் தோன்றுங்கால் ஏனை இராசத தாமதங்கள் உடன் றோன்றாமையானும், உடன் றோன்றுமெனின் அதனைச் சத்துவம் என்றுரைத்தல் அமையாமை

யானும் ஆண்டு இந்நியதி பெறப்பட்டிலதாலெனின், அற்றன்று, ஒருவன் ஒன்றை அறியுமுன்னுஞ் செய்யும்முன்னும் வாளாவிருத்தலின் ஆண்டுத் தாமதமும், பின்னர் அறிதற்குஞ் செய்தற்கும் மனவெழுச்சி கொளப் பெற்றக்கால் ஆண்டு இராசதமும், அதன் பின்னர் நற்குண நற்செய்கை தோன்றியக்கால் சத்துவமும் ஒன்றனையொன் றவாவி ஒருவரிசைப்பட நிகழ்க் காண்டலால் ஆண்டும் அந்நியதி பிறழ்ந்த தின்றென்க. என்றிக் கூறியவாற்றால், இராசதம் நிகழுங்கால் அதனோடு இயைபுடைய ஏனை அகக்கருவிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஒரு வரிசைப்பட மிக்கு விரைந்து நடைபெறல் வேண்டுமென்பதூஉம், பிறந்த மகவின்மாட்டுக் காணப்படுஞ் சில முதன் முயற்சிகள் இராசத குண இயக்கமென்றுரைப்பின் அதனைப்பற்றித் தொடர்புற்றுத் தோன்றற் பாலனவாம் பகுத்தறிவும் நான் என்னும் உணர்ச்சியுங் காணப்படுதல் வேண்டுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் அவை அம்மகவினிடத்துத் தோன்றக்காணாமையான் அம் முதன் முயற்சி இராசதகுண தத்துவத்தின் காரியமாதலின்றி அதனினும் மற்றை இருபத்துமூன்று தத்துவங்களினும் வேறான மிகநுண்ணிய கலாதத்துவத்தின் காரியமே ஆகற்பால தென்பதூஉம் இனிது பெறப்பட்டன.

இவ்வாறு பிறந்த குழவியின்மாட்டுக் காணப்படும் அழல் பால்பருகல் முதலான முதன் முயற்சிகளைத் தோற்றுவித்தற் கருவியாவது கலை என்னுந் தத்துவமேயாதல் பெறப்படவே மண்முதன் மூலப்பகுதி யீறான இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுட் படாத அம்முயற்சிக்குக் காரணமாம் அது அவ்விருபத்து நான்கின்வேறேயாய் உண்டென்பதுந் தானே பெறப்படும். இனித் தன்கீழ் நின்ற இருபத்துமூன்று தத்துவங்கட்குத் தான் பிறப்பிடமாய் நிற்கும் மூலப்பகுதி பெரிதுஞ் சூக்குமமாவதொரு காரணப்பொருளே யாயினும், அது தன்னினுஞ் சூக்குமமான இக் கலாதத்துவத்தை நோக்கத் தூலமாய் நின்றலின் அஃது அதனின் காரியமாமென்றல் சிறிதும் மறுக்கப்படாத உண்மையாம். ஆணவமலமென்னும் வல்லிருளின் வாய்ப்பட்டு அறிவிச்சை செயல்கள் முழுதும் இழந்து கிடந்த உயிர்கள், இக்கலை என்னும் நுண்பொருளுதவியால் அவ்விருளினின்றுஞ் சிறிது விலகவே தஞ்செயல் மின்மினி விளக்கம்போலச் சிறிது தோன்றப்பெறும். இங்ஙனம் அண்டபிண்டங்க ளிரண்டினும் மூலப் பிரகிருதி முதல் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் பிறத்தற்குக் காரணமாயிருக்கும் இக்கலை என்னும் மிக

நுணுகிய பொருள் உயிர்கள் எல்லாவற்றின் உடம்புகளினும் அமைந்திருத்தலாற்றான், அவ்வுயிர்கள் தாய்க்கருப்பையினின்றும் அகன்று இந்நிலத்திற் பிறந்த மாத்திரையானே சுருகருப்புடையவாய் வாய்திறந்தமுதலும் பாலுண்டலுஞ் செய்து போதருகின்றன. இனி இம் முயற்சி அடுத்தடுத்து நிகழவே, இதன் வாயிலாகப் பின்னர்ச் சிறிது காலத்துளெல்லாம், பிறந்த அவ்வுயிர் கண்மாட்டுச் சிறிதறிவு முகிழ்ப்புங் காணப்படுகின்றது. குழவிப்பருவத்தே முகங்காட்டும் அவ்வறிவு யாதோ வெனின், பசிப்பிணியாற்றாது வாய்திறந்து அமும் மகவு பாலாட்டுந் தன்றாய் தன்னருகே வந்து தன்னையெடுத்தலும் அவ்வழகை தீர்ந்து பால் பருகுதற்கண் முயற்சியுடைத்தாதலை உற்றுணரவல்லார்க்கு, அம் முயற்சிக்கட்டோன்றும் அறிவின் பெற்றி இனைத்தென விளங்கா நிற்கும்.

இனி, உயிர்கண்மாட்டு முதன் முயற்சியினைத் தோற்றுவிக்குங் கருவி கலையென்னுந் தத்துவமாமேல், அதனையடுத்து அதன் பின்னதாய்த் தோன்றும் மிகச் சிறிய இவ்வறிவினை எழுப்புதற்கும் ஒருகருவி வேண்டப்படுமாலோ வெனின், அஃதன்றே வித்தை என்னும் தத்துவமாமென்பது; இஃது, அறி அறிவி எனப் பொருள்படும் வித் என்னுந் தாதுவிற் பிறந்த வித்யா என்னும் வடசொற்றிரிபான வித்தை என்னும் பெயரார் றமிழில் வழங்கப் படுவதாகும். ஆணவ இருளில் அழுந்தி ஏதுமே விளங்கப் பெறாது கிடந்த உயிர்க்கு முயற்சியினை எழுப்பக் கலை யென்னுங்கருவி வேண்டப்பட்டாற்போலவே, அம்முயற்சியின் வழித்தாக முகிழ்த்த அறிவினைத் தோற்றுவித்தற்கும் இவ்வித்தை என்னுந் தத்துவம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். அற்றன்று, மூலப்பகுதியின் குணத்தவத்திற் றோன்றுவதென்று மேலே குறிக்கப்பட்ட புத்தி தத்துவமே பிறந்த மகவின் மாட்டு அச் சிற்றறிவினையும் எழுப்புதற்கு வல்லுமாகவின், இதன் பொருட்டு வேறுமொரு கருவியினை அவாவுதல் அமையாதாலெனின்; அறியாது கடாயினாய்; குணத்தவத்தின் பின்னதாய் அக் குணத்தவத்திற்றோன்றி இன்னதிது வெனப் பொருட்டுணிவு பெறுவிக்கும் புத்திதத்துவம் அக்குணமே புலப்படாத குழவியின்மாட்டு வெளிப்பட்டு நின்று அச் சிற்றறிவினையும் பயப்பிக்குமென்றல் பொருத்தமில் கூற்றாம். அற்றாயினும், பிறந்த மகவு ஏதுஞ் செயலின்றிக் கிடந்த நிலையே தாமதகுண தத்துவத்தொழிலென்றும், அது பசியால் உந்தப்பட்டு அழுதலும் பால் பருகுதலுமே இராசதகுணத் தொழிலென்றும்.

பாலுண்டபிற் சிறிது மகிழ்ந்து அமைதியாயிருந்த நிலையே சத்துவத்தின் றொழிலென்றும் உரையாமோ வெனின்; உரையாம், என்னை? பிறந்த மகவின்மாட்டு உறங்குதலொன்று, அல்லது அழுது பாலுண்டல் ஒன்று என்னும் இருதிற நிலையே யன்றி, அவ்வாறு முத்திறநிலை காணப்படுதல் இல்லாமையான் என்க. பிறந்த மகவு பெரும்பாலும் ஆணவவிருளிலே அயர்ந்து உறங்குகின்றது; பசியெடுத்தபொழுது மாத்திரமே அழுது பாலுண்கின்றது; பாலுண்டு பசி தணிந்தவளவானே மறித்தும் உறங்குகின்றது; இங்ஙனம் உறங்குதற்கும் அழுது பால் பருகுதற்கும் இடையே மகிழ்ந்து அமைதிபெற்றிருக்குநிலை பிறந்த சில நாட்கள்காறும் அதன்பாற் காணப்படாமை அனுபவமுடையார்க் கெல்லாம் தெரிந்ததோர் உண்மையேயாம். மகிழ்ந்து அமைதியுற்றிருக்குஞ் சத்துவநிலை அதன்பால் இல்லாதாகவே, அதனோடு இயைபுடைய ஏனை இராசததாமத நிலைகளும் ஆண்டதன்கண் இல்லையாவது தேற்றப்பொருளேயாம். மற்று அதன்கட் டோன்றிய அழுது பாலுண் முயற்சி கலாதத்துவ இயக்கமேயாதல் மேற்காட்டப்பட்டமையின், எஞ்சி நின்ற உறக்கம் எதன் காரியம் என்பது மாத்திரமே ஈண்டு ஆராயற்பாற்று. பிறக்குமுன் ஆணவத்தின் வயப்பட்டு அறிவிச்சை செயல்கள் ஒருங்கிழந்து கிடந்த உயிரினிலைக்கும், பிறந்த சில நாட்கள் வரையும் அங்ஙனமே அவை விளங்கப்பெறாது உறக்கத்தின்கட் கிடக்கும் மகவின் நிலைக்கும் வேறுபாடு ஒருசிறிதுங் காணப்படாமையின், உறக்கத்திலிருக்கும் மகவின் நிலை ஆணவ விருள் நிலையே யல்லாற் றாமதகுணநிலையன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. அல்லதூஉம், நான் எனும் உணர்வோடு கூடி நிகழாது உயிரின்கட் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளை அம்முக்குண காரியமென்றல் ஏலாமையும் மேலே இனிது விளக்கிப்போந்தாம். இங்ஙனம் அக்குழுவியின்மாட்டு முக்குண நிகழ்ச்சியில்லையாதல் ஐயுறவின்றி நிறுவப்படவே, அவற்றுட் சத்துவகுண ஏற்றத்தாற் றோன்றி இயங்கும் புத்தி தத்துவ நிகழ்ச்சியும் அதன்கண் இல்லையென்பதுதானே பெறப்படும். பெறப்படவே, பிறந்த மகவின் மாட்டுத் தோன்றுஞ் சிற்றறிவு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் புத்திதத்துவ மன்றாதல் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.

அற்றேலஃதாக, புத்தி தத்துவமும் உயிரின் அறிவு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம், வித்தியா தத்துவமும் அதனறிவு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று ஒன்றற்கே இரண்டு காரணங்கொள்ளப்பட்டு வமுவாமாலெனின்; நன்று கூறினாய், இஃது இதனையொப்பது

எனவும் இஃது இதனின் வேறு எனவும் ஒற்றுமை வேற்றுமை காணு முகத்தால் ஒரு பொருட்டன்மை துணிவிக்கும் புத்திதத்துவ இயல்பும், இங்ஙனமெல்லாம் பரந்தாராயும் வன்மையின்றி அறியாமையிற் படிந்து கிடக்கும் பிறந்த மகவின்மாட்டுக் கனாவின் றோற்றம்போல ஓர் இழைந்த சிற்றறிவினைப் பயப்பிக்கும் வித்தியா தத்துவத்தின் இயல்பும் தம்மின் வேறு வேறாதல் தெளியக்கிடத்தலால் அவை யிரண்டும் ஒரே தன்மையவாங் காரணங்களாதல் யாண்டையதெனக் கூறிமறுக்க. அற்றாயினும், புத்தி தத்துவ இயக்கத்தாற் பரந்து நிகழும் உயிரின் ஆராய்ச்சியுணர்வுக்கு அடிக்காரணமாய், உயிரின்கண் அறிவினை முதன்முதல் எழுப்புவது இவ்வித்தியா தத்துவத்திற்கே யுரிய சிறப்பியல்பாமென்று ஓர்க. மகப்பிறந்த சின்னாஸ்காரும் அடுத்தடுத்து நிகழும் முயற்சியனுபவத்தின் பயனாக அம் மகவுதான் அன்னை கையேறுதலும் அழகை தீருமாற்றை உற்றாராயுங்கால், ஆண்டதற்குப் பசிப்பிணி தீர்ப்ப திதுவெனத் துணிபறிவு தோன்றுமுண்மை புலப்படுதலின் அது புத்தி தத்துவச் செயலேயாதல் இனிது விளங்குமாலோ வெனின்; அறியாது கடாயினாய், ஆண்டது தன்னகத்தே நிகழ்வது பசினோய் எனவும், அந்நோய் தீர்க்கு மருந்து பால் எனவும், அப்பாலையூட்டித் தன்னை மகிழ்விப்பாள் தன்னை ஈன்றாளே எனவும் இவ்வாறெல்லாம் அறியுமாயினன்றே அதன்கட் டுணிபறிவு தோன்றியதென்றும் அதனைத் தோற்றுவித்தது புத்தி தத்துவமென்றும் உரைத்தலாம்? அங்ஙனமெல்லாம் பாசுபடுத் தறியும் அறிவு அதன்பால் இல்லையென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அது பொருத்தமாதல் யாண்டையதென்க. அற்றேல், அம் மகவின்மாட்டுத் தோன்றும் அவ்வறிவின் இயல்புதான் யாதோவென்றிற் கூறுதும். பசியெடுத்து அழுந்தோறும் அதன் அன்னை அருகே சென்று பாலூட்டும் நிகழ்ச்சி அடுத்தடுத்து நிகழ்தலின், முன் நிகழ்ந்ததனையும் பின் நிகழ்வதனையும் இசைவிப்பதான நினைவு வடிவாய் நடைபெறுதலே அவ்வறிவின் பெற்றியா மென்க. எல்லா அறிவுகளும் எல்லா உணர்வுகளும் ஒரு தொடர்புபட்டு நின்றற்கு ஒருபெரு நிலைக்களனாயுள்ளது நினைவறிவேயாதல் எல்லாரானுந் தெளியப்பட்ட முடிபாதலினாலும், அந்நினைவறிவைப் பிறப்பிப்பது புத்தி தத்துவச் செயலன்மை சாங்கியத்தானும் சைவசித்தாந்தத்தானும் இனிதுணரக் கிடத்தலினாலும், அவ்வவ்வறிவுகளையும் உணர்வுகளையும் தோற்றுவித்தற்கு

அவ்வவற்றோடியைந்த தத்துவக் கருவிகள் வேறு வேறாய் அமைந்தாற்போல இந் நிலைவறிவைப் பயத்தற்கும் ஒரு கருவி இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலினாலும் இதனை எழுப்புவது வித்தியா தத்துவமே யாதல் தெற்றெனத் துணியப்படும்.

அற்றேலஃதாக, பிறந்த மகவின்மாட்டுக் காணப்படும் இவ்வித்தியா தத்துவம் அம்மகவு பருவமுதிர்ந்து கட்டினையோன் ஆயவழி, தன் செயல் இழந்து அவன்மாட்டு ஒடுங்கி நிற்குமென்று கோடுமோ, அன்றி அஃது ஆண்டுத் தன்றொழில் தோற்றுவிக்கு மென்றே கோடுமோவெனின்; நன்று வினாயினாய், பருவ முதிருந்தோறும் அவ்வித்தியா தத்துவத் தொழிலும் உடன் முதிர்ந்து தன்னாற் றோற்றுவிக்கப்படும் நினைவினைப் பெரிதும் உரம்பெறச் செய்து நிற்கும். உற்று நோக்குங்கால் முன் நிகழ்ந்ததனையும் பின் நிகழ்வதனையும் ஒன்று பிணைய இயைவித்து ஆன்ம அறிவில் நிலைப்பிக்கும் நினைவின் செயல் இல்லையாயின், உயிர்க்கு அறிவென்பதே இல்லையாய் ஒழியும். குழவிப்பருவந் தொட்டே இந் நினைவு, அறிவுகளையும் உணர்வுகளையும் ஒரு தொடர்பு படுத்து நிலைப்பித்து வருதலினாலன்றே, ஒருவன் தன்னை இன்னான் என்றும் தான் இத்துணையறிந்தவன் என்றும் உணரப்பெறுகின்றான். இந் நினைவு எவனிடத்து வலிகொண்டு நிற்குமோ அவன் கலைஞான வுணர்ச்சியும் நுண்ணறிவுஞ் சான்றவனாய், எவரானும் 'இவன் பேரறிவன் !' என்று புகழ்ந்தேத்தப்படுகின்றான். இஃது எவன்பாற் குறைவுபட்டு நிற்குமோ, அவன் பொச்சாப்பு மிக்குக் கற்பவற்றை நினைவுகூர மாட்டானாய் அறியாமையாற் பற்றப்பட்டு எல்லாரானும் இகழப்படுகின்றான். அல்லதூஉம், பித்தன் என்போன் யாவன் ? நினைவு திரிபெய்தப் பெற்றவன் அல்லனோ ? முன் பின் நிகழ்ந்தவை நினைவினால் ஒரு வரிசைப்பட நிறுத்தப்படாமற் பிறழ்ந்து சிதறிக்கலைய, ஏதும் நினைவின்றி மருண்டு பேதுற்றுக் கலங்குவதே பித்துக்கொண்டோன் இயற்கையாகும்; முன்னாளில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியுள் ஓரிறைத்துணையும் பின் நாளில் நினைவு கூரப்பெறாது தன்னையே மறந்து திகைப்பவனை எல்லாரும் பித்தனென்றழைத்தல் காண்டுமாகலின், உயிரின் அறிவு நிகழ்ச்சிக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இந் நினைவு இன்றியமையாக் காரணமா மென்க. ஆகவே, குழவிப்பருவத்தே இவ்வித்தியா தத்துவத்தான் உந்தப்பட்டு எழுந்த நினைவு, ஏனைப் பிள்ளைப்பருவத்தும் இளம் பருவத்தும் ஆண்மைப் பருவத்தும் முறை முறையே முதிர்ந்து திகழுமாகலான், அந்

நினைவினியக்கத்திற்கு ஓர் அருந்துணைக் கருவியான வித்தியா தத்துவத் தொழில் எஞ்ஞான்றும் இவ்வுடம்பின் கண் உளதென்பதே தெளிந்த முடிபாம்.

அஃதொக்குமாயினும், இந் நினைவு மனமென்னுந் தத்துவத்தின் றொழில்போல வைத்து "மனமது தைசதத்தின் வந்தொரு பொருளை முந்தி நினைவதுஞ்செய்தங்கைய நிலைமையின் நிற்கு மாங்கே" எனச் சிவஞான சித்தியாரின்கண் ஓதப்பட்டவாறென்னையெனின்; நன்று கூறினாய், ஆண்டு ஓதப்பட்ட 'முந்தி நினைவதுஞ் செய்'வதாகிய மனத்தின்றொழி லாவது ஐம்பொறி வாயிலாக எதிர்ப்பட்டதொரு புறப்பொருட் குணத்தை முன்னர்ச்சென்று பற்றியறிதலையே யாகலின், முன் நிகழ்ந்ததனையும் பின் நிகழ்வதனையும் இணைவிப்பதான வித்தியா தத்துவத்தின் விளைவாகிய நினைவு அதனின் முற்றும் வேறாவதாமென்று பகுத்துணர்ந்து கொள்க; ஈதுணர்த்துதற் பொருட்டன்றே 'நினைவதுஞ் செய்து' என வாளாவோதாது, 'முந்தி நினைவதுஞ் செய்து' என அடைகொடுத் தோதிய துஉமென்க. பிறந்த மகவின்மாட்டு ஐம்பொறிகள் இருந்தும் அவை யுணர்வோடு கூடி இயங்காமை தேற்றமாகலானும், ஐம்பொறிகள் உணர்வின்றிக் கிடப்பவே அவ்வுணர்வுக்குக் காரணமாம் மனமும் ஆண்டு இயக்கமின்றிக் கிடக்கு மென்பது பெறப்படுமாகலானும் மனத்தின் றொழிலான பற்றுதல் நினைவு வித்தியா தத்துவத்தொழில் நினைவுக்குக் காரணமாகாமையும் உணர்க; மற்று வித்தியா தத்துவத் தொழில் நினைவான் உந்தப்பட்டே ஏனை மனம் புத்தி முதலான தத்துவங்களும் தொழிற்படு மென்க.

இனி, முற்பிற்படும் நிகழ்ச்சிகள் அத்துணையும் நினைக்கும் நினைவு வலிபெற வலிபெற அந்நினைவின் வழித்தாகப் பொருள்களை நுகருதற்குரிய விழைவு உயிர்களிடத்துத் தோன்றாநிற்கும். இவ்வியல்பும் பிறந்த மகவின் பாற் காணப்படும் நிகழ்ச்சிபற்றித் துணியப்படும். கலாதத்துவத்தால் முதன்முதல் முயற்சியுடைத்தாகிய மகவு அமுது பாலுண்ணா நிற்கின்றது; இவ்வமுது பாலுண்முயற்சி பசியெடாதவழித் தோன்றாதாகலின், இப்பசியுங் கலாதத்துவத்தின் செயலே யாமென்பதும் ஈண்டே பெறுதும். இனிப் பசித்தமுது பாலுண்ணுந் தோறும், முன்னும் பலகால் இங்ஙனமே பால் பருகிய நினைவு தொடர்புற்று நிகழ அதனால் அம்மகவு

பின்னர்ச் சில நாளினெல்லாம் பால் பருகுதற்கண் விழைவு மிகுதியு முடைத்தாய்ப் போதருகின்றது. பிறந்த சின்னாள் காரும் நினைவும் விழைவுமின்றி அழுது பாலுண் முயற்சிமாத்திரம் உடையதாயிருந்த இளங்குழவி அச்சின்னாளுங் கழிந்த பின்னர்ப் பால் பருகுதற்கண் விழைவு முடைத்தாதலை உற்று நோக்கவல்லார்க்கு, இது தனக்கு முற்றோன்றிய நினைவினடி யாகவே வரலாயிற் றென்னு முண்மை இனிது விளங்காநிற்கும். தனக்கு முற்றோன்றிய முயற்சிக்கும் நினைவிற்கும் அவ்விரண்டனையும் எழுப்புங் கலையும் வித்தையும் துணைக்காரணங்களாய் உயிருடன் விரவிநின்றாற்போலவே, இவ்விழைவுந் தன்னைத் தோற்றுவித்தற்கு ஒரு கருவியினை இன்றியமையாது வேண்டி நிற்கும். அக்கருவிதான் யாதோவெனின், அதுவே அராகதத்துவம் என்றுரைக்கப்படுவதாகும். இச்சை எனப் பொருள்படுவதாகிய ராக எனும் வடசொல் தமிழில் அகரச்சாரியை முதற்பெற்று அராகம் என வழங்குவதாயிற்று. பொருணுகர்ச்சிக்கண் உண்டாம் வேட்கையை உயிர்கண்மாட்டு விளைவித்து நின்றலின் இஃது இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. இவ்வேட்கையை எழுப்பஞ்செயல் ஏனைப் பிரகிருதி தத்துவங்களிடத் தில்லையென்பது மேற்போந்த ஆராய்ச்சியுள் இனிது காணக்கிடந்தமையின். இஃதிவ்வராக தத்துவத்திற்கே உரிய சிறப்பியல்பா மென்றுணர்ந்து கோடல் வேண்டும். இனி இவ்வேட்கையும் பொருட்டன்மைகளை நினைவுகூரும் நினைவறிவின் பின்னதாயன்றி எழக்காணாமையின், இதனைத் தோற்றுவிக்கும் அராகம் அந்நினைவறிவினைப் பயப்பிக்கும் வித்தியாதத்துவத்தினின்றே பிறக்கு மென்பதூஉம் பெற்றாம்.

இவ்வாறு அராகம் வித்தையினும், வித்தை கலையினுமாகத் தோன்றித் தொன்றுதொட்டே ஆணவமலத்தான் மறைக்கப் பட்டிருந்த ஆன்மாக்களின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை அவ்வாணவமலத் தடையினின்றுஞ் சிறிது விலக்கி மேலெழச் செய்து விளக்கும்வகை அறியற்பாற்று. இவ்வாற்றாற் றன்விழை வறிவு செயல்கள் விளங்கப்பெற்ற உயிர் பொருணுகர்ச்சிக்கண் முனைந்து நிற்புழி, ஆங்கது புருடதத்துவமெனப் பெயர் பெறா நிற்கும். அறிவிச்சை செயல்கள் விளங்கப்பெற்ற ஆன்மாவே புருடதத்துவமென்றோதப்படுமாயின், பிரகிருதிக்குமேல் எண்ணப்பட்ட வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழனுள் இதனையும் ஒன்றாக வைத்தெண்ணிய தென்னையெனின்; கலை வித்தை அராகங்களாற் றொழிலும் அறிவும் வேட்கையுந் தோன்றப்பெற்ற

உயிர் மூலப்பகுதி முதலாகக் கீழ்நின்ற ஏனை இருபத்து நான்கு தத்துவங்களோடுங் கூடிநின்று போகநுகருமிடத்து அம்மூலப் பகுதியின்கண் ஒரோ ஒருகாற் றோன்றும் மயக்கவுணர்வான் மயங்கி அறிவில்லாச் சடப்பொருள்போல் நின்றலும் உண்மையால் அஃதங்ஙனம் புருடதத்துவமென்றுரைக்கப்படுவதாயிற்று; அத்துணையேயன்றி இப்புருட தத்துவம் ஏனையபோல் வெறுஞ் சடப்பொருளன்று. விழைவறிவு செயல்கள் விளங்கியவழித் தானும் ஓர் அறிவுப்பொருளெனக் காட்டுதலானன்றே அவ்வுயிர் புருட தத்துவமெனப்படலாயிற்று; அஃதவ்வாறாக, அவற்றை இழந்து அஃதொரோவழி மயங்குதலானும் அப்பெயர் பெறலாயிற்றென முன்னேதுவொடு மாறுகோளூறும் வேறோர் ஏதுக்கூறுத லென்னையெனின்; அறிவிச்சை செயல்கள் விளங்குதற் கேதுவாகிய தத்துவங்களே ஒரோவழி அவற்றை மயக்குதலுஞ் செய்து போதரல் அனுபவத்தான் அறியக் கிடத்தலின், அத்தத்துவவியல்புபற்றி அவற்றோடியைந்து நிற்கும் ஆன்மாவும் இருவேறியல்பினதாவதைத் தெரித்ததே யன்றி, முற்கூறிய வேதுவொடு பிற் கூறியது மாறுபட வைத்ததன்று. ஓர் அழகிய வாவிடிலே பளிங்குபோற் றெளிந்துநிற்கும் நீர் கரைமருங்கேயுள்ள மரஞ்செடி கொடிகளின் வடிவத்தைத் தெளிவுபெறக் காட்டுமாயினும், அந்நீர் காற்றால் அலைக்கப் பட்டு அசையுங்கால் தன்கட்டோன்றும் வடிவங்களைத் தானும் அலைத்து விகாரமுறுத்தல் போல, ஆன்ம ஞானம் முதலியன விளங்குதற்கேதுவாகிய இக்கருவிகளே ஒரோவழி அவை விளங்காமற் றடைசெய்து உயிரைக் கட்டுறுத்துதலும் உடையவாம். இன்னுஞ் செப்புக்கலமொன்றனைத் தேய்த்து ஒளிபெறச் செய்யும் புளி சாம்பற்பொடி முதலியன நீராற் கமுவப்பட்டாமல் அதன்மேலிருக்குமாறு விடப்பட்டின், ஒளிதுலக்கிய அவையே அவ்வொளியினை மலக்குதலுங் காண்டுமன்றே! நெற்றாள் அரிதற்குக் கருவியான மள்ளர்கையிற் றரப்பட்ட அரிவாள் அவர்தம்முட் சினந்து மலைந்தவழி அவர்தம் முடம்பைச் சிதைத்தற்குங் கருவியாதல் கண்டாமன்றே! பைங்கூழை வளர்த்தற்குதவியாகப் பெருகும் நீர் தன் அளவின் மிக்குப் பெருகுமாயின் அதுவே அப்பைங்கூழினை அழித்தலுங் காண்டுமே! ஒளிதருதற்கும் உணாப் பொருள் அடுதற்கும் வாய்த்த தீயே ஊரை எரித்தற்கும் உடம்பைச் சுடுதற்கும் முனைவ துண்மையன்றே! எவ்வுயிரும் உடம்பின் நிலைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான வளி தன்னிலை திரிந்து கடுகி

யியங்குமாயின் எவ்வகைப் பொருளையும் நிலைதிரித்துச் சிதைத்தலும் ஒரோ பொருகால் நிகழ்தல் அறிந்தாமே. இருந்தவாற்றால் தம் அறிவிச்சை செயல்களின் விளக்கத்திற்குக் காரணமாம் கலை வித்தை அராகம் என்னுஞ் சூக்கும தத்துவங்களோடு பொருந்திப் பின்னர் அவ்வுயிர்கள் பிரகிருதி தத்துவங்களோடு இயைந்து பொருள்களை நுகரும்வழி அவற்றின் சேர்க்கையால் ஒரோவழிப் பிறக்கும் மயக்க வுணர்வின் பாற்பட்டு அவை மயங்குதலும் இயல்பேயாமென்க. ஆதலினாற்றான் உயிராண்மை முனைத்து நின்றற்கேதுவாகிய புருடதத்துவம் சித்துப்பொருளேயாயினும், அஃதில்லாச் சடப்பொருளேபோல் வைத்து வித்தியாதத்துவங்களுள் ஒன்றாக எண்ணப்படுவதாயிற்று.

அஃதங்ஙனமாயினும், இத் தத்துவங்களான் விளங்கிய அறிவுடைய உயிர் பெயர்த்தும் அவற்றான் அவ்வறிவு மயங்குதறான் என்னையோ வெனின் கூறுவாம். உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய பளிங்குபோல்வனவாம். ஆனதனால் அவை எவ்வெப் பொருள்களைச் சார்ந்து நிற்கின்றன, அவ்வப் பொருட்டன்மைகளைத் தாம் எளிதிலே பற்றிக்கொள்ளா நிற்கும். இனி இவ்வுயிர்களாற் சாரப்படுவன முழுமுதலறிவுப் பொருளாகிய கடவுளும், இருவினைகளும், ஆணவமலமும், மாயையுமேயாம். இவற்றுட் கடவுள் தன்னைச் சாரும் உயிர்களைத் தன்போல் முற்றறிவுடையனவாய் விளங்கச் செய்யும்; இருவினைகள் இன்ப துன்பங்களின் நுகர்ச்சியை அவைகள்மாட்டு விளைவிக்கும்; ஆணவமலம் உயிர்களின் அறிவிச்சை செயல்கள் சிறிதுங் காணப்படாவாறு அவற்றை முழுவதும் மறைத்து நிற்கும்; மாயை உயிர்களின் விழைவறிவு செயல்கள் சிறிது விளங்குமாறு செய்வதோடு ஒரோவழி அவற்றை மயக்குதலுமுடைத்து. இருவினைகளைச் சார்ந்து நிற்குங்காறும் ஆன்மாக்கள் அவற்றோடொத்து இன்பதுன்பங்களிற் பட்டுழலும்; ஆணவ மலத்தைச் சார்ந்து நிற்கும்காறும் தம்மியல்பெல்லாம் ஒருங்கே மறைக்கப்பட்டுக் கற்போற் கிடக்கும்; மாயையைச் சார்ந்து நிற்குங் காறும் தஞ்செயலறிவு வேட்கைகள் ஒருபுடை விளங்கப்பெற்று மயங்கும்; எல்லா அறிவுமுடைய கடவுளைச் சார்ந்தவழி அதனியல்போடொத்து முழுதும் தம்மறிவிச்சை செயல்கள் விரிந்து திகழ்ப்பெறுவனவாம். ஆகவே, சிறுபான்மை அறிவிச்சை செயல்களை விளக்கும் மாயாதத்துவங்களைச் சார்ந்து நிற்கும்வரையும் உயிர்கள் சிறுபான்மையே அவை

விளங்கப்பெற்று ஏனைப் பெரும்பான்மை மயக்கமுற்றே போதரும். எனவே, பேரறிவினைப் பயப்பிக்கும் கடவுளை அனுகுதற்கே வேட்கையும் முயற்சியும் உடையவாய், மாயா தத்துவங்கள் தமது நோக்கம் முற்றுப்பெறுதற்கு உதவியாக வாய்த்த துணைக்கருவிகளேயல்லாமல் அவைதாமே தமக்குப் பேரறிவினையும் பேரின்பத்தினையும் பயவாவாகலான், உயிர்கள் அவற்றின்கட் சிறிதும் பற்று வையாதனவாய் ஒழுகல் வேண்டுமென்பதும் தானே போதரும் என்க. உயிர்கள் இங்ஙனம் மாயா தத்துவங்களிற் பற்றுவையாது அவற்றின் பெற்றிகளைப் பகுத்தறிந்தொழுகத் தலைப்படுமாயின் அவை அவற்றான் மயக்கமுறா. இவ்வாறு பகுத்தறிந்தொழுக நன்முறையை விடுத்து இத்தத்துவங்களையே தமக்கினிய உறுபெரும் பொருளாக நினைந்து அவற்றின்கட் பற்று நனிலைத்து ஒழுகுதலானன்றே, அவை அவற்றினியற்கையைத் தாமும் பெற்று மயங்கி மயங்கித் திரிதருகின்றனவென்க. அதுகிடக்க.

இனிக், கலை வித்தை அராகம் முதலான இத் தத்துவங்கள் மாயையினின்றுந் தோன்றினாற் போலவே காலம் நியதியென்னும் வேறிருதத்துவங்களும் அதன்கட்டோன்றா நிற்கும். அவ் விரண்டனுட் காலம் என்னுந் தத்துவ இயல்பினை முதலில் ஒரு சிறிது விரித்துரைப்பாம். உலக பொழுக்கத்தின்கட் காலம் என்பது ஞாயிறு திங்கள் முதலான கோள்கள் உடுக்குழாங்கள் என்னும் இவற்றது இயக்கத்தான் அளந்தறியப்படுவதொன்றாய் வழங்கப்பட்டு வருதலல்லாமல், இவ்வியக்கத்தின் வேறாத் தனித்தொரு முதற் பொருளாய் அஃதியாண்டும் எவரானும் அறியப்பட்டவாறில்லை. இஞ்ஞான்றை மேற்றிசை யறிஞர் இயற்றிக் கொணர்ந்த கடிகாரப் பொறியும், பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்மக்கள் இயற்றி வழங்கிய நாழிகைவட்டிலும் கோள்கள் உடுக்கூட்டங்களின் உதவியை அவாவாதும் நாம் காலத்தை அளந்தறிதற்குரிய கருவிகளாம். இவ்வாறு இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருள் என்னும் இவற்றின் இயக்கங்களைக் கருவியாகக் கொண்டு குறித்துணரப்படுவதன்றி இவற்றின் வேறாகக் காலமென்பது சிறிதும் அறியப்பட்ட தொன்றன்றாம். ஞாயிறு நேற்றுத் தோன்றி மறைந்த கால வெல்லையை இறந்த காலமென்றும், அஃது இற்றைக்காலையிற் றோன்றி நடந்து செல்கின்ற நாளின் பகுதியை நிகழ்கால மென்றும், அது நாளைத் தோன்றி இயங்குவதான பொழுதை வருங்காலமென்றும் அக்காலத்தினை மூன்று கூற்றுப்படுத்து

எல்லாரும் வழங்கி வருகின்றனர். இன்னும் இதனை நுனித்துக் காணுங்கால் ஒரு பொருள் ஓரிடத்தைவிட்டுப் பிறிதோரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்லும் புடைபெயர்ச்சியே இயக்கம் எனவும், இவ்வியக்கத்தின் றொடர்ச்சியே காலம் எனவும் பகுத்தறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஓர் ஊரினின்றும் ஏனையோர் ஊருக்குட் பாண்டில் ஈர்த்துச் செல்லும் பகட்டின் இயக்கத்தை உற்று நோக்குவார்க்கு, அது புறப்படும் இடம் முதற் போய்ச் சேரும் இடம் வரையிலுள்ள வழியும், அவ்வழியுடு செல்லும் பாண்டிற் பகடும் ஒரு கால அளவினைத் தோற்றுவித்தற்குரிய கருவிகளாந் தன்மை இனிது புலப்படும். அவ்வழி முழுவதனையும் பெருவிரல் அளவுள்ள இடங்களாகப் பகுத்து வைத்துக்கொண்டு, அச் சிறிய இடம் ஒவ்வொன்றனையுந் தொட்டுத்தொட்டு முற்சென்ற பாண்டிற் பகட்டின் இயக்கத்தையும் பகுத்துப் பகுத்துக் காண்டுமாயின், அதுதொட்டுக் கழிந்த இடங்கள் வாயிலாக உணரப்படுங் காலவெல்லை இறந்த காலமாய் முடியுமென்பதூஉம், அதனால் இனித் தொடப்படும் இடங்கள் வாயிலாக உணரப்படுங் காலவெல்லை வருங்காலமாகக் கருதப்படுமென்பதூஉம் தெளிது மன்றே? இன்னும் இதனை விளக்கிக்காட்டலுறின்; அப்பாண்டிற் பகடுசென்ற வழி பன்னீராயிரம் விரலளவு கொண்டதென வைத்துக்கொள்வம். இப்பன்னீராயிரம் விரலளவுள்ள வழியின் சிறிய சிறிய இடங்களையும் ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு என்றற்றொடக்கத்தனவாக இலக்கங் குறித்து, அவ்வழியே பகட்டால் ஈர்க்கப்படும் பாண்டில் உருள்களின் புறச்சுற்று முழுதும் விரலளவு விரலளவு கொண்ட இடங்களாகப் பகுத்து அங்ஙனமே இலக்கங் குறித்துக்கொள்க. அதன்பின்னர் அப் பகட்டை உந்தி அப் பாண்டிலைச் செல்லவிடுத்துப் பார்ப்பின், உருளின் முதலிலக்கமிட்ட இடமும் வழியில் முதலிலக்கமிட்ட இடமும் தம்மிற் பொருந்தியது ஒருகால வெல்லையாம்; அங்ஙனமே இரண்டு மூன்று நான்கு முதலான அவ்விடங்கள் தம்மிற் சிறிது சிறிது பொருந்திக் கழிந்த அவையெல்லாம் தனித்தனிக் காலவெல்லைகளாம். உருளின் முதலிலக்கமும் வழியின் முதலிலக்கமும் தம்மிற் பொருந்திப் பின் இரண்டாம் இலக்கம் பொருந்துங் கால் முதலிலக்கம் இறந்தகாலமாயிற்று; இரண்டும் இரண்டின் பின்னுள்ள இலக்கங்களும் வருங்காலமாம் இவ்வாறே இரண்டிலிருந்து மூன்றும் மூன்றிலிருந்து நான்கும் பொருந்தப் போங்காற் பொருந்திக் கழிந்த இரண்டு மூன்று முதலான இடங்கள் கழிந்த காலத்தினையும் இனிப் பொருந்துமிடங்கள் வருங்காலத்தினையும்

உற்று நோக்குவார் உணர்வின் கட்டப் பப்பிக்கும். இங்ஙனம் நுணுகி நோக்கவே, கழிந்தனவெல்லாம் இறந்த காலமும் இனி வருவன வெல்லாம் எதிர்காலமும் எனக் காலம் இரண்டாயே அடங்கு மென்பதும் பெறப்படும். கால வெல்லையின் மிகச் சிறிய கூற்றினைப் பகுத்துக் காணுங்கால் நிகழ்காலமென வொன்றில்லையென்னும் உண்மையும் புலனாகா நிற்கும். இதுபற்றியே ஆசிரியர் சேனாவரையர் "தொழிலாவது பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகலின்' அஃதொரு கணம் நிற்பதல்லது இரண்டு கணம் நில்லாமையின் நிகழ்ச்சியென்பது அதற்கொன்று இல்லை"* என்றுரை கூறினார். அற்றேல், நூல் வழக்கினும் உலக வழக்கினும் 'நிகழ்காலம்' என ஒன்று வழங்கிவருதறான் என்னையெனின்; அடுத்தடுத்துக் கடுகி நிகழும் பொருணிகழ்ச்சிக் கண் முன் நிகழ்ந்ததிது பின்னிகழ்வதிது வெனப் பிரித்தறிதல் ஏலாமையின் ஒரு தொகுதித்தாம் வினை நிகழ்ச்சிபற்றி நிகழ்காலம் என்பதும் ஒன்றுண்டென அவ்வாறு வழங்கிவருகின்றனர். ஆயினும், கால வெல்லையின் சிறுமையை, மிகச் சிறிய இடத்தினும் அதனை விரைவிற் கடந்துபோம் பொருணிகழ்ச்சியினும் வைத்து நுனித்தறிவார்க்கு நிகழ்கால மென ஒன்று இல்லையாதல் தேற்றமேயாம். இது கிடக்க.

இனி ஈண்டுக் காட்டிய உவமைக்கண் பாண்டிலும் அதனை ஈர்க்கும் பகடும் அவ்வழியே செல்லாமல் வறிதே ஓரிடத்து இருந்தனவாயின், அவற்றின் இயக்கத்தான் அறியக்கிடந்த காலம் என்பதன் இருப்புச் சிறிதும் புலனாகாதன்றே? அற்றன்று, ஞாயிற்றின் இயக்கத்தால் பகற் பொழுதின் கால அளவும், ஏனைக்கோள்களின் இயக்கத்தால் இராப்பொழுதின் காலவளவும், இவ்விரண்டினியக்கந் தெரியப்படாத மழைகாலத்தில் நாழிகைவட்டில் முதலான கருவிகளின் இயக்கத்தால் அவ்விரு பொழுதுகளின் காலவளவுந் துணியப்படுமாம் பிறவெனின்; நன்று கடாயினாய், இப்பொருள்கள் எல்லாவற்றின் இயக்கமுமே இல்லாதொழியின் இவைகொண்டு துணியப்படுங் காலம் என்பதன் இருப்பு யாங்ஙனம் பெறப்படுமோவென்பது. அற்றாயின், காணப்படும் உலகம் வாயிலானன்றே காணப்படாத கடவுளின் இருப்புத் துணியப்படுகின்றது? இனி உலக மின்றாயின் இறைவனிருப்புந் துணியப்படாது கொல்லோ வெனின்; அறியாது கூறினாய்; நேர்முகமாக இறைவனை அறியமாட்டாதவர்க்கு அவ்வறிவினைப் பயத்தற்கு உலகம் வேண்டப்படுவதன்றி, அதனை

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வினையியல் 3ஆம் சூத்திரவுரை.

ஒரு சிறிதும் அவாவாது நேர்முகமாக வைத்து அறியவல்லார்க்கு அதன் இருப்பு உண்மையான் உணரப்படுமாகலின் அது கடாவன்றென்க. அற்றேற், காலமும் ஒரு தனிப்பொருள் என்பது அதனை நேர் முகமாக வைத்துக் காண வல்லார்க்குத் தோன்றுமெனின், பௌட்கர முதலான சிவாகமங்களிற் காலம் இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்று பகுக்கப்படுவதெனக் கூறியதன்றி, அதனை நேர்முகமாகக் கண்டாரைக் கூறிற்றின்மையானும், அஃதொரு தனிப் பொருளெனக் கிளந்து கூறி வலியுறுத்தாமை யானும் அவ்வாறு கோடல் பொருந்தாதென்பது. அங்ஙனமாயின், அதனை அசுத்த மாயாதத்துவங்களில் ஒன்றாகவைத்து ஏழு எனத் தொகை கொடுத்தெண்ணிய தென்னை யெனின்; தனிப்பொருளல்லாத கன்மத்தை மும்மலங்களுள் ஒன்றாக வைத்தெண்ணியதுபோலவும், தத்துவங்களுள் ஒன்றல்லாத 'புருட தத்துவத்'தை அவற்றுள் ஒன்றாக வைத்துரைத்தது போலவும் இதுவும் அங்ஙனம் வைத்தெண்ணப்படுவதாயிற்றென்க. அங்ஙனங் காலம் ஒரு தனிப்பொருளன்றாயின் அஃது இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என மூன்றாக வகுக்கப்படுமென்றல் மலைவாம் பிறவெனின்; இடத்தின் முற்பிற்பாடு நோக்கிப், பொருணிகழ்ச்சியே அங்ஙனங் காலமென்னுஞ் சொல்லால் முக்கூற்றதாக வழங்கப்பட்ட தன்றிப் பொருணிகழ்ச்சியின் வேறாய்க் காலமென்பது பிறிதில்லை யென்க. முன்னே எடுத்துக்காட்டிய உவமையில் ஒன்று இரண்டு முதலான இலக்கமிட்ட இடங்களைக் கடந்து போந்த பகடு பாண்டில் என்னும் பொருள்களின் நிகழ்ச்சியையே இறந்த காலமென்றும், அப்பொருள் இனிச் செல்லக்கடவனவாய் இடங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சியையே எதிர்காலமென்றும் பகுத்தது காண்க. இங்ஙனமே, கதிரவன் முன்னாள் இயங்கிய நிகழ்ச்சியை நேற்று எனவும், இந்நாள் இயங்குகிற நிகழ்ச்சியை இன்று எனவும், பின்னாள் இயங்கும் நிகழ்ச்சியை நாளை எனவும் வழங்கிவருகின்றாம். இக் கதிரவன் நிகழ்ச்சியின் வேறாக 'முன்னாள்' 'பின்னாள்' எனப்பகுத்துரைக்கப்படுவது பிறிதுண்டோ கூறுமின்! இன்னும் பொருணிகழ்ச்சி யாதென நுணுகி ஆயுள் வழிப், பல பொருள்கடம்முள் ஒன்றோடொன்று இயைதற்குரியன ஒருங்கு இயைந்து ஓரிடத்திற் கிடவாது இயங்கும் இயக்கமேயாமென எவரும் உணர்ந்துகொள்வர். ஞாயிற்றின் ஆற்றலால் வலிக்கப்பட்டு இந்நிலமண்டிலம் அதனைச் சூழ்ந்து போதலும் இந்நிலமண்டிலத்தால் ஈர்க்கப்பட்டுத் திங்கள் மண்டிலம் இந்நிலத்தைச் சூழ்ந்து சேறலும் பெரும்பொருணிகழ்ச்சிகளாகும். இனி இந்நிலவுலகத்

துயிர்கள் தத்தும் அறிவு நிலைக்கேற்ற பலவேறு உடம்புகளில் இயைந்து இந் நிலத்தைப்பற்றிக்கொண்டு இயங்கும் இயக்கமும், உயிரில் பொருள்களுட் காந்தக்கல்லி எனதிரே இருப்பூசியும் மின்சாரத்தெதிரே ஏனைப் பல்பொருள்களும் இயங்கும் இயக்கமும் சிறு பொருணிகழ்ச்சி யெனப்படும். இவ்விரு திறப்பட்ட பொருணிகழ்ச்சிகளும் அவ்வப்பொருள்களிலுள்ள ஆற்றல்களின் தோற்றமே யாகும். இரும்பைக் காணாமுன்தன் ஆற்றல் காட்டாது கிடந்த காந்தம் அதனைக் கண்டமாத்திரையானே அவ்வாற்றல் காட்டி அதனை ஈர்த்துக்கொள்ளுதல் கண்டா மன்றே. வாய் திறவாது உறங்கிக்கிடந்த மகவு பசியெடுத்த வளவானே வாய்திறந்தமுது பால்பருகும் முயற்சியுடைத்தாதல் கண்டுமன்றே. பார்த்தபொருளைப் பார்த்தவாறே எழுதிக்காட்டுங் கைவல் ஒவியன் துகிலிகையும் வண்ணங்களும் பெற்றவுடன் கவர்மேல் எழில் நலங் கனிந்த ஒவியங்கள் தீட்டுதல் காண்டுமன்றே. இங்ஙனமே ஏனைப்பொருள்களினும் அவ்வவற்றின் ஆற்றல் தோன்றுமாற்றை உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

அற்றேலஃதாக, “நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற், நாக்காது நின்றுளத்திற் கண்டு” எனச் சிவஞானபோதத்தும், “ஞாலமேழினையுந் தந்து நிறுத்திப் பின் நாசம் பண்ணுங், காலமே போலக் கொண்ணீ யச்செயல் கடவுட்கண்ணே” எனச் சிவஞான சித்தியாரினும் காலம் ஒருதனி முதல்போல் வைத்துக்கூறிய கோள்கள் வழுவாம்போலுமெனின்; அறியாது வினாயினாய், மேற் கூறியவாற்றாற் காலமாவது ‘பொரு ணிகழ்ச்சிகளை’ வேறோராற்றால் வழங்குதற்கிட்ட குறியீடேயா மன்றிப் பிறிதன்றென்பது நன்கு பெறப்படலானும், எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களிலுள்ள எண்ணிறந்த உயிர்களையும் பொருள்களையுமெல்லாம் இறைவனது வரம்பிலாற்றல் வழிநின்று இயக்கும் மாயாசத்தியாய பெரும் பொருணிகழ்ச்சியே ஆண்டுக் காலமென ஒதப்பட்டதென்னும் நுண்பொருள் இன்னோரன்னவற்றை மலைவறுத்துணர வல்லார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கு மாகலானும் அவை வழுவாமாறு யாண்டையதென மறுக்க. இத்துணையுங் கூறியவாற்றாற் பொருணிகழ்ச்சியின் முற்கழிவே இறந்த காலமெனவும், முற்பிற்பாடு தோன்றாமல் அடுத்தடுத்து விரைவில் நிகழும் அதன் நிகழ்ச்சியே நிகழ்காலமெனவும், பின் நிகழற்பாலதாம் அதன் நிகழ்ச்சியே வருங்கால மெனவும் பகுத்துணர்ந்துகொள்க. அவ்வவ் விடங்களான் வரையறுக்கப்பட்ட

ஏகதேசப் பொருள்கள் மாத்திரமே முற்பிற்படும் நிகழ்ச்சிகள் உடையனவாதல் கண்கூடாகப் பெறக்கிடத்தலின், இவற்றின் நிகழ்ச்சிகளே அங்ஙனம் முக்கூற்றுக் காலவாய்பாடுகள் பற்றி ஒதப்படுவவாயின. இனி இவ்வேகதேசப் பொருள்கள் அனைத்தையும் தன் வியாபகத்துள் அடக்கி, உயிரில் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய், இவைபோல் உயிரின் அகக்கருவி புறக்கருவிகளுக்குப் புலனாதலின்றி யாண்டும் வரம்பின்றி விரிந்து நிற்கும் மாயையாகிய பெரும்பொருளின் நிகழ்ச்சி, அங்ஙனம் இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வென மூன்றாக வகுக்கப்படாது பொதுப்பட நிற்கும் இயல்பிற்றாகலின் அதுவே அவ்வாறு பொதுப்பட வைத்துக் காலமென வழங்கப்படுவதாயிற்றென்னும் உண்மை அஃகிய அறிவாற் கண்டுகொள்க.

அற்றன்று; உயிர்க்கருவிகளுக்குப் புலனாகாத மாயா சத்தியே அங்ஙனம் பொதுமையிற் காலமென்று பெயர்பெற்ற தென்றுரைக்க வேண்டுவதென்னை? அதுபோற் புலனாகாது நின்று காலமே உலகத்தின்கட் படும் நிகழ்ச்சிகளை உண்டுபண்ணு மென்று உரையாமோ வெனின்; உரையாம், என்னை? காலம் எல்லாம்வல்ல முதல்வன்போல் அறிவுடைப் பொருளன்றாகலானும், அது மாயையிற் றோன்றுவதென்றே ஞானநூல்களெல்லாம் உரைப்பக்காண்டும்ல்லால் அஃது அதனின் வேறாய்த் தனித்து நிற்பதெனயாண்டும் ஒதப்படாமையானும், செயலற்றுக் கிடந்த மாயை இறைவன்றிருவருட் சக்தியால் உந்தப்பட்டுச் செயலுடைத்தாய வழியே காலமுள தாயிற்றென் றுரைக்கும் ஞானநூற் கருத்தை உய்த்துணரும்வழி அம்மாயையின் இயக்கமே வழங்குதற் பொருட்டுக் 'காலம்' என வேறொரு பெயரால் மொழியப்படலாயிற்றென்னும் உண்மை இனிது விளங்கலானும், 'காலம்' ஒரு தனிப் பொருளே எனக்கொள்ளினும் அதனியல்பும் மாயையின் நிகழ்ச்சியும் ஒரு சிறிதும் வேறுபடாமையின் அதனை அதனின் வேறென்றலாற் போதரும் பயன் ஒன்றின்மையானும் என்பது. அற்றேல், மாயையின் நிகழ்ச்சி ஒன்றுமே கூறவமையும், அதனின் வேறுபோல் வைத்து அதனை வேறொரு பெயராற் கூறவேண்டுவ தெற்றுக்கெனின்; வாளா கிடந்த மாயைக்கும் முதல்வன் அருட் சக்தியாற் செயலுடைத்தாகிய மாயைக்கும் வேறுபாடு புலனாதல் வேண்டி அங்ஙனங் கூறல் வேண்டிற்றென்க. அற்றன்று, மாயையின் செயல் அம்மாயையின் வேறாகாமையின் அவை வேறுவேறுபோற் கொண்டு இருபெயராற் கூறுதல் பயனின்றி வறிதாமெனின்; நன்றுவினாயினாய், ஒருவன் உறக்க

நோயாற் பற்றப்பட்டுப் பல்லாண்டுகள் செயலின்றிக் கிடந்த நிலைக்கும், பின்னர் அந்நோய் தீர்ந்து செயலுடையனாய்த் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட்டு ஒழுகிய நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நன்குணரவல்லார்க்கே மாயையின் இயக்கத்திற்குக் 'காலம்' என வேறு பெயரிட்டு வழங்கியதன் சிறப்பு விளங்கும். இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் முதற் காரணப் பொருளாகிய அஃது ஏதும் செயலின்றிக் கிடத்தக்கால் 'மாயை' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று; அந்நிலை தீர்ந்து அது செயலுடைத் தாகிய வழி அதன் செயல் 'காலம்' எனப் பெயர்பெறலாயிற்றென்று பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறன்றிக் காலம் ஏனையபோல் ஒரு தனித்தத்துவம் அன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. தனித்தத்துவம் அன்றாயினும், அது மாயையாகிய பெரும் பொருணிகழ்ச்சிக்குப் பெயராய் அப்பொருளினியக்கச் சிறப்பை ஆராய்வார் அறிவின்கட் டோற்றுவித்தலின் அஃது ஏனைய தத்துவங்களுடன் ஒன்றுபோல் வைத்து எண்ணப்படுவ தாயிற்றென்பது.

இனி 'நியதி' தத்துவ இயல்பினைச் சிறிது ஆராய்ந் துரைப்போம், இந் நியதி என்னுஞ் சொற் பிறழாமை எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழியாம். முன் எடுத்துக்காட்டிய 'காலம்' என்னுஞ் சொல் மாயையாகிய பெரும் பொருணிகழ்ச்சிக்குப் பெயராயமைந்தாற்போல, இந்நியதி என்னுஞ்சொல் அப்பெரும் பொருணிகழ்ச்சி பிறழா வியல்பிற்றாதலைத் தெரித்துக் கூறுவதாம். மாயையும் மாயையிற் றோன்றிய எல்லாப் பொருள்களும் பிறழா நிகழ்ச்சியுடையனவாதல் அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் நன்குவிளங்கும். பொன் என்றும் மஞ்சள் நிறத்ததாகவே திகழும் நீர்மையது; கல் என்றும் வற்கென்ற இயல்பினதாகவே கிடப்பது; நீர் என்றும் நெகிழ்ந்த பதத்தினையே யுடையது; தீ என்றுஞ் சுடுதலும் ஒளிதருதலுமே வாய்ந்தது; காற்று என்றும் ஊருந் தன்மையே பொருந்தியது; வெளி என்றும் புலனாகாத விரிவுடைத்தாய் எல்லாப்பொருளுக்குந் தான் இடனாய் இருப்பது. இன்னும், நமது நிலவுலகம் தன்னிலை வழுவாது என்றும் ஒரு பெற்றித் தாகவே ஞாயிற்றுமண்டிலத்தைச் சூழ்ந்து போதலும், அதனால் இராப்பகற் போதுகள் ஒருபடியாக மாறிமாறி வருதலும், இந்நிலமண்டிலத்தைச் சூழ்ந்து மதிமண்டிலஞ்செல்லுங்கால் நிலத்தின் நிழல் தன்மேற் படுதலிற் பதினைந்து நாள் வளர்ந்து நிரம்புவதுபோன்றும் ஏனைப்

பதினைந்து நாள் தேய்ந்து குறைவது போன்றும் அது முறை பிறழாது காணப்படுதலும், வேனிற் காலத்து வெயிலும் மழை காலத்து மழையும் கூதிர்காலத்துக் குளிரும் மாறாமற் றோன்றுதலும், வித்திலிருந்து முளையும் முளையிலிருந்து பூண்டும் தோன்றி முறை முறையே வளர்தலும், காந்தக்கல்லை யெடுத்து ஊசியின் நேரே ஒக்கப் பிடித்தவழி அஃது அவ்வுசியினைத் தன்மாட்டு ஈர்த்துக்கொள்ளுதலும், குழவிப்பருவத்துள்ளன இளமைப்பருவத்தையும் இளமைப்பருவத்துள்ளன முதுமைப் பருவத்தையும் எய்தி இறுதியில் எல்லாம் அழிவெய்துதலும், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவும் எல்லாம் அவ்வப் பொருள்களிற் காணப்படும் பிறழா நிகழ்ச்சிகளாகலின் இவையெல்லாம் நியதியெனவே வழங்கப்படும். பொருள்கள் இங்ஙனம் பிறழா நிகழ்ச்சியுடைய வாதற்குக் காரணம் என்னையெனின்; இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாம் அறிவில்லாதனவாகலின் அவற்றின் உண்மைக் குணங்கள் வெளிப்படுங்கால் அவை ஒருபடியாகவே தோன்றுமல்லால் வேறொருபடியாகத் தோன்ற மாட்டாவாம். காந்தக்கல் இரும்பை ஈர்க்குங் குணம் உடையது, இஃது அறிவில்லா இயற்கைப் பொருளாதலின் ஈது இரும்பைத் தலைப்பட்டு இக்குணத்தை வெளிப்படுக்குங்கால் என்றும் அதனை ஈர்த்தலாகிய ஒரு தொழிலையே பிறழாமற்செய்யும். இவ்வாறே இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் அவ்வவற்றிற்குரியகுணங்கள் வழியே இயக்கினால் அவை பிறபொருள்களாற் றடைநேரா வரையும் தாம் இயங்குமாறே என்றும் இயங்குவனவாம். ஒரு பந்தை எடுத்து உருட்டியக்கால் அஃது உருண்டுகொண்டே செல்லாநிற்கின்றது; நிலத்தின் சருச்சரை வடிவத்தில் உராய்தலானும் எங்கும் நிறைந்த காற்றினாற் றடுக்கப்படுதலானும் அது சிறிது நீளச்சென்று நின்றுவிடுகின்றது; இத்தடைகளில்லாவழி அது சிறிதும் நில்லாமல் உருண்டு கொண்டே செல்லுமென்பது திண்ணமன்றோ? காந்தக்கல் இடையிற்றடைநேர்ந்திலதாயின் என்றும் இரும்பைத் தன்மாட்டு ஈர்த்துக்கொண்டு அதனைப் பற்றியபடியே கிடக்கும் நிகழ்ச்சியின்கண் இவ்வுண்மையை வைத்துக் கண்டுகொள்க. எனவே, அறிவில்லா இயற்கைப் பொருளாகிய மாயையினும் மாயையிற் றோன்றிய பொருள்களினுமே 'நியதி' யாகிய பிறழா நிகழ்ச்சி உளதாவதன்றி, ஏனை அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள் களிடத்து அந்நியதி காணப்படுதல் இல்லையாம். என்னை? உயிர்கள் தமக்குள்ள அறிவின் வன்மையால் மாறி மாறி

நடக்கும் பெற்றிய வாதலானும், இயற்கைப் பொருள்கள் தமக்கு அஃதினமையால் அவ்வாறு மாறி இயங்கமாட்டாவாகலானும் என்பது. ஒரு கல்லை வீசியெறிந்தால் அது வீசியபக்கம் நேரே செல்வதன்றிப் பிறிதெதுவுஞ் செய்யமாட்டாதாகும்; அறிவுடைய பறவையோ அங்ஙனம் ஒரு முகமாகவே செல்லாது தன் அறிவின் வன்மையால் தனக்கேற்றபெற்றி மாறி மாறிப் போவதுங் கண்டுகொள்க. இதுபற்றியே இந் 'நியதி' மாயா தத்துவங்களுள் ஒன்றாக வைத்து ஒதப்படுவதாயிற்று :

அற்றே லஃதாக, இந்'நியதி'யை ஒரு தனித்தத்துவமாகக் கொண்டு கூறுதுமோ, அன்றி மாயையின் பிறழா நிகழ்ச்சியே அதுவெனக் கூறுதுமோ வெனக் கடாயினார்க்கு, அதனை ஒரு தனிமுதலென விடுப்பிற் காந்தம் இருப்பூசியை ஈர்த்துக் கோடலாகிய பிறழா நிகழ்ச்சியையும் ஒரு தனிமுதலெனக் கூறவேண்டுதலின் அங்ஙனமுரைத்தல் சிறிதும் ஏலாமையானும், அன்றி அதனை ஒரு தனி முதலே என நிறுவுதற்கு வேறுவாயிலின்மையானும் அங்ஙனங் கிளத்தல் காண்டல் அளவை மாறுபாடா மெனவும் மற்று அது மாயையின் 'பிறழா நிகழ்ச்சிக்'கே பெயராமெனவும் உணர்ந்துகொள். அற்றாயின், அதனை ஒரு தனித்தத்துவம் போல் வைத்துச் சித்தாந்த நூல்கள் ஒதுமாறென்னையெனின்; அறியாது வினாயினாய், ஏதும் இயக்கமின்றிக் கிடந்த 'மாயை' இறைவன் றிருவருட் சத்தியான் உந்தப்பட்டு ஒரு புடைபெயர்ச்சி யுடைத்தாயவழி அதனையே 'காலம்' எனவும், அப்புடைபெயர்ச்சி பிறழாது நிகழுமாற்றையே 'நியதி' எனவும் அந்நூல்கள் கூறினமை மந்த வுணர்வினார்க்குத் தனித்தத்துவங்கள் கூறினாற் போற் றோன்றுமாயினும், நுண்ணுணர்வுடையார்க்கு அஃது அம் மாயையிற்படும், பன்னிகழ்ச்சிகளைப் பாகுபடுத்துரைத்த தெனவே இனிது விளங்கும். உய்த்துணர்வு வேண்டா ஏனைக் கோட்பாடுகள் போலாது, சைவசித்தாந்தம் அவ்வுணர்ச்சி மிகவுடைய நுண்ணிய பொருண் முடிபாகலின், அதன்கண் வெறுஞ் சொற்பற்றி மயங்காது, கருத்தறிந்துரைத்துக் கோடலே இன்றியமையாது செயற்பாலதாம். அதுகிடக்க.

இனி 'நியதி' என்பது 'அவரவர் செய்த கன்மம் அவரவரே நுகருமாறு நியமிக்குந்' தத்துவமாகலின் அதனை மாயையினும் மாயையிற்றோன்றும் பொருள்களினுங் காணப்படும் பிறழா நிகழ்ச்சிக்குப் பெயரென வேறாய் உரைப்பது யாங்ஙனம் பொருந்து மெனின்; அறியாது வினாயினாய், நுணுகி நோக்குவார்க்கு

அவ்வாறுரைத்ததன் கண்ணும் பிறழா நிகழ்ச்சியே காணக்கிடத்தலின் அது பொருந்தாமை யாண்டையதென்க. ஒருவர் ஒருவினையை அடுத்தடுத்துப் பழகினால் அவர் அப் பழக்கத்தின் வயமாய்ப் பின்னர் அதனை விடமாட்டாமையின் அதனான் வரும் பயன்களை நுகர்ந்தே தீர்வர். நல்லாரினத்திற் சேர்ந்து விழுமிய பொருள்களை ஆராய்ந்துணரும் பழக்கம் ஏறப்பெற்றவர், பின்னர் அப் பழக்கத்தின் நீங்காராகலின் அவரதனாற் பேரின்பமாகிய பயனை நுகர்ந்தே தீர்வர். இவ்வாறன்றித் தீயாரினத்திற் சேர்ந்து கட்டுடித்தல் சூதாடுதல் ஊனுண்டல் முதலான கொடுந்தொழிலிற் பழகினவர் பின்னரதனை விடாது பற்றுவ ராதலின் அவரதனால் வரும் பயனாகிய கொடுத்துன்பங்களுட பட்டே யுழலுவர். இங்ஙனம் எவர் எவ்வினையிற் பயிலுகின்றாரோ அவரதனுற்றுடக்குண்டு அதன் பயனை நுகர்தல் பிறழா நிகழ்ச்சியாப் போதரல் எல்லார்க்குந் தெளியக்கிடந்தமையின், இதனையும் 'நியதி' தத்துவம் என்றல் வாய்ப்புடைத்தேயாம் என்க.

அற்றேல், முன்னெல்லாம் நியதியென்பது மாயையின் பிறழா நிகழ்ச்சிக்குப் பெயரென்பது சொல்லிவைத்து, ஈண்டு அதனை உயிரின் பிறழா நிகழ்ச்சிக்கும் பெயரா மெனவுரைத்தல் முன்னொடுபின் மலையுமாலோவெனின்; நன்று கூறினாய், மலத்திற்கட்டுண்டு நிற்கும் இந்நிலையில் உயிரின் வினை நிகழ்ச்சி அத்துணையும் மாயையின் பொருள்களைப் பற்றிக் கொண்டே நடைபெறுதல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலானும், அப்பொருள்கள் உயிர்கண்மாட்டு வேட்கையினைப் பிறப்பித்துத் தம்மை அவை யிடையறாது பற்றும்படி ஏவி வினையின்கட் பிறழாது சுழற்றுதலானும் நுனித்தறிய வல்லார்க்கு உயிரின்கட் டோன்றும் அப்பிறழா நிகழ்ச்சி முற்றும் உண்மையில் அவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் மாயையின் பொருள்களுக்கே உரியவென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். கள் சூது ஊன் முதலியவற்றை ஒருவன் இடையறாது அவாவும் வினை நிகழ்ச்சி அக்கள் முதலான பொருள்களை யின்றி நடவாமையானும், அதனான் அவ்விடையறா வேட்கைக் காரணம் அப்பொருள்களே யாதல் நன்கு பெறப்படுதலானும் அப்பொருள்களைப் பற்றுதலால் அறிவு மயங்கி மதர்த்தலும் அம்மதர்ப்பினால் மேலும் பல தீவினைகளை யிழைத்துத் துன்புறுதலும் ஆகிய பயன்களையெல்லாம் அவற்றைச் செய்த உயிர்களே நுகருமாறு அந்நுகர்ச்சிக்கெல்லாம் முற்படு காரணமாய் அமைந்துகிடந்தன

அப்பொருள்களே யாகலானும் அப்பொருள்களே அப்பிறழா நிகழ்ச்சிக்கு உண்மையான் உரியவாதல் தேற்றமேயாமென்பது. ஆதலின் ஈண்டுக் கூறியது முன்னொடுபின் மலையுதல் சிறிதுமில்லையென மறுக்க.

அற்றாயின், பிறழா வினை நிகழ்ச்சி மாயையினும் மாயையின் பொருள்களினுமே யுள்ளதென்று கூறுதல் என்னை? அவற்றின் சேர்க்கையால் அஃதுயிரின்மாட்டுந் தோன்றுதல் காண்டுமா லெனின்; அற்றன்று, மாயையின் வினை நிகழ்ச்சி பிறழா இயல்பிற்றாதல்போல, உயிரின் வினை நிகழ்ச்சி எஞ்ஞான்றும் பிறழா வியல்பிற்றாதல் இல்லை; என்னை? அது மாயையைச் சார்ந்து அதன் வண்ணமாய் நின்றாற்போல, அதனைவிட்டு மாறி அருளைச் சார்ந்து அவ்வண்ணமாய் நிற்கவும் வல்லுமாகலினென்க மாயையைச் சார்ந்து நிற்குங் காறும் மாயையின் நிகழ்ச்சியும், இறைவன் அருளைச் சார்ந்து நிற்குங்கால் அவ்வருளின் நிகழ்ச்சியும் உயிரின்கட் டோன்றுவனவாம்; அஃதேல் அங்ஙனமாக, பிறழா நிகழ்ச்சியென்பது அறிவில்லா இயற்கைப்பொருட் குணமென்றும், அறிவுடைய உயிர்கட்கு அஃதுரிமைக் குணமாதல் செல்லா தென்றும் முடிக்கப்படுமாயின் பேரறிவுப் பொருளான கடவுள் பிறழா நிகழ்ச்சியுடைத்தன்று என்பது கொள்ளப்பட்டு அஃதவன் இறைமைக் குணத்திற்கு வழுவாமாலெனின்; அது பொருந்தாது, இறைவனாவான் உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் என்னும் எல்லாவற்றையும் தன்கண் அடக்கித், தான் எல்லாவற்றையுங் கடந்து எல்லையின்றி விரிந்து அசைவற்று நிற்கும் பெருவியாபகத்த னாகலின், அவன் எவ்வகை நிகழ்ச்சியும் உடையானல்லன்; அன்னனாயினும், ஞாயிற்றின் எதிரே வித்தினின்று முளை தோன்றுதலும் பெருக்கக் கண்ணாடியில் தீப்பொறி பறத்தலும் நீர் ஆவியாக மாறுதலும் போலத், தன்னெதிரே உலகமும் உயிர்களும் ஐந்தொழிலிற்பட்டு இயங்கத், தான் எவ்வகை நிகழ்ச்சியும் இலனாய் இவற்றின்கட் டாக்கற்றுநிற்கும். அங்ஙனமாயின் ஏதொரு தொழினிகழ்ச்சியுமில்லா வெறுங் கற்போல் இறைவனுங் கொள்ளப்படுமாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, ஒளிவிளங்கும் பளிங்குக்கற்கும் வறுங்கற்கும் வேற்றுமை யறிதியன்றே? மாற்றுயர்ந்த பொன்னுக்கும் இரும்புக்கும், வேற்றுமையறிதியன்றே? விலைவரம்பில்லா முழுமணிக்கும் ஏனைய பரற்கற்கும் வேற்றுமையறிதியன்றே? உயிரும் அறிவும் இல்லாப் புன்பொருள்கடம்முள்ளும் இத்துணை வேற்றுமை உளதாயின், சிற்றறிவுடைய உயிர்கட்கும் பேரறிவுப் பிழம்பான

முதல்வனுக்கும் எத்துணை வேற்றுமை உளதாம் ! ஒருவரம்புட் பட்ட பொருள்கள் ஒரிடம்விட்டுப் பிறிதோரிடஞ் செல்லுதற்கு இடைவெளி யுண்டாகலினாலும், வரம்புடைப் பொருள்களைச் சாரும் உயிரும் அவைபோல் ஒருவரம்பிற் படலால் இவையும் புடைபெயர்ச்சி உடையவாதற்கு இடமுண்டாகலினாலும் இவையனைத்தும் ஒரு தொழில் நிகழ்ச்சிக்குரியவாதலும் அந்நிகழ்ச்சி பிறழாமை நடைபெறுதலும் சாலப் பொருத்தமாம். முதல்வனோ வரம்புடைப் பொருள்களெல்லாவற்றையுந் தன்பா வடக்கித் தான் வரம்பின்றி நிற்குமாதலின், அவன் புடைபெயர்ச்சி சிறிதும் உடையானல்லன்; புடைபெயர்ச்சியிலனாகவே அதுபற்றிவரும் பிறழா நிகழ்ச்சியும் உடையனல்லனாம், அப் பெற்றியனாயினும் முற்றறிவு விளக்கமுடையனாய் என்றும் ஒரு பெற்றியாயே நிற்பனாகலின், பிறழா நிகழ்ச்சியிலன் என்றதே கொண்டு அவனை வறுங்கற்போல் நினைத்தல் பெரியதோர் அறியாமையாமென்பது. அற்றேற், புடை பெயர்ச்சியின்றிப் பேரறிவு மாத்திரையாய் விளங்கும் முதல்வன் எதிரே எல்லாப் பொருளும் ஐந்தொழிற்படுமுறைமை யாங்ஙனமெனின்; நினைவு மாத்திரையாற் செய்வதூஉம் நினைவோடு கருவிவாயிலாற் செய்வதூஉமெனச் செயறான் இருவகைத்தாம். ஒருவன் ஓர் ஓவியம் வனைந்தான் என்றவிடத்து அவ்வனைதற்றொழிலுக்குப் பல வண்ணங்களும் துகிலிகையும் படாமுங் கருவிகளா வேண்டப் பட்டன; இக்கருவிகளின்றி அவன் அதனை நிகழ்த்தமாட்டுவா னல்லன். மற்று இறைவனோ, அவ்வோவியக்காரன்போற் கருவியினை அவாவாது படைக்கமாட்டானெனின், அஃதவன் வரம்பிலாற்றலுக்கு இழுக்காய் முடியுமாதலின், அவன் கருவிகடுணையின்றி நினைவு மாத்திரையால் எவற்றையும் படைக்கமாட்டுவா னென்பதே முடிந்த பொருளாம். அவ்வா றாயின் நினைவு ஒரு கருவியை வேண்டாமலே ஒன்றனைச் செய்தல் கண்டிலமாலெனின்; ஒருவர் நினைத்த நினைவுகள் பிறரொருவர் உள்ளத்திற் றோன்றுமாறு ஆன்றோர் பலர்க்கு மெய்யனுபவமா யிருத்தலானும், இஞ்ஞான்றை மனநூல்வல்லார் ஆராய்ந்துரைக்கும் உரைகள் நினைவு பிறிதொன்றனைக் கருவியாக நாடாமலே யாவுஞ்செய்ய வல்லுமென இனிது நிறுவுதலானும், நினைவின் செயற்குக் கருவி ஏதும் வேண்டப் படாதென்னுமுண்மை சிறிதும் ஐயுறற் பாலதன்றாம். அங்ஙனமாயின், நினைவும் ஒரு தொழிலைச் செய்யுமென் றுரைப்பவே, அதற்கும் புடை பெயர்ச்சி உளதாமெனப்பட்டு, அப்புடை பெயர்ச்சி பற்றி ஏகதேசத் தன்மையும் அவ்வேகதேசத்

தன்மைபற்றி வேறுபாடும் வந்தெய்துமாலெனின்; நன்று கடாயினாய், நினைவினியற்கையும் ஏனைச்சடப் பொருளினியற்கையும் பகுத்துணர மாட்டார்க்கு இங்ஙனந் தோன்று மாயினும், சடப்பொருள்போற் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப்படாத நினைவு தூய அறிவு மயமாய் யாண்டும் வியாபித்து நிற்பதாகலின் அதன்றொழிற்குப் புடைபெயர்ச்சியும் அதுபற்றி வரக்கடவதாய வேறுபாடுங் கற்பித்தல் அதனியற்கையைத் தெளிய வுணரவல்லார்பால் இல்லையாமென்க. ஆகவே, பேரறிவுப்பிழம்பான இறைவன் முன்னிலையில் எல்லாப் பொருளும் இயங்குதலும், அவ்வியக்கம்பற்றி அவன் ஒரு சிறிதும் வேறுபடாமையும் இந்நுட்பம் அறிய வல்லார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கிக் கிடக்கும். ஆயினும், கரணத்தானன்றிச் செய்யமாட்டாத சிற்றறிவுயிர்களின் செயல்களையும், மற்றைச் சடப்பொருள்களின் தொழிற்பாடுகளையுமே கண்டறியும் ஏகதேச அனுபவமுடைய நம்மனோர்க்கு, வியாபக இயல்பினை யுடைய முதல்வனியல்புகளும், அவன் கரணத்தானன்றி நினைவு மாத்திரையால் அண்ட பேரண்டங்களை யெல்லாந் தோற்றுவித்துச் சுழற்றும் பேரற்புத முறைகளும் முற்றும் உணர வாராவென்க; இதுபற்றியன்றே “எந்தைதானின்ன னென்றுமின்னதா மின்னதாகி, வந்திடானென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்றமின்றே” என்னுந் திருவாக்கு மெழுந்தது ! இங்ஙனமாகலின், பிறழாநிகழ்ச்சியின்மை பற்றி இறைவன்பால் வரக்கடவதாம் இழுக்கொன்றுமில்லை யெனவும், மற்று அஃது அவற்கு அளக்கலாகாச் சிறப்பே யாமெனவும் கடைப்பிடிக்க.

இனி இதுகாறும் எடுத்து விளக்கப்பட்ட முப்பது தத்துவங் களுக்கும் முதலான ‘மாயை’யினியல்பைச் சிறிது ஆராய்வாம். மேலெடுத்துரைத்த முப்பது தத்துவங்களும் பலவாய்ச் சடமுமாயிருத்தலானும், ஏறு முறையில் ஒன்றி னொன்று குக்குமமாயும் இறங்கு முறையில் ஒன்றினொன்று தூலமாயும் இருத்தலானும் இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று தானே ஏனையவற்றிற்கு முதற்காரணப் பொருளாய் அமைதல் செல்லாது. எனவ எனவ ஒரு வரம்பிற்பட்ட பரிமாணமுடையன அவையெல்லாம் பலவாய் உருவுடைப் பொருளாயிருக்கும்; இனி எனவ எனவ பலவாயும் உருவுடைப் பொருளாயுமிருக்கும் அவையெல்லாம் சிலகாலத்தில் அழிவெய்தித் தத்தம் முதற்காரணத்தின்கண் ஒடுங்கும் என்னும் பிறழா நிகழ்ச்சியாற் றனித்தனி யுருவுடையவான இத் தத்துவங்கள் முப்பதும்

அழிவெய்தித் தமது முதற் காரணமான ஒரு பொருளின்கண் ஓடுங்கி நிற்குமென்பது தேற்றமாம். எனவே, காரியப் பொருள்களெல்லாங் கெட்டுத் தமது முதற்காரணத்தின்கட் குக்கும் வடிவாய் நிற்குமென்பதூஉம் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். அற்றன்று, கட்புலனாய் நின்ற 'குடம்' என்னுங் காரியப் பொருள் கெட்டவழி அது தன்னோடொற்றித்து நின்ற மண்ணென்னுங் காரணப்பொருளாய் ஓடுங்கு மென்றலே வாய்ப்புடைத்தா மன்றி, அம்மண்ணுக்கும் ஒரு காரணம் தேடப்புகு அது 'சந்தம்' என்னும் தன்மாத்திரையையா மென்றும், பின் அக்கந்தத்திற்குங் காரணம் 'பூதாதியாங்காரம்' ஆம் என்றும், அதற்குங் காரணம், 'புத்தி தத்துவம்' ஆம் என்றும், புத்தி தத்துவத்திற்குக் காரணம் 'குணதத்துவம்' ஆம் என்றும் இங்ஙனமே ஒவ்வொன்றற்குங் காரணம் தேடுவான் புகுதல் அநவத்திதை என்னுங் குற்றம் ஆமாலோவெனின்; குற்றம் ஆமாநில்லை, என்னை? ஒன்று காரணமாயும் மற்றொன்று அதன் காரியமாயும் இங்ஙனம் ஒன்றோடொன்று ஒரு வரிசைப்படக் காரணகாரியத் தொடர்பு பட்டு நிகழும் முறையில், அம்முறை வழியே இடைப்பட்ட காரணங்களை ஆராய்ந்து சென்று அவற்றிற்கெல்லாம் முடிந்த காரணமாய் நிற்பதொன்றனைத் தெளிந்து கடைப்பிடித்தல் பொருளாராய்ந்து உண்மை கடைப்பிடிக்கும் நெறியாமல்லது அஃது அநவத்திதையென்னுங் குற்றமாதல் செல்லாமையின். எதுபோலவெனின், ஒரு பழத்தின் காரணத்தை ஆராய்தலுறுவா னொருவன் அதற்கு முற்காரணம் பசங்காய் ஆதலும்; அப் பசங்காயின் காரணம் பிஞ்சாதலும்; பிஞ்சின் காரணம் பூவும், பூவின் காரணம் முகையும், முகையின் காரணம் தழையும், தழையின் காரணம் வளார் கோடு கவடு முதலியனவுமாதலும்; மேலும் இவற்றின் காரணம் பராரையும், பராரையின் காரணம் வேரும் ஆதலும்; இறுதியாய் வேருக்கும் வேரினின்று கிளைத்த மேற்கூறிய உறுப்புக்கு மெல்லாம் அடிப்பட்ட காரணமாய் நிற்பது 'வித்து' ஆதலும் ஆராய்ந்து முடித்து, வித்தின் மேற் காரணம் பிறிதின்மையின் அதுவே முதற் காரணமாமென்று துணிவானாமதுபோல வென்பது.

அற்றாயின், ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஐம்பொறிப் புலனாய் நின்ற தமது காரியவுருவங் கெட்டு ஒழிந்தவழி அவை பொறிப் புலனாகாத அணுக்களி னுருவாய் நிற்குமென்று கோடலே உத்திக்கியைவதாமெனின்; அது பொருந்தாது; அணுக்கள் ஒன்றல்லவாய்ப் பலவாயிருத்தலானும், பலவாயிருக்கும் அவை

சிறிய சிறிய உருவங்கள் உடையவாயிருக்குமென்பதூஉம் அது கொண்டு முடிக்கப்படுமாகலின் வரம்புபட்ட பரிமாணங்களுடைய அவை காரியப் பொருள்களே யாவதல்லது காரணப் பொருள்களாவான் செல்லாமையானும், காரியப் பொருள்களான அவை பின்னும் பல குக்கும வருவங்களாய்ப் பிரிந்து அழிவெய்து மென்பதற்கு இஞ்ஞான்றைப் பௌதிகநூல் வல்லார் பரமானுக்களை மின்னுருக்களாய்ப்* பிளவுபடுத்துப் பிரித்தலே சான்றா மாகலானும் அணுக்கள் ஐம்பூதங்களுக்கும் ஐம்பூத மயக்கமான உலகங்களுக்கும் முதற்காரணமாகு மென்றல் சிறிதும் ஏலாது. ஏலாதாகவே அவ்வாறுரைக்கும் வைசேடிக நூலாருரைகொள்ளற்பாலதன்றென்பதும் தானே விளங்கும்.

அங்ஙனம் பரமானுக்கள் காரணப்பொருள்களாதல் பொருந்தாதென்று கோடுமாயினும், நான்கு பூதங்களும் ஆகாயம்போல் அருவாய்க் கரைந்து நிற்கும் குக்கும நிலையே அவற்றின் காரணமாமென்றல் வாய்ப்புடைத்தாமெனின்; அதுவும் பொருந்தாது; ஆகாயம் ஒளியும் ஓசையும் உலவுதற்கு இடந்தந்து நிற்கும் அணுவுருவே யாமென்று இஞ்ஞான்றைப் பௌதிகநூலார் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டியிருத்தலானும்; அணுவுருக்கள் அழிவெய்துமென்பது மேலே காட்டி நிறுவப் பட்டமையானும்; ஆகாயம் குக்குமவடிவிற்காய் நிற்குமுண்மை அவ்வாகாயத்தின் குணமான ஓசை பலவேறு வடிவிற்காய் நிகழும் முறைபற்றி †வேறோராற்றானும் துணியப்படுதலானும்; ஆகாயம் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களுங் கரைந்து மறைந்தக்கால் அவை சத்த பரிச ரூபரசகந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரை வடிவாய் நின்றலும், அது பின்னுங் கரைந்து தம்மினுஞ் குக்குமமான பூதாதியாங்காரமாய் நின்றலும், அது மேலுங் கெட்டுப் புத்திதத்துவமாதலும், அஃதழிவெய்திக் குணத்தத்துவமாதலும் அடைவே விளக்கிப் போந்தாமாதலானும்;

* Electrons

† “இவ்வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசையை அருவென்பர் அறியாதார். அதனை உருவென்றே கோடும், அது செறிப்பச் சேறலானும், செறிப்ப வருதலானும், இடை எறியப்படுதலானும், செவிக்கட் சென்று உறுதலானும், இன்பதுன்பத்தை ஆக்குதலானும், உருவும் உருவுங்கூடிப் பிறத்தலானும், தலையும் மிடறும் நெஞ்சமென்னும் மூன்றிடத்தும் நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப்பிறக்கு மென்றமை யானும் உருவேயாம் என்பர்,” ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.

ஆகாயம்போல் அருவாய் நிற்குஞ் சூக்குமநிலையும் அதனினுஞ் சூக்குமமாய் மேற்பட்டு நிற்கும் நிலைகளும் இடைப்பட்ட காரணங்களையா மல்லது பரம சூக்குமமாய்ப் பகுக்கப்படாது ஒன்றாய் நிற்கும் அடிப்பட்ட காரணம் அல்லவாதலானும் ஆகாயம்போல் நிற்கும் அருவ நிலை பூதபௌதிகங்களுக்கு அடிக்காரணமாதல் ஒருவாற்றானும் இல்லையென்க. அற்றாயினும், ஐம்பூதங்களுந் தமது காரியநிலை கெட்டு அழிந்தக்கால் அவை ஒருவாற்றானும் பகுக்கக்கூடாத அருவச் சூக்குமநிலையெய்தியிருக்கு மென்றே கோடும்; அதனை விடுத்து அவை பூதாதியாங்காரத்தில் ஒடுங்குமெனவும், அப் பூதாதியாங்காரம் தன்னினுஞ் சூக்குமமான புத்தி தத்துவத்தில் ஒடுங்குமெனவும் அது குணதத்துவத்தில் ஒடுங்குமெனவும் இங்ஙனமெல்லாம் வறிதே கூறிக்கொண்டு சென்று இறுதியாக மாயையிலொடுங்கு மென்றல் வேண்டா கூறலாமெனின்; அங்ஙனமன்று, ஒரு பருப்பொருள் அழிந்து மாறுங்கால் அஃது இடையிற் பலதிறநிலைகளை யெய்தி ஒன்றினொன்று சூக்குமமாய் இறுதியிற் பரம சூக்குமமாய்ப் போதலே அனுபவத்தின் வைத்து அறியக்கிடத்தலின். அதற்கியையவே ஐம்பூதங்களுந் தமது காரியநிலை கெட்டு மாறுங்கால் இடையிற் பல சூக்குமதத்துவங்களாய்த் திரிபெய்தி இறுதியிற் பரமசூக்குமமான மாயையாய் நிற்குமெனக் கூறப்பட்டது. முதலிற் பளிக்குப் பாறைபோற் கிடந்த பனிப்பிண்டமானது வெயிலால் நெகிழ்ந்துருகி நீராதலும், பின்னர் அந்நீர் ஆவியாக மாறுதலும், அவ்வாவி நீர்வளி* உயிர்வளிகளாகப் பிரிவுபட்டு மிகவும் நுணுகிப் போதலுமாகிய நிகழ்ச்சியில் இதனை வைத்துக் கண்டுகொள்க. அற்றேலஃதாக, ஐம்பெரும் பூதங்களும் பரமசூக்கும நிலையை எய்துமுன் நுண்ணிய பல தத்துவங்களாகத் திரிபுறும் எனக் கோடல் பொருந்துமாயினும், வாயுதத்துவத்திற்குமேல் மக்களறிவுக் கெட்டாத ஐந்து தன்மாத்திரைகளாகவும் பூதாதியாங்காரம் முதலியனவாகவும் அவை மாறி நிற்குமாற்றை அம்மக்கள் யாங்ஙனங் கண்டாரோ வெனின்; மக்களுடம்பின் அமைப்பிலும், அவ்வமைப்பின் வாயிலாக அவரறிவு நிகழும் முறையிலும் வைத்து அவ்விடைப் பட்ட தத்துவங்களினியல்பெல்லாம் இனிதுணரக் கிடக்கு மென்பதை மேலே தெளியவெடுத்து விளக்கினாமாகலின் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அதுவேயுமன்றித் தெளிவுக் காட்சியுடையார்

* நீர்வளி - Hydrogen. உயிர்வளி - Oxygen.

சிலர் இடைநிற்கும் அத்தத்துவங்களின் இருப்பை நேரேகண்டு நன்குணர்வராகலானும், அப்பெற்றிப் பட்டார் இயற்றிய உபநிடதங்களும் ஆகமங்களும் சாங்கியம் வேதாந்தம் முதலிய நூல்களும் அத்தத்துவங்களைக் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலானும் அவற்றின் உண்மை துணியப்படுமென்க. எனவே, ஐம்பெரும் பூதங்களும் தமது காரியநிலைகெட்டு மாறுங்கால் இடையிற் பலதத்துவங்களாகத் திரிபெய்தி இறுதியில் அதிகுக்கும அருவப் பொருளான மாயையாய் நிற்குமென்றலே தேற்றமாம்.

அங்ஙனமாயினும், பூதபௌதிக உலகங்களுக்கும் அவற்றின் மேனிற்குந் தத்துவங்களுக்கு மெல்லாம் அடிப்பட்ட காரணமாய் நிற்பது பிரகிருதி மாயையேயாமென்று சாங்கிய நூலார் ஒதுபவாகலின், அதற்கு மாறாகப் பிரகிருதி தனக்கு மேலுள்ள கலாதத்துவத்தில் ஓடுங்கு மெனவும், அக்கலை அசுத்த மாயையி லொடுங்கு மெனவும் மேலும் இருகுக்கும தத்துவங்களைக் கற்பித்தல் பொய்க் கற்பனையாமன்றி மெய்யாதல் செல்லா தெனின்; அறியாது கூறினாய், பிரகிருதியாவது சத்துவம் முதலான முக்குணங்களும் ஏறாதுங் குறையாதுந் தம்முளொத்து நின்ற நிலையேயென அச்சாங்கிய நூலார் உரைக்குமுரை கொண்டே அஃது ஒன்றாய் நில்லாது முத்திறப்பட்டுப் பலவாய்நிற்கு முண்மை பெறப்படுதலின், மூலப்பகுதி பரமசூக்குமப் பொருளன்றென்பதூஉம், தன்கீழ் நின்ற தத்தவங்களை நோக்கத்தான் சூக்குமமாயினும் அது தானும் ஒருகாரியப்பொருளேயாமென்பதூஉம், தாமே போதரும் என்க. அங்ஙனமது காரியப் பொருளாகவே அஃது அடிப்பட்ட காரணமாய் நில்லாது அழிவுபட்டுத் தன்னினுஞ் சூக்குமமான ஒருதத்துவத்திற் சென்றொடுங்கு மென்பதுந்தானே முடிக்கப்படும். மூலப்பகுதிக்குக் காரணமாய் நிற்பது கலையென்னுந் தத்துவமாமென்று முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம். முக்குணங்களுந் தோன்றாப் பிறந்த மகவின்மாட்டு அழுது பாலுண்முயற்சி நிகழக் காண்டலால் அம்முயற்சியைத் தோற்றுவிக்குங் கருவியாய், முக்குணங்களினுஞ் சூக்கும மாவதாய் உள்ள கலையென்னுந் தத்துவம் இன்றியமையாதது வேண்டற்பாலதா மென்பதனையும் ஆண்டே நன்கெடுத்து நிறுவினாம். ஆகலின், மூலப்பகுதிக்குக் காரணமான கலை வெறுங் கற்பனையாதலின்றி உண்மையாயுள்ள தத்துவமாமென்றே கடைப்பிடிக்க.

அற்றேற் கலையென்னுந் தத்துவமே ஏனைத் தத்துவங்க
 ளெல்லாவற்றிற்கும் பரமகுக்கும் காரணமாதல் அமையும்,
 அதன்மேலும் 'மாயை' யென வேறொன்று கோடல் எற்றுக்கெனிற்
 கூறுதும். மாயையோ எல்லாத் தத்துவங்கட்கும் மூலகாரணமாய்
 அருவாய் ஒன்றாய் வியாபகமாய் அழிவின்றி நிற்பது. அம்மாயையின்
 உபகாரத்தைப் பெறுதற்குரிய உயிர்களோ கடல்மணலை அளவிடினும்
 அளவிடப்படாதனவாய்த் தனித்தனி வெவ்வேறாயுள்ளன.
 இவ்வுயிர்களும் பண்டுதொட்டே அறியாமை வயப்பட்டுக்
 கிடத்தலால் இவ்வறியாமை ஒழிதற் பொருட்டும் இவற்றின்
 அறிவிச்சை செயல்கள் கிளருதற் பொருட்டும் இறைவன்
 இம்மாயையனின்றும் முப்பது தத்துவங்களைத் தனித்தனியே
 காரியப்படுத்து அவற்றை ஒவ்வோருயிர்க்கும் தனித்தனியே
 இயைவிப்பானாயினன். இவ்வாறு உயிர்கடோறுந் தனித்தனியே
 இயைக்கப்பட்டுள்ள முப்பது தத்துவங்களுட் கலையும்
 ஒன்றாம். இக்கலை ஒவ்வோருயிரின்மாட்டும் தனித்தனியே
 பொருந்தி நின்று அவற்றின் அறிவுமுயற்சியை எழுப்பி
 நிற்பதாகலின் இதுவும் பலவாயுள்ள காரியப் பொருளே யாகும்;
 இது காரியப் பொருள் அன்றாயின் ஒன்றாயும் வியாபகமாயும்
 உயிர்கடோறுந் தனித்தனி இயையமாட்டாதாயும் நிற்பல்
 வேண்டும். அங்ஙனம் அது நில்லாமையானும், அன்றி
 நிற்குமென்றே கோடுமாயின் ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு
 கிடந்த உயிர் சிறிதறிவும் விளங்கப்பெறாமையாற் றன்னோடியைந்த
 ஏனை இருபத்தொன்பது தத்துவங்களான் இயன்ற அகக் கருவி
 புறக்கருவிகளைப்பற்றி இயக்கமாட்டாவாய் வெறுங் கற்போற்
 கிடக்குமாதலானும் உயிர் அவ்விருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும்
 பற்றுமாறு இடைநின்று அவ்வுயிர்க்கு அறிவை யெழுப்பி
 அவற்றின்மேற் செல்ல விடுதற்குக் கலை யென்னுந் தத்துவம்
 தனித்தனியே உயிர்கடோறும் வேண்டப்படுமென்பது
 முடிந்தது. முடியவே, கலை தனித்தனி உயிர்கள்பாற் பொருந்தும்
 ஏகதேசப் பொருளாவதும் மறுக்கலாகாத உண்மையென்று
 நாட்டப்படும். இவ்வாற்றாற் கலையென்னுந் தத்துவங் காரியப்
 பொருளாய் அழிதன் மாலைத்தாதல் இனிது பெறப்படுதலின்
 அது பரமகுக்குமென்றும் அதுவே ஏனை எல்லாத்
 தத்துவங்கட்கும் மூலகாரணமென்றுங் கூறுதல் ஒரு சிறிதும்
 அடாது. ஆகவே, கலையினும் பரம குக்குமமாய்க் கலைக்குங்
 கலையொழிந்த ஏனைத் தத்துவங்கட்கும் முதற்காரணப்
 பொருளாயுள்ள மாயையென்பதொன்று இன்றியமையாது
 வேண்டப்படுமென்பதுதானே போதருமென்க.

இனி மாயா தத்துவங்கள் தமது காரியநிலை கெட்டு ஒடுங்கியவழி மாயையென்பதொன்று உண்டென்று கோடுமாயினும், மீளவும் அவை தோன்றியபின்னும் தோன்றியவை காரியரூபமாயே நிற்குங்காலும் மாயையாகிய காரணம் உண்டென்று கோடுமோ இல்லையென்று கோடுமோவெனின்; உண்டென்று கோடுமாயிற் பொன் பணியாக மாறியவழிப் பொன்னென்னுங் காரணப்பொருள் தனித்து நில்லாமற் காரியத்தோடு ஒன்றாயிருக்கக் காண்டலின் அதுபோல மாயையுந் தனித்து நில்லாதாய்த் தன் காரியத்தோடு ஒற்றித்து நிற்குமென்றே கொள்ள வேண்டுதலின் ஆண்டதனை உண்டென்று கோடலாற் போந்தபயன் சிறிதும் இன்றாம்; இனி இல்லையென்றே கோடுமாயின் அதனைக் காரணப்பொரு ளென்றலாற் போந்தபயனும் ஒன்றுமில்லை; ஆகவே, முப்பது தத்துவங்களும் அழியுங்கால் அவை தாந்தாமே பரமகுக்குமங் களாய் அருவாய் நின்று மீளவுளவாங்கால் முறைமுறையே தூலவுருவங்களாய்த் தோன்றுமென்றலே வாய்ப்புடைத்தா மெனின்; அறியாது கூறினாய், பொன்னிற் சில பகுதிகள் சில பல பணிகளாய் மாறியக்கால் பொன் என்பதே உலகத் தில்லை யாய்ப்போனதுண்டோ எனக் கடாவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமை யானும், உலகத்துப் பொற்றிரள்போலன்றி எல்லையற்ற பெரு வியாபகத்ததாய் இம்முப்பது தத்துவங்களும் இவற்றால் அமைந்த எண்ணிறந்த புவனங்களும் மண்டிலங்களுமே யன்றி இன்னும் அளவுக்கு எட்டாத தத்துவங்களும் புவனங்களும் மண்டிலங்களும் தன்கட் டோன்றினாலும் தான் அவற்றாற் சிறிதும் குறையமாட்டாதாய் உள்ள மாயை என்னும் பரமகுக்கும முதற்காரணப் பொருள் என்றும் அழிவின்றி நிற்குமென்பதே துணி பொருளா மென்க.

இனி இம் முப்பது தத்துவங்களும் அழிந்தவழி ஒன்று மில்லா வெறும் பாழாய்ப் போகுமென்று மாத்துமிகர் என்பார் கூறுமாறே கூறினாற் போதரும் இழுக்கென்னை யெனின்; நன்றுவினாயினாய், காரியப் பொருள்கள் கெட்டாற் சூக்கும காரணங்களாய் நின்றலே நூல்வழக்கானும் உலகவழக்கானும் ஆராய்ச்சிவகையானும் தெளியக் கிடப்பதல்லால் அவை ஒன்றுமில்லாச் சூனியமாதல் காணப்படாமையானும், இஞ்ஞான்றைப் பௌதிக நூலாரும் எப்பொருளும் இல்லாத சூனியமாதலில்லையென்றும் தூலசூக்கும நிலை வேறுபாடு அடைதலன்றி அவை தாம் இல்பொருளாதல் இல்லையென்றும் என்றுமுள்ள உள்பொருளே யாகுமென்றும் முடிவுகட்டி

யிருத்தலானும், அவர்கூற்று மெய்யொடு படாப் பொய்யுரையே யாகுமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி மாயையாவது உள்ளது மன்று இல்லது மன்று இன்னதென்றுரைக்கவாராத இயல்பிற்றென்று உரையாமோ வெனின்; உரையாம். உள்ளதாயின் அஃதென்றும் உள்ளதாகல் வேண்டும்; இல்லதாயின் என்றும் இல்லதாகல் வேண்டும்; உள்ளதும் இல்லதுமாகிய இரண்டுதன்மை ஒரு பொருட்கு ஒருங்கே உளவாதல் யாண்டும் இல்லாமையின் அவ்வாறுரைத்தலும் ஒருவாற்றானும் உணர்ந்துரைக்க வாராத பொருளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியாண்டும் நிகழாமையே இயற்கையாக மாயையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி எச்சமயத்தானும் எந்நூலானும் நிகழ்த்தப்படுதல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலின் அதற்கு மாறாக அதனை அநிருவசனமென்றுரைத்தலும் ஒவ்வாவுரையாமென்க. காரண காரியத்தொடர்பறிய வல்லார்க்குக் காரியப் பொருள்களின் தோற்ற வொடுக்கங்கள்பற்றிக் காரணப் பொருளின் இருப்புப் பொறிப் புலனாகாதாயினும் அனுமான வளவையின் வைத்து அறியக் கிடக்குமாதலின், பொறிப் புலனாகாமை யொன்றே கொண்டு மாயையை இல்பொருளென்றல் அறிவுமதுகை யில்லார் போலிக்கூற்றாமென் றொழிக. நீர் ஆவியாக மாறிக் கட்புலனாகாது போதலும் மாறிய ஆவி குளிரால் இறுகி மறித்தும் நீராய்க் கட்புலப்படுதலும் ஆன அடுத்தடுத்து நிகழும் நிகழ்ச்சியைச் சிறிதறிவுகொண்டு காண்பாரும் நன்குணர்வராதலின், இவ்வுலகங்களுக் கெல்லாம் முதற்காரணப் பொருளான மாயையினிருப்பைப் பேரறிவுடையார் எவரேனும் மறுக்க முந்துவரோ? அதுகிடக்க.

இனி எப்பொருளுக்குங் காரணம் கடவுளே யென மறைநூல் கிளத்தலின் இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் முதற்காரணப் பொருள் முதல்வனே யாவனென அதற்கியையக் கூறுதலே சால்புடைத்தாமெனின்; அந்நூற் கருத்தறியாது கூறினாய்; காரணம் இனைத்தெனப் பாகுபடுத்துணர வல்லையாயின் இங்ஙனம் மயங்கியுரைப்பாய் அல்லை. ஆகலிற் காரணத்தின் பாகுபாடும் அவற்றின் இலக்கணமும் ஒரு சிறிது விளங்கக் காட்டுவாம். காரணத்தை நையாயிகரும் பிறரும் பலவகையாற் கூறுபடுத்து வழங்குவராயினும் அவையெல்லாம் சாங்கியர் கூறுமாறே முதற்காரணம் நிமித்த காரணம் என்னும் இரண்டனுள் அடங்கும். அவற்றுள் முதற்காரணம் என்பது காரியத்தின் வேறன்றாய் அதனோடு பிரிவின்றி ஒன்றாய்

நிற்பது; பணியின்கட் பொன்னும் குடத்தின்கண் மண்ணும் முதற்காரணப் பொருள்களாம். இனி நிமித்த காரணம் என்பது முதற்காரணப் பொருளைத் திரிவுபடுத்திக் காரியப்பொரு ளாக்குவது; இந்நிமித்த காரணம் கருவியெனவுங் கருத்தா வெனவும் பெயர்த்து மிரண்டாக வகுக்கப்படும்; அவற்றுட் கருவியென்பது முதற்காரணப்பொருள் காரியப்படுந் துணையும் அதனோடுடனாய் நின்று தொழிலியற்றும் அறிவில் காரணமாம், கருத்தாவென்பது அக்கருவியை முதற் காரணத்தோடியைத்துக் காரியத்தைத் தோற்றுவிக்கும் அறிவுடைக் காரணமாம். பொன் பணியாந்துணையும் உதவியாக வேண்டப்படுங் கருவிகள் பட்டடையுஞ் சுத்தியலுங் குறடும் பிறவுமாகும், மண் குடமாந் துணையும் வேண்டப்படுங் கருவிகள் திரிகையுங் கோலும் பிறவுமாகும், இக்கருவிகள் அறிவில் பொருள்கள்; பொன்னைப் பணியாகவும் மண்ணைக் குடமாகவுந் திரிவுபடுத்துங் கருத்தாக்கள் முறையே தட்டானும் குயவனும் ஆவர், இக் கருத்தாக்கள் அறிவுடைப் பொருள்கள். முதற்காரணப் பொருளைக் காரியப்பொருளாக்குஞ் செயல் கருவி கருத்தா இரண்டற்கும் ஒத்தலின் அவ்வொப்புமை பற்றி அவ்விரண்டும் நிமித்தகாரணம் என்று ஒரு சொல்லான் வழங்கப்பட்டன. ஆகவே, எல்லாக் காரணங்களும் முதற் காரணம் நிமித்தகாரணம் என இரண்டாய் அடங்குமாறு நன்கு விளங்கும்.

இனி எல்லாப் பொருளும் அறிவில்லாச் சடமும் அறிவுடைய சித்துமென இருகூற்றின்கட் படும். காணப்பட்ட இவ்வுலகங்களும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களும் அறிவில்லாச் சடப்பொருள்கள். இச்சடப்பொருள்களோடியைந்து நின்று சிறிதறிவுடையவாய்ப் போதரும் உயிர்கள் எல்லாம் அறிவுடைய சித்துப்பொருள்கள். இங்ஙனமாய் சடசித்துக்களுக்கெல்லாம் காரணம் கடவுளே என வுரைப்பின், அங்ஙனமவன் அவற்றிற்குக் காரணமாதல் முதற்காரணவகையாலோ நிமித்தகாரண வகையாலோ என வினாவப்படுமன்றே? அற்றாயின், ஏகான்மவாதிகளுள் ஒரு சாராரான பாற்கரியர் மதம் பற்றி உலகுயிர்கட்கெல்லாம் கடவுள் முதற்காரணப்பொருளே யாவரென இறுக்கற்பாற்றெனின்; நன்று சொன்னாய், முதற்காரணப் பொருளுக்கும் அதனினின்றுண்டான காரியப்பொருளுக்கும் பெயரும் வடிவுமொழிய வேறுபாடு சிறிதுமின்றாம். பொன் பணியாக மாறியவிடத்துத் தோடு குழை தொடி வளை என்றற்றொடக்கத்துப் பெயர் வேறுபாடும்

அவ்வக்கலன்களுக்கேற்ற வடிவ வேறுபாடுமன்றி அக்கலன்கள் பிறிதெவ்வாற்றானும் அப்பொன்னின் வேறுபாடுறுவன வல்லவாம். இதுபோலக் கடவுளும் முதற்காரணப் பொருளெனின், உலகு உயிர் என்னும் பெயர் வேறுபாடும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற வடிவவேறுபாடும் ஒழித்து ஒழிந்த வகையாலெல்லாம் அஃது அவ்வுலகுயிர்களோடு ஒன்றாதல் வேண்டும். எதுபோலவெனின், ஒன்பது மாற்றுள்ள பொன்னிற் செய்த கலன்களும் ஒன்பது மாற்றுள்ளனவாகவே விளங்கும், பத்தரைமாற்றுள்ள பொன்னிற் செய்த கலன்களும் பத்தரை மாற்றுள்ளனவாகவே மிளிரும்; பொன்னிற் செய்த கலன்கள் செம்பாதலும் வெள்ளியிற் செய்த கலன்கள் இரும்பாதலும் யாண்டுமில்லை. இறைவனும் உலகுயிர்களும் ஒன்றையெனின் அவை மூன்றன்றன்மையும் ஒன்றாதல் கண்டிலம். இறைவனோ வரம்பற்ற அறிவுடைப் பொருள்; உலகமோ ஒரு வரம்பிற்பட்ட அறிவில் பொருள், உயிர்களோ அவையும் ஒரு வரம்பிற்பட்ட சிற்றறிவுப் பொருள்கள். இறைவனோ எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையனாய்த் தான் அசைவின்றி நின்றே எல்லாவற்றையும் அசைவித்தும் அறிவித்தும் வயங்கும் எல்லையற்ற ஆற்றலுடையான்; உலகமோ அடுத்தடுத்து மாறுபாடெய்தி அசைக்க அசைந்து செல்வது, உயிர்களோ அவையும் பிறப்பு இறப்பு வட்டங்களில் அடுத்தடுத்துச் சுழன்று மாறி மாறி வருவதுடன் அறிவித்தாலன்றித் தாமாகவே அறியமாட்டாதன. இவ்வாறு முதல்வன்றன்மையும் உலகுயிர்களின் றன்மையும் ஒன்றினொன்று பெரிதும் முரணி நின்றலின் அவன் அவற்றிற்கு முதற்காரணப் பொருளாதல் ஒருவாற்றானும் செல்லாதென்க. மற்று அவன் அவற்றின் நிமித்த காரணப் பொருளாதலே பொருத்த முடைத்தாமென்க. எங்கும் நிறைந்த தனது அருள் வெளியிற் கிடக்கும் அவ்வுலகுயிர்களை யெல்லாம் இயக்கியும் அறிவித்தும் வருதலிற் றன்வயத்தனா யுள்ள அக்கருத்தாவே தன்னாற் பலவகையாகத் திரிக்கப்படும் முதற்காரணப் பொருளாதல் யாங்ஙனமென்று பகுத்தறிய மாட்டாது அவை இரண்டனையும் ஒன்றெனப் பிறழ்த்தி யுரைக்கும் மடமையிற் பெரியது பிறிதில்லையென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றேலஃதாக, உலகத்திற் கருத்தாவாய் நிற்பாரெல்லாம் காரணகாரியங்களோ டொன்றாய் நில்லாது வேறாகவே நிற்பக்காண்டும்; குடத்தை வளையுங் குயவன் மண்ணினுங் குடத்தினும் வேறாகவே நிற்கின்றான். ஆகவே, நிமித்த

காரணப்பொருள் முதற்காரண காரியங்களோடு ஒருங்கியைந்து நிற்கமாட்டாதென்பது பெறப்பட்டு, இறைவனும் நிமித்த காரணப் பொருளாயின் மாயையினும் மாயா காரியவுலகங்களினும் இயைபின்றி வேறாய் நிற்குமெனவும், அங்ஙனம் நிற்பின் அவன் சருவவியாபகன் அல்லனெனவுங் கொள்ளப்பட்டு வழுவாமாலெனின்; வழுவாமாறில்லை; உலகத்துக் கருத்த ரெனப் படுவாரெல்லாம் ஏகதேச வியல்பும் கருவிகடுணையின்றி எதனையுஞ் செய்யமாட்டாமையும் உடையர்; அதனால் அவர் முதற்காரண காரியப்பொருள்களோடு ஒருங்கியைந்து நின்று செய்யகில்லார். முதல்வனோ மாயையின் பரப்பெல்லாம் நிறைந்து நின்று அண்டபேரண்டங்களையும் அவற்றிற்பட்ட உடம்புகளையும் இடைவிடாது தோற்றுவித்துவரும் வரம்பி லாற்றல் உடையனாகலின், அவன் முதற்காரண காரியங்களோடு ஒருங்கியைந்து நிற்பானென்பது தேற்றமாம். எனவே, உலகின்கட் காணப்படும் நிமித்தகாரணப் பொருளி னியற்கையை உலகிற்கு முதல்வரான இறைவன்பால் ஏற்றுதல் பெரிதும் பிழைபாடுடையதாமென்றுணர்க. அஃதொக்கு மன்னாயினும், நிமித்தகாரணப்பொருள் முதற்காரணப் பொருளோடு ஒருங்கியைந்துநின்று காரியத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறு உலகின்கட் கண்டிலமாலெனின்; அறியாது வினாயினாய், சிலந்திப்பூச்சி தன்னுடம்பிலிருந்து நூல் தோற்றுவிக்குமாறும், நிலம் தன்கட் கிடந்த வித்தினின்று முளைதோற்றுவிக்குமாறும் இவ்வுண்மையை இனிது விளக்கும்; சிலந்தி என்னும் உயிரும் அவ்வுயிர் நின்ற உடம்பும் அவ்வுடம்பினின்று போதரும் நூலும் முறையே நிமித்த காரண முதற்காரண காரியங்களாதல் காண்க; சிலந்தி என்னும் உயிர் நிமித்த காரணப் பொருளாய் அதனுடம்பெங்கும் பிரிவின்றி நிறைந்து நின்றல்போல இறைவனும் மாயையெங்கும் பிரிவறக் கலந்து நிற்குமென்பதூஉம், அவ்வுயிர் தன்னுடம்பாகிய முதற்காரணச் சடப்பொருளினின்று நூலாகிய காரியத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறு போல முதல்வனும் தான் கலந்து நிற்குந் தன்னுடம்பாகிய மாயையினின்றும் அளவிறந்த அண்ட பிண்டங்களையெல்லாந் தோற்றுவிக்கு மென்பதூஉம் நுனித்தறிந்து கொள்க. இன்னும் நிலமும் நிலத்தின்கட் கிடந்த வித்தும் அவ்வித்தின் முளையும் முறையே நிமித்த காரண முதற் காரண காரியங்களாகும்; நிலமாகிய நிமித்த காரணத்தின்கண் விதையென்னும் முதற்காரணப் பொருள் அடங்கி நிற்குமாறுபோல முதல்வன் அருள் வியாபகத்திலே

மாயை அடங்கிநின்று, நிலத்தினீரத்தால் விதையினின்று முளைகிளம்புதல் மான இறைவனருட் சத்தியின் உந்துதலால் அம்மாயை தன்னிலிருந்து அண்ட பிண்டங்களை வெளிப்படுக்கு மென்க. இவ்வாற்றால் நிமித்த காரணப்பொருள் ஏனைக் காரண காரியங்களோடு இயைந்து நிற்குமாறு தெள்ளிதிற்புலப்படும். இதுபற்றியே முண்டகோபநிடதத்து முதல் அத்தியாயத்து ஏழாம் மந்திரம், “சிலந்திப்பூச்சியானது நூலைத் தோற்றுவித்து உள்ளிழுத்துக்கொள்ளுமாறு போலவும், நிலத்திலிருந்து ஆண்டுகடோறும் புற்பூண்டுகள் முளைக்குமாறு போலவும், உயிரோடுலவும் ஓராண்மகன் தலையிலும் உடம்பிலுமிருந்து உரோமங்கள் தோன்றுமாறு போலவும் அழிவில்லாத இறைவனிலிருந்து உலகம் உண்டாகின்றது” என இவ்வுண்மையை இனிதெடுத்து விளக்கா நின்றது. இங்ஙனம் நிமித்த காரணப்பொருள் முதற்காரணப் பொருளோடொருங்கியைந்து நின்று உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கு முறைமையை உணர்த்துதற்கெழுந்த இம் மந்திரத்தின் நுண்பொருள் இதுவாதல் காணமாட்டாத ஏகான்மவாதியருள் ஒருசாரார் இவ்வுவமைகள் சித்திலிருந்து சடமும் சடத்திலிருந்து சித்தும் தோன்றுமாற்றைக் காட்டுதற்கு எழுந்தனவென்று தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாங் கூறி இழுக்கினார். சிலந்தியென்னும் உயிரினின்று நூல் தோன்றாமல் அது தன்போற் சடமாகிய அதன் உடம்பினின்று தோன்றுதலும், ஓராண்மகன் உயிரிலிருந்து உரோமங்கள் முளையாமல் அவை தம்போற் சடமாகிய அவனது உடம்பினின்று தோன்றுதலும், சாகாத விதையினின்று முளைகிளம்புவதல்லாமல் செத்ததன்கண் அது வரக்காணாமையின் உயிருடைப் பொருளிலிருந்து முளையின் உயிரும் அவ்வுயிரைப் பொதிந்த விதையாகிய உடம்பிலிருந்து முளையாகிய உடம்பு முறைவழுவாது தோன்றுதலும் அவர் நுனித்துக்காணமாட்டுவராயின் சித்தினின்று சடமும் சடத்தினின்று சித்துந் தோன்றுமெனக்கொள்ளும் தமது கோள் புரைபட்டு வழுவடைத்தாதலை உணர்ந்துகொள்வர். என்று இத்துணையும் விதந்தொடுத்து விளக்கிய வாற்றான் எப்பொருளுக்குங் காரணங் கடவுளே என மறை நூல் கிளக்குமுரை கடவுள் நிமித்தகாரணனைக் காட்டப்போந்ததே யல்லால் அவன் அவற்றிற்கெல்லாம் முதற்காரணமாவனென உணர்த்துதற்கு அன்றென்பது ஐயமின்றித் தெளியப்படும்.

இனிச் சித்தினின்று சடந்தோன்றாதென்பது காட்டப் பட்டமையின் முதல்வனிலிருந்து உலகங்காரியப்படா தென்னு முண்மை தழுவற்பாலதேயாம், மற்றும் குயவனது நினைவின் வன்மையானன்றிக் குடம் என்பதொன்று ஆக்கப் படாமைபோல இறைவனது நினைவின் வன்மை யானன்றி உலகமும் ஆக்கப்படாதாம்; ஆகவே, குயவனது நினைவே குடமாயிற்றெனல் வேண்டும், அதுபோல் இறைவனது நினைவாகிய சிற்சத்தியே உலகமாயிற்றெனக் கூறுதல் அமையுமாகலின், உலகத்திற்கு முதற்காரணம் மாயையெனப் பிறிதொன்று கோடல் மிகையாமாலெனின்? நன்று சொன்னாய், ஒரு குயவன் மண்ணாற் குடத்தை வனையும் முன் அவன் அதனை அதனால் இவ்விவ்வாறு வனையற்பாற்றென்று நினைவில் அமைத்துக் கொள்வன்; அவன் தன் நினைவில் அமைத்த குடத்தின் வடிவிற்கு ஏற்ப மண்ணின் கண் ஒன்றை வனைந்தெடுப்பன், இங்ஙனம் அல்லது மண்ணையின்றி அவன் தனது நினைவையே ஒரு குடமாகத் திரட்டிப் புறத்தே கொடுப்பானல்லன்? அவனது நினைவிலமைந்த குடம் அறிவுமாத்திரையாயுள்ளது? மண்ணிலமைந்த குடமோ சடப்பொருள் வடிவாய் நிற்பது. அறிவு மாத்திரையாயுள்ள குடத்திற்கு முதற்காரணம் அறிவு; சடப்பொருள் மாத்திரையாயுள்ள குடத்திற்கு முதற் காரணம் மண். மண்ணும் அறிவும் தம்மியற்கையின் மாறாயிருத்தலால், அவற்றின் காரியமான அறிவுக்குடமும் மட்குடமுந் தம்முள் வேறேயாம் என்க. அற்றாயினும், மட்குடத்தின்றோற்றத்திற்குக் குயவனதறிவின்கண் அமைந்த குடம் நிமித்தகாரணமாய் வேறு நின்றதென் றுணர்ந்து கொள்க. இதுபோலவே இறைவனது சிற்சத்திக்கண் அமைந்த உலகின்வடிவும், மாயையின்கண் அமைந்த உலகின் வடிவும் தம்முள் வேறு வேறியல்பினவாமென்ப துணரற்பாற்று. ஏதொரு வடிவும் பயனுமின்றிக் கிடந்த மாயையை உயிர்கட்குப் பல்வேறுடம்புகளாகவும் அவ்வுடம்புகள் உலவுதற்குப் பல்வேறுல்கங்களாகவும் உருவாக்கி அதனைப் பயனுறுத்துவான் வேண்டி, எல்லாம்வல்ல இறைவன் தனது திருவுளத்தின்கண் அஃது இவ்விவ்வாறு ஆகுக என்று நினைந்தவழி அந்நினைவின்கட்டோன்றிய வடிவியாது அதுவே அவனது சிற்சத்திவடிவென்றும், அச் சிற்சத்தி வடிவிற்கேற்ப மாயையின்கட் டோற்றிய பஃறிறப்பட்ட வடிவுகள் யாவை அவையே சடப்பொருள் வடிவென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளப்படுமாகலின், சடப்பொருள் வடிவங்களுக்கு

முதற்காரணப் பொருளாவது மாயையே யாவதன்றி இறைவனது சிற்சத்தியாகாமை கடைப்பிடித்தறிக. அங்ஙன மாயினும், மாயையிற் காணப்படும் வடிவங்கள் அத்துணைக்கும் நிமித்த காரணமான அறிவுருவங்கள் இறைவன் றிருவுளத்தின்கண் முற்கொண்டமைந்து கிடக்குமென்பது. குயவன தறிவின் கட் குடத்தின் வடிவும், ஓவியம்வல்லான தறிவின்கண் ஓவியத்தின் வடிவும் முற்கொண்டு அமைந்தாலன்றி, மண்ணின்கட் குடமும் படத்தின்கண் ஓவியமும் தோன்றாவாறுபோல, முதல்வன் றிருவுளத்தின்கண் மாயையின் வடிவுகள் முற்றும் முற்பட அமைந்தலான்றி, அம்மாயையில் அவை தோன்றுதற்குச் சிறிதும் இடனில்லையென்று தெற்றென அறிந்துகொள்க. எனவே, சடத்தினுருவுக்கு ஒருதலையாய் முன்னிற்பது சித்துருவா மென்பதும் இது கொண்டு முடிக்கப்படும்.

அற்றேல், உருவுடைப் பொருள்களெல்லாம் அழிதன் மாலையவாதல் எல்லாரானுந் தெளியக்கிடந்தமையின், முதல்வனறிவும் உருவுடைத்தாமெனின் அதுபற்றி அவனும் அழியுமியல்பினனாம் என்று கொள்ளப்பட்டு வழுவாமால் எனின்? அற்றன்று; உருவுடைப்பொருள்களெல்லாம் அழியும் இயல்பினவென்பது ஆராய்ந்தறியாதார் உரையாம்? உருவுடைச் சடப்பொருண்மாத்திரமே அழிவதல்லாமல் உருவுடைப் பொருள்களெல்லாம் அழியுமெனல் உண்மையன்றாம். அல்லதூஉம் பொருள்கள் அழி வெய்துவது உருவுடைமையால் அன்று; அஃது அவ்வவற்றின்கண் உள்ள இயற்கையால் என்று கடைப்பிடிக்க. அன்றியும் 'அழிவு' என்பதுதான் யாது? ஒன்று பருப் பொருளாயிருந்த நிலைமைகெட்டு நுண்பொருளாய் மாறுதலாமன்றே. பருப்பொருள் நுண்பொருளாதலும், நுண்பொருள் மறித்தும் பருப்பொருளாதலும் ஆகிய இருவகை நிலையும் அறிவில்லாச் சடப்பொருளுக்கன்றி அறிவுடைய சித்துக்கு ஒருகாலும் இல்லையன்றே. அழியுமியற்கை சடத்தின்கண் மாத்திரமே காணப்படுதலால், அச்சடத்தோடு ஒருமித்து நின்ற உருவமும் அஃதழியுங்காலத்து அதனோடு உடனழியும்; எனவே, சடத்தினியற்கையால் உருவழிவு நேர்கின்ற தல்லாமல் உருவினியிற்கையாற் சடத்தினழிவு நேர்வதில்லை என்பதூஉம், இங்ஙனம் பெறப்படவே உருவெல்லாம் அழியுமென்று கூறும் உரை பொருந்தாதென்பதூஉம் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இனிச் சடப்பொருள்க டம்முள்ளும் நுண்ணிய பொருட்கண் உள்ளவடிவு எஞ்ஞான்றும் அழியாதாய் நிற்கப், பருப்பொருளாய் இருப்பவற்றுக்கட் டோன்றிய வடிவு மாத்திரமே அழிவுற்று மாறுமென்றும் உணர்ந்து கோடல் வேண்டும். ஒரு கருப்பங் கட்டி திரண்டு திண்ணிதாய் இருக்குங்கால் அது கட்டிலனாம் வடிவுடையதாதலோடு நாவினாற் சுவைக்கப்படும் இனிமையும் வாய்ந்ததாயிருக்கின்றது; இஃது இத்திண்ணிய நிலைகெட்டுப் பாகாய் உருகியவழியுங் கட்டிலனாவதாய் நாவிற்குத் தீஞ்சுவை பயப்பதாய் நிற்கின்றது; மற்று இஃது முற்றும் ஆவியாய் மாறியக்காற் கட்டிலனாம் வடிவும் நாவின் சுவையும் காணப்படா தாகின்றது. அங்ஙனங் காணப்படா தொழியினும், அவ்வாவியைக் கண்ணாடிக் குப்பிகளிற் பிடித்துவைத்துக் குளிரால் இறுகச்செய்துழிப் பெயர்த்தும் அது கட்டிலனாம் வடிவும் நாப்பிலனாஞ் சுவையும் உடையதாதல் தெளியப்படும், ஆகவே, பொறிப்புலனாம் வடிவுஞ் சுவையும் அது பருப்பொருளாய் நின்றுழி விளங்கித்தோன்றிநின்று பின்னரது நுண்பொருளாய்த் திரிபுற்றவழித் தாமும் நுண்ணிய நிலையெய்தி விளங்காமல் நின்றன வென்பது இதுகொண்டு இனிது முடிக்கப்படும். ஆதலாற் பருப்பொருட்கண்ணதான வடிவும் தான்பற்றிய பொருட்டிரிவுக் கேற்ப நுண்ணிய நிலைமையெய்தி நின்றதேயல்லாமல் முற்றும் இல்லாத வெறும் பாழாய் ஒழிதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லையென்க. இக் கூறியவாற்றால் அழிவு என்னுஞ் சொற்கு இல்லாத வெறுஞ் சூனியமாய்ப் போதல் என்று உரைப்பார் உரை பொருளுண்மையொடு பெரிதும் முரணுதலின் அவருரைக்கோள் உள்ளீடில்லாப் புரையேயாதலும், பருப்பொருள் நுண்பொருளாய்த் திரிபுறுதலே அச்சொற்குப் பொருளாதலும் நன்கு பெறப்படும். இன்னும், பருப்பொருள் நுண்பொருளாய்த் திரிபெய்தியவழியும் அதன்கண் உள்ள வடிவு வெறும்பாழாய் ஒழியாமல் நுண்ணிதாயே நின்று பெயர்த்தும் அது பருப்பொருளாயவழித் தானும் அப்பெற்றிக்கேற்பக் கட்டிலனாதல் காண்டலின், இங்ஙனம் இருதிறமாய் வேறுபடாமல் ஒரே நிலையில் நிற்குஞ் சூக்குமப்பொருட்கண் உள்ள வடிவுதானும் அதன் பெற்றிக்கேற்ப மாறாதாய் நுண்ணிதாய் ஒருபடித்தாயே நிற்குமென்பதும் தானேபெறப்படும்.

இனி, இவ்வாறு சூக்குமமாய்நின்ற சடப்பொருட் கண்ணதான வடிவமே என்றும் ஒருபடித்தாய் நிற்குமெனும்

உண்மை மறுக்கப்படாததாயின், நுண்பொருட்கெல்லாம் நுண்ணிதாய் எல்லையற்ற பேரறிவுப்பொருளாய்த் திகழும் இறைவற்குள்ள அறிவுருவம் என்றாயினுஞ் சிதைவுபடுமெனக் கூறல் உண்மையறிவினார்க்கு எட்டுணையும் இசையுமோ? இறைவனறிவு ஏனைச்சடப் பொருள்போற் பருத்தலும் நுண்ணிதாதலும் இன்றி என்றும் ஒரு பெற்றித்தாயே நிற்கும் நீரதாகலின் அவனதறிவின்கண் ஏய்ந்த வருவமும் அங்ஙனமே நிற்குமென்றல் பேரறிவினார்க்கு விளங்கா தொழியுமோ? என்று இம்முறையானெல்லாம் பகுத்துணரவல்லார்க்கு இறைவன தறிவுருவம் அழியா நிலைமைத்தாதல் அங்கையங்கனிபோல் விளங்குமென்க.

இஃதொக்குமன்னாயினும், இறைவன தறிவுக்கும் உருவம் உண்டென்றல் எற்றாற் பெறுதுமெனின்; கூறுதும். நம்மனோர தனுபவத்திற்குப் பொருளாய்க் கிடக்கும் இந் நிலவுலகம் முதலான எண்ணிறந்த உலகங்களும் இவ்வுலகங்களில் அமைந்த பலதிறப்பட்ட பண்டங்களும் பல்வேறு வகைப்பட்ட உயிர்களுக்கும் நிலையாயுள்ள பல்வேறுடம்புகளும் இப்பருப்பொருணிலைமை எய்துதற்குமுன், எல்லாம் மிகநுணுகிய ஆகாயவடிவில் நின்றன வென்பது எல்லா நூலார்க்கும் உடன்பாடாம். அத்துணை நுணுகிய நிலையிலிருந்த அவை பெரிதும் வியக்கற்பாலவாம் இத்திறத்த பல்வேறு வடிவுடைப் பொருள்களாய் யாங்ஙனம் மாறினவென்று ஆராயலுறுவார்க்கு அறிவில்லாச் சடப் பொருள்களான அவை தாமாகவே அங்ஙனம் பலதிறப்படுதல் ஆகாமையின் அவற்றை அங்ஙனமெல்லாம் ஆக்கவல்ல ஒரு பேரறிவுப் பொருள் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் எனும் உண்மை நன்கு விளங்கா நிற்கும். அற்றன்று, நுணுகிய நிலையிலிருந்த அவை குளிரால் இறுகிப் பலதிறமாய் மாறுதலே அவற்றின் இயற்கையாமாகலின், இதனைச் செய்தற்கும் ஓர் அறிவுப்பொருள் வேண்டுமென்றல் சாலாதெனின்; நன்று கூறினாய், அறிவில்லாச் சடப்பொருட்கு இயற்கையாவது பிறிதொன்றன் சேர்க்கையில்லாவழியெல்லாம் என்றும் ஒரு படித்தாகவே நிற்குந் தன்மையேயாம். பனிக்கட்டி என்றுங் குளிரும், தீச் சுடும், காந்தம் பற்றிய இரும்பைப் பற்றியபடியே கிடக்கும்; என்னை? தீயின் சேர்க்கையால் பனித்திரளை நீராய் உருகி ஆவியாக மாறுதலும், நீரின் சேர்க்கையால் தீக்குளிர்ந்து ஆறிப்போதலும் சிறான் ஒருவன் காந்தத்தினின்று இரும்பைப் பிரித்தெடுத்தால் அவை வேறாதலும் கண்கூடாய்க் காண்டு

மாதலின் என்க. இங்ஙனமே, ஆகாயவடிவில் நுணுகி நின்ற உலகம் குளிரால் இறுகிப் பருப்பொருளாவதூஉம், பருப்பொருளாய் நின்றது பெயர்த்தும் தீயின் சேர்க்கையால் ஆகாயமாவதூஉம் வெப்பமுந்தட்பமும் மாறிமாறிச் சேர்தலால் என்று உரைக்கலுறுவார்க்கு, இவற்றின் மாறுதலுக்கு இடைப்பட்ட காரணங்களாயுள்ள வெப்பமுந் தட்பமுங்கூடச் சடப்பொருள்களேயாய் முடிதலின், அவையும் ஒருபடியாகவே இயங்கல் வேண்டுமல்லால் தம்மியற்கை மாறி ஒருகால் வெப்பமும் பிறிதொருகாற் றட்பமுமாய் மாறிமாறி மிக்கெழுந்து தோன்றுதல் என்னையெனக் கடாயவழி இவற்றிற்கெல்லாம் முடிந்த நிமித்த காரணமாய் அறிவுடைப்பொருள் ஒன்று இன்றியாமையாது கூறவேண்டுதலின் அதுவும் அமையாதென மறுக்க. வெப்பத்தின் சேர்க்கையால் நுணுகிய நிலையில் வெப்பமாயே நின்றது அங்ஙனமே நில்லாமல் இடையொருகாற் குளிரால் இறுகவேண்டுவதென்னையென நுனித்துக் காணவல்லார்க்கு அங்ஙனம் அம்மாறுதலைச் செய்தது முதல்வனது திருவுளப்பாங்கேயா மென்பது புலப்படும். ஆதலான், மிக நுண்ணிய மாயை வடிவாய்க் காரண நிலையில் நின்ற இவ்வெண்ணிறந்த வுலகங்களும், இவ்வுலகத்துப் பல்பொருள்களும் அக்காரண நிலையில் நின்று புலப்பட்ட இக்காரிய நிலையிற் பலமாறுதல்களை எய்துமாறு செய்த அம்முதல்வனது பேரறிவு அவற்றை அங்ஙனம் விளைவிக்கும் முன் எத்துணை விளக்கம் உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும்! ஆகையால், இம்மாயையில் அமைக்கப்படும் அளவற்ற வடிவங்களுக்கும் முதலான அறிவினுருவங்கள் இறைவன் நிருவுளத்தின்கண் அமைந்து நிற்க வேண்டுவது இன்றியமையாத முடிபொருளேயா மென்க.

இனி அறிவு விளக்கமாவது அறிவு உருவுடைத்தாய் நின்றலேயாமென்பதூஉம் ஒரு சிறிது காட்டுதும். பிறந்தபோது அறிவு மழுங்கியநிலையிற் கிடக்கும் மகவு பின்னர் நாட்சென்று வளர வளர ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக உலகத்துப்பொருள்களை முறைமுறையே யறிந்து அப்பொருட்டன்மைகளையும் அவற்றின் வடிவங்களையும் மெல்ல மெல்லத் தன் உள்ளத்திற் பாவிக்கவல்லதாய் வளர்ந்து ஆண்மைப்பருவம் எய்தியபோது அறிவு விளக்கமுடைத்தாய்த் திகழ்தல் கண்டாமன்றே! பொருட் டன்மைகளையும் அவற்றின் வடிவங்களையுங் கருதமாட்டா நிலையில் அறிவு விளங்காதிருந்தமையும் அவற்றைக் கருதவல்ல நிலையில் அது விளக்கமுடையதாதலும் தேர்ந்துணரின் விளங்கிய

நிலையில் உலகத்துப் பொருள்களோடொத்த உணர்வுகளும் உருவங்களும் அறிவின்கண் அமைந்தழியா திருத்தல் இனிது புலனாம். எனவே, அறியாக்காலத்து உருவிலதாய் நின்ற உயிரின் அறிவு அறியுங்காலத்து உருவுடைத்தாயே விளங்கு மென்பதும், உலகத்துப் பொருள்களின் வாயிலாக அறிவினுருவு உயிரின்கட் டோன்றியதாயினும் அஃது ஏனைச்சடப்பொருள் வடிவுபோல் அழியுந்தன்மைத் தன்றாய் என்றும் நிலைபேறாய் நிற்குமென்பதும் ஐயமின்றித் துணியப்படுமென்க. அற்றேல், அஃது அழியாது நின்றல் எற்றாற் பெறுதுமெனின், வேட்கோவன்தான் வனைந்த குடம் சால் முதலியன எத்துணை முறை உடைந்தழியினும், அவற்றைத் திரும்பத்திரும்ப வனைந்து தருதலானும், அங்ஙனம் வேண்டிய போழ்தெல்லாம் அவற்றைச் செய்து முடித்தற்கு அவனதறிவின்கண் அமைந்த அவற்றின் உருவங்கள் நிலைபெற்று நின்றாலன்றி அது கடைபோகாமையானும் அவனறிவினுருவங்கள் சிதையா நிலையவாதல்பெற்றாம். பெறவே, நிலைபெற்ற உருவுடைத்தாகிய உயிர்களின் அறிவு என்றும் விளக்க முடையதாய் நிற்குமென்பதூஉம் தானே போதருமென்க.

இனி இறைவனும் அறிவுடைப்பொருளேயா மென்பது மேலே பெறக்கிடந்தமையானும், அவனதறிவும் ஒரு ஞான்றும் மறைபடுதலின்றி என்றும் விளக்கமுடைத்தாதல் சான்றோர்க் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையானும், அவன தறிவும் என்றும் உருவுகொண்டே நிற்குமென்பதுந் தெளிந்த முடிபாம். இறப்பவும் நொய்தாய் ஏதொரு வடிவும் புலப்படக் காட்டாது நின்ற மாயையில் ஆக்கப்படும் பலதிற வடிவங்களையும் இறைவன் றனது திருவுளத்திற் கருதி நின்றமையால் அவன்மாட்டு எல்லா அறிவுருவங்களும் முற்கொண்டமைந்து கிடந்தனவென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி அறிவுக்கும் உருவம் உண்டென்பது இஞ்ஞான்றை மனநூல்வல்லார் ஆராய்ந்து கண்ட ஓர் உண்மை முடிபுமாய் இலங்கா நிற்கின்றது. பிராஞ்சு நாட்டில் இவ்வாராய்ச்சியில் மிக வல்லுநராய்த் திகழும் பாரதகர்* சேய்மைக்கணிருந்து ஒருவர் நினைக்கும் நினைவுகளையும் அவருளத்தில் நிகழும் உணர்வு நிகழ்ச்சிகளையும் நொய்ய பொறிகளின் உதவியாற் படமெடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஒருவர் நினைத்த நினைவு தான் இசைந்து நின்ற மனவெளியை இயக்க, அம்மனவெளி தான் பற்றிநின்ற

பொருள்வெளியை இயக்க, அப்பொருள்வெளி தன்கண் எழும் அனுவினியக்கத்தால் அவ்வறிஞர் அமைத்த பொறியின் தகட்டைத் தாக்க, மிக நுணுகிய அதிர்ச்சியையும் ஏற்கும் அத்தகட்டில் அந்நினைவோடொத்த வடிவம் பதிகின்றது. தூக்கணங் குருவியை நினைக்கு மொருவன் நினைவு அத்தகட்டில் அக்குருவியி னுருவைத் தோற்றுவிக்கின்றது; மெல்லிய முல்லை மலரை நினைக்கும் நினைவு அதன்கண் அம்மலரின் வடிவைத் தோற்றுவிக்கின்றது; இங்ஙனமே எவ்வெவர் எவ்வெப் பொருள்களை நினைக்கின்றனரோ அந்நினைவிற்கேற்ற வடிவுகள் அத்தகட்டின் கட்புலனாய்த் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு புறப்பொருளின்கட் புலனாகும் வடிவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் நினைவும் அவ்வடிவுகளோடொத்த உருவங்கள் உடையதாய் இருந்தால் அல்லது அப்புறப்பொருள்கள் வடிவுடையவாதல் செல்லாமை தேற்றமாம். புறத்தேயுள்ள ஒரு பொருளின்கண் ஒரு வடிவுதோன்றும்முன் அதனை அதன்கட் டோற்றுவிக்குங் கருவியாய் அறிவின் உருவு அகத்தேயுள்ள உயிரின்கண் அமைந்துகிடத்தல் மறுக்கலாகா உண்மையாய் நிலைபெறுதல் காண்க.

அற்றேல் அஃதாக இறைவனறிவு பலதிறப்பட்ட உருவங்களுடையதாமென்று கோடுமாயின், வேறுபாடின்றி ஒரு பெற்றியனாய் நிற்கும் அவனது இறைமைக்குணத்திற்கு வேறுபாடு வந்தெய்தி வழுவாமாலெனின்; அறிவில் பொருள்களெல்லாம் அழியுமியல்பினவாகையால், அதுபற்றி அவற்றின்கண் வடிவங்களும் வேறுபாடு உருவனவாகின்றன; மற்று எல்லாம்வல்ல இறைவனோ அவைபோல் அழியுநீர்மையன் அல்லனாய் என்றும் ஒரு பெற்றியனாய் நிற்பனாகலின் அவனது பேரறிவின்கண் மரீஇய உருவங்களும் என்றும் ஒரு பெற்றியவாயே நிற்கும்; ஆதலால் அவை வேறுபாடெய்தி அவற்கு வழுவாதல் யாண்டையதென மறுக்க. அஃதொக்குமாயினும், நம்மனோரது அறிவின்கட் காணப்படும் பல்வேறு நினைவுருவங்களும் இன்ப துன்பங்களுக் கிடனாய் நம்மை வேறுபாடுறுவித்தல்போல, முதல்வன்மாட்டும் பல்வேறு நினைவுருவங்கள் தோன்று மென்றுரைப்பின் அவையும் அவனை இன்பதுன்பங்களிற் படுத்து வேறுபாடு உறுவிக்குமாலெனின்; நன்று கடாயினாய், நம்மனோரெல்லாம் பண்டுதொட்டே அறியாமை வயப்பட்ட

வராய் இருவினை நுகர்ச்சிக்குட் கிடந்துழலுநராகலின், அவ்விருவினை வழித்தோன்றும் அவர் தம் நினைவுருவங்கள் அவரை வேறுபாடுறுத்தாநின்றன; மற்று இறைவனோ என்றுந் தூய அறிவினனாய் விளங்குதலானும், அதனால் இருவினைப் பிணிப்பும் அதுபற்றிவரக்கடவ இன்பதுன்பங்களும் அவற் கின்மையானும், உயிர்களைப்பற்றிய அறியாமையைத் துடைத்து அவையிற்றுக்குத் தனது பேரின்பத்தை வழங்குதற்பொருட்டுத் தனது திருவுளத்தெழுந்த பேரிரக் கங்காரணமாக அவைதமக்கு உடம்புகளாகவும் உலகங்களாகவும் முதற்பொருண்மாயையைத் திரிபு செய்து படைப்பான் வேண்டிக் கருதியவாற்றான் அவன்கண் அந்நினைவுருவங்கள் தோன்றினவாதலானும் அவ்வருளறிவுருவங்கள் அவனை வேறுபடுக்குமாறு யாங்ஙனமென விடுக்க. இருவினைகளையும் மாறிமாறி நுகருதற்கண் உண்டாம் நினைவுருவங்கள் ஒருவனை வேறுபடுத்துவதல்லால், அன்பு அருள் என்னுங் கடவுட் குண எழுச்சிக்குடோன்றும் நினைவுருவங்கள் அவனை ஒரு சிறிதும் வேறுபடுத்தமாட்டாவாய் அவனை அவை பேரின்பத்தழுத்துமாறும் அனுபவத்தின்பாற் படுத்தறிந்துகொள்க. இத்துணையுங் கடவுள் மாயையின் வேறான நிமித்த காரணப்பொருளையாமென்பதனை நிறுவுதற்கண் விரிந்தன. இவ்வாற்றால் மாயை உலகிற்கு முதற்காரணமா மென்பதும், கடவுள் அம்மாயையினின்று உலகங்களைத் தோற்றுவித்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் நிமித்த காரணமாய் அதனோடு ஒற்றித்து நிற்குமென்பதும் ஐயுறவின்றி நாட்டப்பட்டனவென்க.

விந்து

இவ்வுலகங்களுக்கும் இவ்வுலகங்களிலமைந்த உடம்பு க்ட்கும் முதற்காரணப் பொருளான மாயையென்பது மிக நுணுகிய தொன்றேயாயினும். அஃது அறிவில்லாத சடப் பொருளேயாம். அறிவில்லாச் சடப்பொருள்கள் எல்லாம் அறிவுடைய சித்துப்பொருள் இயக்கினாலன்றித் தாமாக இயங்குதலும் பிறவற்றை இயக்குதலும் மாட்டாதனவாம். இப்பெற்றிப்பட்ட மாயை தானே உலகங்களாகவும் உலகத்துப் பொருள்களாகவுந் திரிபுறுதல் ஏலாமையின், இதனைத்

திரிபுறுத்துதற்கு எல்லா அறிவும் ஆற்றலுமுடைய முதல்வனொருவன் இன்றியமையாது வேண்டப் படுவனெனுமுண்மைமேலே பலகாலு மெடுத்து வற்புறுத்தப்பட்டது. இனி, இவ்விறைவனது தன்மை, அறிவில்லா மாயையின் நுண்ணிலைமையினும் சிற்றறிவுடைய உயிர்களது நுண்ணிலைமையினும் சால நுண்ணிதாய்ச் சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டா நொய்மைத் தாதலும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டது. இனி நுண்ணியவற்றுள் எல்லாம் நுண்ணியதான இறைமுதற் பொருளிலிருந்தே உலகத்தை இயக்குஞ் சக்தி தோன்றுமாறும், அச்சக்தியை நடு நின்று வாங்கி மாயையில் உய்த்தற்கு அச்சக்தியோ டொருபுடையொத்த நொய்மை வாய்ந்த மற்றுமொரு குக்குமதத்துவம் வேண்டப்படுமாறும் சிறிது காட்டுதும். அறிவில்லாச் சடப் பொருள்கடம்முள்ளும் ஒன்றை அசைக்கும் ஆற்றல் அதனினும் நொய்யதான பிரிதொன்றனிடத்திருந்தே வராநிற்கின்றது. மரமுங் காற்றும் இரண்டும் சடப்பொருள்களேயாயினும், மரம் பருப்பொருள். காற்றோ நுண்பொருள்; மரத்தின்கட் காணப்படும் அசைவு காற்றின் அலைவால் நிகழ்கின்றது. இனி உலகத்தின்கண் இடையறாது நிகழும் நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் மக்கள் அறிவு முயற்சியாற்றோன்றி நடைபெறுகின்றன; உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் சடப்பொருளேயாக, மக்களறிவோ பெரிதும் நுண்ணியதாய் அளக்கலாகா இயற்கைத்தாய் நின்றல் காண்டுமன்றே? இச்சடப்பொருணிகழ்ச்சி முழுதும் இறப்ப நொய்ய மக்களறிவின்கட் டோன்றி நடைபெறுதலுங் காண்டுமன்றே? இங்ஙனமே எல்லாப் பொருள்களினுங் காணப்படும் அசைவுகளையெல்லாம் பகுத்தாராயும்வழி அவை நுண்பொருட்கண் உள்ள ஆற்றலினால் உந்தப்பட்டே நிகழ்கின்றனவென்னும் உண்மை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். விளங்கவே, எல்லா உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையுந் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் அவையெல்லாவற்றினும் நனி நொய்ய இறைவனிலிருந்தே போதருமென்பதூஉந் தானே பெறப்படுமென்க.

இனி இவ்விறைவன்பாலிருந்து போதரும் ஆற்றலை வாங்கி மாயையில் உய்த்தற்கு இடையே ஒரு தத்துவங் கருவியா வேண்டப்படுமாறு ஆராயற்பாற்று. இறைமுதற்பொருள் அளவிடற்கரிய பேராற்றல் வாய்ந்ததாகலின் அதன்பாலிருந்து போதரும் அவ்வாற்றலை நேரே வாங்கிப்பெற்று நின்றற்குரிய

தன்மை மாயையின்கட் சிறிது மில்லையாம். இவ்வியற்கை
 சடப்பொருள்கடம் முள்ளுங் காணப்படும். யாங்ஙனமெனின்,
 கடுஞ்குறைக் காற்று மிகுவிரைவோடு வீசங்கால், அதனெதிர்
 மரங்களும் மலைகளுங்கூட முனைத்து நிற்கமாட்டாமல்
 நிலைபெயர்ந்து வீழ்ந்தழிதல் கண்கூடாய் அறியப்பட்ட
 தொன்றன்றோ? தீயானது தன்னிலையில் மிக்கெழுந்தெரியுங்கால்
 எத்தகைப் பருப்பொருளும் அதனெதிர் நிற்கமாட்டாது
 படுசாம்பராய் வெந்தழிதல் காணப்பட்டதொன்றன்றோ?
 தீயினும் பருப்பொருளேயாயினும் நிலத்தினும் நுண்பொருளான
 நீர் பெருக்கின் முன் ஏனைப்பொருள்களெல்லாம் தந்நிலை
 குலைந்து வேறாதல் பலகாலுங் காண்டு மன்றோ? ஆனதுபற்றியே,
 காற்றின் ஆற்றலையும் தீயின் வெம்மையையும் நீரின்
 ஓட்டத்தையும் பயன்படுத்துக்கொள்ள விழைகுவார் அவற்றின்
 சக்தியை இடையே ஏற்றற்கிசைந்த பொருள்களின் வாயிலாற்பெற்று
 அதனைப்பயன்படுத்துவராயினா ரென்க. சடப்பொருள்களில்
 நுண்ணியவாயிருப்பனவற்றின் ஆற்றலை ஏனைப் பருப்பொருள்கள்
 நேரே ஏற்கமாட்டாவாய் அழிந்துபடுமாயின், மிக நுண்ணிய
 சித்துப் பொருள்கட்கெல்லாம் மேம்பட்டு ஆற்றவும் நொய்ய
 தாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளிடத்திருந்து உண்டாம்
 வரம்பற்ற பேராற்றலை அறிவில்லாச் சடப்பொருளான மாயை
 எங்ஙனம் ஏற்றுத் தாங்கவல்லும்! பெரு நெருப்பைச் சேர்ந்த
 பருப்பொருள்களெல்லாம் அதனால் எரிக்கப்பட்டு நுண்
 பொருள்களாய் மாறுதல்போல, அளவற்ற அறிவுப் பெருந்தீயாய்
 விளங்கும் முதல்வனைச் சார்ந்த மாயையும் அவனாற் பின்னும்
 நுண்ணிதாய்த் திரிபுறுத்தப்படுமே யல்லாமல், அஃது இறுகி
 வரவரப் பருப்பொருளாய் இறங்கி உலகங்களையும்
 உடம்புகளையும் உலகத்துப் பல்பொருள்களையுந் தோன்றுவிக்க
 மாட்டா தாகும். உலகங்களும் பிறவுந் தோன்றாவாய் ஒழியவே
 உயிர்களும் அவற்றின்கட் பட்டு அறிவு விளக்கமுறுதலும்
 இல்லையாய்ப்போம். ஆகவே, எல்லா இரக்கமும் சான்ற
 தனித்தலைமைப் பெருங்கடவுளான சிவம் தன் ஆற்றலைப்
 பருப்பொருள் மாயையானது ஏற்று உலகங்களைப் பிறப்பிக்க
 வல்ல தல்லாமைகண்டு, நுண்ணிலைமையில் ஒருபுடை தன்னை
 யொத்தும் பருப்பொருணிலைமையில் ஒருபுடை மாயையை
 ஒத்தும் நின்ற விந்துவைத் தனதாற்றலை ஏற்றுய்த்தற்கியைந்து
 இடைநிற்குங் கருவியாகப்பற்றி, அதன் வாயிலால் மாயையினின்று
 உலகங்களையும் பிறவற்றையும் தோற்றுவிக்கலாயிற்றென்றுணர்க.
 இறைவனதாற்றலை நேரே பெறுதற் கேலாத மாயை அதனை

விந்து வென்னுந் தன்னினும் மேற்பட்ட நுண்பொருள் வழியாற் பெற்றுத் தொழிற்படுமாற்றை, இந்நிலவுலகத்துப் பொருள்களுள்ளும் வைத்து விளக்கிக்காட்டுவாம். இந்நிலவுலகமெல்லாம் பண்டொரு காலத்துப் பனிப்பாறையால் முழுதும் மூடப்பட்டுப் புற்பூண்டுகளும் ஏனையுயிர்களும் உயிர்வாழ்தற்கு ஏற்றதன்றாய் இருந்தது. பின்னர்ச் சிலகாலங் கழித்து இந்நிலத்தின் நடுவேயிருந்த பனிப்பாறை முற்றும் ஞாயிற்றின் வெம்மையாற் கரைந்து நீராய்ப்போக நிலம்புலனாகிப் புற்பூண்டுகளும் ஏனையுயிர்களும் தன்கட் டோன்றி உயிர்வாழ்தற்கு இடனாயிருந்து பயன்பட்டு வருகின்றது. இவ்வியற்கை நிகழ்ச்சியின் உண்மையை உற்றாராயுங்கால் தியின் வெம்மையே உயிர்கள் உடம்புகளில் உலாய் வாழ்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாதல் புலனாகின்ற தன்றோ? இத்துணை இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையதேனும் தியின் வெம்மையை நேரே பெற்று உயிர்கள் யாக்கையில் நிலைபெறல் இயலுமோ? இயலாவன்றே. இம்மாட்டாமையால், தியின் வெம்மையானது இந்நிலமண்டிலத்திற்கு நெடுஞ்சேய்மைக் கண்ணே உலவும் ஞாயிற்று மண்டிலத்திற் புலனாய்த் தோன்றி வரவரத் தனது ஆற்றாக் கடுமை தணிந்து இதனை வந்து தொடுங்கால் உயிர்கள் தாங்குதற்கியைந்த அளவினதாகிப் பனிப்பாறையை உருக்கி நீராக்கி, அந்நீரின் வாயிலாக எல்லா உயிர்களையும் தத்தம் உடம்புகளில் நிலைபெறச் செய்து வராநிற்கின்றது. தண்ணீர் நம்மனோர் ஊற்றுணர்வுக்குத் தட்பம் உடையதுபோற் றோன்றினும், உண்மையில் அது தான் நீராய் நின்றற்கியைந்த அளவு வெம்மையைத் தன்கட் பொதிந்து வைத்திருக்கின்றது. நீரின் கண் இங்ஙனம் வெப்பம் உண்மை யாங்ஙனம் அறியப்படுமெனின்; இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூலார்* தாம் அரிதிற் செய்தமைத்த சூடறிகருவி†யைக் கொண்டு நீரின் கணுள்ள வெம்மை எளிதில் அறியப்படுவதேயாம்; அச்சூடறி கருவியை ஒரு பனிக்கட்டிமேல் வைத்தால் அக் கருவியின் கீழ்நின்ற இரசம் மேல் எழாது இருந்த நிலையி லிருத்தலும் அதனைத் தண்ணீரினுட் சிறிது அமிழ்த்தினால் அவ்விரசம் தன்னிலை விட்டு மேலெழுந்து எண்பத்திரண்டு கிற்குள் வரையில் ஏறி நின்றலும் காணுங்கால் பனிக்கட்டியில் இல்லாத சூடு தண்ணீரில் அமைந்துநின்றல் நன்கு புலனாம். இவ்வாராய்ச்சி கொண்டு தியின் வெப்பமானது தான் உயிர்கட்குப் பயன்படுமுகத்தால் தன்கடுமை மிகக்குறைந்து

* Scholars of Natural Science. † Thermometer.

தண்ணீரில் ஒருபடித்தாய் நின்றல் ஐயமின்றி அறிந்துகொள்ளப் படும். இனித் தீயோ மிக நுண்ணியதாயும் அத்தீயினாற் பயன்பெறும் உயிர்களின் உடம்புகளோ பருப்பொருள்களாயும் இருத்தலால், அத்தீயின் ஆற்றலான வெப்பம் அவைகட்கு நேரே பயன்படுவதன்றாக, ஒருவாற்றாற் நீயின் நொய்ம்மையோ டொத்தும் பிறிதொரு வாற்றால் உடல்களின் பருமையோ டொத்தும் நிற்பதான நீரின் வாயிலால் அஃது உயிர்கட்குப் பயன்படுவதாகின்றது. இங்ஙனமே இறை முதற்பொருளின் அளவுக்கடங்கா அறிவொளி வெம்மையானது தனது நொய்ம்மைக்கும் மாயையின் பருமைக்கும் இடை நிகர்த்ததாய் நின்ற விந்துவைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் வழியே மாயையை இயக்கா நிற்கின்றதென ஓர்ந்துணர்க. இவ்வாறு முதல்வற்கும் மாயைக்கும் நடுநின்று உதவுவதாகிய நொய்ய பொருளே விந்து என்று சைவசித்தாந்த நூல்களில் வழங்கப்படுவதாயிற்றென்றுணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், முதல்வற்கும் மாயைக்கும் இடையே இங்ஙன மொரு பொருள் உண்டென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; கருமுகிற் குழாங்கள் ஒருங்குகூடி வானின்கட் டோன்றுங்கால் அவற்றிடையே இடித்து மின்னொளி துளங்கல் கண்டாமன்றே? இம் மின்னொளி* யானது நிலன் நீர் தீ வளி வான் என்னும் ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றன்றாதல் இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொரு ணூலார்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது. இஃது இவ்வைம் பூதங்களுள் ஒன்றன்றாகவே இவற்றிற்கு முதலான மாயையில் உண்டானதும் இஃதன்று என்பது பெற்றாம்; என்னை? மாயையின் காரியங்களுள் ஒன்றாகாதது அவற்றின் காரணத்திற் சேர்ந்ததாதல் செல்லாமையான் என்க. தீயினொளியே மின்னொளியாமென் றுரைத்தால் வரும் இழுக்கென்னை யெனின்; தீயினொளி தீயெரியுங்காற் பிறப்பதாம்; மற்றுத் தீயோ உயிர்வளி†யினுதவியின்றி எரியமாட்டாதாம்; மின்னொளியோ உயிர்வளியினுதவியைச் சிறிதும் அவாவாது விளங்கக் காண்டலின் அது தீயொளியின் வேறாதல் நன்கு துணியப்படும். அற்றன்று, மின்னொளி வானின்கண் மிளிர்க்காண்டலின் அது வானென்னுங் காரணத்திற்றோன்றுங்காரியமே யெனின்; அதுவும் அமையாது, என்னை? ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடந்தந்து நிற்கும் வெறும் வெளியே வானாவதன்றி, அது மின்னொளிக்கு முதற்பொருளாமென்றல் எவ்வாற்றானும்

* Electric light.

† Oxygen.

அல்லது உம், மாயையும் மாயையின் காரியப்பொருள்களான அச்சுக்கும தத்துவங்களுங் காரண காரியங்களாய்த் திரிவுபட்டு வருவனவாம். இங்ஙனந் திரிபு படுத்தப்படும் ஒருபொருள் தானே மற்றொன்றனைத் திரிபுபடுத்தமாட்டாது; அதனை அங்ஙனஞ் செய்தற்குத் தன்னின் வேறான பிறிதொரு பொருள் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். பிறிதொன்றனைத் திரிபுபடுத்தும் ஒருபொருள் தானே ஏனையொன்றாகத் திரிவு படவும் மாட்டாது. பொற்கட்டி பலவகைப் பணிகளாகத் திரிபு படுத்தப்படுவதல்லாமல் தான் பிறிதொரு பொற்கட்டியினைத் திரிவுசெய்யமாட்டாது. அப்பொற்கட்டியினைத் திரிவுசெய்தற்கு அதனின் வேறான பொன்வினைஞன் ஒருவன் வேண்டப்படும். மற்று அதனைத் திரிவு படுத்தும் பொன்வினைஞனோ தான் அவ்வணிகலன்களாக மாறுதலும் எஞ்ஞான்றுமில்லையாம். இம் முறையால் நோக்கும்வழிக், கலை வித்தை அராகம் முதலிய குக்கும தத்துவங்களாகக் காரியப்படும் மாயையும், குணம் புத்தி அகங்காரங்களாக மாறும் கலையும், சுவை, ஒளி, ஊறு ஓசை, நாற்றங்களாக மாறும் அகங்காரமும், வான் வளி தீ நீர் நிலங்களாக மாறும் தன்மாத்திரைகளும் தான் பிறிதொன்றனைக் காரியப்படுத்த வல்லன அல்லவாம்; தம்மைக் காரியப் படுத்துதற்குத் தம்மின் வேறான, பிறிதொன்றன் உதவியை அவாவி நிற்பனவாம். மற்று மின்னொளியோ தான் மற்றொன்றாய்க்

காரியப்படாததோடு, ஏனையெல்லாவற்றையுங் காரியப்படுத்து நிற்கும் இயல்பிற்றாய் நடைபெறாநிற்கின்றது. இதனானும், இது மாயையிலும் மாயாதத்துவங்களிலுஞ் சேர்ந்ததாகாமல் அவற்றின் வேறாவதாமென்பது ஐயமின்றித் துணியப்படுமென்க. இங்ஙனந் துணியப்படவே, முதல்வற்கும் மாயைக்கும் இடைநிற்பதொரு நுண்பொருள் உளதென்பதூஉம், அதுவே மின்னென்றும் விந்து வென்றும் பண்டையறிவு நூல்களில் வழங்கப்படுவதாயிற்றென்பதூஉம் பெறப்படும்.

அற்றேல், தான் காரியப்படாது நின்றே மாயையைத் தான் காரியப்படுத்த வல்லது விந்துவாயின் அஃதொன்றுமே உலகத்தை முத்தொழிற்படுத்த வமையும், இதனின் வேறாக இவற்றைச் செய்தற்கு வேறுமோர் இறைவன் வேண்டப்படுவ தெற்றுக்கெனின்; விந்து தன்கீழ் நின்ற எல்லாப் பொருள்களையும் இயக்க வல்லதொரு நனி நுண்ணிய தத்துவமே யாயினும், அது தானும் அறிவில்லாச் சடப்பொருளே யாகலின், உயிர்கட்கு வேண்டுமா றெல்லாம் அறிந்து அவற்றிற்கேற்ப மாயையைத் திரிக்க மாட்டாதாம். அதனான் அது தன்னையுந் தான் வேண்டுமா றெல்லாம் நடத்தி உயிர்கட்குப் பயன் படுமாறு பலவேறுலகங்களையும் பலவேறுடம்புகளையும் மாயையிற் றோற்றுவித்தனித்துத் துடைக்கும் எல்லாவறிவும் எல்லா முதன்மையும் உடைய முழுமுதற் கடவுள் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்க. எதுபோலவெனின், நீராவிப் பொறி*யின்கண் நுண் பொருளான நீராவியானது அப்பொறியின் உருள்களை ஓவாது நன்கு இயக்குமேனும், இயங்குந்தோறுங் குறையும் நீராவியினை இடையிடையே நிறைவு செய்தற்கும், அது தன்னளவின்மிக்கு அப்பொறியினை உடைத்தெறியாமல் அதனை அளவறுத்து விடுதற்கும், அதனான் இயக்கப்படும் அப்பொறியைப் பிறர்க்குப் பயன்படும் வகையானெல்லாம் நடைபெறுவித்தற்கும் அதனை ஓட்டுவானொருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதல்போல வென்க.

இனி, இவ்விந்துதத்துவம் மாயையைக் காரியப்படுத்து கின்றுழியும், காரியப்படுத்திய உலகங்களையும் பிறவற்றையும் இயக்குகின்றுழியும் பாம்பு மண்டலித்தாற்போலச் சுழன்று

* Steam engine.

சுழன்று இயங்குமென அறிவு நூல்கள் கூறாநிற்கும். இவ்வுண்மை இற்றை ஞான்று வானூலாராய்ச்சி சிறிதுடையார்க்கும் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். ஞாயிற்று மண்டிலத்தினை நடுவண் நிற்றி, நாமுறையும் இந் நிலமண்டிலத்தினையும் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி இராகு கேது முதலான மண்டிலங்களையும் அதனைச் சூழந்தோடுமாறு வைத்து இடையறாது சுழற்றி வரும் மின்னெனப்படும் விந்துவினியக்கம் சுழன்ற வியல்பிற்றாதல் தெளியப்படுகின்றதன்றோ? கார்த்திகைத் திங்களில் மாவலி சுற்றுஞ் சிறான் தான் சுற்றுவதோடு தன் கையையும் தன் கையிற் கயிற்றாற் பற்றிய பனந்தூட் பையினையும் சுழற்றுவதுபோல, விந்து தத்துவமுந் தான் சுழன்று இயங்கி ஏனையுலகங்களையுஞ் சுழற்றி இயக்காநிற்கின்றது. இவ்வாறு விந்துவாற் சுழற்றப்பட்டு இயங்குதலாற்றான் எல்லா மண்டிலங்களும் சுழலுதற்கு ஏற்றவாம்படி பந்துபோல் உருண்டவடிவினவாய் அமைந்திருக்கின்றன.

இனி, இவ்விந்துவினியக்கம் நேர் செல்லாமற் சுழல் சுழலாய் நடைபெற வேண்டுவ தென்னையெனின்; கூறுதும். எல்லாம் வல்ல முதல்வனுடைய இருப்பு ஓர் எல்லைக்குள் அகப்படாத பரப்பினை உடைத்தாம். அம்முதல்வனோடு ஒற்றித்து நிற்கும் விந்துவும் எல்லையறியப்படாத பரப்பினை உடைத்தாம். நாற்புறத்தும் வரம்பறுக்கப்பட்ட அளவினையுடைய பொருளாயின் அஃது இங்குமங்குமாய் அசைதல் சாலும். அங்ஙனம் ஒரு வரம்பிற் படாமல் எங்கும் நிறைந்த பொருளாயின், தான் இல்லாத இடம் இன்மையின் அஃது முன்பின்னானுங் கீழ் மேலானும் அசைதற்கு வாயிலில்லை; ஆனதுபற்றியே, கடவுளை அசைவற்ற பொருளென்று அறிவு நூல்கள் கூறுவவாயின. அக்கடவுளோடு ஒருமித்து நிற்கும் விந்துவும் தானில்லாத வெற்றிடம் வேறின்மையின் அதுவும் நாற்புறத்தும் இயங்க மாட்டாதாம். ஆகவே, அஃது இறைவனது செயன் மதுகையால் உந்தப்பட்டுழித் தனது மையத்தே சுழிந்தியங்குவதாயிற்று. பின்னர் அவ்விந்துவினாற் றாக்கப்பட்ட மாயையினும் அதன் காரியங்களான பிரகிருதி முதற் பூதாகாயத்தினும் அதன் கீழ் நின்ற கால் அனல் நீரினுங்கூட அச்சுழிந்த இயக்கம் நடைபெறா நிற்கின்றது. காற்றுக் கடுகி வீசங்காற் சுழன்று சுழன்று போதலும், தீ முறுகி எரியுங்காற் சுழன்று சுழன்றெறிதலும், நீர் ஆழ்ந்து பெருகி ஓடுங்காற் சுழிந்து சுழிந்து செல்லுதலும் அவற்றை உற்றுநோக்கினார் நன்குணர்ந்திருப்பார்.

இனி இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொரு ணூலார் நுண்ணிய கருவிகளின் வாயிலாற் பூதாகாயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அப்பூதாகாயத்தின்கட் சுழன்று சுழன்று மேற்செல்லும் ஓரியக்கம் ஓவாது நடைபெறுகின்ற தென்றும், பொற்கம்பி சுழன்றாற்போற் றோன்றும் அவ்வியக்கத்தின் வரம்புகளில் அவ்வாகாயத்தின் இடைநின்ற அணுக்கள் திரட்டப்படுதலும் பிரிக்கப்படுதலுமாய்த் தொழிற்படுகின்றன வென்றும், இவ்வாற்றாற் கட்புலனாகாத வெளியினின்று கட்புலனாம் பொருள்கள் முறைமுறையே ஒன்றினொன்று பரியனவாய்த் தோன்றுகின்றன வென்றும் உரை நிறுவுகின்றார். *இதனானும், சுழன்றியங்கும் விந்துவின் இயக்கமே† எல்லா உலகங்களும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களுந் தோன்றுதற்குத் துணைக் காரணமாதல் தெற்றெனப் புலப்படாநிற்கும்.

இனி இச்சுழன்ற இயக்கமே விந்துவாவதன்றி, இவ் வியக்கத்தின் வேறாக விந்துவென்றோர் உள்பொருள் உளதாதல் ஏற்றாற் பெறுதுமெனின்; இயக்கமென்பது தன்னைப் பயக்கும் பொருளின் வேறாய்ப் பிரிந்து நிற்பதன்று இயக்கமும் இயக்கத்தைத்தரும் பொருளுந் தற்கிழமைப்பட நிற்பனவாமாகலின். அப்பொருளின் வேறாக இயக்க முண்டென்றல் பொருந்தா வுரையாம். எனவே, இச்சுழன்ற இயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கும் விந்துவென்றொரு பொருளுண்மை தேற்றமேயாம்.

அற்றன்று, இச்சுழன்ற இயக்கத்தை மாயையின்கட் பயப்பிப்பது இறைவனது ஆற்றலேயாகலின், அதுவே, அதற்குரிமைப் பொருளென்றுரைத்தால் வரும் இழுக்கென்னை யெனின்; அவ்வாற்றல் சொல்லுக்கும் நினைவிற்கும் எட்டாக் கழிபெருங் சுதழ்வுடைத்தாதலும், அது தன்னை நேரே ஏற்றுத் தொழிற்படுதற் காந்தன்மை மாயையினிடத்து இன்றாதலும் மேலே காட்டிப்போந்தமையின் அச்சுழன்ற இயக்கத்திற்கு நேரே யுரித்தாவது முதல்வனதாற்றல் ஆமாறில்லை. இன்றாகவே, முதல்வனதாற்றலை ஏற்று அதனை மாயையின்கண் உய்க்கும் விந்துவினிருப்பு ஒருதலையாகப் பெற்றபாலதேயாம்.

அற்றேல் விந்துவெனப்படும் இம்மின்னை இற்றை ஞான்றை இயற்கைப்பொருணூலார் ஒருவகையான அசைவென்

* Prof. William Crookes, M. C. Wolf and some other Scientists.

† Called by Crookes as *protyle*.

றுரைப்பக் காண்டுமன்றி, அதனை ஒரு பொருளென்று அவர் கொள்ளாமையென்னையெனின்; இற்றை ஞான்றை இயற்கைப்பொருளுலாரிற் பெரும்பாலார் இம்மின்னின் இயல்புகளை முற்ற வறிந்து முடிவு காணாமையின் அதனை ஓர் அசைவென்றே கூறினாராயினும், மேலும் அவர் அவ்வியல்புகளை முழுதுணரப் பெறுங்கால், அதனை ஒரு பொருளென்று கூற ஒருப்பட்டெழுவார் என்பதற்கு, அவருள் இவ்வாராய்ச்சியில் மிக மேம்பட்டு விளங்கிய அறிஞரிற்சிலர்* அதனை ஓர் உள் பொருளென்றுரைக்கத் தலைப்பட்டமையே சான்றாமென்க. ஆகவே, சுழன்ற இயக்கத்திற்குக் காரணமாக விந்துவென்னுஞ் சுத்தமாயை ஒன்று உண்மை இனிது துணியற்பாலதேயாம்.

நாதம்

இனி இச் சுழிந்த இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தல்பற்றி இவ்விந்து தத்துவம் வட்டவடிவினது புள்ளிவடிவினது என்று நூல்களால் நுவலப்படும். இப்புள்ளியின் அசைவிலிருந்து ஓசை யுண்டாதலால், அவ்வோசையே நாததத்துவமென்று வழங்கப்படும். புள்ளியின் அசைவாற் பிறக்கும் நாதம் பாம்பு நெளிந்தாற்போல் நெளி நெளியாய் நீளச்செல்லுதலின் அது வரிவடிவிற்கென்று சொல்லப்படும். இந் நாத தத்துவமே உலகங்களைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைச் செய்வதாம்; யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். இந்நாததத்துவத்தின் உந்தலாற் கீழ் நின்ற அசுத்தமாயையிற் பிறக்கும் முப்பது தத்துவங்களிற் கீழே கடைமுறையில் நின்ற மண் நீர் அனல் கால் வான் என்னும் ஐம் பூதங்களுள் ஒன்றான வானிற் றோன்றும் ஒலி நாத தத்துவத்தினை ஒரு புடையொப்பதாகலின், இவ்வொலியி வியற்கையை ஒரு சிறிது ஆராயவே, நாததத்துவத்தினியற்கை தெள்ளிதிற் புலனாம். வானின்கட் கிடக்கும் ஒலி வீணையாழ் குழல் குரல் முதலிய கருவிகளின் வாயிலால் இந்நிலத்தின்கட் செவிப்புலனாகின்றது. ஒரு வீணையின் கம்பிகளின்மேல் அவ்வீணையின்வில்லை வைத்து இழுத்தால் அதன் கம்பிகள் அசைந்து இனிய ஓசையினைப் புலப்படுத்துகின்றதன்றோ ?

* Maxwell, Helmholtz, William Grove, etc.

இங்ஙனம் புலப்படும் ஓசை அருகேயுள்ள மிக மெல்லிய நுண்ணிய பொருள்களின்மேற் பட்டால் அவற்றைப் பலவேறு வடிவங்களாகத் திரிவுபடச் செய்கின்றது; மெல்லிய ஒரு கண்ணாடித் தட்டத்தில் நுண்ணிய பொடிகளைப் பரப்பி அதன்கண் அவ்வீணையினோசை வந்துபடுமாறு ஒழுங்குசெய்து வைத்துப் பின்னர் அவ்வீணையை இயக்கினால், அதன் கட்டோன்றுமொலி அப்பொடிகளின்மேற் பட்டு அவற்றைப் பலதிறப்பட்ட வடிவு கொள்ளுமாறு செய்கின்றது. இன்னும், ஒரு கண்ணாடிக் கிண்ணத்தை அரைப்பாகந் தண்ணீர் நிறைத்து, அதன் விளிம்பின்மேல் அவ்வில்லை வைத்திழுக்க அது தன்னளவிற்கேற்ற ஓர் ஒலியைத் தன்கட் பிறப்பிக்கும்; பின்னர் அதே அளவான ஒலியை அவ்வில்லால் அவ்வீணையிற் றோற்றுவிக்க, அதே ஒலி அருகு நின்ற அக்கண்ணாடிக் கிண்ணத்தினின்றுத் தானே வருதலை எவரும் வியப்புறக் காணலாம். அவ்வீணையிற் பிறக்குமொலியின் எதிரொலியாய் அக்கண்ணாடிக் கிண்ணத்தினும் அவ்வோசை தோன்றுங்கால், அக் கிண்ணத்தின் உள் நின்ற நீர் அலையுறுதலுங் காணப்படும். மற்று அக்கிண்ணந் தன்கட் பிறப்பிக்கும் ஓசையின் அளவைப் பிறிதொரு பெரிய இசைக் கருவியின்கண் மிகுதிப்படுத்தி இசைப்பித்தால், அவ்விசை அக்கிண்ணந் தாங்கும் அளவினும் மேற்படுதலால் உடனே உடைத்தெறியும். இங்ஙனமாகப் பூதாகாயத்தின் கட்டோன்றும் ஒலியே தான் சாரும் பொருள்களை ஆக்குதலும் நிலைப்பித்தலும் அழித்தலுஞ் செய்து போதருமாறு ஆராய்ந்து காணவல்லார்க்கு இதனோடொருவாற்றான் ஒப்பதாயினும் இதனினும் இறப்ப நுண்ணிய நாத தத்துவம் அசத்தமாயையை முத்தொழிற் படுத்துமியல்பு நன்கு விளங்கும்.

இன்னும் இந்நாததத்துவத்தினியற்கை, இசையினால் நம்மனோர் மாட்டு நிகழும் நிகழ்ச்சி வேறுபாடுகள் பற்றியும் நன்குணரப்படும். மிக இனிய யாழோசை குழலோசைகளைக் கேட்கும் எவரும் எவ்வுயிரும் உள்ளங்குழைந்து இன்பவயத்தராய் நின்றல் காண்டுமன்றே? மருந்துகளிற் றீராத கொடிய நோய் கொண்டவர்களும் அமைதியாய் இருந்து இன்னோசைகளை அடுத்தடுத்துக் கேட்டு வருகுவராயின், அவர்க்கிருந்த அந்நோய் தீர்ந்து நலப்படுமாற்றை இஞ்ஞான்றை மனநூல் வல்லார் ஆராய்ந்து நிறுவியிருக்கின்றனர். இம்முறையை நுனித்தறியுங்கால் இனிய வொலி நம்முளையிற் படிந்து அதன் கண் வந்து தொகும்

பலகோடி நரம்புகளையும் இசைவுற அசைத்து இனிதின் இயங்கச் செய்தலால், இவ்விசைவினோடு மறுதலைப்பட்ட நோய் அங்கிருக்க நிலைக்களன் காணாமல் நீங்கி ஏகுகின்றது. இசையேயன்றி இனிமையாய்ப் பேசும் மொழிகளும் ஒருவர்க்கு எவ்வளவு கிளர்ச்சியையும் இன்பத்தையுந் தருகின்றன ! இன்னாமொழிகளும் இசைவற்ற வோசைகளும் எவ்வளவு துன்பத்தைத் தருகின்றன ! வேயங்குழலிசையினைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாடிய அரவு நடுக்கந்தரும் இடி முழக்கங்கேட்டு மாழ்கி மடிகின்றதன்றோ ! பீரங்கி வெடி கேட்ட கருக்கொண்ட மாதரார் தமது கருச்சிதைந்து இறத்தலும், மெல்லிய இயற்கை வாய்ந்தோர் நெஞ்சங் கலங்கி உயிர் துறத்தலுங் கண்கூடாய் அறியப்பட்ட உண்மைகள் அல்லவோ ! இந்நிகழ்ச்சிகளின் றன்மைகளை உற்றறியுங்கால் நாததத்துவம் எதனையும் ஆக்கவும் நிலைநிறுத்தவும் வல்லதென்பது நன்கு விளங்குகின்ற தன்றோ ! அது கிடக்க.

விந்துநாதவடிவுகள்

இங்ஙனஞ் சுழல் சுழலாய் நீள இயங்கும் விந்து நாத வடிவின் சேர்க்கையையே பாம்பு வடிவாக அறிவு நூல்கள் ஆங்காங்கு கூறாநிற்கும். நீள நெளிந்து செல்லும் பாம்பின் வடிவு போல்வதே நாதவடிவாமென்றும், அப்பாம்பின் படம்போல்வதே விந்துவடிவாமென்றும் மேலே காட்டப்பட்டதாகலின் இத்தத்துவங்களின் சேர்க்கை வடிவைப் பாம்பாக உருவகப்படுத்திக் கூறுவது சாலவும் பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

இனி, எல்லா ஒலிகளுக்கும் முதலான பிரணவ வோசை இவ்விந்து நாதங்களின் சேர்க்கையேயாதலின் அது வரிவடிவில் எழுதப்படுங்கால் ஒகாரவடிவாகவே எழுதப்படுகின்றது. துவங்குமிடத்திற் சுழித்துப் பின் றொடருமிடத்தில் வரிசையாக வளைத்து வரையப்படும் ஓ என்னும் எழுத்திற் சுழியே விந்துவென்றும் வளைந்த வரியே நாதமென்றும் உணரற்பாற்று. இன்னும் இவ் ஓ என்பது சேர்க்கை எழுத்தாகலின், இதன்கட் கலந்து நின்ற அகரமும் உகரமும் ஆகிய தனியெழுத்துக்கள் இரண்டும் அவ்விந்து நாதவடிவே யுடையவாதலும் நுனித் தாராயப்படும். அகரம் பண்டைக் காலத்திற் புள்ளி அல்லது

வட்டவடிவாகவே எழுதப்பட்டுவந்த தென்பதற்கு, அவ் அகரம் பிரிந்து நின்ற ஒற்றெழுத்துக்களின் றலையிற் புள்ளியிட்டு எழுதுதலே சான்றாம். க் முதலான ஒற்றெழுத்துக்கள் அகரத்தோடு கூடிய வழிமேல்நின்ற புள்ளி நீக்கி எழுதப்படுதலும், அவ் அகரத்தைப் பிரிந்து நின்றவழி மேலே புள்ளிவைத்தெழுதப்படுதலும் என்னையென்று நுணுகி ஆராயலுறுவார்க்கு ஒற்றெழுத்துக்களின் மேனின்ற புள்ளியே அகரவடிவாமென்பது தெற்றெனப் புலப்படும். மக்கள் முதலான இயங்கியற் பொருள் நிலையியற் பொருள்களின் உயிர் போறலின் உயிரெழுத்தென்றும், உயிரின் சேர்க்கையானன்றித் தனித்தியங்கா மெய்போறலின் மெய்யெழுத்தென்றும் தமிழ் எழுத்துக்கள் அஃகி அகன்ற அறிவுடையரான தொல்காப்பியனார் முதலான தொல்லா சிரியரால் வழங்கப்படுவ வாயின. உயிர் உடம்போடு கூடியவழித் தன் உருவு காட்டாது தனதுடம்பின் வடிவையே தனக்கும் வடிவாகப் பெற்றிருத்தல் போல அகரமும் மெய் எழுத்துக்களோடு புணர்ந்த வழித்தனக்குரிய புள்ளி வடிவைக்காட்டாது தான் புணர்ந்து நின்ற மெய்வடிவே காட்டுவதாயிற்று. அகரமல்லாத ஏனையுயிர்கள் ஒற்றெழுத்துக்களோடு கூடியவழி அவற்றிற்குத் தமதுருவைச் சிறிது சிறிது கொடுத்து அம்மெய் வடிவை வேறுபடுத்தக் காண்டலின், ஏனையுயிர்மெய்களின்கண் அங்ஙனம் வேறுபட்டுத் தோன்றும் வடிவுகள் கொண்டு அகரமல்லாத மற்றையுயிர்களின் வடிவுகள் ஒருவாறு துணியப்படும்; மற்று அகரத்தோடு புணர்ந்த மெய்கள் அங்ஙனம் வடிவுவேறுபடக் காணாமையானும், அகரத்தைப் பிரிந்துழிமாத்திரமே தலைமேற் புள்ளிபெற்று நின்றலானும் அவ்வொற்றைப் பிரிந்து மேனிற் கும் புள்ளி வடிவே அகரவடிவாமென்பது நன்கு துணியப்படும். பிறறை நாளில் அப்புள்ளியினையே தலையிற்றந்து பின்னும் வரிவளைவு சேர்த்து அகரத்தை எழுதி வழங்கலாயினார்; வழங்கினும், ஒற்றெழுத்துக்களின்மேல் அதன் பண்டைப் புள்ளி வடிவைத் திரிபு படுத்தாது பொறித்து அதன் வடிவ வுண்மையும் பலப்படுத்தினாரென்க. இவ்வாற்றால் அகரவொலி வட்ட வடிவினதான விந்துவேயாதல் தெளியப்படும். மேலும், அகரவொலியைத் தோற்றுவிக்கின்றழி அதனை அங்காந்து கூறும் வாய் வட்டவடிவிறாதலுங் கண்டறியற்பாற்று. அற்றேல் அஃதாக; நாத தத்துவ மாத்திரையே ஓசையுடைய தல்லது, அந்நாதத்தின் அசைவிற்குக் காரணமாம் விந்து

ஓசையுடைத்தன்றாம்; அற்றாக; அதுவும் ஒலிவடிவிற
 நென்றுரைத்தல் யாங்ஙனம் பொருந்துமென்றி; கூறுதும். விந்து
 அசைவின்றிக்கிடந்த நிலையில் ஓசையின்றாமாயினும்,
 அஃதிறைவனருளால் உந்தப்பட்டு இயங்குகின்றழி
 ஓசையுடையதாயே இயங்கும். ஆயினும், அது முறுகிச்
 சுழலுங்காற் செவிப்புலனாம் ஓசையும் அங்ஙனமின்றி
 மெல்லென இயங்குங்காற் புலப்படாத ஓசையும் உடைத்தாம்.
 இவ்விரு வேறியல்பும் வாயை வறிதே அங்காத்தற் கண்ணும்,
 அவ்வங்காப்போடு அகரத்தை ஒலிப்பித்தற்கண்ணும் வைத்து
 அறிந்துகொள்ளப்படும். வாயை வறிதே அங்காத்தலிற்
 புலப்பட்ட ஓசையின்றாயினும் ஆண்டும் அகரம் புலப்படாது
 உண்மை மறுக்கப்படாதாம்; என்னை? அங்காத்தலென்பது
 மேல்வாயும் கீழ்வாயும் பிரிந்தியங்கும் முயற்சியேயாகலானும்,
 ஒரு புடைபெயர்ச்சி நிகழும் வழியெல்லாம் செவிப்புலனாம்
 ஒலியேனும் செவிப்புலனாகா ஒலியேனும் உண்டென்பது
 எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையானும் என்பது. அற்றேல்,
 ஒலிவடிவாய நாத தத்துவத்திற்கும் அங்ஙனமே ஒலிவடிவிறறாய
 விந்து தத்துவத்திற்கும் வேறுபாடென்னையெனின்; விந்து
 புலப்பட்டும் புலப்படாது மிருக்கும் சிறியதோர் ஓசையுடைத்து,
 நாதமோ தொடர்புபட்டு நிகழும் புலப்பட்ட ஓசையுடைத்தாம்.
 அற்றாகலினன்றே, விந்து வட்டவடிவினதான அகர
 வடிவாகவும், நாதம் தொடர்புபட்டு நீண்ட வரிவடிவினதான
 உகர வடிவாகவும் எழுதப்படுவவாயினவென்க. விந்து
 நாதங்களின் சேர்க்கையின்றி ஒலியுலகும் பொருளுலகுந்
 தோன்றி நிலைபெறாமைபோல, இவற்றின் வடிவுகளான
 சுழியும் வரியும் இன்றி ஏனை எழுத்துக்களின் வரி வடிவும்
 புலப்பட்டு நில்லாவாம். ஆகவே, உயிரும் மெய்யும் உயிர்
 மெய்யுமாகிய எல்லா எழுத்துக்களிலும் இச் சுழி வடிவும்
 வரிவடிவும் உண்மை நுனித்துக் காண்பார்க்குத் தெற்றென
 விளங்கா நிற்கும்.

அற்றேல், வரிவடிவின்கண் எல்லா வெழுத்துக்களினும்
 சுழியும் வரியுங் கலந்து நின்றாற்போல், ஒலிவடிவின் கண்ணும்
 எல்லாவெழுத்துக்களினும் விந்து நாதங்களான அகார
 உகாரவொலிகள் கலந்து நின்றலைக் கண்டிலுமாலெனின்; நன்று
 கடாயினாய், வாயை அங்காவாமல் ஏதோர் எழுத்துங் கூற
 ஏலாமை மேல் கீழ் இதழ்களை ஒரு சிறிதுந் திறவாமலிருந்து

ஒருவர் எத்துணைதான் ஓர் எழுத்தைக் கூறமுயலினும் அது கடைபோகாமையின்கண் வைத்து இனிதறியக்கிடத்தலானும், வாயை அங்காந்த மாத்திரையே ஆண்டு அகரவோசை புலப்படாதுண்டென்பது மேலே காட்டப்பட்டமையானும், அங்ஙனம் அங்காந்துகூறு முயற்சிக்கண் வேறோர் எழுத்து ஒலிப்பிக்கப்பட்டினும் அவ்வெழுத்தோசையோடு உடன் ஒற்றித்து அகரவொலியும் விரவி நின்றல் ஒருதலையாக வேண்டப் படுதலானும் ஆண்டும் நுனித்துக்காணலுறின் எல்லா எழுத்தொலிகளிலும் அகரவொலியுண்மை ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். அஃதொக்குமாயினும், உகர வொலியும் அதுபோல் ஏனை எல்லா எழுத்துக்களினுங் கலந்து நின்றல் யாங்ஙனம் பெறப்படுமோவெனின்; அங்காந்து கூறு முயற்சிக்கட் சுழன்றிசைத்த அகரவொலி பின்னர் வாயைக் குவித்துக் கூறுதற்கண் நீண்டோடி நிலைபெறுவதே உகரவொலியா மாகலான் அஃது ஊ ஒ ஓ ஔ என்னும் எழுத்தோசைகளிற் புலப்பட்டும், ஏனை உயிர் ஒற்றுக்களின் ஓசைகளில் அகரம்போற் புலப்படாதும் நிற்குமென்றறியற்பாலதாம். அல்லதூஉம், எல்லா எழுத்தோசைக்கும் வாய் அங்காப்போடு, அங்காந்த வாயை உடனே மூடாமற் சிறிது நிறுத்துதலும் வேண்டுதலானும், அங்காப்பின்கண் இயல்பாய் ஒலிக்கும் அகரமும், அங்காந்த வாய் மூடாமற் சிறிது இடைநின்று குவிந்தவழி இயல்பால் ஒலிக்கும் உகரமும் பின்னர்ச் செயற்கையாற் பிறக்கும் எல்லா எழுத்தொலிகளினும் விரவி நின்றல் திண்ணமேயாம். இவ்வாறாக, எல்லா வெழுத்துக்களின் ஒலி வடிவு வரிவடிவுகளினும் விந்து நாதங்களாகிய அகார உகாரங்கள் கலந்து நின்றல் அறியற்பாற்று. இவையிங்ஙனம் எல்லாவற்றிற்கும் முதலாதல் பற்றியன்றே, ஏதொன்றெழுதத் தொடங்கும் முன்னும் சுழித்திழுக்கும் பிள்ளையார்சுழி (உ) எனப்படுவதனை முதற்கட்குறிக்கும் வழக்கம் நம்மனோர்பாற் றொண்ணுதொட்டு வரலாயிற்று. விந்து நாதங்கள் இவ்விரண்டனுள்ளும் விந்து முதலாய் நின்றல் தெரித்தற்பொருட்டன்றே ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார், “அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்” என்று ஒதுவாராயினதூஉமென்க. ஈண்டு ‘எழுத்தெல்லாம்’ என்றது வரிவடிவு ஒலிவடிவில் நின்ற எல்லா எழுத்துக்களையும் அகப்படுத்தற்பொருட்டு; ‘அகரம்’ என்றது புலப்பட்டும் புலப்படாதும் நின்ற அகரவொலியினையும் அகரவடிவினையும்

உணர்த்துதற்பொருட்டுப் பொதுப்பட நின்றமையும் உய்த்துணரற் பாலதாம் என்க.

விந்துநாதக்குறிகள்

இனி, விந்துவெனப்படும் மின்னொளியோடு ஒரு புடையொத்து அதன்றன்மையினை ஒருவாற்றான் நமக்குப் புலப்படக் காட்டுவது தியேயாகும்; என்னை? மின் வெம்மையும் ஒளியும் உடைத்தாய்ச் சுழன்று இயங்குமாறுபோலத் தீயும் சூடும் விளக்கமும் வாய்ந்து சுழன்றெரியக் காண்டலால் என்க. எனவே விந்துநாதக் குறிகளும், அவ்விந்து நாதங்களில் முதல்வன் முனைத்து நின்று விளங்குமாறும் தீப்பிழம்பின்கண் வைத்து அறியப்படும். இவ்வுண்மை தெருட்டுதற் பொருட்டன்றே “பொங்குமலுருவன் பூதநாயகன்” எனவும், “எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசன துருவருக்கமதாவதுணர்கிலார்” “எரியலால் உருவமில்லை” “விறகிற்றியினன்” எனவும், “சிவன்கண்ணா முந்தவே காட்டாக்கிற்றோன்றி” “காட்டத்தில் அங்கி வேறுண்டல்போல் நின்றங்குள தாமால்” எனவும் உண்மை நூல்கள் உரைப்பவாயின. அற்றேல், மண் புனல் கால் வான் முதலான ஏனைத் தத்துவங்களும் உளவாக, எல்லாப் பொருள்களினும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் தியின்கண் மட்டும் முனைத்து விளங்குவனென்றல் யாங்ஙனமென்றிற் கூறுதும். ஒருவாற்றாலேனும் எஃது எதையொப்பது அஃது அதனோடு ஒருமித்து நிற்கும் என்னும் மாறா உடன் நிகழ்ச்சியால், ஒரோவழி முனைவனியல்போடு ஒத்து நிற்கும் விந்து நாதங்களினும் தீப்பிழம்பினும் அம்முதல்வன் முனைந்து நிற்பனென்பது அறியற்பாற்று. இனி இறைவன் அறிவொளியுடையவனாதல் போலத் தீயும் ஒளியுடைமையானும், அவன் அவ்வறிவொளியால் உயிரை மறைத்த அறியாமை வல்லிருளைத் துரக்குமாறுபோல இதுவுந் தனதொளியாற் கண்ணை மறைத்த காரிருளை நீக்குதலானும், இறைவன் உயிரினைப் பற்றிய வாலாமையினைச் சுட்டெரித்துத் தூய்தாக்குமாறுபோலத் தீயும் நிலத்தின்கட் சேருங் குப்பை கூளங்கள் அழுக்குகள் எல்லாவற்றையுங் கொளுத்தி நீராக்கித் தூய்தாக்குதலானும், அங்ஙனம் முதல்வன் வாலாமையினைத் தூய்தாக்கும் வழி அதனாற் றான்சிறிதும் பற்றப்படாது தான் அதனைத் தூய்மைப்படுத்துமாறுபோலத் தீயும் தன்னால்

எரிக்கப்படும் அழுக்குகளாற் பற்றப்படாது தான் அவற்றைச் சுட்டுத் தூய்மை செய்தலானும், இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னும் முத்தொழில்கள் புரியுமாறுபோலத் தீயின் வெம்மையும் நீரினும் நிலத்தினும் புற்பூண்டுகளினும் உயிர்களின் உடம்புகளினும் ஓரளவுபடப் பரவி நின்று படைத்தல் காத்தல்களையும்தான் அவற்றின்கண் நிற்கவேண்டும் அளவின் மிக்குத் தோன்றியவழி அவற்றை அழித்தற்றொழிலையும் நிகழ்த்துதலானும், இறைவன் வெய்யனாய்ச் சிவந்த அருள்நிறம் உடையனாதல் போலத் தீயும் வெய்தாய்ச் சிவந்தநிறம் வாய்ந்து நின்றலானும், இறைவன் நீல அருள்நிறம் வாய்ந்த அருட்சத்தியைத் தன்னுள் அடக்கிவைத்திருக்குமாறு போலத் தீயும் நீலநிறம் பொருந்திய தண்நீரினைத் தன்னுள் அடக்கிவைத்திருத்தலானும், இறைவன் அருவம் உருவம் இரண்டற்கும் பொதுவான அருவுருவம் உடையனாதல் போலத் தீயும் அருவம் உருவம் இரண்டற்கும் பொதுமையாய் நிற்கும் பிழம்பு வடிவு உடையதாய் நின்றலானும் இறைவன் உலகயிரெல்லாம் ஒருங்கு நிறைந்து நின்றலும் அன்பர்க்கு அருள்புரிதற் பொருட்டு ஒரோ விடத்து முனைத்து விளங்கித் தோன்றுதலும் உடையனாதல் போலத் தீயும் எல்லாப் பொருள்களினும் ஊடுருவி நின்றலும் உயிர்க்குப் பயன்படு முகத்தால் ஒரோவயின் விளங்கித் தோன்றுதலும் உடைத்தாகலானும், அகத்தே உயிர்களின் அறிவை விளக்குதற்கு இறைவனதொளி இன்றியமையாது வேண்டப்படுதல்போலப் புறத்தே கண்ணறிவை விளக்குதற்குத் தீயினொளி இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலானும் தீ ஒருவாற்றால் இறைவனியல்போடு ஒப்புமையுடைத்தென்பது அறியப்படும். இவ்வொப்புமையால் இது தன்மாட்டு முதல்வன் முனைத்து விளங்குதற்கு இடமாம் பெற்றியுடைத்தானாற்போல, இவ்வொப்புமையில்லா ஏனை நிலன் நீர் கால்வான் முதலான பொருள்கள் அவன் முனைத்துத் தோன்றுதற்கு வாயிலாக மாட்டா வென்க. கட்புலனாகாக் கடவுளைக் கட்புலனெதிரே விளங்கக் கண்டு வழிபடுதற்கு ஈது இடைநின்று உதவிபுரிதலானன்றே, இருக்கு வேதம் முழுவதூஉம் இடையிடையே அங்கிவழிபாடு மிகுத்தோதப்பட்டதோடு, அவ்விருக்கு வேதப் பத்து மண்டிலங் களிலும் முதல்நின்ற ஏழுமண்டிலங்கடோறும் முதற்கண் அங்கியங்கடவுள் வழிபாடு சிறந்தெடுத்து வைக்கப்பட்டு, அங்கிக்கண் விளங்கும் உருத்திரன் ஒருவனே அவ்வேதத்தான். அறிவுறுக்கப்பட்ட முழு முதற் கடவுளென்பது தெற்றெனப் புலப்படுதல் வேண்டி அவ்வேதத்தின் இறுதிக்கண்நின்ற

பத்தாம் மண்டில முதலினும் முடிவினும் அவ் அங்கியங்கடவுள் வழிபாடே விதந்தெடுத்துரைக்கப்பட்டது. அங்கி எனப்படும் தீ இடமாயும், அத்தியின்கண் நிறைந்து முனைத்து விளங்கும் முதல்வன் அவ்விடத்தின்கண் உள்ள பொருளாயும் பிரிவறநிற்கும் இயைபு கொண்டு, ஓர் இடத்தின் பெயர் அவ்விடத்து நிகழ் பொருளுக்கும் இடத்து நிகழ் பொருளின் பெயர் அதுநின்ற இடத்திற்குமாக ஏற்றி வழங்கப்படும் இலக்கண வழக்குப்பற்றி, அங்கியின் பெயர் அதன்கண் முனைத்து விளங்கும் உருத்திரற்கும் உருத்திரன் பெயர் தான் நிறற்கிடமான அங்கிக்கும் ஒரோவழி வழங்கப்படுதல் அவ்விருக்கு வேத மந்திரங்களினும், அவற்றிற்கு வரையப்பட்ட உரைகளினுந் தெளிவுறக் காண்க. இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் இருபத்தேழாம் பதிகத்தின் பத்தாவது மந்திரத்திலும் இரண்டாம் மண்டிலத்தின் இரண்டாம் பதிகத்தின் ஐந்தாவது மந்திரத்திலும், நான்காம் மண்டிலத்தின் மூன்றாம் பதிகத்தின் முதல் மந்திரத்திலும் உருத்திரன் எனும் பெயர் அங்கியங் கடவுட்கு வழங்கப்பட்டமையும், முதன் மண்டிலத்து நாற்பத்து மூன்றாம் பதிகத்தில் “உருத்திரன் வேள்விகட்குத் தலைவன்” என்றும், நூற்றுப்பதினைந்தாம் பதிகத்தில் “வேள்விகளை முடித்து வைப்பவன்” என்றும், “சிவனெனு நாமந்தனக்கேயுடைய செம்மேனி யெம்மான்” என்று தேவாரத்தில் ஓதப்பட்டவாறே மேற்குறித்த இருக்குவேதப் பதிகங்கள் இரண்டிலும் அப்பெருமான் சிவந்த நிறத்தினன் என்றும் உரைக்கப்பட்டமையும் முதல்வற்கும் தீப்பிழம்பிற்கும் உள்ள இயைபினை நிலைபெற நாட்டும்.

இனி இயற்கை அனற் பிழம்பு வடிவாய்த் திகழும் ஞாயிற்று மண்டிலம் இறைவனது அருளுருவ விளக்கத்திற்கு இடமாயிருத்தலினாலன்றே அஞ்ஞாயிற்று மண்டிலத்தினை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு இருக்குமா மறையின்கண் ஆண்டாண்டுக் கூறப்பட்டதோடு, அஞ்ஞாயிற்றினைக் காலை நண்பகல் மாலையெனும் முப்பொழுதினுந் தொழுங்கால் எடுத்துரைக்குங் காயத்திரி மந்திரமும் அம்மறையின் மூன்றாம் மண்டிலத்து இறுதிப் பதிகத்தின்கண்ணும் வலியுறுத்து வைக்கப்படுவதாயிற்று. இக் காயத்திரி மந்திரத்தின் நடுநின்ற பார்க்கன் என்னும் பெயர் அஞ்ஞாயிற்று மண்டிலத்தினுள் நின்று அதற்கு உயிராய் விளங்கும் இறைவனைக் குறித்தலும், அங்ஙனம் அப் பெயராற் சுட்டப்படும் முதல்வன் சிவபிரானே என்பதற்கு அமர நிகண்டில் அப்பெயர் சிவபிரானுக்கே உரிய

சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்றாக வைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தலும், இவ்வுண்மையெல்லாம் முற்று முணர்ந்த தோலாநாவின் மேலோரன திருநாவுக்கரசு அடிகள் "அருக்கன் பாதம் வணங்குவரந்தியில், அருக்கனாவான் அரசனுருவல்லனோ" என்று அருளிச் செய்திருத்தலும் எல்லாம்வல்ல இறைவன் எல்லாவுயிர்களுந் தனதருளுவைக் கட்டிலனெதிரே கண்டு வழிபட்டு உய்வான் வேண்டி வைத்த பேரிரக்கத்தால் தனது அவ்வுருவை நேரே காட்டுதற்குத் தக்கவாயிலாய் அமைந்த அனல்வடிவின் கண் முனைத்து விளங்குவானாயினன் என்னும் உண்மையை நன்கு நிறுவுமென்க.

இனிப் பண்டைக்காலந்தொட்டு இந் நிலவுலகம் யாங்கனும் உள்ள மக்களெல்லாரும் ஞாயிற்றினுந் தீப்பிழம்பினுமே இறைவனை நேரே கண்டு வழிபட்டு வரலாயினரென்பதும் அறியற்பாற்று. பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்து விளங்கிய எகுபதியர்* ஞாயிற்றினை வழிபட்டு வந்தமை அவர் தம்முடைய கோயிற் சுவர்களில் பொறித்து வைத்த கல்வெட்டுகளால் நன்கு புலப்படுகின்றது; இச்செந்தமிழ் நாட்டின்கண் திருவாரூர் தில்லை திருவண்ணாமலை மதுரை திருநெல்வேலி முதலான ஊர்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பெரிய பெரிய சிவபெருமான் கோயில்களைக் காட்டினும் சாலப்பெரிய கோயில்கள் எகுபதி நாட்டில் எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தமையும், இஞ்ஞான்று பழுதுபட்டுக்கிடக்கும் அவற்றை இன்னும் நேரே காணும் முகத்தாற் றெளியலாம்; அக்கோயிற் சுவர்களிற் செதுக்கி வைத்திருக்கும் கல்வெட்டுகள் ஒன்றில் இங்ஙனங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; "உலகிற்கு முதலான கடவுள் விசும்பின்கண் விளங்கும் ஒளியிலே இருக்கின்றார்; அவருடைய அடையாளங்கள் நிலத்திலே இருக்கின்றன; நாடோறும் அவைகளுக்குத்தான் வழிபாடு ஆற்றப்படுகின்றது." "எல்லாத் தேவர்களும் பகலவனையே தமக்குத் தலைவனாக வழிபடுகின்றனர்; அவன் உள்பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் தன்னை விளங்கக் காட்டுகின்றான்; மலையிலிருந்து அருவி வரையில் ஒவ்வொன்றிலும் பெயருடையவனா யிருக்கின்றான். எல்லாப் பொருள்களிலும் நிலைபெற்றிருப்பது கதிர்க் கடவுளே. இம் முதற்கடவுள் பண்டுதொட்டே யிருக்கின்றான்.

* Egyptians.

அவன் எல்லாத் தேவர்கட்கும் பெரியோன்" மிகப் பழைய இக் கல்வெட்டினால் எகுபதியர் உலகிற்கு முதல்வனான கடவுளை வானின்கண் விளங்கும் பேரொளிப் பிழம்பான ஞாயிற்று மண்டிலத்தின்கட் கண்டு வழிபட்டு வந்தனரென்பது இனிது விளங்குகின்றதன்றே.

இனி, எகுபதியரைப்போலவே பண்டைக் காலத்தில் நாகரிகத்திற் சிறந்தவராய் வயங்கிய பாபிலோனியர்* தமது நாட்டின்கட் பற்பல இடங்களினும் திங்களுக்கும் ஞாயிற்றினுக்கும் கோயில்கள் எழுப்பிவித்து அவற்றின்கண் அவைதம்மை வணங்கி வந்தனர். ஊர் என்று பெயர்பெற்ற இடம் திங்களங் கடவுளை வழிப்படுத்துச் சிறந்த நகரமாக அவர்களாற் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. பாபிலோனியர்க்கு அணிமையில் உயிர்வாழ்ந்த சாலடியர்† என்னும் மிகப் பழைய நாகரிக மாந்தர் அப்பாபிலோனியரோடொப்பத் திங்களங் கடவுட்கும் பகலவனுக்குத் தவப் பெரிய கோயில்கள் அமைப்பித்து அவை தம்மை வணங்கி வந்ததோடு, தீக்கடவுட்குஞ் சிறந்த கோயில்கள் ஆங்காங்கு கட்டுவித்து அவற்றின்கண் அவற்கு வழிபாடு ஆற்றிவந்தனர்; அங்ஙனம் வழிபடுங்கால் அவர் அக் கடவுட்கு வழுத்துரையாகக் கூறியமொழிகள் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன; "அவர்களால் வானின்கட் பின்றொடரப்பட்டுத் தலைவனாய் முதற்பிறந்த தீக்கடவுள் தனக்கொரு தந்தையை அறியான். ஒ தீக்கடவுளே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலோனே, முதற்றோன்றினோனே, எல்லாம் வல்ல தலைவனே, அணு வெண்பவர் கட்டளைகளால் ஏவப்பட்டவனே, தன்னிடத்து அன்பு செலுத்துமவர்களைத் தீக்கடவுள் தன்னோடொப்ப அரியணைமீ தேற்றுகின்றான்." இவ்வழுத்துரையிற் சுட்டப்பட்ட அணுவென்னுங் கடவுளே அத்திப்பிழம்பின்கண் முனைத்துத் தோன்றும், முழுமுதற் பொருளாகிய சிவபிரான் என்பதும் உய்த்துணரற்பாற்று. ஞாயிற்றினுக்குப் பகல் என்னுஞ் சொல்லும், மாந்தர் வாழும் இடத்திற்கு ஊர் என்னுஞ் சொல்லும், அணுவிற்கு அணுவாய் விளங்குங் கடவுட்கு அணு வென்னுஞ் சொல்லும் இன்னும் இவைபோல்வனபிறவும் பாபிலோனியர் அசிரியர் சாலடியர் என்னும் பண்டைக்கால நாகரிக மாந்தர்க்குள் வழங்கி வந்தமையை உய்த்து நோக்குங்கால், குமரிநாட்டின்கண் உறைந்த நம் பண்டைத் தமிழ் முதுமக்களில் ஒருசாரார் அந்நாடு கடல் கொள்ளப்பட்ட ஞான்று ஆண்டு

* Babylonians.

† Chaladeans.

நின்றும் போய்ப் பாபிலோனியா சாலடி முதலான நாடுகளில் குடியேறினார் என்பதூஉம் புலனாகாநிற்கும். அஃதல்லாமலும், சாலடியர் வணங்கிய மற்றொரு கடவுட் பெயரான முரு என்னுஞ் சொல்லும் தமிழ்க் கடவுளான முருகன் என்பதனோடு ஒற்றுமையுடைத்தாய்க் காணப்படுதலும் உற்றுணரற் பாலதாம். அல்லதூஉம், பகலவனை வழிபட்டுவந்த ஏதுவானே அந்நாடு பாபிலோனியா என்று பெயர் பெறலானதும் அது பண்டைத் தமிழர் உறைந்த நாடென்பதனைப் புலப்படுத்தும், அதுநிற்க.

இனி, மேலே காட்டிய பாபிலோனியர் அசீரியர் சாலடியரைப் போலவே அவரோடு ஒரு காலத்தினராய் நாகரிகத்தில் முதிர்ந்த பினீசியரும்* பகலவனை ஒருகால் அமைதியான வடிவத்தோடும், பின்னொருகாற் கொடிய தீக் கடவுள் வடிவத்தோடும் வைத்து வழிபாடாற்றி வந்தனர். அவனது திருவுருவ அடையாளங்களாக நேர் நீண்டு தலை குவிந்த கற்களை மலை முகடுகளின்மேல் நிறுத்தி அங்கு அவற்றை வணங்கி வந்தனர். நேர் நீண்டு தலைகுவிந்த வடிவுள்ள கற்களையே இவ்விந்திய நாட்டின்கட் சிவலிங்கம் என வழங்கி வருகின்றனர். சிவம் என்பது முழுமுதற் கடவுள்; இலிங்கம் என்பது அடையாளம் அல்லது குறி, எனவே அச் சொற்றொடரும் முழுமுதற் கடவுளின் அடையாளமாக நாட்டப்பட்ட கல்லினையே உணர்த்துவதாகின்றதெனக் கடைப்பிடிக்க. இவ்வுண்மை வரலாறு கொண்டு, பண்டைத் தமிழ்மக்களின் முன்னோர் தாம் இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே சேய்மைக் கண்ணுள்ள நாடுகளிற் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன் உறைந்த ஞான்றும் முழுமுதற் கடவுளின் திருவுருவ அடையாளமாகிய சிவலிங்கத்தினையே உயர்ந்த மலைக் குவடுகளின் மேல் வைத்துத் தொழுது வந்தவாறு போலவே அவர் வழிப்போந்த பின்னோரான தமிழ் மக்களும் இற்றை ஞான்றும் அத்திரு வடையாளத்தைத் திருக்காளத்தி திருச்சிராப்பள்ளி திருப்பரங் குன்றம் திருத்தணிகை முதலான மலை முடிகளினும் மலைகளில்லா ஏனையிடங்களில் நிலத்தின்கண்ணும் நிறுத்தி வழிபட்டு வருகின்றார் என்பது தெற்றென உணரப்படும், இனிச் செயற்கையாகச் செய்து நிறுத்திய கல்வடிவினும், இயற்கையாக விளங்கும் தீவடிவே இறைவற்குச் சிறந்த அடையாளமாமென்பது எவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், பினீசியர் என்னும் அப்பண்டைக்கால நாகரிக மக்கள் தயர்* என்னுந் தமது புகழோங்கிய நகரத்தில்

* Tyre, the famous city of Phoenicians.

மிகப்பழைதாய் உள்ள கோயிலின்கண் நடுவண் அமைக்கப்பட்ட வேள்வி மேடை அல்லது யாகவேதிகை மேல் முழுமுதற்கடவுள் அடையாளமாக இரவும் பகலும் ஒவாது தீ எரியவிட்டு வழிபாடு செய்துவந்தனர். இவர்கள் பகலவனுக்குச் சாலப்பழைய பெயராய் வழங்கிப் போந்த எல் என்னுஞ் சொல் செந்தமிழ்ப் பழஞ்சொல்லாதலும் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும். எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளை இவர்கள் எல் எலியன் என்று பெயர் வைத்து வழங்கிய பான்மையினை நுனித்தாராயும் வழிக் கட்புலனாய் விளங்கும் பகலவனொளியில் அறிவுப்புலனான அறிவொளியாய்த் திகழும் முதல்வன் இயற்கையாகவே முனைத்துத் தோன்றுவான் என்னுங் கருத்தினராய் அவரதனை வழிபட்டு வரலானாரென்பது பெறப்படும். புறம்பே காணும் ஒளிவடிவான ஞாயிற்றை எல் என்று வழங்கினாற்போல அகத்தே காணும் அறிவொளி வடிவான முதல்வனையும் அவர் எலியன் என்று வழங்கிய நுட்பம் பெரிதும் பாராட்டற்பால தொன்றாம். எல் என்னும் மொழி ஒளியினை உணர்த்துமாறு, இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியத்தின் கட் சொல்லதிகாரத்தில் “எல்லே இலக்கம்” என்று உரைக்கப்பட்டமையாற் கண்டுகொள்க. இலக்கம் இலங்கும் ஒளி என்னும் பொருட்டாகலின் அப்பொருடோன்ற இறைவன், ‘எலியன்’ என்று வழங்கப்பட்டான். மகமது முனிவர்க்கு முன்னிருந்த அராபியர் என்னும் மக்கள் தாம் முதற் கடவுட்குப் பெயராக வழங்கிய ‘அல்லா’ என்னுஞ் சொல்லும் இவ் ‘எல்’ என்னுஞ் சொல்லின் திரிபேயாம் என்று இதனுண்மையை ஆராய்ந்து கண்ட புலவர்* கூறாநிற்கின்றனர். அல்லதூஉம், ‘அலரி’ என்னும் ஒரு பழந்தமிழ்ச்சொல் பகலவன் மேற்றாதல் திவாகரம் முதலான பண்டைத் தமிழ் நூல்களுள்ளுங் காணப்படும். அதனானும், அல் என்னும் முதனிலைப் பெயர் ஞாயிற்றின் மேற்றாதல் துணியப்படுதலின், அல்லா என்னும் அம்மொழி ஞாயிற்றினுள் விளங்கும் முதல்வற்குப் பெயராய் அதனினின்று பிறந்ததென்று நேரே கோடலும் ஒன்று. அராபியர் பினீசியரிருந்த நாட்டை அடுத்துள்ள தேயத்தில் உறைந்தவராய் அவர் தம் நாகரிக நலங்களை ஏற்று உயிர் வாழ்ந்தவராய்ப் போந்தமையின் இவரும் அவர் கடவுட்கிட்ட பெயரையே சிறந்ததாகக் கொண்டு தாமும் வழங்கினா ரென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். மகமது சமயத்தார்க்குக் கழிபெருஞ்

* Mohammedanism by Mr. G. T. Bettany, M. A., B. Sc.

சிறப்புடைய திருக்கோயில் அமைந்த மெக்கா நகரத்தில் தமக்கு முன்னிருந்தோரால் வழிபாடு செய்யப்பட்ட சிறுதெய்வ அடையாளங்களான கல்வடிவங்களையெல்லாம் தகர்த்தெறியும்படி மகமது முனிவர் அறிவுறுத்தி அங்ஙனமே செய்து வந்தாராயினும், மெக்கா நகரின் நடுவனுள்ள திருக்கோயிலிற் பண்டுதொட்டு முழுமுதற் கடவுளின் திருவடையாளமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவிந்த கருங்கல்வடிவத்தை மட்டும் அங்ஙனந் தகர்க்க உரையாமல் அதனை அங்ஙனமே யிருக்கவைத்து அதன்கண் அன்போடும் வழிபாடு புரிந்து வரலானார். அதனான், முழு முதற்கடவுட்கு மாறான சிறுதெய்வ வடிவங்களைத் தொழுதல் சிறிதுமாகா தென்பதூஉம், ஒரு தனிமுதற்கடவுட்கு அடையாளமாக நிறுத்திய குவிந்த கல்வடிவினை வணங்கல் ஒருவாற்றானுங் குற்றமாகாமற் பெரிதும் வாய்ப்புடைத்தேயாமென்பதூஉம் அவர்க்குக் கருத்தாதல் பெற்றாம். அதனானன்றே இன்றுகாறும் அம் மெக்கா நகரத்துத் திருக்கோயிலின்கட் சிவலிங்கவடிவமே போல்வதொரு திருவுருவம் வைத்துப் பெரிதும்போற்றி வழிபடப்பட்டு வராநிற்கின்றது. இவ்வரலாற்றுகள்கொண்டு பிளீசியரும் அவரையடுத்த துறைந்த அராபியரும் சிவலிங்க வடிவத்தினையே பண்டைக்காலந் தொட்டு வைத்து வணங்கி வருமாறு நன்கு புலப்படும்.

இனிப் பாபிலோனியர் அசீரியர் சாலடியர் பிளீசியர் முதலான நாகரிகமாந்தர்க்கும் பிற்பட்ட காலத்தே மேற்றிசையில் நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்தவராய் விளங்கிய கிரேக்கர்*களும் பகலவனையே வழிபட்டு வந்தனர். பின்னர்ச் சிறிதுகாலங் கழித்து அவர் அப் பகலவனுள் விளங்குங் கடவுளைச் சியஸ்† என்னும் பெயராற் பெரிதும் பாராட்டி இறைஞ்சி வந்தமை ஆராயற்பாற்று. அவர்கள் முழுமுதற்கடவுட்குச் சிறப்புடைப் பெயராகக்கொண்டு வழங்கிய சியஸ் என்னுஞ் சொல் 'சிவம்' என்று தமிழ்நாட்டார் ஞாயிற்றினுள் விளக்கும் முதல்வற்கு வழங்கிவருஞ் சொல்லோடு பெரிதும் ஒப்புமையுடைத்தாய் நின்றலை உய்த்துணர வல்லார்க்கு அவர் இறைஞ்சிவந்த தெய்வமும் நம்மனோர் இறைஞ்சி வருந் தெய்வமும் ஒன்றேயாமென்னும் உண்மை புலனாகா நிற்கும். சியஸ் என்னும் அம்முதற்பெருங் கடவுளை ஒலிம்பஸ் என்னும் மலை முகட்டின்மேல் வைத்து அவர் வணங்கிப் போந்தமையும், சிவபிரானைப்போலவே அக் கடவுளுஞ் சடைமுடியுடையராயும் முத்தலைவேல் ஏந்திய

* Greeks.

† Zeus.

கையினராயும் சொல்லப்படுதலும் யாங்கூறுவதனை இனிது நிறுவு மென்க. அவர்கள் முதல்வனை வழிபடுங் காலங்களினெல்லாம் வேள்வித்தெற்றிமேல் தீவளர்த்து அதன் வாயிலாகவே தமது வணக்கத்தை இறைவற்கு ஏற்பித்து வந்தமையும் அறியற்பாற்று. அவர்கள் அமைத்த கோயில்களின் வடிவமும் இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில் வடிவத்தைப் பெரிதொத்து நின்றலும் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும். வரிசை வரிசையாகக் கற்றூண்கள் நிறுத்தி அமைத்த அவர்கடம் கோயிலுள் கிணறு குளங்களும் கோயிலின் வெளியே ஒரு பலிபீடமும் (வேள்விமேடையும்) உள்ளே திருவுருவங்களின் எதிரே ஒரு பலிபீடமுமாக இரண்டு தெற்றிகள் தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களின் உள்ளவாறே அமைத்திருந்தனர். தெலுப்பி என்னும் நகரத்தின்கண் *அப்பாலோ என்னும் பகலவனுக்குச் சமைத்த மாப்பெருங் கோயிலில் மூலத்தானத்தே, கருவறையிலே நிறுத்தப்பட்ட அக்கடவுளின் திருவுருவத்திற்கு முன்னே எழுப்பிய வேள்வித்தெற்றிமேல் ஓவாது தீ எரிந்துகொண்டிருக்கவைத்து வழிபாடு ஆற்றிவந்தனர். இவ்வாற்றால், நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்த கிரேக்கர் பண்டைக் காலத்திற் செய்து போந்த கடவுள் வழிபாடும் அனற்பிழம்பின் வாயிலாகவே செய்யப்பட்டதெனும் உண்மை தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இனிக் கிரேக்கருக்கு அடுத்த நிலையில் அவரைப் பின்பற்றி அவர்போல் நாகரிகவாழ்க்கையின் மிக்கு வயங்கிய உரோமர்† தொழுதுபோந்த ஜூபிதர்‡ இடி மழை புயல் முதலியனவாக வானின்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சிகட்கெல்லாம் தலைவரென்றும், உயிர்வாழ்வோர் உயிர்துறந்தோராகிய எல்லார்க்கும் அவரே இறைவரென்றும், வலக்கையில் இடியும் இடக்கையிற் செங்கோலும் ஏந்தி நடுவுநிலை பிறழாமற் பகைமேற் செல்வோர்க்கு வெற்றியைத் தந்து எல்லா மக்களையும் பாதுகாப்பவரென்றும் சொல்லப்படுகின்றனர். இவர்க்குப் பெயராய் வழங்கிய ஜூபிதர் என்னுஞ்சொல் தேவபிதிர் என்னும் வடசொற்களின் திரிபேயா மெனவும், ஒளிவடிவினனெனப் பொருடரும் 'தேவன்' என்னுஞ்சொல்லும் தந்தையெனப் பொருடரும் 'பிதிர்' என்னுஞ் சொல்லும் ஒருங்கியைந்து 'ஒலிவடிவினனான தந்தை' என முதற் பெருங்கடவுட்குப் பெயராய் அமைந்தனவென்று இவ்வாராய்ச்சி வல்ல கற்றோர் நுவலுதலின், உரோமர் கபிதோலின்§ என்னும்

* Apollo's temple at Delphi.

† Romans.

‡ Jupiter.

§ Capitoline Hill.

மலைமுகட்டின்மேல் எழில்பெற அமைத்த திருக்கோயிலில் வைத்து வணங்கிய அக்கடவுளும் ஒளிவடிவினனாய்க் கையில் அனல் ஏந்தி அடியார்க்கு வலந்தந்து அனைவோரையும் புரக்குஞ் சிவபிரானேயாமென்பது நன்கு பெறப்படும். இருக்கு வேதத்தின்கண் இடிமழை புயற்காற்று முதலிய வான் நிகழ்ச்சிகட் கெல்லாம் தலைவரும், மிளிரும் ஒளிவடிவினரும், இருகால் நாற்கால் உயிர்கட்கெல்லாம் முதல்வரும், கையில் இடியெனப்படும் அனலை ஏந்திப் பகைவரைத் துரந்து தன்றிருவடிகளைக் களைகணா அடைந்தார்க்குப் பேரின்பம் நல்குபவரும் உருத்திரரேனென முதன் மண்டிலத்தின் நாற்பத்து மூன்று நூற்றுப்பதினான்காம் பதிகங்களினும் இரண்டாம் மண்டிலத்தின் முப்பத்து மூன்றாம் பதிகத்தினும் ஏழாம் மண்டிலத்தின் நாற்பத்தாறாம் பதிகத்தினும் ஒதப்பட்டமை காண்க. ஒளிக்கடவுளாகிய ஜூபிதருக்கு வெண்மை நிறம் வாய்ந்த உயிர்கள் விருப்பமாயினாற் போலவே, சிவபெருமானுக்கும் வெண்ணிறமுடைய எருது உரித்தாதல் காண்க. உரோமர் தங்கோயில்களிற் பலிபீடங்கள் என்னும் வேள்வித் தெற்றிகள் அமைத்து அவற்றின்கண் எரிவளர்த்து அதன் வாயிலாகத் தங்கடவுளுக்கு அவியூட்டி வந்தனர். இவ்வரலாற்றின் மெய்ம்மை கொண்டு உரோமரும் ஒளிவழியாகவே முதல்வனை வணங்கிவந்தன ரென்பது நன்கறியப்படும்.

இனி இதுகாறுங் கூறிப்போந்த பழைய நாகரிக மாந்தர்போற் பண்டை நாகரிக வாழ்விற் சிறந்தவராகாவிடினும், இஞ்ஞான்று இந்நிலவுலகமியாங்கணும் அறிவினும் நாகரிக வாழ்வினும் தலைசிறந்து நிற்கும் ஆங்கிலர் யர்மானியர் என்னும் இருதிறந்தார்க்கும் முன்னோரான மக்கள் செய்துபோந்த தெய்வ வழிபாடும் தமிழ் மக்கள் செய்து போதரும் வழிபாட்டோடு ஒப்புமையுடைத்தாதலும் ஒரு சிறிது ஆராய்ந்துணரல் இன்றியமை யாததாகின்றது. ஆங்கில யர்மானியர்க்கு முன்னோர்கள் தீயூதோனியர்* எனப்படுவர். இவர்கள் ஓடன்† எனப் பெயரிய கடவுளை இறைஞ்சிவந்தனர். இக்கடவுட் பெயர் எல்லாம் வல்லவர் எங்கும் நிறைந்தவர் என்னும் பொருள்களை உணர்த்தா நிற்கும். இக்கடவுள் எல்லார்க்கும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் அழகை அளிப்பவரென்றும், பாட்டையும் வெற்றியையும் நிலவளத்தையும் அருளையும் வழங்குபவரென்றும், எல்லாத் தேவர்க்குந் தாயான ஒரு பெண்டெய்வத்தைத் தமது பக்கத்தே

வைத்திருப்பவ ரென்றும், ஒருவகை வேலேந்திய கையினராயும் ஞாயிற்றினைக் கண்ணாகவுடையராயு முள்ளவரென்றும் சொல்லப்படுகின்றனர். ஓடன் என்னுங் கடவுட்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து அவர்களால் வழத்தப்படும் தோர்* என்னுந் தெய்வம் இடி மழை மின்னல் முதலியவற்றை ஆள்வதாய்ச் சினம் மிக்கதாய்த், தீயோரை ஒறுப்பதாய்த் திகழ்வதென்று பேணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் இருவேறு வகைப்படுத்து ஒதப்பட்ட இரு தெய்வங்களும் உண்மையான் நோக்கும் வழி இரண்டாகாமல் ஒரே முதற்கடவுளின் அனுக்கிரகரூபம் எனும் அறக் கோலத்தினையும், நிக்கிரகரூபமெனும் மறக்கோலத்தினையும் புலங்கொளக் காட்டி ஒன்றையாமென்பதூஉம் இனிது உணரக் கிடக்கும். இங்ஙனமே சைவசித்தாந்தத்துள்ளும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளே மங்கலமான அனுக்கிரகரூபத்திற் சிவன் எனவும், பயங்கரமான நிக்கிரகரூபத்தில் உருத்திரன் எனவும் இருவேறு வகைப்படுத்து உரைக்கப்படுதல் தேவார திருவாசக மெய்கண்ட நூல்களினும் இருக்கு முதலான நான்மறைகளினுங் காணப்படும். தீயுதோனியர் பண்டை நாளில் வழிபட்ட ஓடன் தோர் என்னும் இரு கடவுளரும் நம்மனோர் வழிபடும் சிவன் உருத்திரன் என்னும் இரு தெய்வங்களோடு ஒப்புமையுடைத்தாதல் மேற்காட்டிய வரலாற்றால் நன்கு விளங்கும். மேலும், சிவபெருமான் உமையம்மையை ஒரு கூற்றில் உடையராதல்போல ஓடன் என்னுங் கடவுளும் ஒருபெண்டெய்வத்தைத் தனது ஒருமருங்கில் வைத்திருக்கும் ஒப்புமையும் அறியற்பாற்று. இனி இத் தெய்வங்களை அவர்கள் காடுகளிலுந் தோப்புகளிலும் வைத்து வணங்கிவந்தனர். அவ்வாறு வழிபடுங்கால் முழுமுதற் கடவுளின் குறியாக ஒரு பெரிய மரத்தாணைத் திறந்த வெளியிலே நிறுத்தி அதனெதிரிற் பலிபீடம் அமைத்துத் தீ வளர்த்து வழிபாடாற்றி வந்தன ரென்பதூஉம் அவர்தம் பழைய வரலாறுகளாற்,† புலனாகா நிற்கின்றது. இங்ஙனமே நம்மனோரும் திறந்த வெளியாகிய அம் பலத்தே இறைவனருட்குறியாய்த் தூண்வடிவான ஒருதறியை நிறுத்தி அதனெதிரே ஒரு பலிபீடம் எழுப்பி வழிபட்டுப் போந்தாரென்பதற்கும், நம்மனோரும் காடுகளிலுந் தோப்புகளினும் இத்தகையவாம் அம்பலங்களில் இறைவனைப் பண்டுதொட்டுத் தொழுதுபோந்தார் என்பதற்கும் திருமறைக்காடு திருவாலங்காடு தில்லைவனம் கடம்பவனம் திருவாணைக்கா என்னும் திருக்கோயிற் பெயர்களும் தில்லையம்பலம்

* Thor.

† Frankish annals.

வெள்ளியம்பலம் முதலான பெயர்களும் உறுசான்றா மென்க. தூண் வடிவு தறி வடிவு சுற்குழவி வடிவு குவிந்த புற்றின் வடிவு முதலியனவெல்லாம் சிவலிங்கமேயாதலும் உணரற்பாற்று.

இனி, உலகம் யாங்கனும் இஞ்ஞான்று பரவி விளங்குகின்ற கிறித்துவ சமயத்தார்க்குச் சிறந்த வேதமாய்ப் பேணப்படுகின்ற பைபிள் என்னும் நூலைக்கொண்டு அச்சமயத்தார்க்கு முன்னோர் கைக்கொண்டிருந்த பழைய கொள்கைகளும் ஈண்டொரு சிறிது ஆராய்ந்தறியற்பாலனவாய் இருக்கின்றன. கிறித்துவ மறையின் முதற் புத்தகத்தில் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுட்கு எலோகிம்* எனும் பெயரே நனி சிறந்ததாய்ச் சாலப் பழையதாய் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பெயர் எல என்னுஞ் சொல்லிலிருந்து வந்ததெனக் கிறித்துவ வேத ஆராய்ச்சி வல்ல புலவோர் உரை கூறுகின்றார். அல்லதூஉம், மோசே என்னும் அடியவர்க்கெதிரே கடவுள் தோன்றி, "யான் ஆபிரகாமுக்கும் ஈசாக்குக்கும் யாக்கோப்புக்கும் எதிரே காட்சித்தந்தபோது எல்சடை என்னும் பெயராற்றோன்றினேன்" என்று அருளிச்செய்த சொற்றொடரில் எல் என்னும் பெயரே நன்கு காணக்கிடக்கின்றது. மேலேடுத்துக்காட்டிய பினீசியர் சாலடியர் பாபிலோனியர் கொள்கை வரலாறுகளில் முதற்பெருங்கடவுள் எல் எலியன் என்று வழங்கப்பட்ட பான்மையினை இனிது விளக்கியிருக்கின்றோம். அவரோடொப்பக் கிறித்துவ சமயத்தார்க்கு முன்னோரும் முதல்வனை எல் என்றும், எலோகிம் என்றும், எல்சடை என்றும், ஒரோவிடங்களில் எல் எலியன் என்றும் வழங்கிவந்தமையினை உற்று நோக்குங்கால், அவருங் கடவுளை ஒளிவடிவினன் என்றே கருதி வழிபட்டமை புலனாகா நிற்கும். அதனால் அவர்களும் ஒளியுடைப் பொருள்களான பகலவன் தீ முதலியவற்றின் வாயிலாகவே கடவுளை வழிபட்டு வந்தாராகல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். இதற்குச் சான்றாகப் பிறிதொன்றுங் காட்டுவாம். ஆபிரகாம் என்னும் அடியவர் மகப்பேறு வேண்டி இறைவனைத் தொழுது அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்தபோது அவர்க்கு முன்னே ஆண்டவன் தழல்வடிவாகத் தோன்றினான் என்பதூஉம், மற்றொருகாற் சினை† என்னும் மலைமுடிமேல் இறைவனது அருண்முகிலானது ஆறுநாள் வரையிற் கவிந்திருந்து ஏழாம் நாளில் தோன்றியபோது இறைவனது அவ்வருட்டோற்றக் காட்சி அம்மலைக்குவட்டின்மேல் விழுங்கும் அனல் வடிவாய் இசரவேல் மக்களின் கண்களுக்குப்

புலப்படலாயிற்று என்பதூஉம் கிறித்தவ மறையின் கண் விளக்கமுறச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் இஞ்ஞானறைக் கிறித்துவ சமயத்தவரின் முன்னோர் முழுமுதற் கடவுளின் றிருவுருவை அனல் வடிவாகவே கண்டு தொழுதனரென்றும் உண்மை மறுக்கப்படாது நாட்டப்படுமென்க. ஈண்டுக் காட்டிய இவ்வரலாற்றில் முதற் பெருங் கடவுட்குச் சிறப்புடைப் பெயராகச் சொல்லப்பட்ட 'எல்சடை' என்னும் பெயரிற் கண்ட 'சடை' என்னுஞ் சொல்லுஞ் சிவபெருமாதற்குச் சிறந்த பெயராகத் தமிழ் நாட்டில் வழங்குஞ் 'சடையன்' என்னுஞ் சொல்லும் ஒன்றாயிருத்தல் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாலதாகும். மேலும், யாக்கோப்பு என்னும் அடியவர் இறைவனருளை நேரே பெற்று, அதனைத் தொழுகுறியாக ஒரு குவிந்த கல்லினை நிறுத்தி அதன்மேல் எண்ணெயைச் சொரிந்து அதனைப் பீத்தெல்* அல்லது முதல்வன் இருக்குமிடம் (கோயில்) என்று பெயரிட்டு வழிபாடாற்றி வந்தமையும், ஆன்† என்னும் ஊரிலிருந்த பகலவன் கோயிலின்கண் ஆன்கன்றினை (நந்தியை) இசரவேல் மரபினர் வணங்கி வந்தமையும், பலிபீடங் களின்மேற் குன்றாத்தீ வேட்டு வழிபட்டமையும், இசரவேல் மரபினரின் குருமார்கள் ஒளிவடிவின் அடையாளமான குவிந்த மணிக்கற்களை மார்பிற் கட்டிக்கொண்டிருந்தமையும் (சிவலிங்க தாரணம்) ஆராய்ந்து பார்க்கும் நடுநிலையாளரெல்லாம் கிறித்துவ சமயத்தினர் தம் முன்னோர் செய்துபோந்த முதற்கடவுள் வழிபாடும் தமிழ் நாட்டினர் செய்து போதருஞ் சிவவழிபாடும் ஒன்றே யாமென்று உணராமற் போவரோ! அது நிற்க.

இனி, நாம் உறையும் ஆசியாக் கண்டத்தினும், நமது கண்டத்திற்கு அயலிலுள்ள ஐரோப்பாக் கண்டத்தினுமுள்ள நாகரிக மக்கட்கும் பன்னெடுங் காலமாய்த் தெரியாதிருந்து நானாற்றிருபத்தெட் டாண்டுகளுக்கு முன் கொலம்பசு என்பவராற் கண்டறியப்பட்ட அமெரிக்காக் கண்டத்தில் மெச்சிகோ‡ என்னும் நகரத்திலும் பெரு§ என்னும் நகரத்திலும் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்து வயங்கிய மக்கள் அந்நகரங்களிற் பகலவனையும் திங்களையும் தீக்கடவுளையும் வைத்து வழிபாடாற்றிய மிகப் பெரிய அழகான பழங்கோயில்கள் இஞ்ஞானுறும் அந்நகரங்களிற் பழுதுபட்ட நிலைமையில் நிற்கின்றன. பொன்னால் அணிபெற ஒப்பனை செய்து எழில் கிளர ஐந்தடுக்குயரம் மேலேழுப்பிச் சாலப் பெரியனவாய் அமைக்கப்பட்ட அக்கோயில்களின் உருவ அமைப்பினைக்

* Bethel.

† On or Heliopolis.

‡ Mexico.

§ Peru.

கண்டு அவற்றைப் போய்ப் பார்க்கும் ஆங்கில நன்மக்களும் பிறரும் பெரிதும் வியப்படைகின்றனர். ஆசியா ஐரோப்பாக்கண்டங்களில் உயிர்வாழ்ந்த பண்டைக்கால நாகரிக மாந்தர்களோடு தொடர்பில்லாமல், அமெரிக்காக்கண்டத்திற் றனியிருந்து, வாழ்க்கை செலுத்திய அப் பழையநாள் மாந்தரின் வரலாறுகள் அவற்றைக் கற்பார்க்கு இறும்புது பயவாமற்போகா. அங்ஙனம் எவரும் வியக்கத்தக்க வாறாய்த் தனித்திருந்த அவர்கள் முழுமுதற் கடவுளைப் பகலவன் திங்கள் தீ என்னும் ஒளியுடைப் பொருள்களில் நேர்முகமாய்க் கண்டு வழிபட்டுப் போந்தமையினை அறிவொருங்கி உணருங்கால் இறைவனை ஒளிவடிவில் விளங்கக்கண்டு தொழும் வழிபாடே உண்மை வழிபாடா மென்பது ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். அப்பழையநாள் மக்கள் அங்ஙனம் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன் அமைத்த அவ்வெழில் கெழு பழங்கோயில்களிற் பெரிய பலிபீடங்களும் கல்லினாற் சமைத்த திருவுருவங்களுங் காணப்படுகின்றன. அக்கோயில்களின் வடிவங்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவபெருமான் திருக்கோயில்களின் அமைப்பைப் பெரிதும் ஒத்திருத்தல் சாலவும் வியக்கற்பால தொன்றா மென்க.

இங்ஙனம் இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய பண்டை நாள் நாகரிகமாந்தர் வரலாறுகளால், அறிவொளி வடிவான முழுமுதற் கடவுளை நேரே கண்டு வழிபடுதற்குச் சிறந்த வாயில்களாய் நிற்பன ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் மூன்றுமேயாமென்பதூஉம், அவ்வொளியுடைப் பொருள்கள் மூன்றுங் கட்டிலனாற் காணும் அவ்வளவுக்கே இடந்தருவதல்லது அன்பின் மேலீட்டாற் றொடுதற்குந் தழுவுதற்கும் முத்தமிடுதற்கும் பூச்சாந்தம் ஆடையணிகலன் முதலியவற்றால் ஒப்பித்துக் கண்டு களிப்புறுதற்கும் இடந்தாராமையால் அங்ஙனமெல்லாஞ் செய்து இன்புறுதற்கு ஏற்ற கல் பளிங்கு செம்பு முதலியவற்றால் அவ்வொளி வடிவின் அடையாளமாகச் செய்து திரண்டு நீண்டு தலைகுவிந்த திருவுருவங்களை வைத்து வழிபாடாற்றுதல் சாலச்சிறந்த முறையாமென்பதூஉந் தெற்றென உணரப்படும். அஃதொக்குமாயினும், திரண்டு நீண்டு தலைகுவிந்த கல்வடிவமே, இறைவன் நேர்நின்று விளங்கும் வாயிலான ஒளியின் அடையாளமாதல் எற்றாற் பெறுதுமெனின்; கட்டிலனாய் எரியுந் தீயின் வடிவோடொப்பச் செய்து நாட்டப்படுதலின், அக்கல் வடிவு ஒளிவடிவின் குறியேயாதல் தேற்றமாம். ஒரு குழியிலிருந்து எரியுந் தீப்பிழம்பு சுற்றிலுந் திரண்டு நீண்டு

குவிந்து நின்றல் எவரும் அறிந்ததேயாம்; அங்ஙனமே அதன் அடையாளமாகக் கல்லிற் செய்துவைக்கப்படும் சிவலிங்க அருட்குறியும் சுற்றிலுந் திரண்டு நீண்டு தலைகுவிந்திருத்தல் கண்டுகொள்க. இலிங்கக்கல் தீப்பிழம்பிற்கும், அதன் அடியிற் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் வட்டவடிவமான பீடம் அத்தீப்பிழம்பு எரிந்து நிற்குங் குண்டத்திற்கும் அடையாளங்களாம். அனற் பிழம்பின் அடையாளமாக நாட்டப்படும் அருட்குறி கங்கை பொருநை முதலான யாற்றின் அடிப்படைகளினும் மலைகள் மலைமுழைஞ்சுகளினும் இயற்கையாகவே திரண்டு நீண்டு குவிந்த வடிவினவாகக் கிடக்குங் கற்களாகிய சுயம்புலிங்கங்களும், அவ்வாற்றின்றிச் செயற்கையாக அவ்வடிவினவாகச் செய்தமைக்கப் படுங் கற்களாகிய செயற்கை லிங்கங்களும் என இரு பகுப்பில் அடங்கும். இனி இக் கல்வடிவுகளேயன்றிக் குவிந்து நீண்ட புற்றுவடிவுகள் சிற்சிலவும் சுயம்புலிங்கங்கள் என்ற வகுப்பில் வைத்து ஆங்காங்கு வணங்கப்பட்டு வருகின்றன; இங்ஙனமே ஆவின் செவி வடிவான குறிகளும் வழிபாடாற்றப்படுகின்றன. எவையே யானும் அவை அனற்பிழம்பின் வடிவை ஒருபுடை யொத்திருக்குமாயின், அவைதம்மை அருட்குறியாக நிறுத்தித் தொழுதல் வாய்ப்புடைத்தேயாம்.

இனி, உருண்டு நீண்டு குவிந்த இயற்கைக் கல் வடிவும் அதுபோற் செய்தமைக்கப்படும் செயற்கைக் கல் வடிவுமே இறைவற்கு உண்மையடையாளங்களாமாகலின் அவை தம்மை வழிபடுதலே முறையாம், இவற்றின் வேறாக அனற்பிழம்பை அவற்கு உண்மையடையாளமாகக் கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதென ஆராயாது கூறுவாருமுளர். திரண்டு நீண்டு குவிந்த கல் வடிவுதான் முதல்வற்கு அடையாளமென்பதென்னை? வட்டம் நாற்கோணம் முக்கோணம் முதலான வேறு வேறு வடிவுகளுடைய கற்களை முதல்வனடையாளங்களாய்க் கோடல் ஆகாதோ? என்று வினவுவார்க்கு அவர் விடை கூறமாட்டாது இடர்ப்படுவராதலின் அவர் உண்மை ஆராயும் மதுகையின்றிக் கூறுவன சிறிதும் பொருந்தா. கட்புலனாகா இறைவன் அருள் விளக்கத்தை ஒருவாற்றானாயினும் நம்மனோர் உணர்தற்கு வாயிலாய் நங் கட்புலன் எதிரே இயற்கை விளக்கமுடைத்தாய்த் தோன்றுவது அனற்பிழம்பு ஒன்றுமே யென்பது மேலே காட்டினாமாகலின் அஃதொன்றுமே இறைவன் முனைத்துத் தோன்றி உயிர்கட்கு எளிவந்து அருள் செய்தற்கு இடமாம். இங்ஙனம் அருள்ஒளி வாய்ந்த முதல்வன் தோன்றுதற்குரிய ஒளிப்பொருளான அனற்பிழம்பு திரண்டு நீண்டு குவிந்து

மிளிர்ந்தலின் அதனோடொப்பதாக நிறுத்திய கல்லும் அவ்வடிவே யுடையதாக எடுத்து நிறுத்தப்படுவதாயிற்று. இவ்வளவேயன்றிக், கல் அனல்போல் இயற்கையொளியுடைய தன்மையாலும், மாணிக்கம் பளிங்கு முதலான விளக்கமுடைய கற்கள் உளவேனும் அவை தீப்பிழம்புபோல் நுண்ணிய வியல்பு உடையவாதலின்றிப் பருப்பொருள்களாயிருத்தலாலும், கற்களாற் செய்த வடிவங்கள் ஏனைச் சமயத்தாராற் றகர்த்து அழிக்கப்படுதல்போல அனற்பிழம்பு அழிக்கப்படாமையாலும் இறைவனருள் விளக்கத்திற்கு வாயிலாய் அவனைக் கட்டிலனெதிரே கண்டு வழிபடுதற்குரிய இயற்கை அடையாளமாய் நிற்பது தீப்பிழம்பு ஒன்றுமே யாமென்று கடைப்பிடிக்க. அல்லதூஉம், கல்லாற்றிரட்டி யமைத்த திருவுருவங்கள் நிறுத்திய திருக்கோயில்கள் எத்துணைச் சிறந்தனவேயாயினும் அவை உள்ளே விளக்கொளியின்றி இருளடைந்துகிடக்குமாயின் அவற்றின் உட்செல்ல எவரேனும் விரும்புவரோ? அத்திருவுருவங்களின் இருபுடையினும் முன்பின்னும் நிரல் நிரலாகத் திருவிளக்குகள் சுடர்ந்து ஒளிருமாயினன்றே அவை காண்டற்கும் வழிபாடாற்றுதற்கும் இசைந்தனவாகின்றன! இதுவேயுமன்றித், திருக்கோயில்கள் அமைத்து அவற்றின்கட் கல்லாற்செய்த திருவுருவங்களை நிறுத்துகின்றழிப் பண்டைக்காலந்தொட்டு ஆன்றோர் வழக்காய்ச் செயப்படுஞ் செயன்முறைகளின் பொருளை உற்று ஆராயின் தீப்பிழம்பு வடிவே இறைவற்கு உண்மையடையாளமாதல் தெற்றெனப் புலப்படும். கல்முதலான பருப்பொருள் வடிவங்கள் இறைவனது இயற்கை அருள் விளக்கத்திற்கு இடமாக வயங்கும் தீவடிவினின்றும் அவனருளொளியை இரந்துபெற்று அப்பருப் பொருள் வடிவங்களில் ஏற்றுதற்பொருட்டு அவ்வடிவங்களின் எதிரே வேள்விக்குண்டம் அகழ்ந்து அதனகத்தே தீ வளர்க்கின்றனர். தீயின்கண் உள்ள விளக்கம் மிக நுண்ணியதாகலின் அது தன்னியல்போடு பெரிதும் முரணி நிற்கும் பரிய கல்வடிவிற்பாயாது; ஆகவே, ஒருவாற்றாற் றீயினியல்போடொத்தும் பிறிதொருவாற்றாற் கல்லினியல்போடு ஒத்தும் இரண்டிற்கும் நடு நிகர்த்ததாய் உள்ள ஒருபொருள் அவ்விளக்கத்தைத் தீயினின்றும் ஏற்றுக் கல்லின்கண் உய்த்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றது. அப்பெற்றித்தாம் பொருள் யாதோவெனின் அது தண்நீரேயாம்; யாங்ஙனமெனில், நீர் கல்லினும் நெகிழ்ந்ததாய் இருத்தலின் அஃது அந் நுண்மையால் ஒருபுடை அனற்பிழம்பை ஒக்கும், இனித் தீயினும் நீர் தடிப்புடையதாயிருத்தலின் அஃது அவ்வாற்றால் ஒருபுடை கல்லையொப்பதாய்

இருத்தலால் என்க. இவ்வியல்பிற்றாதல் பற்றித் தண்ணீரைப் புதிய மட்கலங்களில் நிரப்பி அவற்றை வேள்விக்குண்டத்து எரியும் தீயின் எதிரே வைத்துத், தீயின்கண் இயற்கையாய் விளங்கும் முதல்வன் ஒளியை 'எளியேங்கள் பொருட்டு இந்நீரின் கட்புகுந்தருள்க' என்று தக்கார் பலர் ஒருங்கு குழுமி வரையறுத்த சின்னாங்காறும் இடையறாது வேண்டுவர்; அங்ஙனம் வேண்டிய பின்னர் அவர் வேண்டுகோளுக்கு எளிவந்து முதல்வனொளி அந்நீரிற்புகும்; அதன் பின்னர் அம்மட்கலங்களின் நீரை எடுத்து 'எளியேங்கள் பொருட்டு ஐயனே இத்திருவுருவத்தின்கட் புகுந்து எழுந்தருளி அடியேங்கட்கு என்றும் அணுக்கராய் விளங்கியிருந்து அருள் வழங்கல் வேண்டும்' என இரந்துவேண்டி அந்நீரை அத்திருவுருவத்தின் முடிமேற் பெய்வர். இங்ஙனஞ் செயற்பாலன முற்றும் செய்து முடித்தபின்றான் கல்லாலமைக்கப்பட்ட அத்திருவுருவம் வழிபடுதற்கு ஏற்புடைத்தாகக் கொள்ளப்பட்டு வழிபாடாற்றப் படுகின்றது. அனற் பிழம்பின்கண் விளங்கும் முதல்வனொளியை அதனினுஞ் சிறிது பரிய நீரின் கண் இறங்கவும் அதன்பின் அதனை நீரினும் பரிய கல்வடிவின்கண் இறங்கவும் பலகால் வேண்டுதலையே 'மந்த்ரஜபம்' என்றும், இங்ஙனஞ் செய்யுஞ் செயன்முறைகளையே 'அட்டபந்தன கும்பாபிஷேகம்' என்றுங் கூறுவர். இம்முறைகளை நுண்ணிதாக ஆய்ந்தாரய வல்லார்க்கெல்லாம், அனற்பிழம்பு ஒன்றுமே இறைவனியற்கை யருள் விளக்கக் குறியாமென்பதூஉம், அக்குறியினோடொப்பவே பருப்பொருளான கல் மரம் மண் செம்பு முதலியவற்றிற் றிருவுருவங்கள் அமைத்து வழிபாடாற்றப் படுகின்றனவென்பதூஉம் இனிதுணரக்கிடக்கும்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் தீப்பிழம்பின்கண் இறைவன் விளங்குதல் கண்டே தீயும் தீ வடிவாய் ஒளி வடிவாய் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் முதலியனவும் பண்டைக்காலந்தொட்டு எல்லா நாடுகளிலும் இருந்த எல்லா மக்களானும் வணங்கப்பட்டு வந்தனவெனவும், இனித் தீயை அணுகி ஒப்பனைசெய்து வழிபடல் இயலாமையின் அங்ஙனம் வழிபடுதற்குப் பேரன்பு உடையரானோர் தீப்பிழம்போடொத்துத் திரண்டு நீண்டு குவிந்த கல்வடிவினையும், தியெரியுங் குழியை நிகர்த்த வட்டக் கல்லினையும் அமைத்து அவ்விரண்டையும் ஒன்றாகப் பொருத்திக் கடவுளின் அடையாளம் என்னும் பொருளைத் தரும் 'சிவலிங்கம்' என்னும் பெயரையும் வைத்து அதனை வழிபட்டு வரலாயினார் எனவும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இன்னும் கல் முதலானவற்றில் அழைக்கப்பட்ட சிவலிங்கத் திருவுருவத்திற்கு மூலம் வேள்விக்குண்டத்திற் கிளர்ந்தெரியும் தீப்பிழம்பும், அத் தீப்பிழம்பாகிய திருவுருவத்திற்கு மூலம் விந்து நாதவுருவங்களும் ஆமென்றும் அறிதல்வேண்டும். இவ்விந்து நாதங்கள் ஒலிவடிவில் ஒ என்னும் ஓசையாகவும், வரி வடிவில் ஒ என்னும் எழுத்தாகவும் பிள்ளையார் சுழியாகவும் நிற்கும். இனி எல்லாம்வல்ல முதல்வன் விந்து நாதங்களில் நேரே இயைந்து விளங்குதலேயன்றி, நம்மனோர் பொருட்டு அவற்றின் வாயிலாக இவ்வுலகத்திற் காணப்படும் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் ஒளியுடைப் பொருள்களினும், தீ வடிவோடொப்பச் செய்து நாட்டப்படும் சிவலிங்கம் முதலான திருவுருவங்களினும் விளங்கித் தோன்றி நின்று நம்மனோர் செய்யும் வழிபாடுகளை ஏற்று அருள் புரிவன் என்க.

அம்மை அப்பர்

இனிச் சிவபெருமான் திருக்கோயில்களிற் சிவலிங்க வடிவமேயல்லாமல், மக்கள் உருப்போல் ஆண் பெண் வடிவாய் அமைந்த அம்மையப்பர் திருவுருவமுங் காணப்படுதல் என்னை? உலகங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முதல்வரான கடவுள் மக்களைப் போல் அங்ஙனம் ஆண்பெண் வடிவாயிருத்தல் அமையுமோ? மேலும், முதற்கடவுள் ஆண்பெண் வடிவினராயிருத்தலை எவருங் கண்டிலராலெனின்; நன்று சொன்னாய், மூவாண்டிலே திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் அம்மையப்பராய் எழுந்தருளித் தமக்கு அருள் புரிந்த சிவபெருமான் திருவுருவத்தைத் தெளியக்கண்டு அதனைப் பாடியிருக்கின்றாராகலின், எவரும் அதனைக் கண்டிலரெனக் கூறுதல் அடாது. இனி அவர்போல் அத்திருவுருவத்தைக் காணும் பேற்றினை உடையரல்லாத நம்போல்வார் அதன்பெற்றி தேர்தற் பொருட்டு அதன் வரலாறு ஈண்டு ஒருசிறிது விளக்குதும். நம்மனோர் ஊற்றுணர்வுக்கும் கண்ணுணர்வுக்கும் புலனாகும் பொருட்பண்புகளை நன்காராய்ந்து பார்ப்பின் அவையெல்லாம் இரண்டாய்ப் பிரிந்து இருகூற்றிலே அடங்கும்; ஊற்றுணர்வுக்குப் புலனாவன வன்மை மென்மை : குடு குளிர்ச்சி என்னும் இருபகுப்பிலும், கண்ணுணர்வுக்குப் புலனாவன ஆண்மை பெண்மை : சிவப்பு நீலம் என்னும் இரு பகுப்பிலும் அடங்கக் காண்கின்றோம். இவ்விரு வேறுணர்வுக்கும்

புலனாகும் இந்நான்கு இரட்டைகளையும் மறித்தும் ஆராய்ந்து பகுப்பின் மறித்தும் இவை இரு கூற்றில் அடங்கும்; வன்மைகுடு ஆண்மை சிவப்பு என்பன ஒரு பகுதியாயும்; மென்மை குளிர்ச்சி பெண்மைநீலம் என்பன மற்றொரு பகுதியாயும் நிற்கும், இவ்விரு கூற்றிற்பட்ட பண்புகளையும் புறத்தே காணப்படும் இருவகைப் பொருள்களிற் றெளியக் காணலாம். அவை தீயும் நீருமாம். தீ வன்மையும் குடும் ஆண்மையும் சிவப்பு நிறமும் உடையதாய்த் திகழும்; நீர் மென்மையும் குளிர்ச்சியும் பெண்மையும் நீல நிறமும் உடையதாய் ஒழுகும். இவ்விருவகை இயல்பும் உயிர்ப்பொருள்களிடத்தும் காணப்படும். புன் முதல் மக்கள் தேவர் ஈறான எல்லா உயிர்களும் ஆண் பெண் என்னும் இருவகைப் பிறவியில் அடங்கி நிற்கின்றன; ஆண் எனப்படுவன வெல்லாம் வல் இயல்பு வாய்ந்தனவாயிருத்தலும், பெண் எனப்படுவன வெல்லாம் மெல் இயல்பு பொருந்தினவாயிருத்தலும் எங்குங் காணப்படும். ஆண் பெண் என்னும் பகுப்பு ஊர்ந்து செல்லும் உயிர்களிலும் மக்களிலுங் காண்கின்றே மல்லது நிலைபெயராத புற்பூண்டுகளிற் காண்கிலமாலெனின்; புற் பூண்டுகளிலும் ஆண்பெண் பிறவி யுண்டென்றற்கு ஆண்பனை பெண்பனையென்னும் வழக்கே சான்றாகலானும், இஞ்ஞான்றைப் பயிர்நூல்* வல்லார் புற்பூண்டு மரஞ் செடி கொடி முதலிய எல்லாவற்றிலும் ஆண் பெண் என்னும் பகுப்பு உண்டென்று நன்காராய்ந்து காட்டுதலானும், ஆண் பயிர்களிலுள்ள கருவானது வண்டுகளான் எடுக்கப்பட்டுப் பெண் பயிர்களின் கருவறையிற் சேர்க்கப்பட்டாலன்றி அவை பயன்றராமை கண்கூடாய் எவரும் அறியக் கிடத்தலானும் நிலையியற் பொருள் இயங்கியற் பொருளாகிய எல்லா உயிர்ப் பொருள்களினும் ஆண் பெண் என்னும் பகுப்புண்மை ஒருதலையாமென்க. உயிருள்ளனவற்றில் ஆண்பிறவியெல்லாம் வன்றன்மையும் பெண் பிறவியெல்லாம் மென்றன்மையும் உடையனவாய் இருத்தல்கொண்டு, உயிரில்லாதவற்றுள்ளும் வன்றன்மையுடையதனை ஆண் என்றும், மென்றன்மையுடையதனைப் பெண் என்றும் வழங்குவர். தீ வலியதன்மை யுள்ளதாயிருத்தலின் அதனை ஆண் என்று கூறுதலும், நீர் மெல்லிய தன்மையுள்ளதாயிருத்தலின் அதனைப் பெண் என்று கூறுதலும் எவர்க்கும் உடம்பாடாம். தீ வெம்மையால் வன்றன்மை யுள்ளதென்று கொள்ளப்படவே, அதனோடு ஒருங்கியைந்து

* Botany.

நிற்கும் விந்து தத்துவமும், அவ்விந்து தத்துவத்தோ டொருங்கியைந்து நிற்கும் முதல்வனும் ஆண்வடிவுடைய அப்பனென்று கொள்ளப்படும். நீர் தண்மையால் மென்றன்மையுள்ளதென்று கொள்ளப்படவே, அதனோடு ஒருங்கியைந்துநிற்கும் நாத தத்துவமும், அந்நாத தத்துவத்தோடு ஒருங்கியைந்து நிற்கும் முதல்வியும் பெண்வடிவுடைய அம்மையென்று கொள்ளப்படும். இனி, உலகத்தின்கட் காணப்படும் நிறங்களுக்கெல்லாம் முதலாவன சிவப்பு நீலம் என்னும் இரண்டுமேயாம்; இவ்விரண்டுந் தம்முள் ஏறியுங் குறைந்தும் பலவாறு கலத்தலால் வேறுபல நிறங்களும் தோன்றுகின்றனவென்று இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருள் நூலாருங்* கூறாநிற்பர். வெப்பமும் வன்றன்மையும் உடைய தீயின்கட் சிவப்புநிறமும், தட்பமும், மென்றன்மையும் உடைய நீரின்கண் நீல நிறமும் கண்கூடாய்க் காணப்படுதலால், ஆண் வடிவிற் காணப்படும் முதல்வனுக்குச் சிவப்பு நிறம் வாய்ந்த திருமேனியும், பெண் வடிவிற் காணப்படும் முதல்விக்கு நீலநிறம் வாய்ந்த திருமேனியும் உளவாதல் துணியப்படும். இதுபற்றியே தமிழ்மறையுள்ளும் “பொங்குமல் உருவன் பூதநாயகன்” எனவும், “சிவனெனு நாமம் தனக்கேயுடைய செம்மேனி எம்மான்” எனவும், “பொன்னார் மேனியன்” எனவும், “செந்தழல்போல்வாய் சிவபுரத்தரசே” எனவும், முதல்வன் சிவந்த மேனியனாக வைத்துப் பரவப்படுவானாயினன்; இனி இறைவியின் திருமேனி நிறம் நீலமாதல் “பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால், அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால், தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால், எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த, பொங்குமடுவில்” என்னுந் திருவாசகத் திருமொழியும், “நீலமேனி வாலிழைபாகத், தொருவன்” என்னும் ஐங்குறுநூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளும் இனிது விளக்கும் என்க.

அற்றேல், மேல் விந்துநாத இயல்புகளை விளக்கிய வழி விந்து வட்டவடிவிற்றென்றும் நாதம் வரிவடிவிற்றென்றுங் கூறப்பட்டமையானும்; “விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம், விந்துவ தேபீடம் நாதம் இலிங்கமாம்” எனவும் “சத்திநற் பீடந் தகுநல்ல ஆன்மா, சத்திநற் கண்டந் தகுவித்தை தானாம், சத்திநல் லிங்கந் தகுஞ்சிவ தத்துவம், சத்திநல் லான்மா சதாசிவந்தானே” எனவும் போந்த திருமந்திரத் திருப்பாட்டுகளானும், “சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையில் வுலகமெல்லாம், ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உயர்குண குணியு மாகி, வைத்தனன் அவளால் வந்த

ஆக்கம் இவ் வாழ்க்கை யெல்லாம், இத்தையும் அறியார் பீடலிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டானும் வட்டவடிவுடைய விந்து சத்தி தத்துவமென்றும் வரிவடிவுடைய நாதம் சிவதத்துவமென்றும் அங்ஙனமே பெறப்பட்டமையானும் விந்துவைப் பெண் எனவும் நாதத்தை ஆண் எனவுங் கூறல்வேண்டும்; மற்று அதற்கு மாறாக விந்துவை ஆணென்றும் நாதத்தைப் பெண்ணென்றும் ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்; சத்தி சிவங்கள் தமக்குள் வேற்றுமையின்றிப் பண்பும் பண்பியும்போல் தற்கிழமைப்பட நின்றலாற் சத்தி ஒருகாற் சிவமாயும், சிவம் ஒருகாற் சத்தியாயும் நிற்கும்; இவ்வுண்மை,

"சத்திதான் நாத மாதிரி தானாகுஞ் சிவமும் அந்தச் சத்திதான் ஆதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ் சத்தியுஞ் சிவமு மாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்கோர் சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி தானே."

என்றும்,

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயிர் எல்லாம் ஈன்றும் பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகுந் தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் தெரியு மன்றே."

என்றும் சிவஞானசித்தியாரிற் கூறப்பட்டமையாற் றெளியப் படும், தொழிற்படுங்கால் விந்து வட்டமாயும் நாதம் வரியாயும் நடத்தலால் அவ்வடிவு வேற்றுமை கருதி அவை பெண்ணென்றும் ஆணென்றும் சொல்லப்படும்; மற்று அவற்றின் இயற்கையை உற்று ஆராயுங்கால் விந்து வெம்மையுஞ் செந்நிறமும் உடையதாய்க் காணப்படுதலின் அவ்வாற்றான் அஃது ஆண் எனவும் நாதம் தண்மையும் நீலநிறமும் உடையதாய்க் காணப்படுதலின் அவ்வாற்றான் அஃது பெண்ணெனவும் வைத்து உரைக்கப்பட்டன, ஆதலின் அது முன்னதனோடு மாறுகோள் அன்மை உணர்க. பிரிவின்றி நின்றலாற் சிவத்தின்றன்மை சத்தியினுஞ் சத்தியின்றன்மை சிவத்தினும் விரவித் தோன்றா நிற்கும். ஞாயிற்றின் ஒளியொன்றே தன்னில் நிற்குங்காற் செந்நிறமும் வெப்பமும் உடைத்தாய் விந்து தத்துவத்தின்பாற் படுதலும், அது திங்கண் மண்டிலத்தில் வீசங்கால் ஆண்டு அது சிறு நீலநிறமும் தட்பமும் உடைத்தாய்

நாததத்துவத்தின்பாற் படுதலும் நேரேயுங் கண்டுகொள்க. இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருணூலாரும் மின்னொன்றே இயங்கும் வகையால் உடன்பாடாயும்* எதிர்மறையாயும்† இருதிறப்பட்டு ஒன்று வெய்யதாயும் ஒன்று தண்ணியதாயுங் காணப்படும் என்று விளங்க உரைப்பர்.

இனி, நங் கட்டிலனுக்கு எதிரே விளங்கும் தீக்கொழுந்தின்கண் இவ் ஆண் பெண் வடிவ இயல் நன்கு தெளியப்படும். தீ வெய்யதாயும் செந்நிறத்ததாயும் ஒளிருதலின் அஃது ஆண் வடிவாதல் தேற்றமேயாம்; மற்று அதன் கட்டண்ணிய நீலப் பெண்வடிவு காணுமாறு யாங்ஙனமெனின்; தீக்கொழுந்தின் அகத்தை உற்றுக் காண்பார்க்கு ஆண்டு நீலநிறமுள்ளதொன்றும் உடன் கலந்து நின்றல் புலனாகும்; நீல நிறமுடைய அவ் அகப்பகுதி தண்ணிய நீரின் பகுதியேயாம் என்று துணிதற்பொருட்டு ஒரு சிறு பளிங்குக் கிண்ணத்தை அவ்வனற்கொழுந்தின்மேற் கவிழ்த்துப் பிடித்தால் சிலநேரத்தில் அக் கிண்ணத்தின் விளிம்பிலிருந்து நீர்த்துளி சிந்துவதைக் கண்டுகொள்ளலாம். ஆகவே, தீயினுள் நீர் விரவியுளதென்பது மறுக்கப்படாத உண்மையேயா மென்க. இவ்வாறு அனற்பிழம்பின் ஒளியில் நீல நிறமும் விரவித் தண்ணீரும் ஆண்டு உண்டென்றற்கு ஓர் அறிகுறியாய் நின்றலால், தீ வடிவு ஆண் பெண் வடிவு ஒருங்குகலந்து காணப்படும் ஓர் ஒப்பற்ற அடையாளமாய்த் தன்கண் முனைத்து விளங்கும் முதல்வன் இயல்பைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துவ தொன்றாம் என்க. இதனிலிருந்தே, செந்நிறம் ஒளிரும் ஆண்வடிவு வாய்ந்த சிவபெருமானையும், அப்பெருமானுக்கு இடப்புறத்தே நீலநிறம் மிளிரும் பெண்வடிவு வாய்ந்த உமையம்மையாரையும் பிரிவறவைத்து வழிபடும் ஒழுகலாறு பண்டுதொட்டு நடைபெற்று வருகின்றது.

இவ்வாறு தீவடிவின்கண் முதல்வனியல்பை அறிந்து சிவபிரானையும் உமையம்மையாரையும் ஒருங்கு வைத்து வழிபடும் முறை அறியப்பட்டாற்போலவே, தீமண்டிலமாகிய ஞாயிற்றிலிருந்து சிவபிரானியல்பை வானின்கட் கண்டு வழிபடுமாறும் முன்னையோரால் அறியப்பட்ட தென்பதூஉம் ஒருசிறிது காட்டுவாம். ஒளிசிறந்த ஞாயிறு மேற்றிசையிற் சாயுங்கால் மேல் பாலுள்ள விசும்பிடனெல்லாம் செவ்வொளி படர்ந்து பொலிய, அவ்வொளியிற் றோய்ந்த முகிற்படலங்களும்

* Positive electricity.

† Negative electricity.

செக்கச் செவேலென்று வயங்க, அப் படலங்களினிடையே தோன்றும் நகுலெண்பிறையும், அப்போழ்து சுடரொளி வீசி அத்திசையிற் சாய்ந்து நிற்கும் ஞாயிறும் சிவபிரான்றிருவுருவத்தை விளங்கக் காட்டுதல் காண்க. இம் மாலைக்காலத் தோற்றத்தில் செவ்வொளி கிளரச் சாய்ந்து திகழும் ஞாயிறு சிவபெருமான் நிருமுகத்தினையும், அவ்வொளியிற் றோய்ந்த சிவந்த முகிற்படலம் அப்பெருமானது செக்கர்ச் சடையினையும், அம்முகிற் படலத் திடையே விளங்கும் இளவெண்பிறை அவனது செஞ்சடையில் வைகும் வெண்பிறையினையும் நிகர்த்துக் கட்புலனாகாகக் கடவுளைக் கட்புலனெதிரே காட்டுவவாயின. மாலைக்காலத்திற் றோன்றும் இச் சிவபிரான் நிருவுருவத்தோடு ஒன்றுபட்டுத் துலங்கும் நிலவானமே உமையம்மையாரின் திருவுருவத்தினை ஒப்பதாம் என்க. விடியற்காலையிற் கீழ்த்திசையிற்றோன்றும் ஞாயிறு வெய்யதன்றாய் நிலநிறமுடைய கடலினருகே எழுதலால் அஃது அம்மையின் நிருவுருவமாக வைத்துப் பண்டையோரால் தொழப்படுவதாயிற்று. காலை ஞாயிற்றினுக்கு வழங்கும் சாவித்திரி எனும்பெயர் உமையம்மையாரின் பெயர்களுள் ஒன்றாகவும் சாவித்ர : எனும் பெயர் சிவபெருமான் பெயர்களுள் ஒன்றாகவும் வைத்து வட நூல்களுள் வழங்கப்படுதலை ஆராய்ந்து காணவல்லார்க்குக் காலை மாலையிற் காணப்படும் ஞாயிற்றின் வடிவிலிருந்தே அம்மையப்பரான உமாமகேசுரரை வழிபடும் ஒழுகலாறு போதரலாயிற்றென்னும் வாய்மை நன்கு விளங்கும்.

ஈண்டுப் பிறிதோர் உண்மையும் எடுத்துரைக்கற்பாற்று. விடியல் ஞாயிறு கடலருகே தோன்றி யாண்டும் பேரொளி பரப்புவதால் அது விஷ்ணுவென்றும் இருக்கு வேதத்தில் பகரப் படுவதாயிற்று. காலை ஞாயிறு வெம்மையின்றிக் கடற்பக்கத்தே தோன்றுதல்பற்றிப் பெண்பாலாகக் கூறப்படுதலின், அஞ்ஞாயிற்றின் பெயரிலிருந்து பிறறை ஞான்று ஒரு தனித்தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படும் விஷ்ணுவும் பெண்பாற்றுகரிய இயல்பும் கரியநிறமு முடையராகவும், உமையம்மையாரோ டுடன்பிறந்தா ராகவும் புராணங்களிற் புனைந்துரைக்கப்படுகின்றார். இப் புனைந்துரைகளை விடுத்து அவற்றின் உண்மை காணப் புகுவார்க்குக் குளிர்ந்த காலைப்பொழுதிற்றோன்றும் ஞாயிற்றின் தெய்வதமே அம்மையெனவும் விண்டுவெனவும் வைத்து வழிபாடாற்றப்பட்ட தென்பதூஉம், வெவ்விவ மாலைக்காலத்தில் மேல்கடல் புகும் ஞாயிற்றின் தெய்வதமே உருத்திர மூர்த்தியாகிய

அப்பனெனத் தொழப்பட்ட தென்பதூஉம் இனிது விளங்கா நிற்கும்.

விஷ்ணு வெனப்பெயரிய ஞாயிறு செல்லும் வழியாகலின் வானம் விஷ்ணுபாதம் என்று நூலான் நுவலப்படும். பாதம் எனினும் வழியெனினும் ஒக்கும். ஞாயிறு காலை நண்பகல் மாலை என்னும் முப்பொழுதினும் வானிடத்தை மூன்று கூறாக அளந்து செல்லுதலின் இதனை விண்டு மூவடியான் விசும்பினை அளந்தான் என்று புராண நூல்கள் புனைந்துரைக்கும். இதுவேயுமன்றி நிலத்தின்கண் உள்ள கடல் நீரும் பிறவும் ஞாயிற்றின் வெம்மையால் ஆவியாகமாறி விசும்பின்கட் டங்குதலையே 'கங்கைநீர் விஷ்ணு பாதத்திற் றங்குகின்றது' எனவும், விசும்பின்கண் உலவும் முகிற்படலத்தில் அந்நீர் இருத்தலையே 'விஷ்ணு பாதத்தில் உள்ள நீரை உருத்திரர் தமது சடைமுடியில் ஏற்றார்' எனவும் உண்மையைத் திரித்து உரைப்பர். முகிற்படலம் உருத்திரமூர்த்தியின் சடைமுடியாகக் கொள்ளப்படுதலை மேலே விளக்கினாமாகலின் அதனிறங்கு நீரைச் சடை முடியில் வைகுங் கங்கையாக உரைத்தலும், விஷ்ணுபாதம் என்பது வானமேயாகலின் அதனில் உலாவும் நீராவியை விண்டுவின் அடியில் வைகுங் கங்கையாகக் கூறுதலும், வானில் உலவும் நீராவி யே முகிற்படலமாகலின் விண்டு பாதகங்கையை உருத்திரர் சடைமேலேற்றா ரென்று கூறுதலும் உண்மையை மறைத்துரைக்கும் புனைந்துரைகளே யாகலின் இவற்றின் மெய்மை தேறாது சைவசமயத்தை இசுழ்ந்து செருக்கும் அறிவிலார் திறம் பெரிதும் இரங்கற்பாலதொன்றாம். விஷ்ணுவென்பது எங்கும் நிறைந்த ஒளியினையுடைய ஞாயிற்றினுக்குப் பெயராதல் பண்டை இருக்கு மறையால் நன்கு தெளியப்படுதலின், அவ்வுண்மையோராது அதனை ஒரு தனித்தெய்வமாகக் கொண்டு அதற்கு இறப்புப் பிறப்புக்கள் கற்பித்ததனோடு அமையாது அதனைச் சிவத்தினும் மேற்பட்ட தாகவும் பொருந்தா வழக்குத் தொடுத்து வெற்றாரவாரம் புரிவார் புன்மை பெரிதும் நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமன்றி மற்றென்னை ! அதுகிடக்க.

அற்றேல், வன்றன்மை மென்றன்மை இரண்டும் முழு முதற்கடவுள் மாட்டுக் காணப்படுதல்கொண்டு அவரை ஆண் பெண் வடிவுடையராகக் கூறுதல் பொருந்துமாயினும், மக்கள்பாற் காணப்படும் ஆண் பெண் வடிவ வேற்றுமையினை அவர்க்கேற்றுதல் வழுவாமாலெனின்; அற்றன்று, மக்களுக்குள்ள

அவ்வடிவ வேறுபாடு குற்றமுடைத்தாயினன்றே அதனைப் போல்வதொன்று இறைவற்குக் கற்பித்தல் வழுவுடைத்தாம்; மற்று மக்களுடம்பின் கண் விரும்பற்பாலது பெரிதும், வெறுக்கற்பாலது சிறிதுமாயிருத்தலின் வெறுப்புணர்வினைப் பயக்கும் வாலாமை முழுதும் நீங்கிய தூயமக்கள் உடம்பு ஒன்று உளதாயின் அதனை இழித்துப்பேச எவரேனும் முந்துவரோ? நரை திரை மூப்புப் பிணி முதலான குற்றங்கள் சிறிதுமின்றித், தியநாற்றம் வீசும் கழிவுகளும், தீய தன்மைகளும் அற்றுப் பேரழகம் பெருநலனும் பேரொளியும் அமைந்த தூய ஓர் ஆண்மகனையேனும் அல்லதொரு பெண்மகனையேனும் காண்டல் கூடுமாயின் அத்தூயவடிவத்தை எவரேனும் பழித்துப்பேசுவரோ! இத்துணைத் தூய்மையும் அழகும் நலனும் வாயாரேனும், ஏனை மக்களினுஞ் சிறந்தாராய்த் திகழுஞ் சிற்சிலரைக் காணினும் அவரைக் காண்பாரெல்லாம் அவர்பால் அன்பும் அடக்கமும் வியப்பும் வணக்கமும் அச்சமும் உடையராய் ஒழுகுதலைக் காண்கின்றோம் அல்லேமோ! மக்கள் வடிவு வாலாமையுடைமைபற்றியே சிறிது இழிக்கப்படுமேனும், மற்று அதன்கட் காணப்படும் அமைவும் அழகும் நலனும்பற்றி அஃது எத்திறத்தவரானும் வியந்து புகழப்படும் பெற்றியதாகவே விளங்காநிற்கின்றது. மக்கள் வடிவினையும் அதனையொத்த வேறு உருவங்களையும் ஆராய்ந்து பாராமல் அளவிறப்ப இகழ்வார் சிலர் உளரேனும், அவரும் தம்மால் அன்பு பாராட்டப் பட்டார் இறந்துபட்டவிடத்து அவரது வடிவத்தைக் காணப்பெறாமையாற் பெரிதும் ஆற்றாமையுடையராய்த் தம்மை மறந்து கண்ணீர் வடித்து அழுதலென்னை! உருவத்தை இகழ்வோர் தமதுடம்பினை மாய்த்தற்குப் பெரிதும் அஞ்சுவ தென்னை! தமதுடம்பு 'புழுநெளிந்து புண்அழுகி யோசனை நாறுங், கழிமுடை நாற்றத்ததாய்' நோயால் நைகின்றழியும் அதனை அவர் விடுத்தற்கு மனமிலராய் நெட்டுயிர்ப் பெறிதலென்னை! உருவத்தை இகழ்ந்து அதன்பால் அன்பு பாராட்ட மனங்கூசுவோர் உருவமில்லாத வெறுவெளியில் அன்புவைத்து மனம் மகிழக் கண்டதுண்டோ! என்று உணர்ந்து பார்ப்பின் உருவத்தாலன்றி மக்கள் இம்மை மறுமைப் பேற்றினையடைதல் செல்லாதென்பது விளங்கும். எனவே, உருவமாய் அமைதலிற், குற்றம் சிறிதுமில்லையென்பதூஉம், உருவமாய்வரும் பொருள்களிற் காணப்படும் வாலாமைபற்றி உருவத்திற்குக் குற்றம் ஏற்றுதல் அடாதென்பதூஉம், உலகின்கட் காணப்படும் எல்லா வடிவங்களிலும் மக்களுடம்பின் வடிவே

மிகச் சிறந்ததாயும் அழகின் மிக்கதாயும் இருத்தலின் அதனோடொத்ததாக வைத்து இறைவனுருவத்தை வழிபடுதல் சாலவும் விழுமிய முறையேயாமல்லது ஒருவாற்றானும் இழிக்கப்படுவதன்றென்பதூஉம் பெறப்படும். அற்றேல், மக்களுடம்பிற் காணப்படுங் கழிவுகளும் வாலாமையும் இறைவன் உருவத்திற்கும் உண்டாங்கொல்லோவெனின்; இறைவனுடம்பில் வாலாமை சிறிதுந் தீண்டப்பெறாதென்று கடைப்பிடிக்க. நம்மனோருள்ளும் அழகானும் நலத்தானும் சிறந்தாராய், ஏனையோரினும் பார்க்கக் கழிவுகளும் வாலாமையுங் குறைந்தாராய், நறுமணங்கமழும் தூய உடம்புடைய ஆடவர் சிலரும் மகளிர் சிலரும் ஆண்டாண்டு உளராதலைக் கண்டுங்கேட்டும் இருக்கின்றேம். இருவினைப்பயத்தால் அசுத்தமாயையிற்றிரட்டப்பட்ட நம்மனோர் உடம்புகளுள்ளும் இத்துணை ஏற்றத் தாழ்வுகள் காண்குவமாயின், இருவினைக்கட்டு நீங்கிச் சுத்தமாயையிற் றிரண்ட விந்துநாத ஒளி உடம்புகளில் வைகும் அநந்தேசுவரர், மகேசுவரர், சதாசிவர் முதலான கடவுளரின் திருவுருவ மாட்சியினையும் அதன் றூய தன்மையினையும் நாம் வரையறுத்துச் சொல்லல் இயலுமோ! இறைவன்றிருவுருவம் சதாசிவர் முதலான கடவுளர்க்குரிய உருவங்களை ஒரு புடையொத்து, அவற்றினுங் கழிபெருஞ் சிறப்பிற்றாகிய தூய்மையுடைய தொன்றாகலின் அஃது ஒருவாற்றான் நம்மனோர்க்குள்ள ஆண் பெண் வடிவு போறல்பற்றி இதனையொத்த வாலாமையுடைய தாதல் யாங்ஙனமென மறுக்க.

இனி, இறைவன் சத்திசிவம் முதலான தூயதத்துவங்களிற் றிருமேனிகொண் டருளுவதும், சதாசிவர் மகேசுவரர் அநந்தேசுவரர் முதலானோர் திருவுருவங்களை இடமாகக் கொண்டு நின்றருளுவதும், ஞாயிறு திங்கள் தீ முதலான ஒளியுடைப் பொருள்களில் விளங்கிநின்றருளுவதும் காணவுங் கருதவும் படாததன் னியல்பை நம்மனோர் காணவுங் கருதவுமாம்படி வைத்து வழிபட்டு உய்தற் பொருட்டேயாமாகலின் இத்தத்துவத் திருமேனிகளெல்லாம் முதல்வற்குத் தடத்தலக்கணம் என்னும் பொது வியல்பேயாகும்.

இனி இப்பொதுவியல்பின் வேறாகிய சொருபலக்கணம் என்னும் சிறப்பியல்பால் முதல்வற்கே உரிய வேறு திருவுருவமும் உண்டென்பதூஉம், அது சுத்தம் அசுத்தம் என்னுந் தத்துவங்களிற் சிறிதுந் தோயாது தனித்து நிற்குமென்பதூஉம் ஈண்டு ஒரு சிறிது

ஆராய்ந்துரைத்தல் வேண்டும். அறிவுப் பொருளும் அறிவில் பொருளும் எனப் பொருள்களெல்லாம் இரு கூற்றிலே அடங்கும். அறிவுப் பொருளே அறிவில்பொருளாய்த் திரியுமென்று கூறுவாரும், அறிவில் பொருளிலிருந்தே அறிவுப்பொருள் உண்டாமென்று கூறுவாரும், முதற்கண் ஆற்றல்* ஒன்றுமே நிற்க அது பின்னொருகால் அறிவுப்பொருளாயும் அறிவில் பொருளாயும் காணப்படுவதாயிற்றென்று கூறுவாருமாய்ச் சிற்சிலர் ஆங்காங்கு உளரேனும் இவர் கூறுவனவெல்லாம் கண்கூடாய் நிகழும் நிகழ்ச்சிகட்கு ஒரு சிறிதும் பொருந்தி வராமையானும், இவ்விரு கூற்றுப் பொருளுண்மையைக் கடைமுறையாய்ப் பிழைபடாமல் ஆராய்ந்து கண்ட இயற்கைப் பொருணூற் புலவர் ஒருவர்† அறிவில் பொருளிலிருந்து அறிவுப்பொருள் தோன்றாதெனவும், இரண்டும் இருவேறு பொருள்களேயெனவும் முடிபுகட்டியிருத்தலானும் அவை இரண்டும் தனித்தனி வேறு வேறு பொருள்களேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி எங்கெல்லாம் வடிவு திரண்ட பொருள் உண்டோ அங்கெல்லாம் அவ்வடிவினை அதன்கட் டோற்றுவிக்கும் ஓர் அறிவுப்பொருள் அதற்குக் காரணமாய் வேறு உண்டென்பதும் துணியப்படும். அழகியதோர் உருவமைந்த அரண்மனையைக் கண்டால் அவ்வமைப்பினை அங்குவருவித்த அறிவுடையான் ஒருவன் உண்டெனவும், அரும்பொருள் நிறைந்த ஒரு நூலைக் கண்டால் அந்நூலை ஆக்கிய ஒருபுலவன் உண்டெனவும், அழகிதாய் நெய்த ஒரு பட்டாடையைக் கண்டால் அதனை நெய்தோன் ஒருவன் உண்டெனவும், சுவைப்பட ஆக்கிய ஓர் உணவுப்பொருளைக் கண்டால் அதனை அவ்வாறு சமைத்த அடுதற்றொழிலாளன் ஒருவன் உண்டெனவும் நாம் தெளிதல் போல உருவவமைப்பிற் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் அவ்வமைப்பினைத் தந்தோன் ஒருவன் உண்டென்றல் தேற்றமேயாம். இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்துப் பல் பொருள்களும் தாந்தாம் ஏற்றற்குரிய உருவங்களைப் பெறுதற்குமுன் ஏதோர் உருவுமின்றிக் கலைந்த நிலையிலிருந்தன. இவை அனைத்தும் அறிவில்லாப் பொருள்களாதலால் தாந்தாமே தத்தமக்குரிய உருவங்களைப் படைத்துக்கொள்ளமாட்டா. அறிவோடு கூடிநிற்கும் உயிர் ஒன்றனை ஓர் ஒழுங்குபெறச் செய்யக் காண்கின்றோமே யல்லாமல், அறிவிழந்து அயர்ந்துறங்கும் உயிர் ஒன்றனைச் செய்யக் கண்டதுண்டோ? அற்றேல்,

* Force.

† Prof. John Tyndall on Spontaneous Generation.

அறிவில்லா நீராவியும் மின்னும் மக்களால் இயற்றலாகா அரும்பெருந் தொழில்களெல்லாம் புரியக்காண்டுமேயெனின்; அறியாது வினாயினாய், நீராவியினையும் மின்னினையும் பிறப்பிக்கும் இடம் அறிந்து பிறப்பித்து, அவற்றைக் குழல்களின் வாயிலாகவும் கம்பிகளின் வாயிலாகவும் செலுத்தும்வகையறிந்து வாய்ப்பாகச் செலுத்தித் தொழிற்படுத்தும் அறிவுடையோர் ஏவலின் வழி நின்றே அவையும் அங்ஙனம் இயங்குதலும் இயக்குதலும் வல்லனவாய்ப் போதரக் காண்டலின் ஆண்டும் அறிவின் சேர்க்கையுளதாதல் தேற்றமேயாம் என்க.

இவ்வுலகங்களும் இவ்வுலகத்துப் பல்பொருள்களுந் தோன்றுதற்கு இடமாய் உள்ள முதற்பொருள் மாயையென்று சொல்லப்படும். மா என்னுஞ் சொல் உலகத்திலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் பெற்றதாயை உணர்த்துதலின், அறிவில் பொருள்கள் எல்லாம் பிறத்தற்கு இடமான முதற்பொருள் மாயை என்று சொல்லப்படுவதாயிற்று. மாயை எனினும் தாயகம் எனினும் ஒக்கும். மாயை என்பதற்குப் பொய்ப்பொருள் எனவும் வெறுந்தோற்றமாயுள்ள தெனவும் பொருள் கூறுவாரும் உளர்; இப்பொருள்கள் பிற்காலத்து நூல்களிலன்றிப் பண்டை உபநிடதங்களிற் காணப்படாமையானும், இவ்வுலகங்கள் தோன்றுதற்கு உண்மைப் பிறப்பிடமான பிரகிருதியே மாயையென்று சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து வழங்கக் காண்டலானும் இதற்கு இல்லாத வெறும் பொய்யென்று பொருளுரைத்தல் ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாதென்க. அற்றேல், இதற்குப் பொய் என்னும் பொருள்தான் யாங்ஙனம் போந்ததெனின்; மாயையிற் பிறந்த இவ்வுலகத்துப் பொருள்கள் அடுத்தடுத்து நிலைமாறி மறைந்து போதலானும் மறைந்து போகும் அவற்றின்றன்மை பொதுவாக எல்லாரானும் அறிய வராமையானும் மக்கள் தமதறியாமையான் அவை மறையுந் தன்மை பற்றி அவற்றைப் பொய்யென்று வழங்கத் தலைப்பட்டார். மற்று நுண்ணறிவுடையோரோ மறைந்துந் தோன்றியும் மாறி மாறி வரும் எல்லாப் பொருள்களும் இருவகை நிலையினும் உள் பொருளாகவே இருப்பதல்லாமல் இல்லாத வெறும் பொய்ப்பொருள்களாதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லையென உறுதிகட்டியிருக்கின்றாராகலின் மாயை என்னும் மொழிக்குப் பொய்ப்பொருளென்று பொருள்படுத்தல் உண்மையில் ஒரு சிறிதும் இயையாது.

உள் பொருளாகிய மாயை இவ்வுலகங்களும் பொருள்களுந் தன்கட்பிறப்பதற்குமுன் வடிவில்லா அருவ நிலையில் வெறு

வெளியாயிருக்க, இதுதானே தன்னினின்றும் இவற்றைத் தோற்றுவித்துக்கொள்ளும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாததாய்க் கிடக்க, எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் உடைய இறைவன் இதனிலிருந்து இவ்வுலகங்களையும் பொருள்களையும் ஓர் ஒழுங்குபெறத் திரட்டித் தோற்றுவித்து இவற்றை இயக்கி வருவானாயினன். கடன் மணல்போற் பலவான உலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் உருவுகொளப் படைக்கும் பேரறிவுப் பொருளான இறைவன் ஒருவன் இல்லையாயின் இறும்புது பயக்கும் இத்துணை உலகங்களும் பொருள்களும் உடம்புகளும் தாமாகவே தோன்றமாட்டா. உருவுகொண்டு தோன்றிய இப்பொருள்களைக் காணும் முகத்தாலன்றோ, இவ்வுருவங்களை வகுத்த முதல்வனது பேரறிவுச் செயலை விளங்கக் காண்கின்றோம். இவையில்லையாயின் இறைவனையறிதல் செல்லுமோ ! ஆதலாற், பொருள்கள் உருவுகொள்ளாத நிலையில் ஏதொரு பயனும் உடையவாகா; அவை உருவுகொண்ட நிலையிற் பயன்பெரிது உடையவாதலோடு கடவுளியல்பினையும் புலப்படக் காட்டாநிற்கும். ஆகவே, பொருள்கள் உருப்பெற்று நிற்குநிலையே பெரிதும் நலம் பயப்பதாய்ப் பாராட்டப்படுவ தாதலும், அது தன்னோடு உடனாய் நிற்கும் அறிவின் மாட்சியை நன்கு அறிவுறுத்தலும் மறுக்கப்படாத உண்மைகளாம்.

இனி, ஓர் அறிவில் பொருளினிடத்து ஓர் உருவத் தோன்றுங்கால், அவ்வுருவினை அதன்கட் தோற்றுவிக்கும் அறிவினிடத்தும் அதனோடொத்ததோர் உருவம் தோன்றா நிற்கும். ஒரு பொற்கட்டியில் அழகிய ஒரு பெண்மகளின் வடிவத்தைச் செதுக்கி இழைக்கப்புகும் பொற்கொல்லன் ஒருவன் அதனைச் செய்யும்முன் அவ்வடிவினைத் தனது அறிவின்கட்டோற்றுவித்துக்கொள்வன்; அவ்வாறு தன் அறிவின்கட் டெளிவாய் அமைத்துக்கொண்ட அழகிய உருவத்தினுக்குப் பொருந்தவே அப்பொற்கட்டியினும் அதனைப் பிறப்பிக்க வல்லனாவன். இங்ஙனம் புறத்தே ஒருபொருளில் ஒரு வடிவத்தைத் தோற்றுவித்தற்கு முன்னெல்லாம் அகத்தே அதனோடொப்பதாகிய உருவத்தினை அறிவின்கண் அமைத்துக்கோடல் இன்றியமையாததாய் நிகழ்கின்றது. இவ்வாறன்றி வேறொருவாற்றால் எவரும் எதனையும் செய்தல் ஏலாது. எதனைச் செய்வதாயிருந்தாலும் அதனை முற்படத் தமதறிவின்கண் ஆராய்ந்தமைத்துக்கொள்வதனாலேயே உலகியல் நடைபெறுகின்றதென்று ஓர்ந்துணர்க. எனவே,

புறத்தேயுள்ள பொருள்களிற் றோன்றும் வடிவங்களுக்கெல்லாம் அகத்தே அறிவின்கண் அமையும் உருவங்களே முதலாதல் திண்ணம். இவ்வாறு கூறுதல்கொண்டு, அகத்தேயுள்ள அறிவின் உருவங்களே புறத்தேயும் வடிவங்களாய்த் தோன்றுகின்றனவே யல்லாமல், இவற்றின்வேறாகப் புறப்பொருள்களும் அவற்றின் வடிவங்களும் தனியே உண்மையில் இல்லாதனவென்று மாயாவாதி மதம்பற்றிக்கொள்ளற்க. ஒருவன் எத்துணைதான் அறுசுவையுண்டியின் வகைகளும், அவற்றை நறுமணங்கமழ்ச் சமைக்குமாறும், சமைத்திட்டதனைத் தான் தீஞ்சுவையோடு உண்டுமகிழுமாறும் தெளிவாய் உள்ளத்தில் நினைந்து அவற்றின் உருவங்களை அமைத்துக்கொள்ளினும் அவற்றால் அவன் பசித்துன்பம் தினைத்துணையும் அகலாது; அவன் நினைத்தபடியாகவே புறத்தேயுள்ள காய்கறி அரிசி பருப்பு நெய் முதலியவற்றைத் தொகுத்து, அவற்றைத் தீஞ்சுவைப்பட ஆங்கியுண்டால் மட்டுமே பசித்துன்பம் நீங்கி இன்புறுவான். இதுபோலவே, அகத்தே நினைக்குமாறெல்லாம், புறத்தே அந் நினைவின்வேறாய்த் தனித்திருக்கும் பொருள்களைத் திரட்டித் துய்க்குமாற்றிந்து செய்தாலன்றி, அப்பொருணுகர்ச்சியும் அதனால் வரும் இன்பமும் தாமே வரா. ஆதலால், நினைவின் உருவங்களே புறத்தே பொருள்களும் பொருள் வடிவங்களுமா மென்றல் மெய்வழக்காகாதென்றும் அகத்தே அறிவினுருவங்கள் உளவாமாறு போலவே புறத்தே பொருள் வடிவங்கள் தனித்துளவாமென்றுங் கடைப்பிடிக்க.

இனி, அகத்தே நினைவின்கண் அமையும் உருவிற்கு ஏற்பவே புறத்தே அதனோ டியைந்துநிற்கும் பொருட் கண்ணும் வடிவம் அமையும் என்பது பிறிதொருவாற்றானுங் காணப்படும். சினங்கொள்ளுதலையே என்றும் பழக்கமாய் உடைய ஒருவனது நினைவு சினத்தின்வழிப்பட்ட உருவமுடையதாக ஆக, அவனோடியைந்து நிற்கும் அவனது உடம்பும் முகமும் அந் நினைவுக்கேற்றதொரு கொடிய வடிவத்தினை யுடையதாகும். மற்று எஞ்ஞான்றும் உளம்மகிழ்ந்திருத்தலையே ஒழுகலாறாயுடைய பிறனொருவனது நினைவு அம்மகிழ்ச்சி வழிப்பட்ட உருவத்தினை எய்த எய்த, அவனோடொன்றாய் நிற்கும் அவன்நன் உடம்பும் முகமும் அந்நினைவோடொத்ததோர் இனிய வடிவத்தினை யுடையதாகும், இங்ஙனமே துன்பப்படுபவன் உறுப்புகள் அத்துன்பத்திற்கேற்ற வடிவினைப் பெறுதலும், இன்பத்திற் றிளைப்பவன் உறுப்புகள் அவ்வின்பத்திற்கிசைந்த வடிவினைப்

பெறுதலும், கல்வியறிவிற் சிறந்தோன் வடிவம் அக்கல்விக்குத் தக்க அமைப்பினை அடைதலும், செல்வத்தின்மிக்கோன் உடம்பு அதற்கேற்ற சீரினைப் பொருந்தலும் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இவ்வாறு அகத்து நினைவின் நிகழும் நிகழ்ச்சிக் கிணங்கப் புறத்துப் பொருளின் வடிவு அமைவுறுமாற்றைப் பல்காலும் ஆராய்ந்து காணவல்லார்க்கு உயிரின் அறிவு நினைவுகளுக்கும் உருவம் உண்டென்பதூஉம், அவற்றோடியைந்து நிற்கும் அறிவில் பொருள்களும் அவ்வுருவத்தினையொத்த வடிவினைத் தங்குட்பெறுமென்பதூஉம், உயிர்ப்பொருளும் உயிரல் பொருளும் வேறுவேறியல்பினவாயிருத்தல் போலவே அவற்றின் உருவங்களும் வடிவங்களும் வேறு வேறியல்பினவா மென்பதூஉம் நன்கு விளங்கிக் கிடக்குமென்க.

இவ்வுண்மையை மேல்புல அறிஞர் ஒருவர்* ஆராய்ந்து நிறுவுமாறும் உற்றுநோக்கற்பாற்று. அவ் அறிஞர் தாம் பலகால் முயன்று நுண்ணூர்வாற் றெரிந்தமைத்த அரியதொரு பொறி†யி னெதிரே ஒருவர் நின்று அதனுள் வைத்த நிழலுருத்தட்டத்தில்‡ தமது கையை மெல்லெனவைத்துக் கருத்தை ஒருவழி நிறுத்தி ஒன்றை நினைக்க அந்நினைக்கப்பட்ட பொருளின் வடிவு உடனே அத்தட்டத்திற் பதிந்துதோன்றியது. இங்ஙனம் எடுக்கப்பட்ட நிழலுருக்கள் பலவற்றை உற்றுநோக்கினார் பலரும் அவற்றுட் சில தெளிவின்றிக் கலங்கிக் காணப்பட்டனவென்றும், வேறுசில திருத்தமாகவுந் தெளிவாகவும் அமைந்திருந்தனவென்றுங் கூறாநின்றார். இவ்வாறிருவேறு வகையவாய் அவை காணப்படுதற்கு ஏது வென்னையென்று ஆய்ந்து நோக்கியவழி, அவற்றை நினைத்த ஒருவர் நினைவு ஒருகாலத்தொன்றில் உறைத்து நில்லாது கலங்கினமையும், மற்றையொருவர் நினைவு அக்காலத்து அப்பொருளில் உறைத்துத் தெளிவாய் நின்றமையுமே அவ்வாறவை வேறுபட்டுத் தோன்றுதற்கு இடஞ்செய்தனவென்னு முண்மை புலப்படலாயிற்று. இன்னும், அப்பொறியின் அண்மையிலிருந்து நினைப்பவர் நினைவின் உருவையேயன்றி மிகவுஞ் சேய்த்தாய்ப் பல்லாயிர நாழிகைவழி கடந்த இடங்களி லிருந்து நினைப்பவர் நினைவின் உருவையும் அங்ஙனமே படமெடுத்துக் காட்டலாம் என்று அம்மேல்புல அறிஞர் உறுதியுரை கூறுகின்றார். அகத்தே தோன்றும் நினைவின் உருவைப்போல்வது புறத்தேயுள்ள பொருட்கண்ணும் உண்டாம் முறையைத் திட்பமாய்க் கட்புலனெதிரே தேற்றிக்காட்டும்

* Dr. Baraduc.

† Biometre.

‡ Photographic plate.

இவ் அறிஞர் ஆராய்ச்சியின் விழுப்பத்தை உணர்ந்தபின் இவ்வுண்மையை ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடனின்றாம் என்க. எனவே, புறத்தே காணப்படும் அறிவில் பொருள்கட்கு வடிவம் உளதாதல்போலவே, அகத்தே நிகழும் உயிரின் அறிவுக்கும் உருவம் உண்டென்பதூஉம், அவ்வறிவினுருவம் தன்னோடொத்ததொரு வடிவினை அறிவில் பொருட்கண் விளைவிக்கு மென்பதூஉம் இனிது பெறப்படுதல் காண்க.

அற்றேல், அறிவினுருவம் முன்னிகழ்வதெனவும் அறிவில் பொருளின் வடிவம் பின் நிகழ்வதெனவும் உரைத்தல்வேண்டும்; அவ்வாறுரைப்பிற் பிறந்த புனிற்றிளங் குழவிமாட்டும் அறிவுருவம் உண்டென்றுரைத்தல் வேண்டும்; மற்று அஃது அவ்வுருவம் உடைத்தாகலின்றி முழுதும் அறியாமையாற் கவரப்பட்டுக் கிடத்தலைக் காண்டுமாகலானும், பின்னர் அது நாளேற நாளேற வளர்ந்து புறப்பொருள்வடிவங்களை அறியும் முகத்தால் அறிவு உருவம் பெறலே முறையாகப் போதரலானும் அறிவில் பொருட்கண் உள்ள வடிவமே முதலாதல் தெளியப் படுமாலெனின், நன்று கூறினாய். சிற்றுயிர்களின் அறிவு மட்டுமே முதற்கண் அறியாமையான் மறைக்கப்பட்டிருந்து பின்னர் அறிவில் பொருட்சேர்க்கையால் அது நீங்கி அறிவுருவம் பெறுமென்றல் ஒரு முறையான் ஒக்கும்; மற்று எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளறிவும் அங்ஙனம் புறப்பொருட் சேர்க்கையால் அறிவுருவம் பெறுமென்றல் ஒவ்வாதாகலின், “முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொரு”ளாம் முதல்வன் அறிவு என்றும் உருவுகொண்டு விளங்கியபடியாயே நிற்கும் என்று ஓர்க. அற்றன்று, இவ்வுலகம் வடிவற்ற நிலையிலிருந்து பின்ன ரொருகால் வடிவுற்றதனை நேரேகண்டார் சிலரேனும் இருப்பினன்றோ, அவ்வடிவினை அதன்கட் பிறப்பித்த பேரறிவாளன் ஒருவன் உண்டென்பது துணியப்படும்; அவ்வாறதனைக் கண்டார் எவருமின்மையின், உலகம் இஞ்ஞான்றுள்ள படியே என்றும் வடிவுடைத்தாய் இயங்குமென்று உரையாமோ வெனின்; அறியாது கூறினாய், இந்நிலமாவது யாது? மண்ணும் புனலும் அவற்றின் கூறுகளும் ஆகிய உறுப்புக்கள் ஒருங்கு தொக்க தொகையே யாகலின், இவ்வுறுப்புக்களின் பெற்றியை ஆராயவே இவ்வுறுப்புக்களாற் நிரண்டதிரளையின் பெற்றியுந் தானே புலப்படும். இந் நிலத்தின்கட் காணப்படும் எத்தகைய கட்டுப் பொருளேனும் எத்தகைய நெகிழ்ச்சிப்பொருளேனும் அவையெல்லாம் மிகவெய்ய அனலொடு சேர்ந்தவழித் தம் வடிவுகெட்டு ஐம்பொறிகட்கும் புலனாகாமல் மறைந்துபோதல்

காண்டுமன்றே. அங்ஙனங் கரைந்து மறைந்தவற்றை அறிவுடையா னொருவன் ஆக்குமாற்றிந்து முயன்றவழி அவைபெயர்த்துந் தம் பழைய வடிவு கூடிப் புலப்படுதலுங் காண்டுமன்றே. இவ்வாறு உறுப்புப்பொருள்களில் நேரே கண்டறியப்படுந் தோற்ற வொடுக்கங்கள், அவ்வுறுப்புக்களின் தொகையாகிய இந்நில வுலகத்துக்கும் உளவாதல் ஆராய்ச்சிவல்ல அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், இவ்வுலகம் என்றும் வடிவுடைத்தாயே இயங்குமென்றும், அதற்கு வடிவினைக் கற்பித்த முதல்வனில்லையென்றுங் கூறும் உரை அடாதென்க. ஆகலான், அது வடிவின்றி நின்றதொரு காலம் உண்டெனவும், அப்போததற்கு வடிவினைக் கூட்டி அதனைத் தோற்றுவித்த ஒரு முதல்வன் உண்டெனவும் துணிக. துணியப்படவே, அறிவில்லாத பொருட்கண் வடிவந் தோன்றுதற்கு முன்னரே பேரறிவுப் பொருளாய் அதனை ஊடுருவி நின்ற முதல்வன் அறிவு உருவவிளக்கமுடைத்தாய் நிற்குமென்பதூஉம் துணியப்படும். இதுகொண்டு இறைவன் உலகங்களைப் படைத்த நோக்கமாவது, பண்டுதொட்டே அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடந்த சிற்றுயிர்களான நம்மனோர்க்கு அவ்வறியாமையை நீக்கித் தனது அறிவினுருவம்போல்வதனை நம்மறிவினுந் தோற்றுவித்தல் வேண்டி, அங்ஙனஞ்செய்வது நேரே இசையாமையின் அது செய்தற்கு இசைந்த இடைப்பட்ட தொரு கருவியாக மாயையை இயக்கி, அதன்கண் அவ்வுருவி னோடொத்த வடிவினைப் புலப்படுத்தி, அவ்வடிவினை அறிவு மாற்றான் நம்மனோர் அறிவுக்கும் அதனையொப்பதோர் உருவுகிளர, அம்முறையால் நாம் இறைவனாகிய தன்னை ஒருபுடையொத்து இன்புற்றிருத்தலேயாம் என்பது தெளியப்படும். இவ்வியல்பினை ஓர் உவமையினும் வைத்து விளக்குவாம். ஓவியம் வரைதலிற் கைதேர்ந்தான் ஒரு நுண்ணறிவினன் தன் அறிவின்கட் பலகாலும் முயன்று முயன்று விளக்கிய ஓர் அரும்பெறலுருவினையொப்பதொன்று புறத்தே ஒரு நூற்படாத்தினும் புலப்படுதல்வேண்டிப் பலவகை நிறங்களால் அதனைக் குழைத்தெழுதிவைப்ப, அவ்வோவியம் வல்லானைப் போல் தானுந் தேர்ச்சிபெற விழையும் ஏனையொருவன் அவ்வோவியத்தின்கண் எழில்கனிந்து துலங்கும் அவ்வடிவ அமைப்பின் நுண்ணிய கூறுபாடுகளையும் நிறங்களின் விளக்கத்தையும் அந்நிறங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து இழைந்துருவாமாற்றினையும் பன்னாளும் பன்முறையுங் கூர்த்துணர்ந்து கற்றுப், பின்னர் அதனை யொப்பதோர் உருவினைத் தன்னறிவினும் விளங்கக்கண்டு அவ்வோவியம்

வல்லானை ஒருபுடை ஒப்பனாவனென்பது. இங்ஙனமே, சிற்றுயிர்களும் மாயையிற் நீட்டப்பட்ட இறைவனது அறிவுருவப் போலியைக் கண்டு தாமும் அவ்வறிவுருவப் பேறு உடையராய் வயங்குவரென்க. என்று இங்ஙனம் ஆராய்ந்து காண்புழி, மாயையில் வடிவுதோன்றுதற்கு முற்கொண்டே இறைவனறிவின்கண் அதற்கு முதலாகிய உருவம் அமைந்து கிடக்குமென்பது நன்கு பெறப்படும். அதுகிடக்க.

அற்றாயின், மாயையின் வடிவுக்கு முதலாய் அதனை யொப்பதோர் உருவே இறைவனறிவின்கண் உளதாயின், மாயையின் மேற்பட்டதன்மை அவனறிவின்கண் இல்லையென்று கொள்ளப்படுமாலெனின், அது பொருந்தாது, அவன் மாயையினும் ஏனை யுயிர்களினும் மேற்பட்ட அளவிலா வியத்தகும் இயல்புகள் உடையனாகலின். மாயை அவனியல்புக்கு இயையுமாறெல்லாம் நிற்கவல்லதன்று; அது தன் அளவிற்கு ஏற்றபெற்றியே அவன்றன் அறிவுருவத்தினோடு ஒப்பதொரு வடிவினைப் பெறாநிற்கும். மாயையிற் புலனாம் வடிவுகளைக் கொண்டன்றி அவன்றன் அளக்கலாகாத் தன்மைகளை நேரே கண்டுணரும் பேராற்றல் நம்மனோர்க்கின்மையின், நஞ்சிற்றறிவு கொண்டு இறைவனது அறிவின் பரப்பு முழுதும் அளந்து முடிவுகட்டப் புகுதல் பெரியதோர் இழுக்காய் முடியும். ஆகையால், மாயையின் வழியறிந்த அவனியல்பு அவ்வறிவளவின் அடங்காது மேலுமேலும் விரிந்து செல்லுமென்று கடைப்பிடிக்க. அல்லாமலும், மாயையின் வாயிலால் உணரற்பாலனவாய் அவன்றன் இயல்புகளே இன்னும் எத்துணையோ கோடிகளாய் பல்கிக்கிடக்க அவற்றுள் ஒரு சிறு தினையளவுதானும் ஆய்ந்தறியமாட்டாத நம்மனோர் அம்மாயையினும் மேற்கடந்து செல்லும் அவன்றன் அறிவின் பரப்பினை ஆராய்ப்புகுதல் சிறுமகார் தஞ் சிறுகாலாற் பெருங்கடலின் ஆழத்தையும் தஞ்சிறுகையால் அதன் பரப்பினையும் அளந்தறியப் புகுதலையே ஒக்கும். புற்பூண்டு மரஞ்செடி கொடிகளில் எத்துணையோ ஆயிரக்கணக்கான அமைப்பின் வகைகள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் நன்காராய்ந்து அவ்வமைப்புகளினால் அறிவுறுக்கப்படும் இறைவனறிவின் நிறத்தை அறிந்தனமா? ஈரறிவு முதல் ஐயறிவுகாறுமுள்ள புழுக்கள் பூச்சிகள் பறவைகள் விலங்குகள் முதலியவற்றில் எத்துணையோ எத்துணையோ வகையான அமைப்பு வேறுபாடுகள் உள்ளன, அவையெல்லாம் முழுதாராய்ந்து அவற்றின்கண்ணெல்லாம் விளங்கித்தோன்றும்

ஐயனறிவின் பெற்றியைத் தெளிந்துணர்ந்தனமா ? இவற்றினைல்லாஞ் சிறந்த மக்கள் உடம்பின் அமைப்புகளினுங் கணக்கிறந்த வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன; அவையெல்லாம் ஒருங்கே தெரிந்து அவனறிவின் ஆற்றலைக் கண்டனமா ? இனி இவையொழிய, இந்நிலத்தின் உள்ளும், நிலத்தின்மேல் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள நீரினும் காற்றினும், இடைவெளியினும் நம்பொறிகளுக்குப் புலனாகாமல் அமைந்துகிடக்கும் பல்வகைப்பொருள்களின் கூறுபாடுகளெல்லாம் ஆராய்ந்து அவனறிவை வியந்தனமா ? இனி நந்தலைக்குமேல் வானின்கட் காணப்படும் வான்மீன்கள் கோள்கள் முதலியவற்றின் இயல்புகளையும் ஆண்டவற்றின்கண் உள்ள அமைப்புகளையும் தேர்ந்து அவனறிவினாற்றலை எள்ளளவேனும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தனமா ? சிறிதும் இல்லையன்றே. இங்ஙனம் மாயையின் பரப்பும், அதன்கண் அமைந்த பலகோடி பொருள்களின் இயல்புகளும் அமைப்புகளுமே நம்மனோர் அறிவான் அளந்தறிதற்கு இயலாதனவாக, நந்தஞ் சிற்றறிவுகொண்டு இறைவனறிவை அளக்கப் புகுதல் எத்துணைப் பேதைமையாம் ! அதனால், மாயையின் மேற்பட்டதன்மை அவனறிவின்கண் இல்லையென்றல் ஒருவாற்றானும் இயையாதென மறுக்க.

இனி, மாயையிற் காணப்படும் எல்லா வடிவங்கட்கும் முதலாய் அவற்றோ டொருபுடையொப்பனவாய உருவங்கள் இறைவனறிவின்கண் உண்டென்பது மேலே காட்டப்பட்ட மையின், உயிர்களின் உடம்புகட்கு முதலாம் உருவும் இறைவனறிவின்கண் முற்கொண்டமைந்து கிடக்குமென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும். இவ்வுலகத்துயிர்களின் உடம்புகளையெல்லாம் பகுத்துப் பார்ப்புழி அவை ஆண் பெண் என்னும் இருகூற்றிலே சென்று அடங்குதலும் மேலே காட்டப்பட்டது. ஆகவே, இவ்வாண்பெண் வடிவுகட்கு முதலான ஆண் பெண்ணுருவுகள் முதல்வனறிவின்கண்ணும் முதல்வியறிவின் கண்ணும் முற்கொண்டே யுளவாதல் தெற்றெனப் பெறப்படும். பெறப்படவே, இறைவன் ஆணுருவிற்கொத்த இயல்பினனாயும், இறைவி பெண்ணுருவிற்கொத்த இயல்பினனாயும் அறிவுருவில் நிற்பரென்பதூஉம் தானே போதரும் என்க.

அற்றேலஃதாக, இறைவன் ஒருபொருளாயும் இறைவி அப்பொருட்டன்மையாயும் நிற்பரென நூல்கள் கூறாநிற்க, ஈண்டு அவ்விருவரையும் இரு முதற் பொருள்போல் வைத்துக் கூறுதல் என்னையெனின்; ஒருயிரே ஆண்டன்மை பெண்டன்மை

இரண்டும் ஒருங்கு உடையவாதல் யாண்டுங் காணப்படாமை யானும், இறைவி இறைவனை வழிபட்டாளெனவும் இறைவன் இறைவியை மணந்தானெனவும் அவர் தம்மைத் தனித்தனி இருமுதற்பொருள்களாக வைத்துரைக்கும் பழைய வரலாறுகளெல்லாம், அவரிருவரையும் பொருளும் அதன் பண்புமாமெனக் கொள்வழிப் பொருளிலவாய்ப் பொய்ப்படுமாதலானும், எண்ணிறந்த உயிர்கட்கு எண்ணிறந்த உடம்புகள் படைக்கப்படும் அவ்வப்பொழுதே அவற்றுட் பலப்பல சிதைக்கப்படுதலை உற்றுநோக்கும் வழி அவற்றைப் படைக்கும் வினைமுதலே யுடனே அவற்றுட் பலவற்றை அழித்தல் செல்லாமையின் ஒன்றாற்படைக்கப்பட்டவற்றை மற்றொன்று அழிக்கு மெனலே பொருத்தமாமாதலானும், உலகத்துக் காணப்படும் உடம்பின் நோற்றமெல்லாம் பெண்ணுடம்பினின்றே போதரக்காண்ட லானும் படைத்தற்றொழிலை நிகழ்த்தும் இறைவியும் அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்தும் இறைவனும் வெவ்வேறு வினைமுதல்களே யாகுமல்லாமல் அவர் பண்பும் பண்பியுமாதல் ஏலாதென விடுக்க. அங்ஙனம் அவர் தனித்தனி வினைமுதல்களே யாயினும் இறைவன் மேல்விரிந்த நிறைவாயும் இறைவி அவனுள் அடங்கி விரிந்த நிறைவாயும் ஒன்றெனப் படுதற்கும் இரண்டெனப் படுதற்கும் ஆகாமல் ஒருவரோடொருவர் நனிவிரவிப் பண்பும் பண்பியும்போற் பகுக்கப்படாது என்றும் ஒருமையுற்று நின்றல் பற்றி அவர்தம்மைப் பண்பும் பண்பியுமென்று நூல்கள் கூறியதல்லது அவர் உண்மையிலே அவ்வியல்பினராவ ரென்பது அவை தமக்குக் கருத்தன்றாம் என்க.

அற்றேல், இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிற்கும் உரியனாகவைத்து நூல்கள் ஒதுமாறென்னையெனின், அழித்தற் றொழிலினும் மிக்க வலியுடையது பிறிதொன்று இல்லாமையானும் அவ்வழித்தற் றொழிலைச் செய்யும் முதல்வன் அதனை ஒரோ வழிச் செய்யாது விட்டுவைப்பினல்லது படைத்தல் காத்தல் என்னுந் தொழில்கள் நடைபெறமாட்டாமை யானும். அதனால் இறைவன் ஆணைவழி நின்றே இறைவி படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்வளென்பது போதரலானும் இறைவனே முத்தொழிற்குங் காரணனாமென்று உணர்ந்துகொள்க. அவ்வாறுரைப்பின் இறைவியை ஏவிப் படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்யும் அம் மட்டேயல்லது இறைவன் தானே அவற்றைச் செய்ய மாட்டுவான் அல்லன் போலுமென ஐயுறக்கிடக்குமாலெனின்,

எவற்றினும் மிக்கதாகிய ஓர் அருந்தொழிலைச் செய்ய வல்லா னொருவன் அதனிற் நாழ்ந்தனவாய ஏனைத் தொழில்களை ஏனையோரைக்கொண்டு முடித்தல்பற்றி அவன் அவற்றைச் செய்யமாட்டுவானல்லனென்றல் பொருந்தாது; என்னை? செங்கோலோச்சும் ஆற்றலும் அறிவும் உடையானோர் அரசன் தானே செய்தற்குரிய சில வினைகளைத் தனக்கென வரைந்து வைத்து, அவற்றினுந் நாழ்ந்த பிறவற்றை ஏனைப் பிறர்மேல்வைத்து நடாத்துதல்பற்றி அவ்வரசன் அப்பிறதொழில்களை நடாத்தும் வலியிலான் என்று கோடல் பொருந்தாமையின் அப்பிறவற்றையுந் தானே மேற்கொண்டு நடத்துதற்குரிய அமயம் நேர்ந்துழி, அவன் அவற்றையும் நடத்தக் காண்டுமன்றே. மற்று அவனேவிய பிறதொழில்களைப் புரிவார் அவற்கேயுரிய செங்கோலோச்சுந் திறத்தினைத் தாம் மேற்கொண்டு செய்ய மாட்டாராதலுங் காண்டுமன்றே. இன்னுங் கல்வியறிவுமிக்கான் ஒருமேலோன் தான் கல்வித் துறையிற் செயற்பாலனவாம் அருஞ்செயல்களிலேயே கருத்து ஒன்றிநிற்பினும், அமயம் நேர்ந்தக்கால் தன்னிற்றாழ்ந்தோர் செய்யுஞ் செயல்களையும் அவரினுஞ் சிறக்கச் செய்து முடிக்கமாட்டுவானாதலும், அவனிற்றாழ்ந்தோராயினார் அங்ஙனமே அமயம் வந்தக்கால் அக்கலை வல்லான்செயலைத் தாம் ஒருசிறிதும் மேற்கொண்டு நடத்தமாட்டாராய் இடர்ப்படுதலும் தெளியக் காண்டுமொகலின் ஆற்றலும் அறிவும் மிக்கான் தனக்கேயுரிய தொன்றிற்றான் முனைத்து நிற்பினும் அவன் ஏனையோர் செய்யுஞ் செயல்களையும் வேண்டியக்கால் தான் மேற்கொண்டு நடத்த மாட்டுவானென்றே கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனமாகலின், அழித்தற் றொழிலினையே தனக்குச் சிறப்பாய் உடைய முதல்வன்தான் வேண்டியக்காற் படைத்தல் காத்தல்களையும் இயற்றும் மதுகையுடையானென்றே தெளிந்துகொள்க. ஏனைப் படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்யும் நான்முகன் திருமால் முதலான ஏனையோரெல்லாம் அழித்தற் றொழிலினைச் செய்யமாட்டுவா ரல்லரென்பதூஉம் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். அஃதொக்குமாயினும், இறைவனோடொப்பநிற்கும் முதல்வி அவனோடொப்ப அழித்தற்றொழிலினைச் செய்ய மாட்டுவா ளல்லனெனவுரைப்பின், அஃது அவளிறைமைக்கு இழுக்காய் முடியுங் கொலெனின், முடியாது; இறைவனோ டொன்றாய் விரவி நிற்கும் இறைவி அவற்குரிய முதன்மையும் உரிமையுமெல்லாம் தானும் பெற்றுடையளாகலின் தன் கொழுநன் ஆணை வழிநின்று ஒரோ ஒருகால் அழித்தற்றொழிலுஞ் செய்யமாட்டுவா ளென்றே உணர்ந்துகொள்க. என்றாலும்,

எல்லா உயிர்களையும் படைத்துக் காத்தற் கேற்ற மெல்லிய அறமுதன்மையும் அருண்முதன்மையுமே தனக்கு இயற்கையாவுடைய அவட்கு அழித்தற்றொழில் சிறப்பாகாதென்க. ஒருயிர் கருவினுளிருந்து படைக்கப்படுஞான்றே அக்கருவைச் சிதைத்து அதனை அதனினின்றும் அகற்றும் அழித்தற்றொழில் அருண்மறம் உடைய முதல்வற்கே சிறப்பா மென்க. அவ்வாறு கூறவேண்டுமென்க? படைத்தலைச் செய்யும் முதல்வியே அக்கருவினை உடனே யழித்தலுஞ் செய்வனென்றுரைத்தால் வரும் இழுக்கென்னை? எனின், படைக்குமவளே யுடனே யதனை அழித்தலுஞ் செய்வனெனின். அங்ஙனம் படைத்ததனை உடனே அழித்தலினும் அதனை முற்கொண்டு படையாதிருத்தலே அவட்குச் சால்பாமாகலின் அஃது அவளிறைமைக்கு இழுக்காய் முடியும். அற்றேல், இறைவியாற் படைக்கப்பட்ட கரு முதிராமுன்னரே அதனை அழித்தல் இறைவற்குச் சால்பன்றாய் முடியுமாலெனின், அற்றன்று அக்கருவினுட்புக்க உயிரின் வினையளவறிந்து அதனை யதனுள் ஓர் இமைப்பொழுது நிலைப்பித்துப் பின்னர் அதனை அதனினின்றும் அகற்றிப் பிறவிப்படியின்மே லேற்றும் முதல்வன் செயல் ஆழ்ந்தாராய வல்லார்க்குச் சால்புடையதாயே தோன்றும்ல்லது பிறிதில்லை யென்க. அற்றேல், முன்னேரத்திற் படைத்துப் பின்னேரத்தில் அழித்தல் முதல்விக்குஞ் சால்பேயாம்; சால்பாக முதல்வியின் வேறாக முதல்வனொருவன் உளனெனக் கோடல் மிகையா மாலெனின், முதல்வனியல்பும் முதல்வியியல்பும் ஆராயாது கூறினாய், அறிவு அருள் என்னும் இரண்டில் அறிவினும் அருள் மேற்பட்டு நிற்கும் இயற்கை முதல்விக்கும், அருளினும் அறிவுமேற்பட்டு நிற்கும் இயற்கை முதல்வற்கும் உண்டென்று பகுத்தறிந்துகொள்க. முதல்வி தனக்குள்ள பேரருட்பெருக்கால், எண்ணிறந்த எல்லா உயிர்களும் பிறவிக்கட் சென்று அறிவும் அன்பும் பெறல்வேண்டி, அவை தமக்குப் பலதிறப்பட்ட உடம்புகளை ஓவாது படைத்துக்கொடுக்குந் தொழிற்கண்ணே முனைத்து நிற்பாளாக, முதல்வனோ அங்ஙனம் படைக்கப்பட்ட உடம்புகளில் நிற்கும் உயிர்கள் அவற்றில் நிறற்றற்குரிய கால எல்லையறிந்து அவற்றை யுடனுக்குடன் அவ்வுடம்புகளினின்றும் மாற்றியருளுவனென்க. இவ்வாறு உலகின்கட் காணப்படும் இருவேறு தொழிற்கும் இருவேறு முதல்வர் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலின் அம்மையப்பரிருவரும் வெறுங் குண குணிப்பொருள்களாகாமல், தனித்தனிக் குணங்களுடைய இருவேறு முதற்பொருள்களாவரென்றே

கடைப்பிடிக்க. இதுவே, சிவஞானபோதம் முதலிய முடிந்த நூல்களின் உண்மைக்கருத்தாதலுந் தெளிந்துகொள்க. அற்றேற், சிவஞானபோதம் இக்கருத்துடையதாதலைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுகவெனின் அவ்வாறே காட்டுதும்.

அத்துவித இயைபு

சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்படும் அத்துவித இலக்கணம் இன்னதென்றாராயவே முதல்வனும் முதல்வியும் பிரிப்பின்றி விரவிநிற்கும் இயல்பு நன்கு விளங்கு மாகலின், அதனை ஈண்டொருசிறிது ஆராய்ந்துரைப்பாம். இறைவன் இறைவியோடும், உயிர்களோடும், உலகத்தோடும் வேறக்கூடி நிற்கும் நிலையே அத்துவித இயைபாம். அத்துவிதம் என்பது 'அத்வைதம்' என்னும் வட சொற்றிரிபாகும். அச்சொல் 'ந' 'த்வைதம்' என்னும் இருசொற்புணர்ச்சியாலாயது. இவ்விரு சொல்லில் முன்னின்ற நகரம் அன்மை என்னும் பொருளையும், பின் நின்ற த்வைதம் 'இருமை' என்னும் பொருளையும் தராநிற்கும்; இரண்டுஞ் சேர்ந்து 'இருமை அன்மை' என்னும் பொருளையுணர்த்தும். இருபொருள் தனித்தனி வேறுநிற்குமாயின் அவைதம்மை இரண்டென்று உரைத்தல் வேண்டும்; அவை அங்ஙனம் நில்லாமல் ஒன்றோடொன்று கலந்து நிற்குமாயின் அவற்றை இரண்டென்றுரைத்தலுமாகாது, ஒன்றென்றுரைத்தலு மாகாது. உயிரும் உடம்பும் பிரிந்து நிற்புழி அவை தம்மை இரண்டென்று கூறுதல் பொருத்தமாம்; மற்று அவை ஒருங்குகூடி நிற்புழி அவற்றை ஒன்றெனவாதல் இரண்டெனவாதல் கூறுதல் ஒவ்வாதாம். இங்ஙனமே, இறைவன் ஏனையெல்லாப் பொருள்களையும் விட்டுத் தனித்துநிற்குமாயின் அவனை ஒரு பொருளாயும், ஏனையவற்றையெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்து அத்தொகையை மற்றொருபொருளாயும் உரைத்தல் ஏற்புடைத்தாம். மற்று இறைவனோ அவ்வாறு தனித்துநிற்பான் அல்லனாய்ப் பாலுள் நெய்போன்றும் பழத்துட் சுவை போன்றும் எல்லாப் பொருள்களினும் வேற்றுமையின்றிக் கலந்து நிறைந்திருப்பனாகலின், அவனையும் அவனோடு ஒன்றுகூடி நிற்கும் பொருள்களையும் ஒன்றெனவாதல் இரண்டெனவாதலுரைத்தல் அமையாது. அங்ஙனம் அவனும் அவையும் வேறின்றி விரவிநின்றலைத் தெரிக்கல் வேண்டின், அதனை 'இருதன்மை அன்மை' என்றேதான் கூறல்வேண்டும்.

இருதன்மை அல்லாத புணர்ப்பினையே ஆரியமறைகள் 'அத்வைதம்' என்னுஞ் சொல்லால் வழங்காநிற்கும்.

இவ்வாறு இறைவன் ஏனைப்பொருள்களோ டுடன் கலந்து நிற்கும் அத்துவித இயைபு அவ்வப்பொருட்டன்மையாற் சிறிது சிறிது வேறுபாடுடைய தென்பதூஉம் பகுத்துணர்தல் வேண்டும். இறைவற்கும் இறைவிக்கும் உளதாம் அத்துவித இயைபு ஏனை இயைபுகள் எல்லாவற்றினுங் கழிபெருஞ் செறிவுடைத்தாம். அத்துணைச் செறிவுடைத்தாதல் பற்றியே, ஒருபண்புக்கும் அதனையுடைய பண்பிக்கும் உளதாம் தற்கிழமை இயைபினை அதற்கு உவமையாக எடுத்துக்காட்டுப. உவமையாக எடுத்துக்காட்டிய பண்பும் பண்பியும் பற்றி அறிவு மயங்கிய ஒரு சாரார் இறைவன் ஒரு பொருளும் இறைவி அப்பொருட் பண்புமாம் என அவ்விரண்டன் இயல்பு தேராது பிழைபடக் கூறுவர். அவ்வாறுரைப்பிற் பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உளதாம் தொடர்பினையும் அத்துவிதம் என வுரைத்தல் வேண்டும்; அத்தற்கிழமையியைபினை அத்துவிதம் என வுரைப்பிற் பண்பும் பண்பியும் ஒருவாற்றானும் வேறல்லவாய் ஒன்றேயாமாகலின். அத்துவிதம் எனுஞ் சொல்லுக்கு 'இருமையன்மை' எனும் பொருள்போய், மாயாவாதிகள் கூறும் ஒன்றென்னும் பொருளே கொள்ளப்பட்டு, முன்னையோர் கூறிய மறைமொழித் தொடர்ப்பொருள்களெல்லாம் பிழைபாடாய் முடியும்; ஆதலால், தனித்தனிப் பண்பிகளாம் இரு பொருட் கலவையே அத்துவிதம் எனப்படுதற்கு ஏற்பதாமன்றிப், பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உள்ள இயைபு அப்பெயர் பெறுதற்குச் சிறிதும் ஏலாது. ஏலாதாகவே, மறைமொழிகள் "சிவம் அத்வைதம்" என்றுரைத்தது சிவம் என்னும் முழுமுதற்பொருள் தன்போன் முதற் பொருளாகிய சத்தியோடு நனிவிரவி வேற்றுமையின்றி நிற்கும் அத்துவித இயைபினைத் தெரித்தற் பொருட்டேயாம் என்க. இறைவற்கும் இறைவிக்கும் உளதாங் கழிபெருஞ் சிறப்பிற்றாகிய இவ்வத்துவித இயைபு ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவ நாயனாரால்,

"பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும்போல் எங்குமாம் - அண்ணல்தாள்
அத்துவிதம் ஆதல் அருமறைகள் ஒன்றென்னா
தத்துவிதம் என் றறையும் ஆங்கு"

என்று இனிது விளக்கப்பட்டமையும் காண்க. இச் செய்யுட்கண் 'அண்ணல்' என்பது இறைவனையும் 'தாள்' என்பது அவனோ

டிரண்டறக்கலந்து நிற்கும் இறைவியையும் உணர்த்தும். அவ்விருவர்க்குமுள்ள இயைபு பண்புக்கும் பண்பிக்குமுள்ள இயைபுபோல அத்துணை நெருக்க முடைத்தென்பது தெரிப்பார் பண்ணுக்கும் அதன் ஓசைக்கும் பழத்துக்கும் அதன் சுவைக்கும் உள்ள பண்புத்தற்கிழமை யியைபினை ஈண்டுவமையாக எடுத்துக்காட்டினார். அங்ஙனங் காட்டியது கொண்டு, பண்ணும் ஓசையும் பழமுஞ் சுவையும் பண்பியும் அதன் பண்புமாய் ஒன்றாதல்போல, இறைவனும் இறைவியும் பண்பியும் அதனின் வேறன்றாம் பண்புமாய் ஒருவரேயாவர் போலுமென மாணாக்கன் ஐயுறாமைப்பொருட்டும், அவ்விருவரும் இருமுதற் பொருள்களேயாய் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிதலின்றி எஞ்ஞான்றும் விரவிச் செறிந்தபடியாய் நிற்பரென்பதனை வலியுறுத்துதற்பொருட்டும் "அண்ணல் தான் அத்துவிதமாதல்" என்று ஒதியவளவின் அமையாது "அருமறைகள் ஒன்று என்னாது, அத்துவிதம் என்று அறையும் ஆங்கு" என மேலும் அதனைத் தெளிவுபடுத்தி ஒதியருளினாரென்க. அதுவேயுமன்றி, வடமொழியில் வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு உரை வகுத்த உரைகாரரெல்லாம் 'அத்வைதம்' என்னுஞ்சொற்கு ஒன்றெனவே பொருள்கொண்டு மறைமொழிகள் முன்னொடு பின் பெரிதும் முரணிப் பிழைபடுமாறு பொருளுரைத்து இழுக்கினாராக, ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார் ஒருவரே அத்துவிதம் என்ற சொல்லுக்கு 'அந்நிய நாத்தி' அல்லது 'வேறு அன்மை' என்னும் மெய்ப்பொருள் கண்டு மறைமொழிகள் ஒன்றோடொன்று மலையாவாறு பொருடந்து இணங்கக் கொளீஇயினாரென்பதூஉம், அக் காரணம் பற்றியே அவர் 'அத்துவித மெய்கண்டநாதன்' என ஆன்றோராற் பாராட்டி அழைக்கப்படுவாராயினாரென்பதூஉம் அறியற்பாலன. இவ்வாற்றால் இறைவனும் இறைவியும் பொருட்டன்மையால் வேறாயுங் கலப்பினால் ஒன்றாயுஞ் செறிந்து நிற்கும் இரு முதற்பொருள்களாதலும் இனிது பெறப்பட்டமை காண்க. பண்பிக்கும் அதன் பண்புக்கும் உளதாம் இயைபுபோல இறைவன் இறைவியோடு அத்துணை நெருக்கமுறப் பிணைந்திருத்தலால், அவனைக் குறிக்குமிடங்களி னெல்லாம் மறைமொழிகள் அத்துவிதச் சொற்றலைப்பெய்து ஒதாநின்றன. எனவே, மிகச்செறிந்த அத்துவித இயைபு இறைவற்கும் இறைவிக்கும் உளதாதல்போல, ஏனைப்பொருள்கட்கும் இறைவற்கும் உளதாமாறில்லையென்று ஓர்ந்து கொள்க.

இனி, இறைவற்கும் ஏனையுயிர்கட்கும் உளதாகிய அத்துவித இயைபு மேலே காட்டிய இயைபினுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து உரைக்கற்பாலதாம் செறிவு உடைத்தாம். இவ்வியைபுதானும் இறைவியின் வாயிலால் இறைவற்கு உளதாவதன்றி நேரே உளதாவதன்று. இது தெரித்தற்பொருட்டே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் “எங்கும்ஆம் அண்ணல்தான்” என்று அடைகொடுத்தோதினார். இங்ஙனம் உயிர்களோடு இரண்டறக்கலந்துநிற்கும் வழியும் வீடுபெற்ற தூய உயிர்களிற் செறிந்து நிற்குமாறுபோல, மலக்கட்டுடைய ஏனையுயிர்களிற் செறிந்துநிற்பான் அல்லனென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். தூய உயிர்களில் இறைவன் நனி விரவி நின்றலினாலன்றே, அவன் உலகெங்குமாய் ஊடுருவி நின்றல்போல அவர்தாமும் அவ்வாறு நின்றலை உணர்ந்துரைப்பாராயினர். வாமதேவ முனிவன் ‘யானே உலகெல்லாமாயினேன்’ என்றதூஉம், கண்ணன் முதல்வனது விரிந்த வருவத்தைத் தான் காட்டியதூஉம் அவர் மாசு நீங்கி இறைவனோடு இரண்டறச் செறிந்து கூடினமை யாலேயாம். இதனையும் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் “பிரிப்பின்றித், தானே உலகாம் தமிழேன் உளம்புகுதல், யானே உலகுஎன்பன் இன்று” என இனிது விளக்கி யருளினமை காண்க.

ஏனைத் தூயவல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் நிறைந்து நிற்பனேனும் அந்நிறைவு மேலை இரண்டும்போல் மிக்க செறிவுடைத்தன்று. இவ்வுலகத்து வாழ்வாருள்ளும் இருவர்க்கு உளதாம் நெருக்கமெல்லாம் ஒருவர் மற்றொருவரின் அறிவின்றிறத்தை யறிந்து அவர்பால் நெகிழாத பேரன்பு பாராட்டுதலானன்றே நிகழ்ப்பெறுகின்றன. அறிவும் அன்பும் இல்லாக்கால் அவர் தமக்குள் நெருங்கிய உறவுடையராதலும் இல்லையாதல் காண்டுமன்றே. ஆதலால், இறைவன் தம்முள் நிறைந்திருப்பனேனும் தூயவல்லா உயிர்கள் அறியாமையாற் கவரப்பட்டுத் தம்மோடு உடனாய் நிற்கும் முதல்வனை ஒருசிறிதும் உணராமையின் ஆண்டு அவர் தமக்குள் நெருங்கிய உறவின்றாம். அதனால், இறைவன் மாசுமூடிய உயிர்களில் நிறைந்து நிற்கும் அத்துவித இயைபு மேற்கிளந்த இரண்டியைபினும் செறிவு நெகிழ்ந்த பதத்தினதாம் என்று தெளிக.

இனிக், சுட்டுற்ற உயிர்களினுந் தாழ்ந்தனவாகிய மலம் மாயையெனும் இரண்டினும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவனியைபு மேலெடுத்துக்கூறிய மூன்றியைபுகளினும் குறைந்த செறிவினை யுடைத்தாம். என்னை? இவையிரண்டும் அறிவில்லாத

பருப்பொருள்களாகலின் என்பது அற்றாயினும், மலம் இருளின் இயல்பும் மாயை ஒளியின் இயல்பும் உடையவாகலின் மலத்தில் நிற்கும் இறைவனியைப் மிகக் குறைந்த செறிவினதாதலுடன் விளக்கமில்லதாஉமாம்; மாயையில் நிற்கும் இறைவன் இயைபோ விளக்கமுடையதாகலின் மலத்தினுங்கு மாயையிலேயுள்ள இயைபு சிறிது செறிவுடைத்தாமென்க. அற்றேல், இவ்வாறு அவ்வப்பொருளின் றன்மைக்கேற்ப இறைவனது அத்துவித இயைபு செறிவு குறைந்தும் ஏறியும் நிற்குமென்றுரைப்பின், அஃது அவற்கு வேறுபாட்டினைப் பயக்குமாலெனின். அறியாது கூறினாய், பளிங்கின்கண் விளங்கும் ஞாயிற்றின் ஒளிகருங்கல்லில் விளங்காமை பற்றி அவ்வொளிக்கு ஒரு குற்றமும் வராமைபோல, ஏனைத் தூயவுயிர்களினும் மாயையினும் ஏறியுங் குறைந்தும் விளங்கியும், மலத்தின்கட் சிறிதும் விளங்காமை நின்றும் இறைவனிருத்தல்பற்றி அவற்கோர் இழுக்கும் இன்றெனவுணர்க.

அற்றேலஃதாக, ஏனையெல்லாவற்றினும் இறைவற்கு இறைவிமாட்டுளதாகிய அத்துவித இயைபே மிக்க செறிவினையுடைத்தாயது எற்றாலெனின்; தன்போன் முதன்மையுடைய அறிவுப்பொருள் இறைவியையன்றி இறைவற்குப் பிறிதொன்று இன்மையானும், இன்ப வடிவினளாய் நிற்கும் அவள் முதல்வன்பால் எல்லையற்ற காதற்கிழமை யுடையளாகலானும், அவ்விருவருந் தம்மைத்தாமே ஒப்பரல்லது அவர்க்கு ஒப்பாவது பிறிதொன்றின்மையானும் அவர் தமக்குள் அத்துணைச் செறிந்த அத்துவித இயைபு காணப்படுதல் இயற்கையேயாம் என்க. இதுபற்றியன்றே “பேரின்பமான பிரமக் கிழத்தியோடு, ஒரீன்பத்துள்ளான்” எனவும், “நாடனைத்து நங்கையினாற் செய்தனிக்கும் நாயகனும்” “பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல், அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையும் செந்நிறத்தள், எந் நிறத்தாளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும் அந்நிறத்தனாய் இருப்பன் ஆங்கு” எனவும் உண்மைத் திருமொழிகள் எழுந்தன. இங்ஙனம் இறைவற்குரிய அத்துவித இயைபு ஒருமுறையால் நோக்குமிடத்து மூவகைத்தாதலும் பிறிதொரு முறையால் நோக்குமிடத்து ஐவகைத்தாதலும் அறியற்பாலன. இறைவியோடும், உயிர்களோடும், மலமாயைகளோடும் இயைந்து நிற்கும் முத்திற இயைபே, உயிர்கள் தூயனவும் தூயவல்லாதனவும் என இருதிறப்படுதலின் அவற்றிற்கேற்ப அவற்றில் நிற்கும் இறைவனது நிலையும் இருதிறப்பட, அங்ஙனமே மலத்தினும்

மாயையினும் நிற்கும் நிலையும் இருதிறப்பட ஆக இம்முறையால் ஐவகைப் பாகுபாடுடையதாயிற்று. இவற்றுள் இறைவியோடு நனிசெறிந்து நிற்கும் அத்துவித இயைபு “பண்ணையும் ஓசையும்” என்னுந் திருவெண்பாவினும், தூய உயிர்களோடு விரவி நிற்கும் அத்துவித இயைபு “அரக்கொடு சேர்த்தி” என்னுந் திருவெண்பாவினும், கட்டுற்ற உயிர்களோடு கலந்து நிற்கும் அத்துவித இயைபு “ஒன்றென்ற தொன்றே காண்” என்னுந் திருவெண்பாவினும், ஏனை மலமாயைகளோடு அவன் ஒட்டி நிற்கும் அத்துவித இயைபு “கட்டு முறுப்பும்” என்னுந் திருவெண்பாவினுமாக ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார் விளக்கியருளுமாறு காண்க.

அற்றேலஃதாக இறைவன் ஒருவன் உளன் என்றலே பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றதன்றி, அவனின் வேறாய் அவனோடொன்றாய் விரவி நிற்கும் பெண்டன்மையினளான இறைவியும் உண்டென்றல் பொருத்தமாய்க் காணப்படுகின்றிலதாலெனின், அற்றன்று, இறைவனுக்கு அனுக்கராய் இறைவனோடு ஒருபுடையொத்த அறிவாற்றல்கள் வாய்ந்து மலசத்தி மட்டும் இயற்கையே சிறிதுடைய சதாசிவர் மகேசரும் அவருக்குத் துணைவரான மனோன்மணி மகேசை முதலிய சத்திகளும், இயற்கையே மலகன் மங்களாகிய இரண்டன் பற்று மட்டுஞ் சிறிதுடையராய் ஏனைவகையாலெல்லாம் இறைவனை ஒருபுடையொத்தவரான சீகண்டருத்திரரும் அவர்க்குத் துணைவியான உமையும் உளரெனக் கொள்ளுஞ் சைவசித்தாந்த நுட்பங் கடைப்பிடித்துணரவல்லார்க்கு, இறைவனோடொத்த இயல்பினளான இறைவியும் உடன்கலந்திருப்பளென்னு முண்மை பொருத்தமுடைத்தாதல் நன்கு விளங்கும். அல்லதூஉம், ஒன்றற்கொன்று மறுதலையான இருதன்மைகள் ஒரு பொருட்கண் உளதாதல் எவ்வாற்றானும் இயலாதெனக் கொண்ட சைவசித்தாந்த வழக்கினை நுணுகிக் காணலுறின், ஆண்மை பெண்மை என ஒன்றினொன்று மறுதலைப்பட்ட இருதன்மைகள் இறைவனாகிய ஒரு பொருளினிடத்தே உளவெனக் கோடல் ஆகாமை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். அதுவேயுமன்றி, உலகத்தின்கண் உள்ள எல்லாச் சமயத்தவருங் கடவுளை ஆண்பாலாகவுந் தந்தையாகவும் வைத்து வழங்கக் காண்டலின், பெண்பாலாகவும் உலகிற்கெல்லாம் அன்னையாகவும் உள்ள இறைவியொருத்தியும் ஆண்டு அவனோடுடன் விராய் உள்ள என்பதூஉந் தானே பெறப்படும். இறைவனைப்போலவே

தனி முதலான இறைவி ஒருத்தியும் உண்மையினாலன்றே அவ்விறைவியை மட்டும் வேறு பிரித்து வைத்து வழிபடுஞ் சாத்தம் என்னுஞ் சமயமும் பண்டுதொட்டே காணப்பட்டு வருகின்றது. இறைவி ஒரு தனி முதற்பொருள் ஆகாமல் இறைவற்கு ஒரு குணமேயாதல் உண்மையாயின், குணமுங்குணியும் ஒன்றையெனக்கொண்ட சைவசித்தாந்தத்திற்கு அக்குணத்தை ஒரு பொருளாக்கி அதற்குப் பெண்மை முதலான வேறுபல குணங்களை ஏற்றியுரைத்தல் பெரியதொரு மாறுபாடாய் முடியும். மேலும், சுத்தமாயையின் முடிந்த நிலைக்கண் அமைந்தவான சத்தி சிவதத்துவங்கள், சத்தியுஞ்சிவமுமாய இருமுழுமுதற் பொருள்கள் தம்மாட்டு விரவிநின்று முனைத்து விளங்குதலால் அங்ஙனம் பெயர்பெறலாயின வென்பதை ஆராய்ந்து காணலுறின், அவ்விரண்டனையும் இயக்கும் இரு முழுமுதற் பொருள்கள் உண்மை தேற்றமாம். அல்லதூஉம், உலகத்துக் காணப்படும் உயிர்களெல்லாம் ஆண் பெண் என்னும் இருபகுப்பாய் அடங்கக் காண்டலின், இவர் தமக்கு முதலாம் முழு முதற்பொருளும் இரண்டெனவே முடிக்கப்படுமென்பது.

அற்றன்று, ஆண் பெண் என்னுங் குறிகளும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற பண்புகளும் பருவடிவினவாகிய உடம்புகட்கே உளவாவனவன்றி, இறப்பநுண்ணிய உயிர்கட்கும் அவை உளவாமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்; நன்று சொன்னாய், உலகத்தின்கட் காணப்படும் பருப்பொருள் அமைவுகளெல்லாம் அவற்றை யாக்குவோர் இயல்புகளுக்கும் நினைவுகட்கும் ஏற்பவே அமைகின்றன வல்லாமற் பிறிதில்லை. உயிரின் நினைவைவிட்டும் இயல்பைவிட்டும் ஆக்கப்படும் பொருளை யாண்டுங் கண்டிலேம். மிகச்சிறியது முதல் மிகப்பெரியதீறான எல்லா அமைப்புகளும் அவற்றை அமைத்தவர் அமைப்பித்தவர் நினைவுகளையும் இயல்புகளையும் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகின்றன. தில்லை மன்றின்கட் காணப்படும் அமைப்புகளையும், பேரூர்க் கூத்தன் மண்டபத்தில் வகுக்கப்பட்ட உருக்களின் கூறுபாடுகளையும், மதுரைத் திருமலைநாயகன் அரண்மனையி லியற்றப்பட்டிருக்கும் ஓங்கிய கட்டமைப்புகளையுங் காண்பா ரெல்லாம் அவற்றை ஆக்கிய உயிர்களின் தன்மைகளையுங் கருத்துகளையும் விளங்க உணர்கின்றாரல்லரோ? மலையமான் நாட்டிலிருந்து போதரும் திறஞ்சிறந்த யானைமருப்பின் உருக்களையும், எருமையூரிலிருந்து சாந்தமரத்துண்டுகளிற் செதுக்கிவரும் பலதிற நுண்ணிய வடிவுகளையும், மேனாட்டின்கண்

உள்ள வெண்ணிற மக்களால் அரிதின் அமைக்கப்பட்டுவருஞ் சலவைக்கல் வடிவங்களையும் ஒவிய உருவங்களையும் மகிழ்ந்து வியந்து காண்பாரெல்லாம் அவற்றை இயற்றிய உயிர்களின் அறிவின் திறத்தையும் அரும்பெருந்தன்மையையும் அறிந்து திகைக்கின்றன ரல்லரோ ? இன்னும் உலகின்கண் நடைபெறும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் அவற்றை நிகழ்த்துவோர் இயல்பையும் நினைவையும் ஒட்டியே நடைபெறுமாற்றினை நுனித்துக் காண்பார் எவரும் இனிதுணர்வர். கண்கூடாய் நேரே யறியப்படும் இப் பிறழா முறைபற்றி, ஆண்பெண் உடம்புகளிற் காணப்படும் அமைவுகளும் அவ்வவ்வுடம்புகளிலிருக்கும் உயிர்களின் இயல்புகளுக்கும் நினைவுகளுக்கும் இசையவே போதரலாயின வென்பது முடிக்கப்படும். கட்புலனாகா வாயினும், ஒருசார் உயிர்கள் ஆண்டன்மையும் பிறிதொருசார் உயிர்கள் பெண்டன்மையும் இயல்பாகவுடைமையினாலன்றே அவ்வவற்றின் தன்மைகளுக்கேற்ற உடம்புகள் இறைவனால் வகுத்துக் கொடுக்கப்படுவ வாயின. காரியத்தின்கட் புலப்பட்டுத் தோன்றும் வேறுபாடுகள் அத்துணையும் அதன் காரணத்தின்கட் புலப்படாத நுண்ணிய நிலையில் உளவாம் எனச் சற்காரிய வாதங்கூறுஞ் சைவசித்தாந்த இயல்பினை நுணுகி ஆராய வல்லார்க்கு, உடம்பின்கட் புலனாம் வேறுபாடுகள் அத்துணைக்குங் காரணமான இயல்புகள் உயிரின்கண் உளவாதல் நன்கு விளங்காநிற்கும். இவ்வாறெல்லாம் பகுத்தாராய்ந்து காணமாட்டாதார், அவ்வவ்வுயிர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகட்கீடாக உடம்புகள் வருமெனவும், நல்வினைசெய்த உயிர்கள் ஆண் உடம்பும் தீவினைசெய்த உயிர்கள் பெண் உடம்பும் எடுக்குமெனவும், இவ்வாறு தத்தம் வினைக்கீடாக உடம்பெடுக்கும் அவ்வளவேயன்றி உயிர்களுள் ஒருசாரன ஆண்மைத் தன்மையும் பின்னையொருசாரன பெண்மைத் தன்மையும் இயற்கையேயுடையவாமென்றல் பொருந்தாதெனவுங் கூறுவாரும் உளர். ஆணவமலத் துண்மைகொள்ளாமல், வினையின் உண்மை ஒன்றுமே யுடம்பட்டு, அவ்வினையும் பண்டேயுளதாய் இரு திறப்பட்டு உயிர்கட்கு உடம்புகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்னுங் கொள்கையினரான புத்தர் சமணரே இங்ஙனங் கூறுதற்குரியாரன்றி, ஆணவமலத்துண்மை கொண்ட சைவசித்தாந்திகள் இவ்வாறுரைத்தற்கு இடம்பெறமாட்டார் என்க. எல்லாத் துன்பங்கட்குங் காரணமாய்ப் பண்டுதொட்டே உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைத்துக்கொண்டு செம்பிற் களிம்புபோல அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் விரவி

நிற்கும் ஆணவமல நீக்கத்தின் பொருட்டே உயிர்கட்கு முதன்முதல் உடம்புகள் வந்தனவன்றி வினையால் வந்தனவல்ல; என்னை? வினைகளென்பன இறைவன் பொருத்திய உடம்பின் சேர்க்கையாற் சிறிதறிவு விளங்கிய உயிர்கள் தம்மைப்பற்றி நிற்கும் ஆணவவயமாய் நின்று செய்யுந் தொழில்களே யாகு மென்பதை மேலே வினையினியல்பு உரைத்தவழி நன்கு விளக்கிக் காட்டினமாதலானும், உடம்பெடுத்த பின்னன்றி வினைகள் உளவாதல் பெறப்படாமையின் வினைகள் பண்டேயுளவாய் உடம்புகளைத் தோற்றுவிக்குமென்றல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதாகலானும் என்பது. இவ்வாற்றால் வினைக்குமுன்னே உடம்புகள் உயிர்கட்கு உளவாயினமை ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். வினைகளைத் தோற்றுவித்தற்கும், தோற்றுவித்த வினைப்பயன்களை நுகர்தற்கும் உடம்புகள் கருவியாய் நின்று உதவுதலைக் கண்கூடாய் நாடோறுங் கண்டுவருகின்றோமாகலின், இவ்வுடம்புகள் வரும் முன்னரே நல்வினை தீவினைகள் பண்டே உளவாமெனவும், அவை தமக்கிசைந்த ஆணுடம்பு பெண்ணுடம்புகளைத் தோற்றுவிக்கு மெனவுங் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் அடாது. அல்லதூஉம், நல்வினையால் ஆணுடம்பும் தீவினையாற் பெண்ணுடம்பும் வருமென்றல் காட்சியளவைக்கு மாறாயிருக்கின்றது. ஆண் உடம்பு நல்வினையால் வந்ததாயின் அது நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடு முதலான குற்றங்கள் இலவாதல் வேண்டும்; பெண்ணுடம்பைப் போலவே ஆணுடம்பும் அக்குற்றங்கள் உடையனவாய் அழிந்து படுதலைக் காண்கின்றோமாதலின் ஆணுடம்பு மட்டுமே நல்வினையால் வந்ததென்றல் மாறுகோளுரையாம். அற்றன்று, திங்கடோறும் புறக்கழிவாகிய வாலாமையுடைமையும், கருக்கொள்ளுதல் அதனைப் பத்துத் திங்கள் சுமந்து வருந்தல் அதனை யீனுங்காற் பெருந்துயருழத்தல் பின்னரதனை வளர்க்குங்காற் பெரிதுந் துன்புறல் முதலான குற்றங்கள் உடைமையும் பெண்ணுடம்பிற்கு இயல்பாக உளவாதல் போல ஆணுடம்பிற்கில்லாமையின் இது நல்வினையால் வந்தமை தேற்றமாமெனின்; அற்றன்று, மலம் சிறுநீர் சளி பீனை வியர்வு உயிர்ப்பு முதலான கழிவுகள் இருவகையுடம்பி னிடத்தும் பொதுவாகக் காணப்படுவதுபோலப், புறக்கழிவு வாலாமையும் சிறப்பாகப் பெண்ணுடம்பினிடத்தே காணப்படுவ தாயிற்று. ஆணுடம்பிற் காணாத இவ்வாலாமை பெண்ணுடம்பிற் றிங்கடோறுங் காணப்படுதல் கொண்டே, அஃது ஆணுடம்பினுந் தூய்மையுடைத்தாம் என்பது துணியப்படும்; என்னை?

உடம்பின்கட் பலநெறியால் இடையறாது வந்துசேரும் நச்சநீர்களெல்லாம் பெண்ணுடம்பிற் றிங்கடோறும் புறம்படுதற்கு வாயில் உண்டானாற்போல ஆணுடம்பிற்கு அஃது இன்மையின் அந்நச்சநீர்கள் அவ்வுடம்பிற் சுவறி எந்த நோயினையும் எளிதில் வருவித்தற்குப் பெரிதும் இடஞ்செய்து நிற்கின்றன; அந்நச்ச நீர்கள் பெண்ணுடம்பில் அவ்வப்போது கழிந்துவிடுகின்றமையின் அவ்வுடம்பின்கண் நோய்கள் எளிதில் ஏறுவதில்லை. பெண்ணுடம்பை நோய்கள் எளிதிற் பற்றாமையும், ஆணுடம்பை அவை எளிதிற் பற்றுமாரும் நாடோறும் நிகழும் நிகழ்ச்சியில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. இவ்வாற்றால் ஆணுடம்பினும் பெண்ணுடம்பே தூயதாதல் நன்கு தெளியப்படும்.

இனிக் கருக்கொள்ளல் கருச்சுமத்தல் முதலியவற்றைக் குற்றமாகவும் இழிவாகவும் நினைத்தலினும் பெரியதொரு பிழைபாடு வேறின்றாம். ஆணவ மறைப்பிற் கிடந்து சொலற்கருந் துன்பத்தை உழக்கும் உயிர்கள் அது நீங்குமாறு பிறவியைத் தரும் இறைவன்றன் கைம்மாறில்லாப் பேரிரக்கச் செயலுக்கு உதவியாய் நிற்கும் பெண்ணுடம்பினும் மேன்மை மிக்கது பிறிதொன்றில்லை. தான் சிறிது நேரந் துன்புறுமாயினும் ஆணவத்தாற் பிணிப்புண்டு அளவிறந்த துன்பத்தை எய்தும் உயிர்கள் அதுநீங்கிப் பிறவியெடுத்து அறிவும் இன்பமும் பெறுமாறு உதவிபுரியும் பெண்ணுடம்பைப் பாவவுடம்பெனக் கூறுதலினும் பெரியதொரு பாவம் வேறில்லை. மேலும், பெண் மக்களாவார் அறிவில் வளர வளரத் துன்பம் இல்லாமலே கருவுயிர்க்கும் வழிதுறைகளைத் தெரிந்து தமக்கும் தாம் பெறும் மக்கட்கும் மிகுந்த நலங்களை வருவித்துக்கொள்வர். அறியாமையிலுள்ள இந்நிலையினுங்கூடக் கருவுயிர்க்குங்காற் பட்ட துன்பமெல்லாம் தாம் ஈன்ற பச்சைப் பசங் குழுவியின் எழில் துளும்பும் இன்முகங் காண்டலினும் அதன் ஆம்பற்செவ்வாய் முத்தங்கொள்ளுதலினும் யாழினுங் குழலினும் இனிய அதன் மழலைமொழிகளைக் கேட்டலினும் அறவே மறந்து அவர் இம்மைக்கண்ணே பேரின்பந் தலைப்படுகின்றனர். இவ்வின்ப மெல்லாம் ஆண் மக்களாவார் காணப்பெறுவரோ? அல்லும் பசலும் பொருள் தேடும் முயற்சியில் அலைப்புண்டு, அம் முயற்சியிற் றமக்கு மாறாய்நிற்கும் பகைவராற் றுன்புறுத்தப் பட்டுக் கவலையும் பொறாமையும் தம்முள்ளத்தை ஈந்துதின்ன இறக்குந் துணையும் ஓவாத பேரிடர்க்கு உள்ளாவதன்றோ

ஆண்பிறவி யெடுத்தாரின் நிலைமையாயிருக்கின்றது ! அஃதொன்றோ, அவர்தம் மனஞ்சென்றவாறெல்லாம் வழுவியொழுகி நீரிழிவு, என்புருக்கி, குளிர் காய்ச்சல், கரிய நாற்றப்படை, தொழுநோய் முதலான கொடிய நோய்களால் எளிதிற் பற்றப்பட்டுப் புழுத்தழுகிச் சாதலையுங் கண்கூடாய்க் காண்கின்றேமாகலின், ஆணுடம்பு துன்பம்அற்ற பிறவி யென்றும் அது நல்வினையால் வருவதென்றும் ஆராயாது கூறும் உரை ஆன்றோராற் கொள்ளற்பாலதன்றா மென்க. ஆண்பாலார் பெண்பாலார் என்னும் இருதிறத்தாரிலும் நோயும் பழுதான உறுப்பும் முடைநாற்றமும் இன்றி, அழகின் பொலிவும் திருந்திய உறுப்பும் நறுமணமும் தூய ஒளியும் வாய்ந்த இனிய யாக்கையைப் பெறுதலே நல்வினையா மெனவும், அவற்றிற்கு மாறான அருவருப்புடைய வுடம்பைப் பெறுதலே தீவினையாமெனவும் ஆராய்ந்து உணர்தலே எவ்வாற்றானும் பொருத்தமுடைத்தாம். பெண் மக்களுள் அறிவானும் நல்லியற்கையானும் அழகானுஞ் சிறந்தாரை முற்றத்துறந்தோரும் ஏனையோரும் மிக உயர்த்துப் பாராட்டு தலைக் காண்கின்றேமாகலானும், இதற்குப் பெருங்கோப்பெண்டு ஒளவையார் கண்ணகியார் காரைக்காலம்மையார் திலகவதியார் மங்கையர்க்கரசியார் பூம்பாவையார் பரவையார் சங்கிலியார் முதலான பெருமாட்டிமார்களே சான்றாகலானும் பிறவியளவில் இஃதுயர்ந்தது இது தாழ்ந்ததெனக் கூறுதல் ஒருவாற்றானும் ஏலாவுரையாமென்க. அற்றேற், பட்டினத்தடிகள் தாயுமானார் முதலான சான்றோர் மாதரை மிக இகழ்ந்துரைத்துப் பாடிய தென்னையெனின், அறிவும் ஒருநிலைநின்ற அன்பும் இலராய்ப் பொருள் பறித்தலிலேயே வேட்கை மீதூர்ந்து அவ்வேட்கை நிரம்புமாறு ஆடவரைத் தம்மாட்டு வஞ்சித்து ஈர்த்து அவர் நலங்களை முற்றச் சிதைக்கும் பொருட்பெண்டிரையும் அவரோ டொத்தாரையும் அங்ஙனம் அவர் இகழ்ந்து பாடியதல்லால் ஏனை நல்லாரை அவ்வாறு செய்திலரென்று கடைப்பிடிக்க, இனிப் பொருட்பெண்டிரேயன்றி அவர்போற் பலதலையாற் கவர்த்த நெஞ்ச முடையாராய் ஒழுகும் ஆண்மக்களும் அங்ஙனமே இழிக்கற் பாலராமென்க. இத்துணையுங் காட்டியவாற்றால், ஆண் பெண் என்னும் உடம்பின் வேறுபாடு வினையால் வந்ததாகாமல், அவ்வுடம்பைப் பற்றும் உயிர்களே அங்ஙனம் இயற்கையாய் ஆண்மை பெண்மை என்னும் இருவகைத் தன்மையுடையவாயிருத்தலால் வந்ததாமென்பது முடிக்கப்படும் என்பது.

இவ்வாறு லகத்துக் காணப்படும் உயிர்களிலேயே ஆண் பெண் என்னும் இருவேறியற்கை உளதாதல் போல, இவை தமக்கெல்லாம் முதல்வரான இறைவனிலும் இறைவியிலும் அவ்விருவேறியற்கையும் உளவென்பது தேற்றமாம். இஃது யாங்ஙனம் ! ஆணும் பெண்ணும் அல்லாக் கடவுளை அவையிரண்டும் உடையதாகக் கூறுதல் வழுவாமால் எனின்; நன்று வினாயினாய், ஆணும் பெண்ணும் அல்லாமல் அலியாக மட்டும் கடவுள் நிற்குமென்றல் வழுவன்றுபோலும் ! உலகத் துயிர்களுள்ளும் ஆணும் பெண்ணு மல்லாமல் அலியாயும் பேடியாயும் நிற்பார் பயன்படுதலின்மையின் அவரை எல்லாரும் இழித்துரைப்பவே காண்டும்; இங்ஙனம் இழித்துரைக்கப்படும் அலித் தன்மை கடவுட்கு உண்டென்றலால் அதற்குப் போந்த பெருமை என்னையோவெனக் கூறிமறுக்க. அல்லதூஉம், உலகின் மேலும் உயிர்கண் மேலும் வைத்தன்றி முழுமுதற் கடவுண்ணிலை வேறொருவாற்றானும் நம்மனோரால் அறியப்படாமையின், நம்மனோர்தங் காட்சி கருதல் என்னும் அளவைகட்குப் புலனாம் ஆண்மை பெண்மைகளும் கடவுட்கும் உண்டென்பது துணிதும்; அங்ஙனமே அலித்தன்மையும் கடவுட்குண்டெனத் துணிதற்கு ஒரு கருவி காணாமையின் அதனை ஏலாமென விடுக்க. அற்றன்று. ஆண்மை பெண்மையின் வேறான அலித் தன்மையும் பேடித்தன்மையும் ஒரோவழி உயிர்கண் மாட்டுக் காண்கின்றோமாவெனின்; அறியாது வினாயினாய், ஆண்டன்மைக்குரிய உறுப்புக்களிற் சில குறைந்ததை அலி எனவும் பெண்டன்மைக்குரிய உறுப்புக்களிற் சில குறைந்ததைப் பேடி எனவும் வழங்குபவாகலின் அலி பேடி என்பன ஆண் பெண் என்னும் இரண்டின் வேறான இயல்புடையன வென்று கொள்ளற்க. இஃதென்போலவோவெனின், மக்கள் யாக்கைக்குரிய உறுப்புகளிற் கை கால் குறைந்த முடவரையும், கண்ணில்லாக் குருடரையும், காதில்லாச் செவிடரையும், வாயில்லா ஊமரையும், மிகக்குறுகிய குறளரையும் அம்மக்களின் வேறாந் தன்மை உடையரெனக் கோடல் யாண்டும் இல்லை யானாற்போல வென்பது. வினையால் யாக்கைக்கு வரும் நோய் போலப், பழவினைப்பயத்தால் உறுப்புகளிற் குறைபாடுடையராய் அலி பேடி கூன் குருடு ஊம் செவிடு என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பிறப்பின் எச்சங்களாய்ப் பிறப்பவரும் ஆண்மை பெண்மை என்னும் இருகூற்றிலடங்குவரன்றி இவ்விரண்டின் வேறான மூன்றாவதொரு தன்மையில் அடங்குவாரெனக் கோடல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க. இங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்து

காண்கின்றழிக் கடவுள்நிலை ஆண்மை பெண்மை என்னும் இருதிறமாய் ஒன்றளாய் நிற்குமெனலே பொருத்தமும் உண்மையுமாமென்க.

சுத்தமாயா தத்துவங்கள்

இங்ஙனமாகப் பண்பும் பண்பியும்போல் ஒருங்கு விராய் நிற்கும் அம்மையும் அப்பனும் சிவஞானபோதம் முதலான சைவசித்தாந்த நூல்களுட் சத்தி சிவம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்படுவர். உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் முதன் முதன் அம்மையின் வாயிலாகவே புலப்படுதலின், அவ்வாற்றலைப் பிறப்பிக்கும் அவள் சத்தி எனப்பட்டாள். ஒரு தொழிலின் பெயர் அத்தொழிலையுடைய பொருட்கும் பெயராய் வழங்குதல் 'வற்றல் உண்டான்' 'இஃதோர் ஏறு' 'இஃதொரு குத்து' என்றற் றொடக்கத்து வழக்குகளிற் காணப்படுதலிற் 'சத்தி' என்னுந் தொழிற்பெயர் அதனையுடைய அம்மைக்கும் பெயராயிற்று. இதனை யுணராதார் ஆற்றல் ஒரு பொருட்குணமாகலிற் சத்தியும் சிவத்திற்கு ஒரு குணமாமென உரைத்தார். அங்ஙன முரைப்பிற், குணத்திற்குங் குணத்தையுடைய பொருட்கும் எவ்வாற்றானும் வேற்றுமையின்மையிற் "பொன்மை நீலாதி வன்னம் பொருந்திடப் பளிங்க வற்றின், றன்மையாய் நிற்குமாபோற் சத்திதன் பேத மெல்லாம், நின்மலன் றானாத்தோன்றி நிலைமையொன் றாயே நிற்பன், முன்னருட் சத்தி தன்பால் முகிழ்க்குந்தான் முளையானன்றே" "அரனுடையதாகிப், புத்திமுத்திகளையெல்லாம் புரிந்தவன் நினைந்தவாறாம்" "வரும்வடிவெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும், இருமையும் போல மன்னிச் சிவத்தினோ டியைந்து நிற்கும்" "சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மை" என்றற்றொடக்கத்துத் திருமொழிகள் அவை யிரண்டனையும் இரண்டாகவே வைத்தோதுதல் பொருட்பேறிலவாய் ஒழியுமென்க. ஆதலாற், சத்தியுஞ் சிவமும் பொருளால் இரண்டாயுங் கலப்பால் ஒன்றாயு நிற்குமென்பதே தேற்றமாம்.

இனி, ஆணும் பெண்ணுமாய் ஒருங்கு விராய்நிற்கும் அம்மையப்பர் உலகங்களைத் தோற்றுவிப்பான் வேண்டி, நுண்மையிலுந் தூய்மையிலுந் தம்மோடு ஒருபுடையொத்து

நிற்குஞ் சுத்த மாயையிற் றோய்ந்து அதனை இயக்கியவழி அஃது இருபாற்றாய் விந்துநாதம் எனப் பெயர் பெற்றியங்குதலை மேலே விளக்கிப்போந்தாம். இவ்விந்து நாதங்கள் சத்தி சிவங்களோடு நனிவிரவிதின்று அவர்தம் ஆற்றல்களைத் தங்கீழுள்ள தத்துவங்களில் உய்த்தலின், இவையுஞ் சத்திசிவம் எனப் பெயர்பெறாநிற்கும். இவ்வா றிடத்தின்நின்ற பொருட்பெயர் அவ்விடத்திற்கானது ஓர் ஆகுபெயர். அற்றேற் சத்தி சிவ தத்துவங்கட்கும் அவற்றுள் விரவி நிற்குஞ் சத்தி சிவங்கட்குந் தம்முள் வேற்றுமையென்னையெனின்; சத்திசிவங்கள் அறிவுடைய சித்துப்பொருள்கள் என்றும், சத்திசிவதத்துவங்கள் அறிவில்லாச் சடப்பொருள்கள் என்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க; இது “ஞானமேயானபோது சிவன்” எனவும், “சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” எனவும் போந்த திருமொழிகளானும் உணரப்படும். அஃதங்ஙனமாகுக, சத்திசிவங்களிரண்டுமே ஞானவுருவாயின் அவ்விரண்டனையும் வேறு வேறு பெயரான் வழங்குதல் என்னை? ஒரு பெயரே யமையாதோவெனின்; அற்றன்று, சிவம் எஞ்ஞான்றும் அறிவுருவாயே நிற்பதல்லது ஒரு தொழிலையுடைத்தாவதன்று; சத்தியோ அறிவாய் நின்றலோடு தொழிலும் உடைத்தாவது. இறைவன் சுத்தமாயையை இயக்குமிடத்துந் தன் சத்தியின் வாயிலாகவே அதனைச் செய்வானல்லது தானாகவே அதனைச் செய்வான் அல்லன்; இது தெரித்தற்கே “முன்னருட் சத்தி தன்பால் முகிழ்க்குந் தான் முளையானன்றே” என்பதூஉம் எழுந்தது. எல்லாத் தத்துவங்களும் ஒடுங்கி நின்றற்கிடமாகிய விந்துமாயையில் இறைவனும் அறிவுமாத்திரையனாய் ஒடுங்கி நின்றலின் ஆண்டவன் இலயசிவனெனப் பெயர் பெறுவனென்று அறிவு நூல்கள் கூறா நிற்கும். விந்துமாயை ஒன்றே அறிவு மாத்திரையனாய் சிவனுக்கிருப்பிடமாய் ஒடுங்கிநின்ற வழிச் சிவதத்துவமெனவும், அவன் கருத்துக்கிசைந்து தன்கட்டொழி லினைத் தோற்றி அவனோடு இரண்டறச் செறிந்துநிற்குஞ் சத்தியாற் கலக்குண்டு தானுந் தொழிலுடைத்தாகிய அதன்பாகம் சத்திதத்துவமெனவும் இருவகைப்படுத் தோதப்படுவதாயிற்று. இவ்விரு தத்துவங்களும் நேரே சத்தி சிவங்கட்கிருப்பிடமாகப் பெறப்படுதலின் இவற்றின்கட்சென்று வைகுவன மலம் நீங்கி வீடுபெற்ற உயிர்களேயாம்; ஏனை ஆணவமலத்துடக்குச் சிறிதுடைய சதாசிவர் மகேசுரர் முதலாயினோரும் இவ்விரு தத்துவங்களினும் வைகுதற்குரிமை இலராகலின், அவரெல்லாம்

இவ்விரண்டின் கீழ்நின்ற தத்துவங்களின் பாலராய் வைகுவ ரென்று தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

இனிச், சத்தியின் தொழில் எத்துணைநிகழும் அத் துணைக்கும் ஒத்த அறிவோடு சிவம் அதனோ டியைந்து நிற்குமாயின் அந்நிலையில் அது சதாசிவம் எனப்படுவதாகும். இங்ஙனம் இறைவன் சதாசிவமாய் நிற்கு நிலைக்கேற்ப, அவனோ டியைந்து நிற்குஞ் சத்திசிவ தத்துவங்களுந் தம்முள் ஒத்து நிற்குமாகலின் அவை யிரண்டன் இயையும் அந்நிலையிற் சாதாக்கியதத்துவமெனப் பெயர் பெறாநிற்கும். இச் சாதாக்கிய தத்துவத்தில் இயற்கையே ஆணவமலக்கட்டு ஒன்றுமட்டும் உடையரான சதாசிவர் இருப்பர். விஞ்ஞான கலரில் மிக உயர்ந்தோராம் உயிர்கள் சதாசிவராவரென்றுணர்க. சாதாக்கிய தத்துவத்திற் சதாசிவரெனப் பெயர்பெற்று நிற்கும் இறைவற்கும் முழுமுதற் கடவுட்கும் ஒருவாற்றானும் வேற்றுமை இல்லை. ஆனால் ஆண்டு ஒருமலக்கட்டுடையராய்ச் சதாசிவரென அப்பெயரே பெற்று வைகும் விஞ்ஞானகலர்க்கும் இயற்கையே தாயராய் நிற்கும் இறைவற்கும் வேற்றுமை பெரிதாகலிற், சதாசிவரெனும் பெயரொப்புமையே பற்றி அவ்விருவரும் ஒருவரேபோலுமென மயங்கற்க. விஞ்ஞானகலரில் மலங்கழலும் பதத்திற் றக்கோராயுள்ளார்க்கு முதல்வன் அருள்புரிந்து அவரைச் சாதாக்கிய தத்துவத்திலிருந்து ஆட்சிசெலுத்துமாறு இருத்துவன். அவ்வாறங்கிருந்து ஆட்சிநடாத்துஞ் சதாசிவர் அதன்கண்ணும் விருப்பிலராய் அதனை உவர்த்துவிட்டபின் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடிவீடுபேறெய்துவ ரென்க.

இனி, இவ்வாறு சத்தியை ஏவி அதனாற் சுத்தமாயையைக் கலக்கி, அறிவுந்தொழிலும் ஒத்துநின்ற சத்திசிவங்களாகிய தமது நிலைக்கு ஏற்பத் தோற்றுவித்த சாதாக்கிய தத்துவத்தின் பின்னர்ச், சத்தியின்றொழில் உலகங்களைத் தோற்றுவித்தற்கண் மேன்மேன் மிக்குச்சென்று, தொழிலின்றி வைகுஞ் சிவத்தினுங் கிளர்ச்சியுற்று நின்றலின், இங்ஙனந் தொழிலின் முறுகி நிற்குஞ் சத்தியோடு இரண்டறக்கலந்து தோன்றுஞ் சிவமும் இந்நிலையில் ஈசுவரன் எனப் பெயர்பெற்று நிற்பன் என்ப. ஈசுவரன் எனினும் தலைவன் எனினும் ஒக்கும். இங்ஙனம் நிற்குந் தலைவற்கேற்பச் சுத்த மாயையில் இவராற் கலக்குண்ட பகுதியும் இவற்கு ஒத்துத் தோன்றுமாகலின், அங்ஙனந்தோன்றுஞ் சுத்தமாயாதத்துவமும் ஈசுவரதத்துவமெனப் பெயர்பெறு மென்றுரைப்ப. இவ்விசுவர தத்துவத்திற் றலைவன் எனப் பெயர்பெற்று நிற்கும் இறைவற்கும், இதற்குமேற் சத்திசிவம் என்னுந் தத்துவங்களில் நிற்கும்

இறைவற்கும் எவ்வாற்றானும் வேற்றுமை இல்லையென்று ஓர்க. கீழுள்ள எல்லாத் தத்துவங்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு சத்திசிவதத்துவங்களில் நிற்கும் முதல்வன் அவ்வாற்றால் ஒடுக்கச் சிவன் எனவும், அறிவுத்தொழிலும் ஒக்க நின்று சுத்த மாயையைக் கலக்கி அதன்கண் அந்நிலைக்கு ஏற்ற சாதாக்கிய தத்துவத்தைப் பிறப்பித்து மேலும் பல தத்துவங்கள் அதன்கட் பிறக்குமாறு அதனை ஏவுநிலையில் அதன்கண் நிற்கும் முதல்வன் ஏவற்சிவன் எனவும் பெயர்பெற்றாற்போல், இவ்வீசுவரதத்துவத்தில் அவ்வேவுதற்றொழிற்குத் தலைவனாய் அதனை மேன் மேல் நடைபெறுத்து நிலையில் நிற்கும் முதல்வனும் தலைமைச் சிவன் எனப் பெயர்பெற்று நிற்பனென்க. ஒடுக்கச் சிவனை 'இலயசிவன்' 'சத்தன்' 'நிட்களன்' எனவும், ஏவற்சிவனைப் 'போகசிவன்' 'உத்தியுத்தன்' 'சகளநிட்களன்' 'சதாசிவன்' எனவும், தலைமைச் சிவனை 'அதிகாரசிவன்' 'பிரவிருத்தன்' 'சகளன்' 'ஈசுவரன்' எனவும் வடமொழிக்கண் ஆகமநூலார் பெயர் வழங்குவர். இவ் வீசுவரதத்துவத்திற் றலைவனாய் நிற்கும் இறைவனால் இதன்கண் இருத்தப்படும் உயிர்களும் பலர் உளர். இயற்கையே மலவலி குறைந்த விஞ்ஞானகலரில் தலைமை நடாத்தும் விருப்பம் மீதாரப்பெற்ற மலப்பற்று மட்டுமுடையோர் இதன்கண் இறைவனருளால் இருப்பரெனவும், அவர் அநந்ததேவர் முதல் எண்மராவரெனவும் அறிவு நூல்கள் பகராநிற்கும். இவரெல்லாம் முதல்வனாகிய சிவபிரான் ஏவல்வழி நின்று தாமுந் தலைமை நடாத்திப், பின்னர் அதன்கண் உவர்ப்புடையராயதும் அவனருளாற் சாதாக்கிய தத்துவத்தின்கண் மேலுயர்த்தப்பட்டு ஆண்டிருந்தவாறே இறைவனடியைத்தலைக் கூடிவீடுபே ரெய்துவரென்க. இவ்வீசுவர தத்துவமும், இதற்கு மேலுள்ள ஏனைமூன்று தத்துவங்களும் நுண்ணிய இயல்புடையனவாய், மேன்மேற் செல்லச் செல்ல ஒன்றினொன்று ஏற்றமான நுண்மை யுடையனவாய் இருப்பனவாகும். இத் தத்துவங்களில் வைகும் உயிர்களும் அவ்வவற்றிற்கேற்றபடி முதலிரண்டில் மலக்கட்டு முற்றும் நீங்கி வீடுபெற்ற தூய உயிர்களாயும், மூன்றாவதிற் சிறிதுள்ள மலத்தடையும் நீங்குந்தரத்தில் உள்ளாராயும், நான்காவதில் அதிகார மலப்பற்று ஒன்றேயுடையராயும், அளவுபடாத ஒளியும் அறிவும் வாய்ந்தாராயும், தாந்தாம் விரும்பிய இன்பங்களை வியக்கற்பாலதாம் எல்லையற்ற அழகொளி வீசங் கடவுண் மாதராரோடு நுகரும் நுகர்ச்சிப் பேற்றினைச் சிவபிரான் றிருவருளாற் பெற்றாராயும் வைகுவரெனப் பௌட்கராகமங் கூறாநிற்கும். எனவே, இத்

தத்துவங்கள் நான்கும், இவற்றின்கண் வைகும் உயிர்களும் மிக நுண்ணிய குக்கும நிலையினவென்பது உணரற்பாற்று.

இனி, மேற்கூறிய ஈசரம் சாதாக்கியம் என்னும் இருதத்துவங்களினும் வைகும் மகேசுரர் சதாசிவர் என்னும் விஞ்ஞானகலர் மலமறைப்புப் பெரிதுமில்லாதவராகையால் அவர்பொருட்டு அத்தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பான் வேண்டிச் சத்தியினை ஏவித் தொழில் செய்வித்த முதல்வன், அவரினும் அறிவிற் சிறிது குறைந்தாராயுள்ள மகாமந்திரர்கள் உருத்திரர்களென்னும் இவர்க்கு அறிவினைப் பெரிதும் விளங்கச் செய்தற்பொருட்டுச் சிவமாகிய தன்னறிவினை மேற்படக் காட்டித் தன் சத்தியின் றொழிலைக் குறைத்து நின்றநிலையில் உருத்திரன் எனப் பெயர் கூறப்படுவன் என்க. இவற்கேற்ப இவனோடொத்து நிற்குஞ் சுத்தமாயா தத்துவமுஞ் சுத்தவித்தை எனப் பெயர் பெறாநிற்கும். ஈண்டு உருத்திரன் என்று ஒதப்பட்டோன் மாசங்காரத்தைச் செய்யும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானே யல்லது, இச் சுத்தவித்தியா தத்துவத்தின்கண் அவனால் நிறுத்தப்பட்ட அதிகார மலப்பற்றுடைய உருத்திரரும், இதன்கீழுள்ள அசுத்த மாயையின் நடுவண் வைகுவாரான சீகண்டருத்திரரும், பிரகிருதியிற் குணதத்துவத்திலிருப்பாரான உருத்திரரும் அல்லரென்பது கடைப்பிடிக்க உருத்திரன் என்னும் பெயரொப்புமையேபற்றிச் சுத்தவித்தையினும் பிரகிருதியினும் அப்பெயரோடு வைகும் பிரளயாகல சகல ருத்திரரும் முழுமுதற் கடவுளும் ஒருவரேயாதல் செல்லாமை இதனாற் றெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

ஈசரம் சாதாக்கியம் என்னும் மேலிருதத்துவங்களும் ஒன்றினொன்று நுண்ணியதாயிருத்தலிற் குக்கும தத்துவங்களென்றும், இச்சுத்தவித்தை அவ்விரண்டனையும் நோக்கப் பருவடிவிறாமாகலின் இதனைத் தூலதத்துவமென்றும், இவ்வாற்றால் இவற்றுக்கேற்ப இவற்றின்கண் இருப்பாரான உயிர்களும், ஏனையிரண்டினும் வைகுஞ் சதாசிவர் மகேசுரரைக் காட்டினும் அதிகார மலப்பற்று மிகுதியுமுடையரென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இவற்றுண் மேன்மேற் றத்துவங்களிலுள்ளோர் தமது அதிகாரமலப்பற்றும் விட்டு வீடுபேறெய்திய வளவானே, கிழ்க்கிழ்த் தத்துவங்களிலுள்ளோரும் மேன் மேலுயர்த்தப்பட்டு, அம்மேற்றத்துவங்களிலிருந்தவாறே முற்றுந் தூயராய்ச் சிவபிரான் திருவடியைத் தலைக்கூடி வீடுபேறெய்துவரென அறிவுநூல்கள் கூறுகின்றன. சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்னும் இம்முன்று சுத்தமாயா தத்துவங்களினும் இருப்பாரான

சதாசிவர் மகேசுரர் மகாமந்திரர் உருத்திரரென்னும் இவர்க்
 கெல்லாம் ஆணவமலத்தொடர்பு சிறிதுளதேயன்றி, ஏனை
 அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயையில் இருப்பாரான பிரளயாகலர்
 சகலர்க்குப்போலக் கன்மம் மாயை என்னும் வேறிரண்டன்
 றொடர்பில்லாமையால் அவர் வினைவழியின்றியே தமக்குரிய
 தொழில்களை நடாத்திக்கொண்டு இன்பநுகர்ந்திருப்பர்.
 தந்தொழில் நடாத்துதலும் இன்ப நுகர்தலும் வினையால்
 உளவானவாகலின் ஆண்டவர்க்கு வினையின்றியே அவை
 நிகழுமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அற்றன்று,
 ஆணவமலப்பற்றுப் பெரும்பாலும் நீங்கித் தூயராய் நிற்கும்
 அவர்க்கு, அப்பற்றின் மிகுதியால் உளவாம் இருவினைகளும்,
 அவற்றின் பயன்நுகர்ச்சிகளும் உண்டென்றல் ஏலாமையானென்பது.
 அற்றேல், அவர் நடாத்துந் தொழிற்கும் இன்பநுகர்ச்சிக்கும்
 ஏதுவாவது என்னையெனின்; ஆண்டு அவர்பாற் செறிந்து
 நிற்குஞ் சிவபிரான் றிருவருளே அவரை அவ்வாறேவி அவற்றை
 அவர்மாட்டு விளைத்தற்கு முதலாய் நிற்குமென்றோர்ந்து
 கொள்க. அதுவேயுமன்றி, மலமாகதீர்ந்து இறைவன் ஏவல்வழி
 நின்று அவனருளிற் றோய்ந்திருப்பாரான அவர்க்குத் தூயஅறிவு
 விளக்கம் உண்டாகலானும், அவ்வறிவு விளக்கத்தாற் செய்யுஞ்
 செயல்களும் நுகரும் இன்ப நுகர்ச்சிகளும் வினையின் வழியவாதல்
 செல்லாமையானும் அவர்க்கு வினையின்றியே யாவும் நிகழுதல்
 தேற்றமாமென்க. அற்றாயினும், உடம்பும், உடம்பின் அசுத்தும்
 புறத்துமுள்ள கருவிகளும், இவ்வுடம்போடுகூடி இயங்கும்
 நிலமும், அதன்கண் உள்ள நுகர்பொருள்களும் வாய்ப்பினன்றித்
 தொழில் நிகழ்ச்சியும் இன்பநுகர்ச்சியும் உளவாதல்
 ஏலாமையின், மாயையின் தொடர்பில்லாத விஞ்ஞானகலர்க்கு
 அவையிரண்டும் உளவென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்;
 நன்று வினாயினாய், அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயையிற்
 கிடப்பாரான நம்மனோர்க்குப்போலத் தூயவல்லா உடம்புங்
 கருவிகளும் நிலமும் நுகர் பொருளும் விஞ்ஞானகலர்க்கில்லை
 யென்றதே யன்றிச், சாலவுந் தூயவாய உடம்புங் கருவிகளும்
 நிலமும் நுகர்பொருள்களும் அவர்க்கில்லையென்று ஆகமங்கள்
 கூறாமையாலும், பெரிதுந் தூயவாய அவை சுத்தமாயையின்
 கண்ணே உளவாய் எல்லையற்ற கழிபேரின்பத்தினை அவர்க்குப்
 பயக்குநீரவாய்த் துலங்குமெனவே அவ்வறிவு நூல்கள்
 யாப்புறுத் தோதுதலானும் தூய்தல்லா மாயையின் பயிற்சியே
 பற்றி அங்ஙனம் வினாவுதல் பொருந்தாதென் றொழிக.
 ஆணவமலக்கட்டுச் சாலப் பெரிதுடையரானமை பற்றி
 நம்மனோரெல்லாம் அந்நிலைக்கேற்ப அசுத்தமாயையின்கண்

இருத்தப்பட்டு அதன்கட் டிரட்டப்பட்ட உடம்புங் கருவிகளும் நிலமும் நுகர்பொருள்களும் பெற்றாற்போலவே, அதன்கட்டு நீங்கித் தூயரான விஞ்ஞானகலரும் தந்நிலைக்கேற்பச் சுத்தமாயையின்கண் இறைவனருளால் வைகி ஆண்டுளவாய தூய ஒளியுடம்புங் கருவிகளும் நிலனும் நுகர்பொருள்களும் பெறலாயினாரென்க. வாலாமாயையில் வாழ்குநரான நம்மனோர்க்குள்ளும் அறிவினேற்றமும் அகம்புறந்தாய்மையும் உடையராகப் பெற்றார்க்கு அவர்தந் தகவுக்கேற்ற ஒள்ளிய உடம்புங் கூர்த்த கருவிகளும் அழகிய மாளிகைகளும் இனிய நுகர் பொருள்களும் இறைவனருளால் வாய்த்தலும், அறிவுந் தாய்மையும் இல்லார்க்கு அவர்தகுதிக்கொத்த உவர்ப்புடம்பும் மழுங்கிய கருவிகளும் அழுக்கிடங்களும் அருவருப்பான பொருள்களும் அல்லாது வேறுயர்ந்தனவாயாமையும் பகுத்துக் காணமாட்டுவார்க்கு, இவ்வுலகத்தினும் உயர்ந்தனவாகிய மேலுலகங்களிலும் இப்பெற்றிப்பட்ட வேறுபாடுகள் உண்மை மறுக்கப்படாதென்பது தெற்றென விளங்கும்.

அற்றேலஃதாக, மும்மலக்கட்டுடைய சகலர் நம்மனோரினுந் தூயரான பிரளயாகலரும், இருமலக் கட்டுடைய பிரளயாகலரினுந் தூயரான விஞ்ஞானகலரும் உளரென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின், அறிவு நிகழ்ச்சியில் ஏற்றக் குறைபாடுடையனவாக நம்மனோர் கண்ணெதிரே காணப்படும் பல்வேறுயிர்களின் இருப்பே நமக்கு மேலும் அவ்வகை வேறுபாடுடைய உயிர்களுண்மையை நன்கு அறிவுறுத்தும். புன்முதலிய ஓரறிவுயிர் தொடங்கி மக்களென்னும் ஆறறிவுயிர் ஈறாக நேரே காணப்படும் பலதிறப்பட்ட உயிர்களும் அங்ஙனங் குறுகியும் விரிந்தும் நிகழாநின்ற பல்வேறுவகை அறிவு நிகழ்ச்சிகள் உடையனவாய் ஒரே காலத்திற் காணப்படுதலை உற்றுநோக்க வல்லார்க்கு. அவற்றுட்பல அங்ஙனம் விரிந்த அறிவு நிகழ்ச்சியுடையனவாய் மேன்மேற் பிறவிகளில் நின்றற்கும் மற்றும்பல சுருங்கிய அறிவு நிகழ்ச்சியுடையனவாய்க் கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளில் நின்றற்கும் அவை தம்மைப் பொதிந்த ஆணவமலம் எல்லாவுயிர்களையும் ஒரேவாறாகப் பற்றாமற் பலவற்றைச் செறியப்பற்றியும் ஏனைப்பலவற்றை நெகிழ்ப்பற்றியும் இயற்கையிலேயே பலபடியாக அவை தம்மை மறைத்திருத்தலே காரணமாமென்பது நன்கு புலனாம். அவ்வாறன்றி அஃது எல்லாவுயிர்களையும் ஒரு தன்மைப்படவே மறைத்து நிற்கும் என்று கோடுமெனின், பல்லுயிர்கள் ஓரறிவே யுடையனவாயும், ஏனைப்பல ஈரறிவே யுடையனவாயும், மற்றும் பல மூவறிவே யுடையனவாயும், பின்னும் பல நாலறிவே யுடையனவாயும், இன்னும் பல ஐந்தறிவே யுடையனவாயும், மேலும் பல

ஆறறிவே யுடையனவாயும் இருத்தலும், இவ்வாறு ஓரறிவு முதலாகவுடைய உயிர்வகைகளுள்ளும் பல வேறுவகையான இனங்களும் அவற்றுக்கேற்ற உடம்புகளும் அவ்வுடம்புகளில் அமைந்த உறுப்புகளும் அவைவாயிலாகத் தோன்றும் அறிவு நிகழ்ச்சிகளும் எண்ணிறந்த வேறுபாடுகளுடனும் ஏற்றக்குறைவுகளுடனுங் காணப்படுதலும், எல்லைகாண்டலரிய இவ்வேறுபாடுகளுக்கு இசையவே இவ்வுயிர்கடமக்கெல்லையற்ற இன்பத் துன்ப நுகர்ச்சி வேறுபாடுகள் உளவாதலும் என்னையென்று வினாவுவார்க்கு அங்ஙனங்கொள்வார் இறுக்கலாகாமையின், ஆணவம் ஒரு தன்மைப்பட உயிர்களை மறைக்குமென்று அவ்வாறுகோடல் பொருந்தா தென்றொழிக. இங்ஙனமாக ஆணவமலம் பல்வகை உயிர்களைப் பல்வேறுவகையாகப் பற்றியிருத்தல் கண்கூடாகத் தெளியக் கிடத்தலின்; இதுகொண்டு, நம்மனோரினுங் குறைந்த ஆணவமலக்கட்டும் அதற்கேற்பக் குறைந்த இருவினைத் தொடர்புமுடைய பிரளயாகலரும், அவரினுஞ் சாலக்குறைந்த ஆணவப்பற்று உடைய விஞ்ஞானகலரும் அவரவர்க்கேற்ற மேன் மேலுலகங்களில் வைகி, இறைவன் திருவுளக்குறிப்பின் வழிநின்று ஐந்தொழில் நடாத்தி அவ்வாற்றான் முற்றுந்தூயராய் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடுவ ரென்பதூஉந் தெளியப்படுமென்க. இவ்வாறு, சுத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் சத்திசிவம் என்னுஞ் சுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஐந்தின் இயல்பும், அவற்றிலிருப்பாரான உயிர்களின் தன்மையும் உணர்ந்துகொள்க.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்றான் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும், சிவ தத்துவம் ஐந்தும் ஆக முப்பத்தாறு தத்துவங்களினியல்பும் தெளிந்துகொள்க.

அத்துவாக்கள்

இனி, மந்திரம் பதம் வர்ணம் தத்துவம் புவனம் கலை என்னும் ஆறத்துவாக்களுள் வைத்து இம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் வகுத்தடக்கிக் காட்டுபவாகலின், அதுவும் ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம். உலகுதான் ஓசை வடிவிற்காய் நிற்பதூஉம், பொருள்வடிவிற்காய் நிற்பதூஉமென இருபகுதித்தாம். மந்திரம், பதம், வர்ணம் என்னும் மூன்றத்துவாக்களும் ஓசை யுலகினும் தத்துவம், புவனம், கலை என்னும் ஏனைமூன்றத் துவாக்களும் பொருளுலகினும் அடங்கும்.

இனி, அத்துவா என்பது 'அத்வந்' என்னும் வட சொற்றிரிபாகும்; அத்துவா எனினும் வழி எனினும் ஒக்கும். மந்திரம் பதம் முதலிய ஆறும் வழியெனப் பெயர் பெற்றவாறென்னையெனின்; ஓசைவடிவும் பொருள்வடிவுமாய் நிற்கும் இவை யாறும் உயிர்களுக்குச் சிறிய பெரிய கருவிகளாய் உடன் நின்று அவை தூயவாதற்கு உதவுதலோடு, தூயவாம் அவ்வுயிர்கள் அவற்றின்வழியே மேன்மேற் சென்று இறைவன் நிருவடியைத் தலைக்கூடுதற்கும் இடந்தந்து நின்றவின் அவை அவ்வாறு 'வழி' எனப் பெயர் பெறலாயின. இவையாறும் சிறுவடிவினவாய் ஒன்று அளாய் நிற்குங்காற் 'பிண்டம்' எனவும், மற்றுப் பெருவடிவினவாய் விரிந்து நிற்கும்வழி, 'அண்டம்' எனவும் வழங்கப்படும். புன்முதன் மக்கள் தேவர் ஈறான உயிர்களின் உடம்புகளே பிண்டமாம் எனவும், இந்நிலமண்டிலம் ஞாயிற்று மண்டிலம் முதலிய உலகங்களே அண்டமாம் எனவும் அறிதல் வேண்டும்.

இனி, ஓசைவடிவான மந்திரம், பதம், வர்ணம் என்னும் மூன்றத்துவாக்களுள் மந்திரம் என்பது மக்கட்கு நினைவினை எழுப்பும் ஒரு சொற்றொடர். வடமொழியில் 'மந்' என்னும் முதனிலைக்கு 'நினைத்தல்' என்பதே பொருளாகலின், மந்திரம் என்பது நினைத்தற் கருவியாகிய சொற்றொடர்க்குப் பெயராயிற்று. அற்றேல், நம்மனோர் நினைவுகளைத் தோற்றுவிக்குஞ் சொற்றொடர்களெல்லாம் மந்திரம் எனப் பெயர் பெறாமையும், இறைவனையும் இறைவனது வழிபாட்டையும் நினைவி லெழுப்புஞ் சொற்றொடர்களே அப்பெயர் பெறுதலும் என்னையெனின்; இறைவனல்லாத ஏனைப் பொருள்களும் உயிர்களும் மக்களுக்குயிர்க் குறுதிதருவன அல்லாமையால், அவற்றை நினைவின்கண் எழுப்புஞ் சொற்றொடர்களும் அப்பெரும்பயன் றராவாய் வறிதாவனவேயாம்; மற்று எல்லாம் வல்ல முதல்வனொருவனே உயிர்களில் ஏறிய மலக்கறை கழுவி அவை தமக்குத் தனது திருவடிப் பேரின்பத்தை நல்கவல்லனாகலின் அவனையும் அவன்றன் விழுமிய தன்மைகளையும் ஓவாது நினைவிற்றோற்றுவிக்குஞ் சொற்றொடர்கண் மட்டுமே அவ்வாறு 'மந்திரங்கள்' எனச் சிறந்தெடுத்து ஆன்றோரான் வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு 'மந்திரங்கள்' வீடுபேற்றிற்கு ஒருவழியவாதல் பெறப்பட்டமையின் அவை ஓர் அத்துவாவாதல் வாய்வதேயாம் என்க. 'ஓம்சிவனே போற்றி' என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்றொடர்க ளெல்லாம் மந்திரங்களாதல் கடைப்பிடித்தறிந்துகொள்க. இன்னோரன்ன சொற்றொடர்களில்

நினைவை இருத்தி அவற்றை இடைவிடாது பயிலப்பயில, அங்ஙனம் பயில்வார் இறைவன் நிருவருட் பேற்றிற்குரியராதல் திண்ணமென்க. இறைவனையும், அவன்றன் அரும்பெருந்தன்மைகளையும் நினைவிற் றோற்றுவிக்குஞ் சொற்றொடர்கள் எம்மொழியில் உளவேனும், அவை தம்மைப் பயில்வாரைப் புனிதராக்கி இறைவன் நிருவடிக்கண் உய்த்தல் ஒருதலையாகலின் இவை ஒருமொழிக்கே, அன்றி ஒருசார்மக்களுக்கே உரியவென்று கொள்ளற்க. எல்லா மொழிகளுள்ளும், எல்லா நாட்டினுள்ளும், எல்லா மக்களுள்ளும் இறைவன்றிருவருளைப் பெற்ற அடியார் உளராகலின், எம்மொழியிலும் எந்நாட்டிலும் எம்மக்களிலும் வீடுபேற்றினை எய்துதற்குரிய வழியும் அதன்கட்செல்வாரும் உண்மை திண்ணமாமென்க. கடவுள் எங்கும் உளனாய் எல்லார்க்கும் அருடருபவனாயிருத்தலை யுணராது, தமது சிற்றறிவையே பேரறிவாகத் திரிபுறக்கொண்டு செருக்கியங்கும் புல்லறிவினார் சிலர் வடசொன் முதலான ஒரோவொரு மொழிக்கண்மட்டுமே மந்திரங்கள் உளவெனவும், அவை தம்மைப் பயிலும் ஒரு பகுதியார் மட்டுமே வீடுபேறெய்துவ ரெனவுந் தருக்கிமொழிவர்; அவர் கூற்று இறைவனதருள் தன்மையை யுள்ளவாறுணராது குழறும் பொய்க் கூற்றாதல் மெய்யறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்குமாதலின், அது கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க.

இனி, மந்திராத்துவாவான ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் பல பதங்களால் ஆக்கப்படுதலின், அம்மந்திரங்கட்கெல்லாங் காரணம் பதங்கள் அல்லது சொற்களையாமென்பதுதானே போதரும். இவ்வாறு சொற்றொடர்களை ஆக்குஞ் சொற்களின் தொகுதியே பதாத்துவா எனப் பெயர் பெற்றது. 'ஓம்சிவமே போற்றி' என மேற்காட்டிய மந்திரத்தில் 'ஓம்' 'சிவம்' 'ஏ' 'போற்றி' என்னும் நான்கு சொற்களும் பதங்களாம். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு மொழிக்கண்ணுமுள்ள சொற்கள் எண்ணிறந்தனவாமென்க.

இனி, ஒவ்வொரு பதமும் ஒன்றல்லது பல எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படுதலின் இவ்வெழுத்துக்களே வர்ணாத்துவா எனப்பட்டன. வர்ணம் என்னும் வடசொல் எழுத்து என்னும் பொருட்டு மேற்குறிப்பிட்ட மந்திரத்தில் ஓ முதலாகிய எட்டெழுத்துக்கள் இருத்தல் காண்க.

இம் மந்திரம் பதம் வர்ணம் முதலிய மூன்றும் எழுத் தோசைகளையாதலின், இவை வைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, குக்குமை என்னும் நால்வகை வாக்குகளுள் அடங்குவனவாம்.

இவற்றுள், வைகரிவாக்காவது தன் நின்று பேசுவான் செவிக்கும் முன்னின்று கேட்பான் செவிக்கும் நன்கு புலனாவதாய்ப், பேசுவான் நினைந்த பொருளைக் கேட்பானுக்கு அறிவுறுத்துப் புறத்தே விளங்கித் தோன்றுவது. மத்திமை வாக்காவது புறத்துள்ளார் செவிக்குப் புலனாகாத மெல்லோசையாய், ஒருவனது மிடற்றின்கண் மட்டுமே நிகழ்ந்து, அவற்குப் பல்வேறுணர்வுகளைப் பயக்கும் நீரது. பைசந்திவாக்காவது, இனிப் பிறப்பதாகிய மயிலின் தோகையிற் காணப்படும் ஐவகை நிறங்களும் அதன்முட்டைக்குள் நீரில் நுண்ணிய வடிவில் அடங்கி நின்றல்போல, மிடற்றின்கண் வேறு வேறு பிரிந்து நின்ற எழுத்துக்களெல்லாம் நுண்ணிய வடிவில் நினைவின்கண் அடங்கிப், பல்வேறுணர்வுகளைப் பயவாது, பொதுவுணர்வு மட்டுமே நிகழ்தற்குக் கருவியாய் நிற்பது. குக்குமை வாக்காவது தன்காரியமாய்த் தோன்றும் பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் மூன்று மட்டும் அழிவெய்தத், தான் அழியாதாய் அகத்தே அறிவு ஒளி ஓசையாய் விளங்கா நிற்பது. வைகரிவாக்கைச் செவியோசை எனவும், மத்திமை வாக்கை மிடற்றோசை எனவும், பைசந்திவாக்கை நினைவோசை எனவும், குக்குமவாக்கை நுண்ணோசை எனவுந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக்கொள்க.

மந்திரம் பதம் வர்ணம் என்னும் மூன்றத்துவாக்களும், இவை பிறத்தற் கிடமாகிய நால்வகை வாக்குகளும் ஓசை வடிவிற்காகிய 'சொல்லுலகம்' எனப் பெயர் பெறும். இவ் வெழுத்தோசைகளெல்லாம் பிறத்தற்கு முதற் காரணப் பொருளாவது விந்துவென்னுஞ் சுத்த மாயையாம் என்பதனை மேல் விந்து நாதங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்தவழி இனிது விளக்கிக்காட்டினாம். ஐம்பெரும் பொருள்களுள் இறுதிக்கண் ணின்ற வான்வெளியே ஓசைக்கு முதற்காரணமாம் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றாக, அதனை விடுத்து விந்துவே அதற்கு முதற்காரணமாமென்றல் யாங்ஙனமெனற் கூறுதும். மண் புனல் அனல் கால் என்னும் ஏனை நாற்பெரும் பொருள்களுக்கும் இடங்கொடுத்து அவற்றையெல்லாம் ஊடுருவி நிறைந்து நிற்கும் அத்துணையே வான்வெளி உடையதல்லது, அதுதான் இயங்கி ஏனையவற்றை இயக்குந் தொழிற்பாடு உடைத்தன்று. தொழிற்பாடு இலதாகவே, அத்தொழிற்பாட்டின்கட் டோன்றும் எழுத்தோசையும் உடைத்தன்று. காற்றுச் சுழன்று வீசமிடத்தும், முகில் ஒன்றோடொன்று உரைசமிடத்தும், தீ முறுகி எரியுமிடத்தும், நீர் விரைந்து செல்லுமிடத்தும், ஓசையுண்டாதலைச்

செவிப்புலனால் அறிகின்றாம். இவ்வியக்கம் இல்லாமல் அவையெல்லாம் வறிதே இருக்குங்கால் அவை அவ்வோசை உடைய ஆகாமையும் இனிது அறியப்பட்டவாறேயாம். நிலம் முதல் நாதம் ஈறாகிய எல்லாத் தத்துவங்களும் விந்துவின் இயக்கத்தான் மட்டுமே தோற்றமுற்றெழுந்து இயங்குகின்றன என்பதை மேல் இனிதெடுத்து விளக்கினாமாகலின், விந்து ஒன்றுமே எல்லாவற்றிற்கும் முதலான தொழிற்பாடு உடைத்தாம். அஃது உடைத்தாகவே, விந்து ஒன்றுமே எல்லா ஓசைக்கும் முதற் காரணமாம் என்க.

அற்றன்று, விந்துவும் அறிவில் பொருளையாகலான் அதுவுந் தானாகவே இயங்கமாட்டாது. அஃது இயக்க முடைத்தாவதூஉம் இறைவனோடு ஒற்றித்து நிற்கும் இறைவியால் இயக்கப்பட்ட வழியேயாம். அதனால், இறைவியே எல்லா ஓசைக்கும் முதற்காரணமாமென்றுரைத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் உரைப்பின், அறிவுருவினளாய இறைவியுந் தொழிற்பாடு உடையளாம் என்று உரைக்கவேண்டுதலின், தொழிற்பாடுடைய ஏனை அறிவில் பொருள்போல வரையறைப்பட்டு இறைவியும் வேறுபாடுறுவள்போலுமென்று கொள்ளப்படுமாலோவெனின்; நன்று கடாயினாய், மலத்தாற் கவரப்பட்டு மாயையிற் றுவக்குறும் நம்மனோர் சிற்றறிவுகள் நடைபெறும் முறையே பற்றித், தூயளாய் எல்லையற்ற அறிவினளாகிய இறைவியி னியக்கத்தை அளந்தறியப்புகுதல் பொருந்தாது. எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளும் புறம்புமாய் எல்லையற்று விரிந்து நிற்கும் அறிவுருவினளாய இறைவி ஏனை வரையறைப் பொருள்போலத் தானும் இயங்கிப் பிறிதொன்றனையும் இயக்குவள் என்றல் பொருந்தாது. இடத்தானுங் காலத்தானும் வரையறுக்கப்படும் பருப்பொருள் நுண்பொருள்களே ஓரிடத்தை விட்டுப் பிறிதோரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்வதன்றி, அவற்றான் வரையறுக்கப்படாத விரிந்த அறிவுப்பொருள் அவ்வாறு செல்வதின்றி. அதனால், இறைவி தான் இயங்காமல் நின்றே விந்து மாயையை இயக்குவள் என்க. அஃது யாங்ஙனம்? தானும் இயங்கிப் பிறிதொன்றனையும் இயக்கும் முறையே எருது ஊருஞ் சகடை முதலியவற்றிற் கண்டனமாலெனின், அது பெரும்பாலும் ஒக்குமாயினும், சிறுபான்மை தான் இயங்காது நின்றே பிறிதொன்றனை இயக்குமாறும் உண்டென்பது இருந்தாங்கிருந்து இருப்பூசியை இழுக்குங் காந்தக் கல்லின்கண் வைத்துக் காணப்படும். அல்லதூஉம், நமதுடம்பினுள்ளிருக்கும் உயிர் தான் அசைவில்லதாய் இருந்தே அவ்வுடம்பின் அகத்தும்

புறத்தும் உள்ள உறுப்புக்களை இயக்குந்தன்மையும் நம்மனோர் ஒவ்வொருவரும் அறிந்ததொன்றேயாம். ஆகவே, எல்லாம்வல்ல இறைவி தான் அறிவுருவினளாய் அசையாதிருந்தே, தன்னோடு ஒன்றியைந்து நிற்கும் விந்துமாயையை அசைத்து இயங்கச் செய்வளாகலின், அவள் அதுபற்றி வேறுபாடு சிறிதும் உறுவள் அல்லளென்க. இனி, அவள்தான் சிறிதும் அசைவிலளாகலின், அசைவினாற் பிறக்கும் எழுத்தோசைகட்கெல்லாம் அவள் காரணமாதலுஞ் செல்லாது. எனவே, இறைவியால் உந்தப்பட்டுத் தானும் இயங்கிப் பிறபொருள்களையும் இயக்கும் விந்துவொன்றுமே எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதற்காரணமாதல் பெறப்பட்டது.

அற்றன்று, இடைவெளியிலுள்ள அணுக்கள் ஒன்றை ஒன்று மோதுதலால் ஒசை உண்டாகின்றதென இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொரு ணூலாரும் ஆராய்ந்துரைக்கின்றமையின், வான்வெளியே எல்லா எழுத்தோசைகளும் பிறத்தற்கிடமா மெனின்; நன்று கூறினாய்! எல்லாவுறுப்புக்களோடுங் கூடிய ஒருவன் ஓரிடத்திருந்து வாயைத் திறந்து கூறிய ஒரு சொல் இடைவெளியில் நின்ற அணுக்களை அசைத்து அவ்வாற்றாற் சிறிது எட்டநின்ற வேறொருவன் செவிக்கட்சென்று படுவ தல்லாமல், எவரும் பேசாமலிருந்துழி அங்ஙனம் எழுத்தோசைகள் இடைவெளியிற் றோன்றக் காணாமையின், எழுத்தோசைகட்குக் காரணம் இடைவெளியே யாமென்றல் பொருந்தாது. அவ்வாறு கோடலாகாது; புறத்தேயுள்ள இடைவெளியே பேசுவான் அகத்தும் உளதாகலின், அவனுள் நின்று எழுதம் அவ்வோசைகள் இடைவெளியைக் காரணமாய்க் கொண்டு போதரும் என்பதே எமது கருத்தாமாலெனின்; உடம்பினுட் கருவிகளும் அவற்றை இயக்கும் உயிர்க்கிழவனும் வாளாதிருந்துழி அகத்துநின்ற இடைவெளி அவ்வெழுத்தோசைகளைத் தோற்றுவிக்குமோவெனக் கடாயினார்க்கு இறுக்குமாறு இன்மையின், இடைவெளியே எழுத்தோசைகட்கெல்லாங் காரணமாமென்றல் ஒருவாற்றானும் பெறப்படாதென்க.

அற்றேல், அகத்தும் புறத்துமுள்ள உடம்பினுறுப்புக்களும் அவற்றை இயக்கும் உயிர்க்கிழவனது முயற்சியுமே எழுத்தோசை கட்கெல்லாங் காரணமாதல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலின், அவற்றைவிடுத்து, அங்ஙனம் அறியப்படாத விந்து என்பதே அவற்றின் காரணமாமென்றல் யாங்ஙனமெனின்; உடம்பும் அதன் அகத்தும் புறத்துமுள்ள உறுப்புக்களும் விந்துவினியக்கத்தி னாலேயே படைக்கப்பட்டு, அஃது அசைக்கவே அசைந்து

வருகின்றமையின், விந்துவினின்று ஓர் எழுத்தோசை பிறக்குங்கால் வாயினுறுப்புக்களுள் அதற்கு ஏற்பன இயங்கி அதனைப் புலப்படுத்துகின்றதென்க. அற்றன்று, உயிர்க்கிழவனது முயற்சியால் அவன் நினைந்த எழுத்தோசைக்கு ஏற்ப அவன் வாயுறுப்புக்கள் அசைந்து அதனைப் புலப்படுத்துகின்ற தென்று ரைத்தலே பொருத்தமுடைத்தாலெனின்; அஃதொவ்வாது, உயிர்க்கிழவன் உடம்பின் அகத்தே நின்றானேனும் ஆண்டுள்ள மிக வியப்பான உறுப்புக்களின் இயல்புகளையும் அவைதம்மை இயக்கு மாற்றினையும் ஒரு சிறிதும் உணரானென்பதற்கு, நம்மனோரில் எவரை அருகழைத்து 'நீர் எங்ஙனங் கண் விழித்துப் பார்க்கின்றீர்? நீர் பார்த்தற்குக் கருவியான நுமது விழிநும்முள்ளே எவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது?' என்று வினவினால் அவர் அதற்கு விடைபகரத் தெரியாமற்றிகைத்தலே சான்றாம். அதனால், உயிர்க்கிழவன் ஒன்றைச்சொல்ல நினைந்தவளவானே அவனோடு உடன் கலந்து நிற்கும் இறைவியின் அருளாற்றல் தன்னோடு ஒற்றித்துள்ள விந்துமாயையென்னும் மின்னை இயக்கி உதவ, அம்மின் நரம்புகளின் வழியே கடிது ஓடி வாயினுறுப்புக்களை இயக்கித் தன்கட்பிறக்கும் எழுத்தோசைகளைப் புலப்படுத்துகின்றதென ஓர்ந்துகொள்க. உயிர்க்கிழவன் வேண்டியதோரியக்கத்தினை அகப்புற உறுப்புக்களில் ஓடிச் சென்று அவற்றின்கண் விளைக்கும் ஆற்றல் மின்னாற்றலோடு ஒத்ததாயிருக்கின்றதென இஞ்ஞான்றை மனநூலாருங்* கூறுதல் காண்க. அற்றேல், வாயுறுப்புக்களின் இயக்கமே அவ்வெழுத்தோசைகட்கெல்லாங் காரணமாமென்று உரைத்துமெனின்; அது பொருந்தாது; வாயினுறுப்புக்கள் அவ்வெழுத்தோசைகளைப் புலப்படுத்துதற்குரிய துணைக்கருவிகளேயல்லது அவற்றிற் கவை முதற்கருவியாகா. குடத்திற்கு மண் முதற்கருவியும், திகிரியுங்கோலுந் துணைக்கருவியும், குயவன் வினைமுதலுமாய்க் காணக்கிடத்தல்போல, எழுத்தோசைக்கும் விந்து முதற்கருவியும், வாயினுறுப்புக்கள் துணைக்கருவியும், உயிர்க்கிழவனுந் திருவருளாற்றலும் வினைமுதற்கருவியும் ஆம் என உணர்ந்துகொள்க. உண்ணின்று எழுஉம் ஓசையாகிய முதற் கருவி, வாயுறுப்புக்களின் பலவேறு வகை இயக்கத்தாற் பலவேறுவகை எழுத்தோசைகளாய்ப் பிரிவுபட்டுத் தோன்றா நிற்கின்றனவென் றுணர்ந்துகொள்க. அற்றாயின், வான்வெளியே ஓசையினை ஒரு பண்பாக வுடைத்து என்று நூல்கள் ஒதுமாறென்னையெனின்; ஓசைதான் இருவகைப்படும், எழுத்தோசையுங் குறிப்போசையும் என.

* See Professor James Sully's Human Mind, Vol. 1, Page 43.

இவற்றுள் எழுத்தோசை தான் விந்துவை முதற்கருவியாய்க் கொண்டு வாயுறுப்புக்களாகிய துணைக்கருவியாற் றோன்றிப் பொருள் அறிவுறுப்பது; மற்றுக் குறிப்போசையோ வான்வெளியை முதற்கருவியாய்க்கொண்டு மண் புனல் அனல் கால் என்னும் ஏனை நாற்பொருள் இயக்கத்தாற் றோன்றிப் பொருளறிவியாதாய் நிகழ்வது; மண்ணின்கட்டோன்றுங் குறிப்போசை கடகட நெடநெட முதலியன; புனலின்கட் டோன்றுங் குறிப்போசை களகள சலசல முதலியன; அனலின்கட் டோன்றுவன சடசட சரசர என்பன; காலின்கட்டோன்றுவன கஃறு சுஃறு என்பனவாம். இந் நாற்பொருளியக்கமின்றி இக்குறிப்போசைதானும் வான்வெளிக்கட் டோன்றமாட்டாது. இது வான்வெளியை முதற்கருவியாய்க் கொண்டு நிற்பினும், தான் றோன்றுதற்குக் காற்றினியக்கம் இவ்வழி இவ்வோசை பிறர் செவிக்குப் புலனாகாது. ஒரு கண்ணாடிக் குடத்தினுள்ளே ஒரு மணியைத் தொங்கவிட்டு, அக் குடத்தின் வாயிற் காலுரிஞ்சு பொறியைப்* பொருத்திவைத்து, வெளிக்காற்று உன்றுழையாமல் உட்காற்றை வெளியே உரிஞ்சி வாங்கிய பின் உள்உள்ள அம்மணியை மின்னோட்டக் கம்பியால் இயக்க, அஃதியங்குவது கட்புலனாகுமேனும் அதன் ஓசை செவிப் புலனாகாது. இனிப் பெயர்த்தும் புறக்காற்றை அதனகத்தே செல்லவிடுத்து அம்மணியை இயக்கினால், அதன் ஓசை உடனே செவிப்புலனாகாநிற்கும். இவ்வாற்றாற், காலினியக்கமே வானின் கண் ஓசையைப் புலப்படுத்தற்கு இன்றியமையாத் துணைக் கருவியாதல் துணியப்படும். அற்றேல், வான்வெளிதான் இயக்க முடைத்தாதல் காணப்படாமையானும் காற்றினியக்கத்தான் மட்டுமே ஓசையுண்டாதல் துணியப்பட்டமையானும், காற்றொன்றுமே குறிப்போசைக்கு முதற்கருவியாதலோடு அதன் புலப்பாட்டிற்குத் துணைக்கருவியுமாம் என்று கோடும், இதனின் வேறாக வான்வெளியே அதற்கு முதற்கருவியாமென்று கோடற்குச் சான்று வேறுகண்டிலுமாலெனின்; அற்றன்று, வளி உளருங்கால் மெய்க்கட் சென்றுபட்டு ஊற்றுணர்வினைப் பயத்தலும், இடிமுழக்கம் முதலான வல்லோசை தோன்றிய வழியும் அது செவிக்கட் சென்றுற்றுப் புலனாதலே யன்றி மெய்க்கட்பட்டு ஊற்றுணர்வினைப் பயவாமையும் என்னை என நுணுகிக் காணலுறின் ஊற்றுணர்வுக்கு ஏதுவாகிய அணுக்கனிலும், ஓசையுணர்வுக்கு ஏதுவாகிய அணுக்கள் இறப்ப நுண்ணியவாதல் நன்கு புலனாகாநிற்கும். ஆகவே, ஊற்றுணர்விற்கு

முதலான வளியினும், ஓசையுணர்விற்கு முதலான வான்வெளி கழிபெருநுண்மைத் தாதலும் பெறப்படும். இருவேறுவகை நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்று மற்றொன்றின் நுண்ணியதாதல் நேரே புலனாதலின், இவ்விருவேறு நிகழ்ச்சிகளுக்கு முதற்கருவியாம் பொருள்களும் இருவேறுவகையாதல் தானே பெறப்படுமாகலின், வான்வெளியுண்மைக்குச் சான்று இல்லையென அவ்வாறு கடாதல் பொருந்தாதென்றொழிக. என்றித்துணையுங் கூறிய வாற்றாற் குறிப்போசைக்கு முதற்கருவியாவது வான்வெளியாமென்றும், எழுத்தோசைக்கு முதற்கருவியாவது விந்து மாயையே யாமென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க. என்றிதுகாறும் ஓசைவடிவினவாகிய மந்திரம் பதம் வர்ணம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களின் இயல்புகளும் விளக்கப்பட்டன.

இனித் தத்துவம் புவனம் கலை என்னும் ஏனை மூன்றத் துவாக்களின் இயல்புகளும் ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம். இம் மூன்றும், மேலெடுத்துக் காட்டிய சொற்களாற் குறிக்கப்படும் பொருட்டொகுதியா யிருத்தலின், இவை 'பொருள் உலகம்' என வழங்கப்படும். இவற்றுள், தத்துவாத்துவா வென்பது மேற்கூறிப் போந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுமாகும். இம் முப்பத்தாறுள் சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்துஞ் சுத்த தத்துவங்களாகும். இவை சுத்தாத்துவா எனவுஞ் சொல்லப்படும். இஃது ஆணவ மலச் சேர்க்கை மிகச் சிறிதே உடையதாயும், வாலாமாயை வாலாவினையென்னும் இவற்றின்றொடர்பு அறவே இலதாயும், மாயையும் வினையும் இல்லாத விஞ்ஞான கலர்க்கும் பிரளயாகலரில் உணர்ந்தோராகிய சீகண்டருத்திரர் முதலியோர்க்கும் மந்திரம் பதம் வர்ணம் புவனம் தத்துவம் உடம்பு நுகர்ச்சி நுகர்ச்சிக் கருவிகளாயும் பயன்படுவதாகும். இதன்கண் வைகும் உயிர்கள் பெரிதுந் தூயவாதலானும், இதன் தத்துவங்கள் ஐந்தும் நேரே சிவபிரான் றிருவருளாற்றலாற் செலுத்தப்படும் நுண்மையுந் தூய்மையும் உடையவாதலானும் இஃது அவ்வாறு சுத்தாத்துவாவென்று சொல்லப்பட்டது.

இனி, இதன்கீழ் அசுத்தமாயையிற் றோன்றிய காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன் என்னும் ஆறும் இவற்றைத் தோற்றும் மாயை ஒன்றும் ஆக ஏழு தத்துவங் களும் ஆணவம் வினை என்னும் இருமலப்பற்றுடைய பிரளயாகலர்க்கு இருப்பிடமாய் அவர்க்கு உடம்பாயுங் கருவிகளாயும் நுகர்பொருள்களாயும் பயன்படுதலாலும் இவற்றின்கீழே நிற்கும் பிரகிருதிமாயையிலுள்ள வாலாமையின்

அளவு இவற்றின்கண் இன்மையாலும், ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்ட உயிர்களின் விழை வறிவு செயல்களை இவற்றுள் ஒன்றாகிய கலையென்னுந் தத்துவம் அம்மறைப்பினைச் சிறிது நீக்கி விளங்கச் செய்தலாலும் இவை ஒருவாற்றால் தூய்மையும் ஒருவாற்றால் தூய்மையின்மையும் உடையவாதல்பற்றி இவை சுத்தாசுத்த தத்துவம் எனவும் மிச்சிராத்துவாவெனவும் வழங்கப்படும். அசுத்த மாயையினின்று இத் தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்குங்கால், இறைவியினாற்றல் நேரே அசுத்தமாயையிற் றோயாத கழிபெருந் தூய்மைத் தாதலின், அது, ஈசுரதத்துவத்தி லிருப்பாரான அனந்த தேவநாயனார்பாற் பதிந்து நின்று அவரை ஊக்க, அவர் அசுத்த மாயையைக் கலக்கி அதன்கணின்று காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் என்னும் ஆறு தத்துவங்களையுந் தோற்றுவிப்பரென்க. இவ்வசுத்தமாயா தத்துவங்களில் இருப்பாரான பிரளயாகலர்க்கு ஆணவம் வினை என்னும் இருமலங்களோடு, மாயையின்றொடர்புங் கூறப்பட்ட தாகலின், இவர்க்கு மாயை இல்லையென்றல் மாறுகோளுரை போலுமெனின்; அவர்க்கு மாயை இல்லையென்றது சுத்தமும் அசுத்தமும் விரவின இம் மிச்சிர தத்துவங்களை அன்று; மற்றுச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களான் மாறிமாறி உயிர்களின் அறிவை மயக்குவதாய், அசுத்த மாயா தத்துவங்களின்கீழ் உளதாகிய பிரகிருதி மாயையையே யாமென் றுணர்ந்துகொள்க. பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களில் வைகுவாரான பிரளயா கலர்க்கு முக்குண மயக்கம் இன்மையின், அவரறிவு தூயதாய் விளங்குதலானும், அது தூயதாகவே அதுபற்றி நிகழும் வினைகளுந் தூயவாய் நிகழ்தலானும், அவ்வினை தூயவாகவே அவரைப்பற்றி ஆணவமல வலியுஞ் சுருங்குதலானும், அவர் பிரகிருதி மாயையின் கீழிருக்கும் ஏனைச் சகலரைப்போல் மும்மலவலி மிக்குடையரல்லராய், இறைவன் நிர்வருளை நாடி மேன்மேற் செல்லுங் கழிபெருஞ் சிறப்புடையரா மென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, அசுத்தமாயையின் கீழ்ப் பிரகிருதியிற்றோன்றிய குணம் முதல் நிலம் ஈறாகிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் அசுத்த தத்துவங்களென்றும் அசுத்தாத் துவாவென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவையிற்றின்கண் உழல்வாரான உயிர்கள் ஆணவம் வினை மாயையென்னும் மும்மலப்பற்று மிகுதியும் உடையராய் முக்குணங்களான் மயங்குஞ் சகலர் என்றுரைக்கப் படுவர். வாலாமை பெரிதுடைய சகலர்க்கு ஏற்ற இருப்பிடமும் உடம்புங் கருவிகளும் நுகர்பொருள்களுமாகப் பயன்படுதலின்

இவை அசுத்தாத்துவாவென்று வழங்கப்படுதலின் இவை அசுத்தாத்துவாவென்று வழங்கப்பட்டன. பிரளயாகலரில் உயர்ந்தோரான சீகண்டருத்திரர் கலாதத்துவத்தைக் கலக்கி அதன்கணின்று பிரகிருதி மாயையைத் தோற்றுவிப்பர். அப்பிரகிருதி மாயையினின்று சாத்துவிகம் இராசதந்தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்கள் தோன்ற, அத்தத்துவங்கண் மூன்றிலுந் திருமால் நான்முகன் காலருத்திரன் என்னும் மூவரும் சீகண்டருத்திரரின் திருவருளாணை வழிநின்று ஏனை இருபத்து மூன்று தத்துவங்களையுந் தோற்றுவித்துப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைப் புரிவர். இவ்வாற்றாற், குண தத்துவத்திலிருப்பாரான காலருத்திரர்க்கும், இவர்க்கு மேற்றலைவராய்ச் சுத்த வித்தையில் வைகிக் கலாதத்துவத்தில் முத்தொழில்புரிவாரான சீகண்டருத்திரர்க்கும், இவர்க்கு மேற்றலைவராய் ஈசுரம் சாதாக்கியம் என்னுந் தத்துவங்களில் வைகுவாரான அனந்தர் சதாசிவர்க்கும் வேறுபாடு பெரிதாதல் காண்க.

இனி, இம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் மூவகைப் பாகுபாடுடையவாய் மூவேறு முதற்பொருள்களினின்றுந் தோன்றினவென்றல் என்னை? அவை யனையவும் ஒரு மாயையினின்றே தோன்றினவென்றலாற் படும் இழுக்கென்னையெனின்; பொருள்களை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து அவற்றின் றன்மைகளுக் கேற்ப அவற்றைப் பாகுபாடு செய்து தொகுத்தலும், அவ்வவற்றிற்கு முதலாவன இவையென்று தேர்ந்துணர்தலுமே மெய்யறிவாம்; அவற்றை யங்ஙனம் உணராது தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பிழைபடக் கூறுதலே மயக்கவறிவும் அறியாமையும் ஆம். மயக்கவறிவும் அறியாமையும் உளவாங் காறும் பிறவி தூய்தாகாமையின், இவை தம்மைக் களைந்து மெய்யறிவு பெறுதற்கு முயறலினும் விழுமியது பிறிதில்லையாகலின் மாயை மூன்றாதற்குக் காரணம் மேற்காட்டிய வாற்றால் நன்கு விளங்குமாயினும், அதனுணர்ச்சி இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாதல் பற்றி மேலுஞ் சிறிது விளக்குவாம். வைரமணியும் அடுப்புக்கரியும் ஓரியல்பினவே யாமென இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூலார் கூறுவர். வைரமணியை நெருப்பில் இட்டால் அது கரியாதல் கண்டு அவர் அங்ஙனங் கூறா நிற்பர். என்றாலும், நெருப்பிலிடுதற்குமுன் அதன் ஒளிவிளக்கத்தையும் அழகையுங் காண்பார் எவரும் அதனை வெறுங்கரியென்று கூறுதற்கு ஒருப்படார். அஃது எற்றாலெனின், கரியின்கண் உள்ள தன்மையும் அம்மணியின்கண் உள்ள தன்மையும் பெரிதும் மாறுபட்டு நின்றலாலேயாம். இனி

கரியின்கண் இல்லாத அவிர்ரொளி, வைரமணியில் வரலான தெங்ஙனமென வினவுவார்க்குக் கரியும் வைரமணியும் ஒரே தன்மையவாயினும், வைரமணியிற் நீயின் சேர்க்கை உளதான மையின் அஃது அத்துணை ஒளியுடைத்தாயிற்றெனின்; தீயின் ஒளிவிளக்கத்திற்கு உயிர்வளியின்* சேர்க்கை இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலானும், வைரமணியில் உயிர்வளி இல்லையென்பது இயற்கைப்பொருளுலார்க்கும் உடம்பாடாகலானும், வைரமணியினொளி தீயின் கூறென்றல் செல்லாது. மற்று, அவ்வொளி விந்துவாகிய மின்னின் கூறு அம்மணியின்கண் விரவுதலானே தோன்றியதொன்றாம். இனி, அவ்வாறு அதன்கட் காணப்படும் மின்னொளி நிறுத்து எடையறியப்படாமையானும், அது பிறிதொரு பொருளாய்த் திரிவுபடாமையானும் அஃதென்றும் நுண்ணியதாய் நிற்கும் முதற்பொருளேயாவ தல்லது காரியப் பொருளாமாறில்லை. இத்துணை விளக்க முடைத்தாய் அம்மணியின்கண் விரவிநிற்கும் அதுதான் விந்துமையை யென்றறியற்பாற்று. பிறிதொன்றன் உதவியை அவாவாது தன்னியற்கையிலேயே ஒளிவிளக்கமுடைத்தாய்த் திகழும் அவ்விந்து பெரிதுந் தூய்தாதலும், அதுபோல் ஒளி விளக்கமின்றிக் கரிதாய்க்கிடக்குங் கரி தூய்தாகாமையும் நேரே கண்கூடாய் அறியப்படுதலின் ஒன்று சுத்த மாயையாம் என்றும், ஏனையது அசுத்தமாயையின் காரியமா மென்றும் பகுத்துணர்தல் வேண்டும். இதனாற் சுத்தமையை அசுத்தமையை யிரண்டும் வெவ்வேறாமென்று கூறிய அறிவுநூற்பொருள் சாலப்பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க. இவ்வாறு பொருளும், அப்பொருட் டன்மையும் இருவேறு வகையவாய் நின்றலின் அவ்வப்பொருளைச் சாரும் உயிர்களும் அவ்வவற்றின் இயல்புக்கேற்ற பெற்றியாய் அறிவு விளங்குமாறுந் தானே போதரும். சுத்த மாயையைச் சாரும் உயிர் தூய அறிவினதாய் விளங்கும், அசுத்த மாயையைச் சாரும் உயிர் இடையிடையே மயங்கும் தூய்தல்லா அறிவினதாய் நிற்கும்.

அற்றேல், “மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதேல், ஆயாதாம் ஒன்றை” என்று ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் ஓதுகின்றமையின், மாயை உயிர்க்கு அறிவை விளக்கும் நீரதல்லது, அதனை மயக்கும் நீரதன்றென்பது பெறப்படுதலால், மாயை முழுதுந் தூய்தென்றே கொள்வதல்லது, அதனைச் சுத்தம் அசுத்தம் என இருவேறு வகைப்படுத்துரைத்தல் முதனூலொடு

முரணுமாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, ஆணவம் உயிர்களின் விழைவறிவு செயல்களை மறைப்பது, மாயை அவற்றை விளக்குவது என்று ஆசிரியன் கூறியதே பொருள்; மாயை ஒரோ வழி உயிர்களின் விழைவறிவு செயல்களை மயக்குமென்றது தனதியற்கையால் அன்று; அது தன்கண் ஆணவமலம் செறிந்து விரவப்பெற்ற பகுதியால் அவ்வாறு அவற்றை மயக்குமென்றலின் அஃது ஆசிரியன் கூற்றொடு முரணாதென்க. என்னை? மயக்குதல், மறைத்தலாகிய தொழில்கள் ஆணவத்திற்கும் அதன் ஆற்றல் விரவிய பொருளுக்குமே யாண்டும் ஒதப்படுதலின். எனவே, ஆணவத்தின் ஆற்றல் மிக்கேறிய பொருட்பகுதியே அசுத்த மாயை எனவும், அதன்வலி குறைந்தொடுங்கிய பொருட்பகுதியே சுத்தமாயை எனவும் வரையறுத்துணர்ந்து கொள்க. அற்றாயின், மாயையின் ஒருகூறு ஆணவமலம் மிகுந்திருத்தற்கும்; பிறிதொரு கூறு அது குறைந்திருத்தற்குங் காரணம் என்னையெனின்; இறைவன் றிருவருளொளியோடு அணுக்கமாய் நிற்கும் மாயையின் கூறு அவ்வாற்றால் தூயதாயிருக்குமெனவும், அங்ஙனம் அணுக்கமாய் நில்லாத அதன் கூறு தூய்தன்றியிருக்கு மெனவும் அறிதல் வேண்டும். அற்றேல், மாயை எங்கணும் ஊடுருவி நிற்கும் முதல்வனருள் அதன் ஒரு கூற்றில் அணுக்கமாயும் பிறிதொரு கூற்றில் அவ்வாறன்றியும் நிற்குமென்றல் இழுக்காமாலெனின்; நன்று கூறினாய், இறைவனருள் முனைக்குமிடத்தே அணுக்கமாயும், முனையாவிடத்தே அவ்வாறன்றியும் நிற்குமாகலின், அதுபற்றி அவனதெல்லையற்ற அருள்நிறைவுக்கு வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை. அஃதொக்குமாயினும், இறைவனருள் ஓரிடத்து முனைக்குமென்றதன் கருத்து யாதெனின்; அஃது உயிர்களின் பொருட்டு நுண்ணியவுருவில் நின்ற மாயையிலிருந்து அதன்காரியங்களைத் தோற்றுவிக்கக் கருதினமையே 'முனைப்பு' என்பதற்குக் கருத்தாவதாம். அற்றேல், மாயையின் பரப்பு முழுதும் ஊடுருவி நிற்கும் இறைவி அங்ஙனங் கருதுவளாயின் அக்கருத்து அம்மாயை எங்கும் முனைக்குமாகலின், அஃது அதன் ஒரு கூற்றின்மட்டுமே முனைக்கு மென்றல் யாங்ஙன மெனின், மாயையின் பரப்பினுள் இறைவியின் அருளோடு முதற் சேர்க்கையாயிருக்கும் நுண்ணிய முதற்பரப்பு அவ்வாற்றால் தான் என்றும் நுண்ணிய ஒளியுருவிற்காய்த் தன்கண் ஆணவமலத்தின் வலி ஏறுதற்கு இடங்கொடாமலே நிற்கும்; மற்று அம்முதற் சேர்க்கையின் பின் நிற்கும் அம்மாயையின் ஏனைப்பகுதியெல்லாம் அங்ஙனம் நேரே அருளால் ஊடுருவப்படாமையின், அவை தங்கண் ஆணவவலி பெருகி

நிற்றற்கு இடஞ்செய்து தாமும் அதன் சேர்க்கையால் அசுத்தமாமென்பது. இதனாலன்றே கீழுள்ள மாயையெவிட அதன்கட் டோன்றிய ஆறு தத்துவங்கள் அசுத்தம் மிகவுடைய ஆனதூஉம், அவற்றைவிடப் பிரகிருதி மாயையும், அதனைவிட அதன்கீழுள்ள இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் அசுத்தம் மிகப்பெரிதுடைய ஆனதூஉம் என்க. எனவே மாயை தன்னியல்பில் உயிர்களின் அறிவை விளக்கும் நீரதன்றி மயக்கு நீரதன்றென்பதூஉம், அவ்வாறாயினும் அஃது ஒரோவழி அதனை மயங்கச் செய்வது அதன்கீழுள்ள தத்துவங்களில் ஆணவமலத்தின் வலிமிகுந்திருத்தலினாலேயா மென்பதூஉம், அதனால் இது முதனூல் ஆசிரியன் கருத்தொடு மாறுகொள்ளா தென்பதூஉம் இனிது பெறப்படுமென்க. இவ்வுண்மை தெரித்தற்கன்றே சிவஞான முனிவரரும் “அஞ்ஞானங் காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆணவமலச் சார்வானாகிய செயற்கை, ஆணவமலத்திற் கஃது இயற்கை” என்று சிவஞானபோதபாடியத்தின் கண்ணும்,* “மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே”† என்று வழி நூலாசிரியர் கூறிய பகுதிக்கு “இத்தன்மைத்தாகிய மாயை ஆணவமலம்போல மயக்கமே செய்யுமென்னுஞ் சைவருள் ஒருசாராரை மறுத்தற்பொருட்டு மயக்கமுஞ் செய்யுமென்றுங் கூறினார்..... மயக்கமும் என்னும் உம்மை அது தன் இயல்பன்மை உணர நின்றது” என்று அதன் உரைக்கண்ணும் விரித்துக் கூறுவாராயினர். அதுவேயுமன்றி அவர் “விந்துவின் மாயையாகி” என்னுந் திருச்செய்யுளுக்கு உரை உரைக்கின்றழி “மலகன்மங்களோடு விரவாது முதற்காரணமாய் நிற்பது சுத்தமாயையென்றும், அஃதேனையிரண்டனையும் வியாபித்து மேலாய் நிற்ப அவ்விந்துவின் கீழாயடங்கி மலகன் மங்களோடு விரவி முதற்காரணமாவது அசுத்தமாயை யென்றும், அவ்வசுத்த மாயையது தூலபரிணாமமாய்த் தோன்றுவது பிரகிருதி மாயையென்றும் கூறப்படும்” என்றுரை கூறியதூஉங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இவ்வாறு ஆணவமல வலிமிகுந்துள்ள காரியப் பொருள்களின் கூட்டுறவு எந்த உயிரின்கண் உள்ளது அந்த உயிரின் அறிவு ஒருகால் விளங்கிப் பிறிதொருகால் மயங்கி இம்முறையே மாறிமாறி நிகழாநிற்கும். இவற்றுள் அவ்வுயிரின்

* 12-ஆஞ் சூத்திரம், முதலதிகரண உரை.

† சிவஞானசித்தியார் 2-ஆஞ் சூத்திரம் 53-வது செய்யுள்.

அறிவுவிளக்கம் அதனோடு கூடியுள்ள மாயையின் காரியப் பொருளானும், அதன் அறிவு மயக்கம் அப்பொருளோடு உடன்விரவி நிற்கும் ஆணவமலத்தானும் வருவனவாகும். அஃதொக்குமாயினும், ஆணவமலம் உயிர்களின் விழைவறிவு செயல்களை மறைத்து உடனாய்நிற்குமென அறிவு நூல்கள் உரைப்பக் காண்டுமன்றி, அது மாயையிலும் உடன்விரவி நிற்குமென அவை உரைப்பக் கண்டிலமாலெனின்; நன்று சொன்னாய், ஆணவத்தின் செயல் உயிர்களின் விளங்கித் தோன்றுமாப்போல் ஏனை மாயை மாயேயங்களில் ஆராய்ச்சியானன்றி விளங்கித் தோன்றாமையானும், அங்ஙனம் அதன் இருப்பை ஆராய்வதாஊம் அதன் மறைப்பினின்று சிறிது விலகிய உயிரேயாகலானும், விழிப்பின்கண் இடையிடையே நிகழும் மறதியும் உறக்கத்தின்கண் முழுதுமாய் நிற்கும் அறியாமையுமே ஆணவத்தின் செயல்களாதல் எவர்க்கும் நேரே யறியக்கிடத்தலானும் ஆணவம் உயிர்களைப் பற்றியிருக்கும் நிலையே நூல்களால் நுவலப்பட்டது; ஏனை மாயை மாயேயங்களில் அஃது ஊடுருவி நிற்கும் நிலை அதுபற்றி யாராய்வார் உணர்ந்துகோடல் எளிதாகலின், அது நூல்களான் நுவலப்படாது.

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

* பின்னிணைப்பு

* மறைமலையடிகளார் தம்முடைய உயரிய "அறிவுக்கடல்" என்னும் திங்கள் வெளியீட்டில் அவ்வப்போது வரைந்து வெளிப்போந்த "சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி" என்னும் சிறந்த கட்டுரையினைப் பின்னர்த் தனிநூல் வடிவாகச் செப்பனிட்டெழுதி அரைகுறையாக உள்ளது இப்பின்னிணைப்பு.

சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி

சைவசித்தாந்த நூல்கள்

1. திருவுந்தியார்

சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கு. அப்பதினான்கில் திருவுந்தியார் என்னும் நூலை அருளிச்செய்தவர் உய்யவந்த தேவநாயனாரென்பது. அத்திருவுந்தியாரின் இறுதிக்கண் உள்ள,

“வையம் முழுதும் மலக்கயங் கண்டிடும்
உய்யவந்தானுரை.”

என்னுஞ் செய்யுளாலும், இவர் இருந்தவர் திருவிசுவாசர் என்பது, இவர்தமக்கு மாணாக்கருந் திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை அருளிச்செய்தவருமான தென்கடலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த அத் திருக்களிற்றுப்படியார் 96-ஆஞ் செய்யுளில்,

“திருவிசுவாசர் ஆளுஞ் சிவயோகி இன்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து.”

என அருளிச்செய்திருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்பினாலும் நன்கு புலனாம். திருவுந்தியார் அருளிச்செய்த ஆசிரியர் பெயரும் உய்யவந்ததேவ நாயனார் என்பதே யாகுமென இங்ஙனத் தெளிவாக அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கவுஞ், “சிவஞானபோத வசனாலங்காரதிப” நூல் இயற்றியவர் அவர் பெயரை “ஆளவந்த தேவ நாயனார்” என மாற்றிப் பிழைபட வரைந்திட்டார். ஆசிரியர் மாணாக்கர் இருவர்க்கும். ‘உய்யவந்ததேவ நாயனார்’ எனப் பெயரிருத்தல் கண்டு, ஆசிரியர் பெயரை அங்ஙனம் மாற்றி அவர் பிழைசெய்தார் போலும்!

2. திருக்களிற்றுப்படியார்

இனித், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை ஆக்கியருளினவர் பெயரும் உய்யவந்ததேவ நாயனார் என்பதே யாதலும், ஆயினும் அவர் இருந்தவர் 'தென்கடவூர்' எனப் பிறிதொன்றாதலும் இந்நூலுக் குரைசெய்த சிவப்பிரகாசரைக் கூறுஞ்,

"சேடன் படிபுரக்குந் தென்கடவூர் உய்யவந்தான்
பாடுங் களிற்றுப் படிதனக்கு - நீடிமையோர்
தேடுபுகழ்ச் செஞ்சொற் சிவப்பிரகா சன்றிருந்த
நாடியுரை செய்தான் நயந்து."

என்னும் உரைப்பாயிரச் செய்யுளானே தெற்றெனப் பெறப்படுதல் காண்க.

திருக்களிற்றுப்படியார் இயற்றிய உய்யவந்ததேவ நாயனார், தாம் இயற்றிய இந்நூலின் வெண்பாக்களில், திருவுந்தியாரிலுள்ள செய்யுட்களை எடுத்து இடையிடையே பிணைத்து நூலருளிச் செய்திருத்தலை உற்று நோக்குங்கால், இவர்தமக்கு மெய்ப் பொருள் அறிவுறுத்திய ஆசிரியன்றன் மெய்ம்மொழிகளைத் தமது நூலுட் பொன்னேபோற் பொதிந்துவைக்கும் விழைவு பெரிதுடையராயிருந்த குறிப்புப் புலனாகாதொழியாது. ஆகவே, திருவுந்தியார் அருளிச்செய்த திருவிசலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரே, திருக்களிற்றுப்படியார் ஆக்கிய தென்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்க்கு ஆசிரியராதல் நன்கு துணியப்படும். இதற்கு மாறாக, இவ்வாசிரியர் இருவர்க்கும் இடையே திருவிசலூர் ஆளுடையதேவ நாயனார் அல்லது ஆளவந்ததேவநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தாரெனவும், அவரே தாம் முதல் உய்யவந்ததேவ நாயனார்பாற் கேட்டறிந்த மெய்ப்பொருளை இரண்டாம் உய்யவந்ததேவ நாயனார்க்கு அறிவுறுத்தருளினா ரெனவுஞ் சிலர் கட்டிவைத்த கதைக்கு யாம் சான்றேதுங் காண்கிலம்.

3. இவ்விருநூல்களின் காலம்

இனித், 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் இவ்விரு நூல்களின் ஆசிரியர்கள் சிவஞான போதம் இயற்றியருளின ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர்க்கும், அவர் மாணாக்கர் அருணந்திசிவனார்க்கும், அவர் வழிவந்த உமாபதிசிவனார் முதலாயினார்க்கும் முற்பட்டவராதல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. மெய்கண்டதேவர் மாணாக்கர்களும், அம்மெய்கண்டதேவர் வழிப்போந்த ஏனையாசிரியன்மாரெல்லாருந் தம் நூல்களுள் மெய்கண்டதேவரைக் குறித்துச்சொல்லி, அவரைப் போற்றுங் கடப்பாடு மேற் கொண்டவராகவே காணப்படுகின்றனர். அது,

"பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்

பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்

கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்

கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்

விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகுழ் வெண்ணெய் மேவு

மெய்கண்டதேவன்மிகு சைவ நாதன்

புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்

பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்."

என்று சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தும்,

"என்னையிப் பவத்திற் சேரா

வகையெடுத் தென்சித் தத்தே

தன்னைவைத் தருளினாலே

தானினை தலைமேற் குட்டு

மின்னமர் பொழில்குழ் வெண்ணெய்

மேவிவாழ் மெய்கண் டான்நூல்

சென்னியிற் கொண்டு சைவத்

திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றாம்."

என்று அதன் சுபக்கத்தும் ஆசிரியர் அருணந்திசிவனார் கூறுமாற்றானும், மெய்கண்டதேவர்க்கு மற்றொரு மாணவரான திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் தாம் அருளிச்செய்த உண்மை விளக்கம் என்னும் நூன்முகத்திற்,

"பொய்காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதானந் தப்பொருளா
மெய்காட்டு மெய்கண்டாய் விண்ணப்பம் - பொய்காட்டா
மெய்யா திருவெண்ணெய் வித்தகா சுத்தவினா
வையாந் தான்கேட் டருள்."

என்று நுவலுமாற்றானும், அருணந்திசிவனார் மாணவர் மரபில்
வந்தவரான உமாபதிசிவனார் தாம் இயற்றியருளிய
சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலின் பாயிரத்திற் தாம் வந்த
ஆசிரியர் மரபு கூறுவான் புகுந்து,

"தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா
விரவுபுக முருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருள் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையானுந் தன்மை யோரே."

எனப் பகருமாற்றானும், இவ்வாசிரிய மரபில் உமாபதி
சிவனார்க்குப் பின்னேபோந்த சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகளுந்
தாம் அருளிச்செய்த துகளறுபோதம் என்னும் நூன்முகத்திற்,

"பதிபசு பாசந் தெரிந்தந்தப் பாச
விதிவிழியை வென்றதனின் வேறாங் - கதிவழங்கு
மெய்கண்டான் சந்தான மேவிற் சிவானந்தங்
கைகண்டார் காணார் கரு."

எனத் தாம் மெய்கண்டதேவர் மரபில் வந்தமை தெளியப் புகலு
மாற்றானும் நன்கு விளங்காநிற்கும். எனவே, மெய்கண்டதேவர்
மரபில் வந்தாரெல்லாருந் தாம் அம் மரபில் வந்த வரலாற்றினை
ஐயுறுதற் கிடனின்றித் தெற்றெனக் கிளந்து சொற்றமைபோலத்,
'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் நூல்களை
ஆக்கிய ஆசிரியரிருவரும் அம் மெய்கண்ட மரபினைச் சுட்டிக்
குறிப்பாலேனும் வெளிப்படையாலேனும் ஏதும் உரைப்பக்
காணாமையின், அவரிருவரும் மெய்கண்டதேவநாயனார்க்கு
முன்னிருந்தோராதல் நன்கு துணியப்படும்.

அற்றேல், உய்யவந்ததேவர் எனப் பெயரிய அவ் வாசிரியர்
இருவரும் மெய்கண்ட தேவர்க்கு எத்துணை காலம் முற்பட்டவ

ரெனிற், காட்டுதும். இரண்டாம் உய்யவந்ததேவர் தாம் அருளிச்செய்த 'திருக்களிற்றுப் படியா'ரில்,

“மோகம் அறுத்திடில்நாம் முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பார்
நூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் நொண்டுனை
ஏதாகச் சொல்வே னியான்.”

எனப்போந்த செய்யுளிற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைக் கூறியிருத்தலின், இவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பின்னர் ஒருகாலத்தேயிருந்தவரென்பது இனிது விளங்கற்பாலதேயாம்.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பின்னும் மெய்கண்ட தேவர்க்கு முன்னுஞ் சென்ற காலத்தில் எதன் கண்ணே உய்ய வந்ததேவநாயனார் இருந்தா ரென்பதூஉஞ் சிறிது ஆராய்ந்து காட்டுவாம். திருக்களிற்றுப்படியாரின் 53-ஆஞ் செய்யுளாகிய,

“அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க - அவிழ்ந்தசடை
வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனார் செய்த செயல்.”

என்பதன்கட், 'சேந்தனார்' என்னும் அடியவர் தாம் வழக்கமாய்ச் சிவனடியார்க்கு அளித்துவந்த சோற்றுணா அளிக்கப் பொருளில்லாமல் ஒருகால் மிக்க வறுமை எய்தி வருந்திய வழியுந், தாஞ் செய்துபோந்த அவ் வறத்தின் வழுவாராய்த், தங்கையிற் கிடைத்த சிறுகாசுகொண்டு களியுணவு சமைத்து, அதனைப் படைத்தற்குச் சிவனடியாரைத் தேடச், சிவபிரானே ஓர் அடியவர் வடிவிற்போந்து அக் களியமுதினைப் பெற்றுண்டு மறைந்ததாகிய நிகழ்ச்சியினைக் குறித்திருத்தலால் இவர் சேந்தனார் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவராதல் பெறப்படும்.

இனி, இங்ஙனம் இவராற் குறிப்பிடப்பட்ட சேந்தனார் என்னும் அடியவர் பட்டினத்தடிகளுக்கு மாணாக்கரென்பது, அடிகள் துறவு பூண்டபின், அவரது பெரும் பொருளைக் கவர்தற் பொருட்டு அஞ்ஞான் றிருந்த அரசன், அடிகளின் பொருளைக் காத்துநின்ற சேந்தனாரைச் சிறையிலிட்டு வருத்தாநிற்பச், சேந்தனாரின் மனைவியாரும் மகனாரும் அக் கொடுமையினைப் பட்டினத்தடிகள்பாற் சென்று தெரிவித்து முறையிட, அடிகள்,

“ மத்தளை தயிருண் டானும் மலர்மிசை மன்னி னானும்
 நித்தலுந் தேடிக் காணா நிமலனே அமல மூர்த்தி
 செய்த்தனை கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்த னிட்ட
 கைத்தளை நீக்கி என்முன் காட்டுவெண் காட்டு ளானே.”

என்னுஞ் செய்யுளால் இறைவனை வேண்டிப் பாடச் சேந்தனார் உடனே சிறையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டு அடிகள் பால் உய்க்கப்பட்டனர் என வழங்கும் வரலாற்றினாற் றெளியக் கிடக்கின்றது. இச் சேந்தனார் அருளிச்செய்த “திருவிசைப்பா,” “திருப்பல்லாண்டு” என்னு மிரண்டும், பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த “திருக்கமுகமல மும்மணிக்கோவை,” “திருவிடை மருதூர் மும் மணிக்கோவை,” “திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி,” “திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபது” என்னும் நான்குஞ் சைவத் திருமுறைகள் பதினொன்றில், முறையே ஒன்பதாந் திருமுறை, பதினொராந் திருமுறைகளில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவராற் கோக்கப்பட்டிருத்தலின், பட்டினத்தடிகளும் அவர் தம் மாணாக்கராகக் கருதப்படுஞ் சேந்தனாரும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்கு முன்னிருந்தவராதல் துணியப்படும். நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலம் இற்றைக்கு எண்ணூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகலின், அவர்க்கு முன்னிருந்த பட்டினத்தடிகளும் அவர்தம் மாணவரான சேந்தனாருஞ் சிறிதேறக்குறைய ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே யிருந்தவராதல் தானே போதரும். என்றாலும், பட்டினத்தடிகள் இருந்த காலஞ் சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திற்கும் பிற்பட்டதென்பது, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையில் (28),

“ வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியருந்
 திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்.”

என்று பட்டினத்தடிகளே கூறுமாற்றால் விளங்கும்.

இனி, உய்யவந்ததேவநாயனார்க்குப் பின்னேயிருந்த மெய்கண்டதேவர் காலமுஞ் சிறிது ஆராயற்பாற்று. மெய்கண்ட தேவர் மரபில் நாலாமவராய்த் தோன்றிய உமாபதி சிவனார் தாம் அருளிச்செய்த ‘சங்கற்ப நிராகரணத்’தில்,

“ஏழஞ் சிறுநூ றெடுத்த வாயிரம்
 வாழுநற் சகன மருவா நிற்ப.”

எனச் சாலிவாகன ஆண்டு 1235-இல் தில்லைப் பொன்னம்பலத்தை யடுத்ததொரு மண்டபத்தே குழுமிய பல்சமய ஆசிரியர் ஒருவரையொருவர் மறுத்துக்கூறிய கோள்களையெல்லா மெடுத்தியம்பி அவற்றின் பொய்ம்மை தேற்றுதற்கே இந்நூல் இயற்றலாயிற்று என இந்நூல் வரலாறு கூறுமுகத்தால் இந்நூலியற்றிய காலமும் இந்நூற்பாயிரத்தே நன்கெடுத்து மொழிதலால், இவர் தாம் இருந்த காலம் இற்றைக்கு 623 ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்.

இனி, உமாபதிசிவனார்க்குமுன், அவர்தம் ஆசிரியர் மறைஞான சம்பந்தரும், அவர்க்குமுன் அவர்தம் ஆசிரியர் அருணந்திசிவனாரும், அவர்க்குமுன் அவர் தம்மாசிரியர் மெய்கண்டதேவரும் இருந்தாரென்பதனால், உமாபதி சிவனார்க்கும் மெய்கண்டதேவர்க்கும் இடையே குறைந்தபடி 80 - ஆண்டுகளாதல் சென்றனவாகக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளவே, மெய்கண்டதேவர் இற்றைக்கு 700 - ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தாரென்பது முடிக்கப்படும். இதுவே அவரிருந்த காலமென்பதற்குத், திருவண்ணாமலைக் கோயிலில் மெய்கண்டதேவராற் பொறிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டின் காலஞ் சாலிவாகன ஆண்டு 1154 - என்று காணப்பட்டிருப்பதும் ஒரு சிறந்த சான்றாகும்* என்க.

எனவே, இற்றைக்கு 700 - ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த மெய்கண்டதேவர்க்கும், இற்றைக்கு ஆயிர ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த சேந்தனார்க்கும் இடைப்பட்டதொரு காலத்தே தென்கடவுர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரும், அவர் தம் ஆசிரியர் திருவிசுவரர் உய்யவந்ததேவநாயனாரும் இருந்தாராகற்பாலார். அக்காலந்தான் யாதோவெனின்; சேக்கிழார் பெருமான் அரிவாட்டாயநாயனார் புராணத்திற்,

“கட்டிய நெறியின் உள்ளத் தண்டறக் கழுத்தி னோடே

ஊட்டியும் அறியா நின்றார் உறுபிறப் பரிவா ரொத்தார்.”

எனக் கூறிய செய்யுட்கணுள்ள ‘ஊட்டியரிதல்’ என்னுஞ் சொற்றொடரைத் திருக்களிற்றுப்படியாரில் (19), “ஊட்டியறுத்தவற்கே ஊட்டியறுத்தவரை” என உய்ய வந்ததேவ நாயனார் எடுத்தாண்டிருத்தலின் இவரும் இவராசிரியருஞ் சேக்கிழார்க்குச் சிறிது பின்னே யிருந்தமை திண்ணமாமென்க.

* செந்தமிழ், தொகுதி 3, பக்கம் 189.

இவ்வாற்றால், 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்த நூல்கள் இரண்டனையும் அருளிச்செய்த உய்யவந்ததேவ நாயனார் இருவரும் இற்றைக்கு 750 ஆண்டுகட்கு முன்னே இருந்தாரெனக் கோடல் இழுக்காது. இங்ஙனம் இவ்விருவரும் மெய்கண்ட தேவர்க்கு முன்னிருந்து, அவர் 'சிவஞானபோதம்' இயற்றுதற்கு முன்னரே 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் நூல்களை ஆக்கியிருத்தல் கண்டு போலுஞ், சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கனையுந் தொகுத்துக் கூறும்,

“ உந்தி களிறு உயர்போதஞ் சித்தியார்

பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்தஅருட்

பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு

உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.”

என்னும் பழையவொரு வெண்பாச்செய்யுள், முதலிலே 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் நூல்களையும், அவற்றின்பின் சிவஞானபோத முதலான ஏனைப் பன்னிரண்டு நூல்களையும் அடைவே வைத்தோதுவதாயிற்று. என்றிதுகாறும் ஆராய்ந்துரைத்தவாற்றால், திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார் என்னும் இரண்டு நூல்களுமே, சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கனுள் மிகப் பழையனவாய் நின்றல் தெளியப்படு மென்பது.

4. சிவஞானபோதம்

இனிச், சைவசித்தாந்த நூல்களில் மேற்கிளந்த திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் இரு நூல்களும், பிறவித் துன்பத்தை நீக்கி உயிர்கள் இறைவன்றிருவடியைத் தலைக்கூடிப் பேரின்பப்பேற்றினை அடைதல் வேண்டுமெனவும், அங்ஙனம் அவை அதனை அடைதற்குரிய தவமுயற்சி இத்தகையதாதல் வேண்டுமெனவும் வற்புறுத்தி, அதனை அடைந்தார் நிலை இவ்வியல்பிற்றாமென விளக்குந் திருத்தவாகும்.

மற்று, இவையிரண்டற்கும் பின்னெழுந்த சிவஞான போதமோ, காணப்பட்ட இவ்வுலகினைக்கொண்டு காணப்படாத கடவுளொன் றுண்டெனவும், அதுதான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைப் புரிவதாமெனவும்

அழித்தற்றொழிலை இயற்றுவதே ஏனையிரண்டு தொழில் களையும் இயற்ற வல்லதாமெனவும், அம்முழுமுதலறிவுப் பொருடான் உலகுயிர்களிற் பிரிவற நிறைந்து நின்று அம்முத் தொழில்களை உயிர்களின் அறிவு விளக்க இன்பப்பேற்றின் பொருட்டு நிகழ்த்தா நிற்கு மெனவும், உடலின் வேறாக உயிர் என்பதொரு பொருள் உண்டெனவும், அவ்வுயிர்தானும் ஒன்றாகாமற் பலவாய்ப் பலவேறு தன்மைகள் வாய்ந்தனவாய் என்றுந் தம்முதல் அழியாமல் இருக்குமெனவும், அவ்வுயிர்க ளெல்லாந் தொன்றுதொட்டே ஆணவம் எனப்படும் ஓரிருளால் தம் விழைவறிவு செயல்கள் மறைக்கப்பட்டு நின்றலின் அவ்விருள் நீக்கத்தின்பொருட்டு இறைவனாற் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இப் பல்வேறுடம்புகளைக் கருவியாய்க் கொண்டே அவ்விழை வறிவு செயல்கள் விளங்கப்பெற்று வருகின்றனவெனவும், உயிரின் சேர்க்கையா லன்றி ஐம்பொறியுணர்வுகள் இயங்காமைபோல இறைவன் சேர்க்கையாலன்றி உயிர்கட்கு விழைவறிவு செயல்கள் விளங்காவெனவும். மக்கள் தமது சிற்றறிவாற் சுட்டியறிவனவெல்லாம் 'அசத்து' என்னும் பெயர்க்குரியனவாயும் மனமொழிகளுக்கு எட்டா நிலையில் இறைவனதருள் வயமாய் நின்று உணரப்படும் ஒரு முழுமுதற் பொருள் 'சிவசத்து' என்னும் பெயர்க்குரியதாயும் நிற்குமெனவும், அங்ஙனஞ் சத்தாகிய சிவத்தினெதிரே அசத்தாகிய பொருள்கள் விளங்கமாட்டா வாகலிற் சத்தாய் அவற்றுள் நிறைந்து நிற்குஞ் சிவம் அவையிற்றைத் தன்னின் வேறாய்க் காணாது, அசத்தாம் பொருள்கட்கு உணர்வு இன்மையின் அவை தாமுஞ் சிவத்தைக் காணாது, மற்று அசத்தையுஞ் சத்தையுங் காண்டற்கியைந்த சத்தாந்தன்மையும் அசத்தாந் தன்மையுந் தன்கண் ஒருங்குடைய உயிர்களே (ஆன்மாக்களே) அவ்விரண்டனையும் உணருந் தன்மையவாகலின் அதுபற்றி அவை 'சதசத்து' என்று வழங்கப்படுமெனவும், இவ்வியல்புகளெல்லாம் அறியமாட்டாது ஐம்புல அவாக்களால் ஈர்ப்புண்டு தானோர் அறிவுப் பொருளென்பதூஉம் உணராது மயங்கி வருந்தும் உயிர்களுக்கு அவ்வுயிர்களுள் உயிராய் மறைந்து நின்று அருள்புரிந்து வரும் முதல்வனே இரக்கமிகுதியாற் குருவடிவிற்போந்து அவ்வியல்புகளை யுணர்த்த அதனான் மெய்யுணர்வு தோன்றப்பெற்று அவ்வுயிர்கள் இறைவன் நிருவடியினை ஒருங்கு தலைக்கூடுமெனவும், அறிவில் பொருள்களிற் பழகிய பழக்கத்தாற் றோன்றிய அறிவாலும் உயிர்கள் தமக்கெனவுள்ள சுட்டறிவாலும் இறைவனை அறிதல் செல்லாமையால் இறைவனது அருளறிவு ஒன்று கொண்டே

அவை இறைவனை யுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி பின்னர் அறியாமையாற் பற்றப்படாமைப் பொருட்டு 'ஓம்சிவம்' எனும் ஐந்தெழுத்தை இடையறாது நினைவிற் பதித்தல் வேண்டுமெனவும், இறைவன் உயிர்களிற் பிரிவின்றி நிறற்போல உயிர்களும் இறைவனை விட்டுப் பிரிதொன்றனை நினையாத நிலையில் உறைத்து நிற்குமாயின் ஆணவம் மாயை வினையென்னும் மும்மலங்களால் அவை தீண்டப்பெறாவெனவும், பொருள்களைக் காணுங் கண்களுக்கு அவற்றோடுனாய் நின்று தானுங் கண்டு அவை அவையிற்றைக் காணுமாறுஞ் செய்யும் உயிர்போல இறைவனும் உயிர்களோ டுனாய்நின்று அவை மல மாயை வினைகளைக் காணுமாறுசெய்து தானும் அவற்றைக் காண்பனாகலின் இங்ஙனந் தன்னோ டுனாய் நின்று காட்டிக் காணும் இறைவன்றன் அருளுதவியினை நினைந்துநினைந்துருகும் உயிர் அவன்றிருவடியில் ஒன்றி ஒன்றாக் கலத்தல் ஒருதலையாமெனவும், இறைவன்றிருவடிப்போதுகளை உயிர்கள் சேரவொட்டாது தடைசெய்யும் மலமாயை வினைகளை மேற்காட்டிய முறையிற் கடைப்பிடியாய் நின்று பழகமாற்றாற் சுவடறக் கழுவிச் சிவநேய முடையாருடன் கொண்ட இடையறாச் சேர்க்கையால் அவை மீண்டுந் தம்மைப் பற்றாமற் செய்து சிவம் விளங்கித் தோன்றுஞ் சிவனடியார் வடிவினையுந் திருக்கோயில் களையுஞ் சிவமேயெனக் கருதி வழிபடுதல் இன்றியமையாததா மெனவும் இனிது விளங்குந் தனிப்பெருமாட்சி வாய்ந்ததாகும்.

கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்னும் ஆறன் இயல்புகளை அளவையியல் வழா ஆராய்ச்சி முறையில் வைத்து நன்கு விளக்குந் தனி முதல் நூல் சிவஞானபோதத்தைத் தவிர வேறேதும் எங்கும் எந்த மொழியிலும் இல்லை. உலகத்துள்ள நூல்களிற் சில, கடவுளியல்புகளிற் சிலவற்றை மட்டுமே எடுத்தியம்பும்; அச் சிலவற்றுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றோடு ஒவ்வாமல் இகலும்; அதனால் அந்நூலறிவுகொண்டு இறைவன்றன் உண்மையியல்புகளை யுள்ளவாறுணர்ந்து அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலும் இயலா தொழிகின்றன. வேறு சில நூல்கள் உயிரினியல்புகளை அளந்தறியப்புகுந்து அவற்றின் உண்மை காணமாட்டாமல் அங்ஙனமே ஒன்றனோ டொன்று மாறுபடுங் கொள்கைகளை விரித்து வெறியவாயின; அவை தம்மால் உயிரின் உண்மையுணர்தலும் இயலா தொழிகின்றது.

இனி, உயிர்கள் பிறவிகளெடுத்த துழலுங் காரணத்தை வேறெந்தநூலுங் கண்டதில்லை; அதனால் ஆணவமலத்தைப்

பற்றிய ஆராய்ச்சி சிவஞானபோதத்திற் றவிர உலகத்தின்க ணுள்ள நூல்கள் வேறெதன் கண்ணுங் காணப்படுகின்றிலது.

இனி, இவ்வுலகத்திற்கும், இதன்கணுள்ள பொருள்கள் உடம்புகட்கும் முதற்கருவியாய் நிற்கும் மாயையென்னும் முதற் பொருளின் றன்மையினை உள்ளவாறுணர்ந்துரைக்கும் நூலுஞ் சிவஞானபோதத்தைத் தவிர வேறெதனையும் யாண்டுங் கண்டிலேம். இம் மாயையின் வழியே உயிர்கள்மாட்டு நிகழும் இருவினை நிகழ்ச்சிகளை முன்பின் முரணுறாமல் ஆராய்ந்து தெற்றெனத் தெரிக்கும் நூலும் இதனையொழிய வேறெதனையுங் காணோம்.

இனி, இவையேயன்றி, உயிர்கள் எய்துதற்குரிய முடிந்த நிலையான வீடுபேற்றின் மெய்ம்மையினை விளங்கத்தேற்றும் விழுமிய நூலுஞ் சிவஞானபோதமே யல்லால் வேறேதும் எங்கும் எம்மொழியிலும் இல்லை.

இவ்வாறாக, மக்களுயிர்க் குறுதிபயக்கும் இவ்வறுவகைப் பொருளாராய்ச்சியும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறைப்பட வைத்து, மெய்ம்மையுணரும் வேட்கைமிக்க நுண்ணுணர்வினா ரெல்லாருங் கழிபேருவகை துளும்பித் தெரிந்தேற்க இவ்விழுமிய சிவஞானபோத நூல் உண்மையான் ஆராய்ந்து விளக்கும் வகைகளெல்லாம் பின்னே தொடர்ந்துவரும் விரிவுரையிற் காணப்படும். இத்துணை ஆராய்ச்சிகளையுந் தன்னகத்தே கொண்ட இந்நூல் மிகப்பெரியதோர் அளவினதாய் இருக்கவேண்டுமென இதனைக் கண்டறியாதார் நினைப்பர். ஆனால், இதன் மிகச்சுருங்கிய அளவினைக் கண்டாரோ, ஆ! இத்துணை அரும்பெரும் பொருளும் ஒருங்குதெரிக்கும் இச் சீரியநூல் அளவில் எத்துணைச் சிறியதாயிருக்கின்றதென எண்ணியெண்ணி வியப்புறா நிற்பர்! ஏனெனில், இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களால் அமைந்திருக்கின்றது; இப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் நாற்பதடிகளேயுடையன; இந்நாற்பதடிகளிலும் இரு நூற்றுப்பதினாறு சொற்களேயுள்ளன. இனி, இப்பன்னிரண்டு சூத்திரப்பொருளை விளக்கும் வெண்பாக்களோ என்பதே யாகும்; இவ்வெண்பது வெண்பாக்களும் முந்நூற்றிருப தடிகளினால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகத், தொண்ணூற் றிரண்டு பாக்களிலே, அல்லது முந்நூற்றறுபதடிகளிலே கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்னும் அறுவகைப் பொருள்களின் ஆராய்ச்சிகள் அத்துணையும் அடக்கி,

அங்ஙனம் அடக்கியவாற்றாற் பொருள் மயங்குதற்குச் சிறிதும் இடனின்றி, அவற்றை அங்கையங் கனியெனத் தெளிய விளக்கி, அவையின்றின் உண்மையை முடித்துக்காட்டுவதென்றால், ஆ ! அஃது ஒப்புயர்வில்லாத் தெய்வ அருள் நிரம்பப் பெற்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதின் வாய்க்குமோ ? இத்துணைச் சுருங்கிய நூலிலே பரந்து விரிந்தாழ்ந்த பொருட் பரப்பத்துணையுஞ் செறிந்து துலங்கக் கண்டால், அஃதெவர்க்குத்தான் வியப்பினை விளைவியாது !

பண்டைச் செந்தமிழ் நூல்களிலே அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களின் றன்மைகள் அவ்வளவுந் தெரிந்தெடுத்துக் குயிற்றிய மணிக்கலன் என வயங்குந் தனிப்பெருமாட்சி வாய்ந்த நூல் திருக்குறள் ஒன்றேயாம். பின்றைச் செந்தமிழ் நூல்களில் அவ்வுறுதிப் பொருள்களை எய்துதற்குரிய உயிர்களினியல்பும், அவை அவையின்றைப் பெறவொட்டாது தடைசெய்யும் ஆணவ மலத்தின் இயல்பும், உயிர்கட்கு அறிவையும் முயற்சியையும் எழுப்புதற் பயத்தவாம் மாயை வினைகளின் இயல்பும், உயிர்களுக்கு மாயையைக் கூட்டி அவ்வாற்றால் அறிவு முயற்சிகளைத் தோற்றுவித்துத் தனது பேரின்பத்தை நுகர்விப்பானான முதல்வன் இயல்பும், வீடுபேற்றின் றன்மையும் வினாவிடை யுள்ளுறுத்து விளக்கித் திட்ப நுட்பஞ் செறிந்து, திருக்குறளினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு சிறந்த மாட்சிமிக்கதாய் நிலவுவது சிவஞானபோதம் ஒன்றே யாம். திருக்குறள் பெரும்பாலும் மக்கள் ஒழுகலாறுகளையே விரித்துரைப்பது; கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினைகளையும் வீடுபேற்றையும் ஆராய்ச்சி முறையானன்றி இயற்கை முறையான் வைத்துச் சுருக்கி நுவல்வது. திருக்குறட் பயிற்சிகொண்டு இறைவனிருப்பும் இறைவன் பொதுவியல்புகளும் உணரலாகுமே யன்றி, அவன் றன்னை நினைந்துருக அவாவும் அன்பர் பொருட்டு இன்றியமையாது மேற்கொள்ளும் அருளுருவச் சிறப்பியல்பினை உணர்தல் இயலாது; அங்ஙனமே, அதனால் ஏனை உயிர்களின் சிறப்பியல்புகளும், மலமாயை வினை வீடுபேறுகளின் உண்மைத் தன்மைகளும் வெள்ளிடை விலங்கலென விளங்கவறிந் துறுதிகூடுதல் இயலாது. மற்றுச், சிவஞானபோத நூலிலோ இவ்வியல்புகள் முற்றுமெடுத்துத் தெளித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன; திருக்குறளினும் மிகப்பெரிய ஆராய்ச்சிகளை அகத்தடக்கிய இவ்வறிவுப்பெருநூல், அதனினும் அளவிற் பெரியதொன்றாக இருக்கற்பாலதெனினும்,

இஃது அதனில் ஏழிலொரு கூறுக்குங் குறைவான அளவினதாயிருத்தலே பெரியதோர் இறும்புதினைப் பயவாநிற்கின்றது. திருக்குறள் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறட்பாக்கள் அல்லது இரண்டாயிரத்து அறுநூற்றுபதடிகளால் ஆக்கப்பட்ட தொன்றாகும்; மற்றுச், சிவஞானபோதமோ தொண்ணூற்றிரண்டு பாக்கள் அல்லது முந்நூற்றுபதடிகளான் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டதொரு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். சிவஞானபோதத்தைப் போற் சொற்சுருங்கிய தொருநூலும், அங்ஙனஞ் சுருங்கிய எல்லையிலே மிக விரிந்தாழ்ந்த பொருட்பரப்பெல்லாம் அகத்தடக்கிய தொருநூலும் இந் நிலவுலகத்துள்ள எந்த மொழியிலும் இல்லையென்பது திண்ணம்.

இன்னுஞ் சொற்சுருங்க நூலியற்றுதல் அரிதே யாயினும், அங்ஙனம் இயற்றும் நூலிற் றான்கூறக் கருதிய அரும்பொருளெல்லாம் ஒருங்குசெறித்து அவற்றை நன்கினிது விளங்கவைத்தல் எவர்க்கும் அரிதரிது. வடமொழியிற் சொற்சுருங்க அமைக்கப்பட்ட 'சாங்கியம்,' 'யோகம்,' 'வைசேடிகம்,' 'நையாயிகம்,' 'மீமாஞ்சை,' 'வேதாந்தம்' முதலான நூல்கள் பலவுள. என்றாலும், அந்நூற் பொருள்கள் அந்நூற்குத்திரயாப்புகளால் நன்கு விளங்குதலில்லை. அதனால், அவையிற்றுக்கு உரைகாணப்புகும் ஆசிரியர் தம்முள் ஒருவரோடொருவர் மிக இகலியிடும் பூசலுக்கு ஓர் அளவே யில்லை. அங்ஙனஞ் குத்திரப்பொரு டுணிதற்குப் பெரும்பாலும் இடனும் வாயிலும் இன்றிச் சொற்சுருங்க இயற்றப்பட்ட வடமொழி நூல்களை யொப்பன தமிழ் மொழியில் ஒருசில தாமும் இல்லை. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவு வாய்ந்தா ரெவருந் 'திருக்குறள்,' 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூல்களுக்கு உரையுதவியல்லாமலே பொருடெரிந்து கோடல் இயலும். மற்று, மேற்கூறிய வடமொழிச் சுருக்க நூல்களோ, தம்மையியற்றிய ஆசிரியரே தம்மாணாக்கர்க்குத் தம் பொருள் அறிவுறுக்க, அம் மாணாக்கர் அப்பொருளைத் தம்மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுக்க, இங்ஙனமாக அவ்வாசிரியர் தம் மாணாக்கர் வழியில் வந்தார் வகுத்த உரையுளவாயின், தம்பொருளை உள்ளவாறறிவிக்குமே யன்றி, அங்ஙனம் அவ்வாசிரிய மாணாக்க மரபில் வாராதார்க்குத் தம் உண்மைப் பொருளைப் புலப்படுத்துஞ் சொல்லாற்றல் வாயாதன வாய்த் தம்மைப் பயில்வாரெவர்க்கும் பெரியதொரு மறுக்கத்தினை விளைவிப்பனவாய் இருக்கின்றன. இத்தகைய இடர்ப்பாடு செந்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படாதென்பதற்குத் திருக்குறளுஞ் சிவஞானபோதமுமே உறுபெருஞ் சான்றாம்.

சீரிய நூல்களில், திருக்குறள் சிவஞானபோதம் என்னும் இவ் விரண்டுமே தாங்கருதிய பொருளைத் தம்மின் வேறானவோர் உரையுதவி வேண்டாது தக்கார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படுக்குஞ் சுருக்க நூல்களாய்த் தலைசிறந்து நிற்கின்றன. சுருங்கியவடிவிலுந் திருக்குறள் ஒரு கண்ணாடியை யொப்பது; சிவஞானபோதமோ ஒரு புன்னுனிமேல் நிற்கும் ஒரு பனித்திவலையையொப்பது; கண்ணாடியும் பனித்திவலையுந் தாம் வடிவிற் சிறியனவாய் இருந்தே தம்மிற் பெரிய பலவடிவங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டு அவைதம்மை விளங்கக் காட்டுமாயினும் பனித்திவலை அளவின் மிகச் சிறியது, கண்ணாடியோ பனித்திவலையினும் பன்மடங்கு பெரியது; அதுபோற் திருக்குறளுஞ் சிவஞான போதத்தினும் பன்மடங்கு பெரியதொரு சுருக்க நூலாகும். எனவே, அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருங்கு செறித்துத் 'திருக்குறள்' யாத்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரது அறிவாற்றலினுங், கடவுள் உயிர் மும்மலம் வீடுபேறு என்னும் அறிதற்கரிய நுண் பொருட் பரப்பெல்லாம் ஆராய்ந்து தன்னகத்தடக்கித் தெளிக்குஞ் 'சிவஞானபோதத்'தை யாத்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரது தெய்வ அருளறிவின் ஆற்றல் பன்மடங்கு சிறந்த தொன்றாய் வீறிவிளங்கல் நடுநின் றாராய்வார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கற் பாலதேயாம். திருக்குறண் மாட்சியினை வியந்து,

" தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட

பனையளவு காட்டும் படித்தால் - மனையளகு

வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட வள்ளுவனார்

வெள்ளைக் குறட்பா விரி."

என்று பண்டை நல்லிசைப் புலவரான சுபிலர் பாடிய பாயிரவுரை, திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளைவிட, மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞானபோதத்திற்கே சாலப்பொருந்துவதா மென்க.

'சிவஞானபோதம்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்த முதல் நூலுக்கு ஆசிரியரான மெய்கண்டதேவர் பிறந்தருளிய இடந் திருவெண்ணெய்நல்லூரென்பது, இவர்தம் முதன் மாணவரான அருணந்திதேவர்,

" உயர்சிவ ஞான போதம் உரைத்தோன்

பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்

பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்."

எனச் 'சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிரத்தின்கட் குறித்த வாற்றானுந் தமது சிவஞானசித்திப் பரபக்கப் பாயிரத்தில்,

"விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகுழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்"

எனவுஞ், சிவஞானசித்திச் சுபக்கப்பாயிரத்தில்,

"என்னையிப் பவத்திற் சேரா
வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே
தாளிணை தலைமேற் குட்டும்
மின்னமர் பொழில்குழ் வெண்ணெய்
மேவிவாழ் மெய்கண் டான்நூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத்
திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றாம்."

எனவும் ஒதியவாற்றானுந், தாம் அருளிச்செய்த மற்றொரு சித்தாந்த நூலாகிய 'இருபா இருபஃது' என்பதன் இரண்டாஞ் செய்யுளில்,

"கண்ணகன் ஞாலத்துக் கதிரவன் றானென
வெண்ணெய்த் தோன்றிய மெய்கண்ட தேவ !"

என விளங்கவெடுத்துக் கூறுதலானும் நன்கு பெறப்படும்.

இனி, மெய்கண்ட தேவர்க்கு அவர்தம் தாய்தந்தையரால் இடப்பட்ட பெயர் சுவேதவனப்பெருமான் என்பதேயாம். இஃது அவர் மாணாக்கர் அருணந்திதேவர் 'சிவஞானபோதப் பாயிரத்தில் "வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்" என்று ஒதுதலோடு, 'இருபா இருபஃது' 16-ஆஞ் செய்யுளில்,

"திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சுவேதவனத்தான்."
உருவென்ன வந்தெடுத்தான் உற்று."

என்று அருளிச் செய்திருத்தலானும் நன்கறியப்படும். இவர்க்குச் 'சுவேதனப்பெருமான்' எனப் பெயர்போந்த காரணம் பின்வருமாறு கூறுப :

'விருத்தாசலம்' என்னுந் திருமுதுகுன்றத்திற்குத் தென்மேற்கே பதினொருகல் தொலைவில் 'திருப்பெண்ணாகடம்' என்னும் ஓர் ஊர் உளது. இதற்குப் பழைய நாளில் 'திருக்கடந்தை' என்னும்

பெயரும், இதன்கண் உள்ள சிவபிரான் திருக்கோயிலுக்குத் 'திருத்தூங்கானை மாடம்' என்னும் பெயரும் வழங்கினமை, திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுந் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் இங்குள்ள சிவபிரான்மேற் பாடியிருக்குந் தேவாரத் திருப் பதிகங்களால் இனிதறியப்படும்.

இவ்வூரில் வேளாளர் மரபிற் பிறந்த 'அச்சுதகளப்பாளர்' என்னுஞ் சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தனர். இவர், திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பபிள்ளையின் உடன் பிறந்தாளை மணம் புரிந்து இல்லற வொழுக்கத்தை இயல் வழாது நடத்தி வந்தனரெனச் சிலர் கூறுவர். இவ்வாறு இவர் தம் அருமை மனைவியாருடன் கூடி நெடுநாள் வாழ்ந்து வந்தும், இவர்க்கு மகப்பேறிலதாயிற்று. அதுகண்டு இவர்,

“மங்கலம் மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.”

என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளியபடி நமக்கு மகப்பேறு வாய்ப்பினன்றோ நாம் மேற்கொண்ட இல்லறம், நல்லறமாம்” என மனங்கவன்று, தங்குலகுருவாகிய அருணந்தி சிவாசாரியாரை யடைந்து தங்குறையினைத் தெரிவித்தனர். அவர், உடனே திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகத் திருமுறையினைக் கொணர்வித்துச் சிவபிரானையுந் திருஞானசம்பந்தரையும் வழிபட்டு, அதன்கட் பட்டுக்கயிறிட்டுப் பிரித்துப்பார்க்கப்,

“பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.”

என்னுந் திருவெண்காட்டுத் திருப்பதிகப் பாட்டுக் கட்டிலனாயிற்று. அதுகண்டு அச்சுதகளப்பாளரும் அருணந்தி யாரும் மகிழ்மிக் கூர்ந்தனர். அதன்பின் அருணந்தியார் அத் திருப்பாட்டின் பொருளை உற்றுநோக்கித், “திருவெண்காட்டுத் திருக்கோயிலின் கண்ணவான மூன்று திருக்குளங்களில் மூழ்கியெழுந்து, சிவபிரானையும் அம்மையையும் வணங்கி வழிபடுவாரைவிட்டு எல்லாத் தீவினைகளும் நீங்கும் எனவும், அவரைக் கொடிய பேய்களும் பிடியாவாய் அகலும் எனவும், அவர்க்குப் பிள்ளைப் பேறும் அவர் உள்ளத்திற் பெற விழைந்த வரங்களெல்லாமுங்

கிடைக்குமெனவும், அவை அங்ஙனம் ஆகுமோ ஆகாவோவென ஐயமுறுதலும் வேண்டாவெனவும் இப் பாட்டின்கண் ஆசிரியர் தெளித்துக் கூறியிருத்தலால், இதன்கட் சொல்லப்பட்டபடியே, நீவிர் நும் மனைவியாருடன் திருவெண்காடு சென்று, திருக்கோயிற் குளங்கள் மூன்றிலும் நீராடி யெழுந்து அம்மையப்பரை வழிபட்டு வம்மின்கள் ! நுமக்குப் பிள்ளைப்பேறு உண்டாதல் திண்ணம்," என வற்புறுத்திச் சொல்லினர். அவ்வாறே செய்வேமெனக் கூறி, அவரை வணங்கிவிடைபெற்றுத் தம்மூர் சென்ற அச்சதகளப்பாளர் சில நாளிற் றம்மனைவியாருடன் திருவெண்காடு அடைந்தனர். திருவெண்காடு, சீகாழிக்குத் தென்கிழக்கே ஏழுகல் தொலைவிலுள்ளது. தம்மாசிரியர் கற்பித்தபடியே அச்சதகளப்பாளரும் அவர்தம் மனைவியாரும் அவ்வூரில் வைகி, அங்குள்ள திருக்குளங்கள் மூன்றிலும் நாடோறும் முறைப்படி நீராடி, ஆண்டுத் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் அம்மையப்பரை அன்பினால் உளங்குழைந்துருகி வணங்கி வழிபட்டு வராநிற்ப, அவர்தம் மனைவியார் கருக்கொண்டார். இறைவன் தமக்குச் செய்த அருட்டிறத்தை நினைந்து வியந்து பலகாலும் வணங்கி, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுத் தமதூர்க்குச் செல்லாமல், தம்மனைவியாரின் தாய் வீட்டுக்கே அவரை அழைத்துச் செல்லும்பொருட்டு, அச்சதகளப்பாளர் மனைவியாருடன் திருவெண்ணைய் நல்லூரே போய்ச் சேர்ந்தனர். தலைப் பிள்ளைப்பேற்றிற்குத் தாய்வீடு செல்வதே தமிழ்நாட்டு மகளிர்க்குள் வழக்கமாயிருத்தலின், அச்சதகளப்பாளரும் அவ் வழக்கப்படியே தம் மனைவியாரை அவர்தந் தாய்வீட்டிற்கு அழைத்தேகினாரென்க.

சிலர் கருதுமாறு, மிகப் பெருஞ்செல்வரான திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்பபிள்ளை, அச்சதகளப்பாளரின் மனைவியோடு உடன்பிறந்தவரானால், இவ்விருவரும் அவரது இல்லத்தில் எத்துணை வளத்துடன் இருந்தவராகல் வேண்டுமென்பதை யாங் கூறல் வேண்டா. அம்மையார் பத்தாந் திங்களில் ஓர் அழகிய ஆண்மகவை ஈன்றனர். திருவெண்காட்டிறைவர் திருவருளால் அம்மகவு பிறந்தமைபற்றி, அதற்குத் 'திருவெண்காடன்' அல்லது 'சுவேதவனன்' என்று பெயர் அமைத்தார்கள். 'வெண்காடன்' என்பது தமிழ்ப்பெயர்; 'சுவேதவனன்' என்பது அதற்கு நேரான வடமொழிப் பெயர். வெண்மையைச் சுவேதம் என்றுங், காட்டை வனம் என்றும் வடவர் வழங்குவர். மெய்கண்ட

தேவர்க்குச் 'சுவேதவனன்' என்னும் பெயர் போந்த காரணம் இங்ஙனமாதல் கண்டுகொள்க.

சுவேதவனப் பெருமான் எல்லாச் செல்வ வளங்களோடுத் திருவெண்ணெய் நல்லூரின்கண் உள்ள தந்தாய் மாமன் இல்லத்திலேயே வளர்ந்துவரலானார். எளிய நிலையிலுள்ள தாய்தந்தை தமையன்மாருந் தமதில்லத்தில் மகப்பேற்றிற் கென்று வருவிக்கப்பட்ட மகளை, மகப்பேறு எய்தியபின்னும் இரண்டோர் ஆண்டுகள் கழியும் வரையிற், கணவன்வீட்டுக்கு விடாமை தமிழ் மக்கட்குட் சிறந்ததொரு வழக்கமாய்க் காணப்படுகின்றது. எளிய மக்களுக்குள்ளேயே இவ்வழக்கம் இத்துணை வேருன்றி நிற்குமானால் எல்லாச் செல்வங்களும் ஒருங்குடையார்பால் இவ்வொழுகலாறு இன்னும் எத்துணை மிகுதியாய் ஆழ்ந்து நிலைபெற்று நின்றல் வேண்டும்! ஆகவே, சுவேதவனப் பெருமான் திருவெண்ணெய் நல்லூரிற் றந்தாய்மாமனது மாளிகையிலேயே தம் அன்னையாருடன் இனிதிருந்து வளரலானார் என்பதில் ஏதொருமாறுபாடும் இல்லையென்க. இங்ஙனம் இவர்தம் அன்னையார் இவரைக் கருக்கொண்டவுடனே திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள அவர் தந்தாய் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடப்பட்டமையும், அவர் அங்கே கருவுயிர்த்தபின் அவர் தம் மகவுடன் கணவன் மனைக்குச் செலுத்தப்படாமல் தாய்வீட்டிலேயே நெடுநாள் இருந்தமையும், அதனாற் சுவேதவனப்பெருமான் திருவெண்ணெய் நல்லூரிற் றந்தாய்மாமன் இல்லத்திலேயே வளர்ந்து வந்தமையும், பண்டுதொட்டுப் போதருந் தமிழர் தம் ஒழுகலாறாயிருப்பவும், இதனை யறியாதார், சுவேதனப்பெருமான் திருவெண்காட்டுத் திருக்குளத்தின் படிக்கரையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிள்ளையென்றும், அங்ஙனங் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிள்ளையாதல் பற்றி 'எவரோ பெற்றுக்கிடத்திப்போன பிள்ளையை அச்சதகளப்பாளர் வளர்க்கின்றார்!' என ஊரவர் பழிகூறாநின்றன ரென்றும், அப்பழிக்கஞ்சித் தமதில்லத்திற்கு வந்த தம் மைத்துனர்பால் அம் மகவினைத் தந்து அதனை வளர்த்துக்கொள்ளுமாறு அச்சதகளப்பாளர் விடுத்தனரென்றுந் தமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாம் ஒருவர் வரைந்துவிட்டனர்.*

* இங்ஙனஞ் செய்தார், சிவஞானபோதத்தைப் பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியுரையுடன் பதிப்பிட்ட திரு. சண்முகசுந்தர முதலியாராவர்.

அங்ஙனம் எடுப்புப்பிள்ளை எடுத்து வளர்க்குங் கருத்துடைய ரானால், அச்சதகனப்பாளர் பெருஞ் செல்வராதலால், தமது வேளாள மரபிலேயே அழகிய ஒரு மகவைப் பலரறியப் பெற்றுப், பழிச்சொல்லுக் கிடனின்றி அதனைத் தம்முடன் வைத்தே வளர்த்து மகிழ்ந்திருத்தல் கூடும். இங்ஙனஞ் செய்தலை விடுத்துத் தங் குரவர்பாற் சென்று தேவாரத்திற் கயிறு செருகிப் பார்த்ததும், அதன்கட்டோன்றிய "பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடுள்ள நினை, வாயினவே வரம்பெறுவர்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தர் திருபதிகப்பாட்டைக் கண்டு களித்துத் திருவெண்காட்டிற்குத் தம்மனைவியுடன் ஏகி அதிற்சொல்லப்பட்டவாறே இறைவனை வழிபட்டதும் வீணாய் ஒழியும்; மேலும், அத் திருப்பாட்டின் பொருளை நம்பி வரங்கிடந்த அச்சதகனப்பாளர்க்கு அதிற் சொல்லப்பட்டவாறே மகப்பேறு வாய்த்திலதாயின், அப்பாட்டின் பொருளில் நம்பிக்கை அறுதலோடு, திருவெண்காட்டிற்றைவன்பாலும் அன்பு மிகாதன்றே? அத்துணைத் தவங்கிடந்துந் தம் மனைவியார் மகப்பெறுதல் இல்லையாயொழியக், கண்டெடுத்த வேறோர் அகதிப்பிள்ளைக்குத் திருவெண்காடன் அல்லது சுவேதவனன் எனப் பெயர்புனைதலிலும் அவர்க்குக் கருத்துச் செல்லாதன்றே? மற்று, அவர் தம்மகனுக்குச் சுவேதவனன் எனப் பெயர் சூட்டிய அன்பின் உறைப்பினை உற்றாராயுங்கால், அவர், தாங் கயறிட்டுக் கண்ட தேவாரத் திருப்பதிகப் படியே மனைவியுடன் திருவெண்காடு சென்று, தவங்கிடந்து, அது புகன்றவண்ணமே திருவெண்காட்டிற்றைவர் திருவருளால் அவர் தம் மனைவி வயிறு வாய்த்துச் சிறந்த ஓர் ஆண்மகவு ஈன்றமை நோக்கி, இறைவன்பால் அளவுகடந்த அன்பு மீதுர்ந்தே சுவேதவனன் என அதற்குப் பெயரிட்டாரென்பது நன்கு துணியப்படுமென்க.

அற்றேல், அவரைக் கண்டெடுத்த பிள்ளையென்று அங்ஙனம் ஒருவர் வரைந்த தென்னையெனின்; தவத்தாற் பெரிய சான்றோர் தாயின் கருப்பையிற் றங்கி ஏனைப் பொதுமக்களைப் போற் பிறந்தாரெனக் கூறுதலைக் குற்றமென அவர் கருதினா ராகலின் அங்ஙனம் வரைந்திட்டார். அவர்போல்வார், சைவசமய ஆசிரியரும் அவரோடொத்த மாட்சியுடைய சந்தானகுரவருந் தாயின் கருப்பையிற் றங்கிப் பெண்குறி வாயிலாப் பிறந்தாரெனக் கூற ஒருப்படாமல், அவரெல்லாம் இறைவனருளால் அன்னை வயிற்றினின்று பிறவாமல் திடீரென ஓரிடத்திற் குழந்தையாய்க் கிடந்தாரெனக் கூறுதலையே சிறந்ததாகக் கருதி அங்ஙனமே

வரைந்துவிட்டிருக்கின்றார். இவ்வாறு கூறுதல் உயர்ந்த எண்ணம் பற்றித் தோன்றிய தொன்றே யாயினும், அஃதிறைவன் நிகழ்த்தும் படைத்தற் றொழிலின் விழுப்பமும் நுட்பமும் உணராக் குறுகிய அறிவின் பான்மையால் உண்டாயதாகலின், அதனை விரிந்த மெய்யறிவினார் ஏற்றுக்கொள்ளாரென்க. இவ்வுலகத்தில் உயிர்கள் தோன்றிய காலந்தொட்டு, அவையிற்றின் உடம்புகளை ஆண் பெண் சேர்க்கையினாலேயே இறைவன் தோற்றுவித்து வருதல் காணப்படுதலின், தாயின் கருப்பையினின்று மகவினைப் பிறப்பித்தலே இறைவன் அமைக்கும் அமைப்பாகுமன்றி, அதற்கு மாறாவதொரு தோற்றம், அவன்றன் அமைப்பாதல் செல்லாமையின், அஃது யாண்டுந் தோன்றாதென்பதே திண்ணம். இந் நிலவுலகின்கண்ணே பற்பல தேயங்களில் ஆங்காங்குக் குழுமியிருக்கும் மக்கட் குழுவினரில் எண்ணிறந்த சான்றோர்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர்; அவரெல்லாந் தாயின் கருப்பையினின்றே பிறந்தாரல்லது பிறிதொரு வகையிற் றோன்றினா ரென்பது பெறப்படாமையால், இறைவன் வகுத்த இவ்வகுப்புக்கு மாறாகப் பேசுதலே வழக்குடைத்தாம். தாய் வயிற்றினின்று உயர்ந்த அறிவினரைத் தோற்றுவித்தல் குற்றமெனக் கண்டானாயின், இறைவன் அவர்களை அவ்வாறு பிறப்பியா னன்றே. எத்தனையோ சான்றோர்கள் தம் அன்னையின் கருப்பையிற் றங்கிப் பிறந்ததைப் பிறப்பதை நங் கண்ணெதிரே இஞ்ஞான்றுங் கண்டோமே காண்கின்றோமே. இறைவன் பலகோடி யாண்டுகளாகச் செய்து போதரும் இப்படைத்தற்றொழிலுக்கு மாறாக எக்காலத்திலாயினும் எவ்விடத்திலாயினும் ஒருவர் வேறொருவாற்றால் தோன்றியதை எவரேனும் மெய்ப்பித்துக் காட்டல் முடியுமா? முடியாதே. அங்ஙனமிருக்க, இறைவன் நிகழ்த்தும் படைப்புக்கு மாறாக ஒருவர் தோன்றினாரென ஒருவர் ஒருகதை எழுதினாரானால், அது வெறும் பொய்க்கதையே யாகுமல்லது, உண்மையுரைப்ப தாகாதென்க. மேலும், ஒரு பெரியார், தந் தாய்தந்தையரின் சேர்க்கையால் தாய் வயிற்றினின்றும் பிறந்ததைக் குறைவென நினைந்து, அவரை அங்ஙனம் பிறந்தாரெனக் கூறாமல், அவர் தெய்வத்தினருளால் திடீரென ஒரு சிறுமகவாய்க் குளக்கரையிற் கிடந்தாரெனக் கரைந்தால், உலகத்தார் அங்ஙனம் ஒரு நிகழ்ச்சியினை யாண்டும் எக்காலத்துங் கண்டதின்மையின், அக் கட்டுக்கதையினை நம்பாமையோடு, எவரோ களவிற் பெற்ற பிள்ளையை அங்கே கிடத்திப்போயினாரெனவே நுவல்வதுஞ் செய்வர். ஆகவே, தாய் வயிற்றினின்று பிறக்கும் இயற்கை

நிகழ்ச்சியினைக் குற்றமென நினைந்து, அதனை மறைக்க ஒருவர் பொய்யுரையினைப் புனைந்து கட்டிவிட்டால், எவளோ இழிந்த குலத்தினளான ஒரு கைம்மை களவிற் புணர்ந்து பெற்ற மகவை அங்ஙனங் கிடத்திப் போயினாளென அதனினுங் குற்றமாயதொரு பழிச்சொல்லே பரவா நிற்கும். இதற்குச் சான்று மெய்கண்ட தேவரைக் கண்டெடுத்த பிள்ளையெனக் கதை கட்டிவிட்டவர் வரைந்த கதையிலேயே வந்துவிட்டது; கண்டெடுத்த பிள்ளையென்ற அளவிலே, 'எவளோ பழுதுடையாள் பெற்றுப் போகட்ட பிள்ளையை வளர்க்கின்றார்' என ஊரவர் பழிகூறத் துவங்கியதாக ஒரு பொய்யுரையும் அவரே கட்டிச்சொல்ல வேண்டுவதானமையும் அவரெழுதியதிற் காண்க.

இன்னும், ஒரு பெரியார் தாய் வயிற்றிற் பிறவாமற் திடீரென ஒரு சிறுமகவாய் ஒரு திருக்கோயிற் குளக்கரையிற் றோன்றினாரெனக் கிளக்கும் பொய்யுரையானது, இறைவன் எண்ணில் கோடி காலமாய் நடாத்திவரும் இயற்கைப் படைப்பு நிகழ்ச்சிக்கு முழுமாறாவதுடன், பண்டைப் பெரியாரான மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முதலான சைவசமய குரவரின் மெய் வரலாற்றோடும் மாறுகொண்டொழிகின்றது. சமயாசிரியரில் முதல்வரான மாணிக்கவாசகரே தாம் தாய்வயிற்றினின்றும் பிறந்த வரலாற்றினைத் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகத்தின் போற்றித்திருவகவ'லில்,

"மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து
 ஈனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்
 ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
 இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
 மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
 ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்
 அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
 ஆறு திங்களில் ஊறலர் பிழைத்தும்
 ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
 எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
 தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
 துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
 ஆண்டுக டோறும் அடைந்தஅக் காலை."

என நன்கெடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். அத்துணைச் சிறந்த முதலாசிரியரே தாந் தாய் வயிற்றிற் கருவாய்த் தங்கிப் பிறந்ததனை விரித்தெடுத்த துரைத்திருக்கையில், அவரது பிறப்பினை அதற்கு மாறாகக் கூறுதல் பொருந்துமோ உரைமின் ?

இனி, மாணிக்கவாசகரைப் போலவே திருஞானசம்பந்தருந் தாய்வயிற்றில் கருவாய்த் தங்கிப் பிறந்தமை,

“பெருத்தெழும்அன் பாற்பெரிய நாச்சியா ருடன்புகலித்
திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக்
கருத்துமுடிந் திடப்பரவுங் காதலியார் மணிவயிற்றில்
உருத்தெரிய வரும்பெரும்பே றுலகுய்ய உளதாக”

என்று சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணத்'தில் அருளிச் செய் திருத்தலால் அறியப்படும். அங்ஙனமே, திருநாவுக்கரையருஞ் சுந்தரமூர்த்திகளுந் தத்தந் தாய் வயிற்றிற் றங்கிப் பிறந்தமை அவ்வவர் வரலாற்றின் துவக்கத்திற் சேக்கிழாரார் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கடவுளைத் தாம் நேரே கண்டு அவரை ஏனையோர்க்குங் காட்டிய தெய்வ ஆசிரியர்களே தாய்வயிற்றிற் றங்கிப் பிறந்து வளர்ந்து இறைவனருளொளியைப் பெற்று அதனைப் பெறுதற்குரியார் எல்லாரும் பெற்றுத் திகழச் செய்தனரென நம்முன்னாசிரியர் கூறியது, இறைவன் எல்லா உயிர்களையும் பிறவிக்குக் கொணரும் இயற்கை நிகழ்ச்சியொடு முழுதொத்து நிற்க, அதற்கு மாறாக அவரெல்லாந் தாய் வயிற்றினின்று பிறவாமலே இடைவெளியிற் றோன்றினாரெனப் புகல்வது பொருந்துமாறு யாங்ஙனம்? அல்லதூஉம், அவரெல்லாந் தாய் வயிற்றினின்றும் பிறப்பது குற்றமாயிற், பின்னர் அவர் நம்போல் ஊனுடம்பு உடையராதலுங் குற்றமாய் முடியும்; அதுவுங் குற்றமாயிற் பின்னர் அவர் நம்போற் பிறவியெடுத்தாரென்பதுங் குற்றமாகவே முடியும். ஆதலால், ஊனுடம்புடையவர்க ளெல்லாரும் ஊனுடம்புடைய தாய் வயிற்றிலிருந்தன்றி வேறு வகையிற் பிறத்தலும், நம்மனோரிடையில் உலவுதலும் யாண்டுங் காணப்படாமையின், ஒரு பெரியார் தாய்வயிற்றிலிருந்தன்றி இடைவெளியிற் றோன்றினாரெனக் கரைவது, இறைவன் எண்ணிறந்த காலமாகச் செய்துவரும் படைப்பி னியற்கைக்கு முழு மாறாவதுடன், மேலே காட்டியாங்குப் பல்வகைப் பழிச் சொற்கள் பரவுதற்குங் காரணமாம். எனவே, அங்ஙனங் கூறும் வரலாறு பொய்வரலா றாகுமென விடுக்க.

இனி, அச்சுதகளப்பாளரின் மனைவியார்தம் மணி வயிற்றினின்றுந் தோன்றிய அவ்வாண்மகவு அழகிய

வடிவுடைத்தாய்ச், சுவேதவனப்பெருமான் என்னும் பெயருடன் தாய் தந்தையராலும் அவர்தம் உறவினராலும் பேணி வளர்க்கப் பட்டுப், பிறைக்கொழுந்து வளர்வதென வளர்ந்து வரலாயிற்று. வளருந்தோறும் அப்பிள்ளையின் அறிவுஞ் செயலுங் கண்டா ரெல்லாம் வியக்கும்படி சிறந்து தோன்றலாயின. தானிருக்கும் இடத்திலுந் தன் இல்லத்தைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் அவ்வப் பொருளின் இயற்கைகளையும் உற்றுநோக்கி, அவற்றின் உண்மைகளைத் தம் பெற்றோரிடத்தும் மற்றோரிடத்தும் உசாவி அறிவதில் அது வேட்கை மிகுதியும் உடையதாயிருந்தது. அண்டை அயல்வீட்டுப் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுங் காலும், மற்றைப் பிள்ளைகளைப் போற் கலாம் விளைத்துக் குறும்பு செய்வதிற் சிறிதும் மனஞ் செல்லாமல் மணலிற் பாடம் எழுதுதல் போலவும் மணலைச் சிவலிங்க வடிவாகக் குவித்து அதற்கு இலையும் பூவுந்தூவி வணங்குதல் போலவுஞ் செய்து விளையாட்டயர்ந்தது. தன்னோடொத்த பிள்ளைகளையெல்லாந் தன் கீழ் வைத்துத் தான் அவர்க்குப் பாடங் கற்பிக்கு நிலையிலிருந்து ஏதேதோ சொல்வதைக் கண்டாருங் கேட்டாரும் “ஈது ஏதோ ஒரு தெய்வக் குழந்தையாக இருக்கவேண்டும்!” என வியந்து பேசினர். இவ்வாறாகத் தன் பெற்றோர்க்கும் பிறர்க்கும் அளவிறந்த வியப்பினையும் மகிழ்ச்சியினையும் பயந்து, இரண்டாண்டுகள் வளர்ந்து மூன்றாம் ஆண்டு துவங்கும்போது, ஒருநாள் நம் சுவேதவனப் பெருமான் வழக்கம்போலத் தனதில்லத்தை யடுத்த இளமரக்காவில் மணலைக் குவித்து அதன்மேற் பூவும் இலையும் இட்டு அதனை வணங்கிய நிலையில் இருந்தனன். அந்நேரத்தில் அவ்விளமரக் காவில் இளைப் பாறுதற் பொருட்டு வந்த ஒரு துறவியார், அப்பிள்ளையின் நிலையைக் கண்டு பெரிதும் வியந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அதன்பால் அணுகி அதனை உற்றுநோக்க, அஃது எல்லாம்வல்ல அறிவாசிரியனாதற்குரிய தகுதி வாய்ந்திருத்தல் கண்டு, அதன் றலைமேற் றமது வலக்கையை வைத்துத், தம்பால் நிறைந்த சிவத்தின் அருளொளியைத் தமது கட்புலன் வழியே அப்பிள்ளையின் அறிவிற் பாய்ச்சி அதனைக் கிளர்ந்தெழச் செய்தார். பகலவன் மணியில் அவனது கதிரொளி பாய்ந்த வளவானே அது தீயினைக் காலுதல் போலவும், நிலா மணி முற்றத்தே நிலவொளி தோய்ந்த வளவானே அது நீரினைத் துளித்தல் போலவும், இயற்கையில் மாசற்ற பளிங்கிலே விளக்கொளிபடின் அது சுடர்ந்து திகழ்தல் போலவுந் தூய அறிவு வாய்ந்த அப்பிள்ளையின் உயிரின்கண் அம்முனிவரின் சிவவொளி ஊடுருவிப் பாய்ந்தவுடனே, அது சொல்லுதற்கரிய

பேரறிவு விளக்கமுடையதாய்த் துலங்கலாயிற்று. அதுகண்ட அம்முனிவர்பிரானார் தாம் தம் ஆசிரியன்பாற் பெற்ற மெய்ப் பொருளியல்புகளையும், உயிர் மாசு தீர்ந்து சிவத்தின் அருளிற் படிந்து சிவமாயிருக்கும் நிலைகளையும், அவற்றை எய்துதற்கான முடிந்த முறைகளையும் அப்பிள்ளையார்க்கு இனிதறிவுறுத்தி, “இவ்வுண்மைகளை எங்கும் பரவச் செய்து எல்லாரையுஞ் சிவநெறிக்கட் செலுத்திடுக !” எனக் கட்டளை தந்து போயின ரென்பது.

இங்ஙனம் நம் மெய்கண்ட பெருமானுக்கு மெய்ப் பொருள் அறிவுறுத்திச் சென்ற முனிவர் பெயர் இன்னதென்பது, மெய்கண்டார் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்திற்குப் பாயிரமாக வைக்கப்பட்ட “மலர்தலை யுலகின் மாயிரு டுமிய” என்னுஞ் செய்யுளின் குறிக்கப்படவில்லை; அதன்கட் சொல்லப் பட்ட வரலாறு : நந்தியம்பெருமான் முனிவர் கூட்டத்திற்கு அருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்தை ஒரு நூலாகச் செய்து தவியவன் திருவெண்ணெய்நல்லூரின் றோன்றிச் சுவேதவனன் என்னும் பிள்ளைத் திருப்பெயர் பூண்டமெய்கண்டதேவன் என்னும் அத்துணையேயாம்; அது,

“மயர்வற நந்தி முனிகணத் தனித்த
உயர்சிவ ஞான போதம் உரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்.”

என்னும் அப்பாயிரச் செய்யுளின் இடைநின்ற பகுதியால் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது. சிவஞானபோதத்திற்கு அப்பாயிரச் செய்யுள் இயற்றினவர் மெய்கண்டதேவர்க்கு முதன் மாணாக்கரான அருணந்தி தேவரென்பது, சிவஞானபோதத்திற்கு முதலுரையாசிரிய ராகிய பாண்டிப் பெருமாளாற் குறித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மற்று அருணந்திதேவரோ தாம் இயற்றிய சிவஞானசித்தி யாரின் நூற்பொருள் வந்த வரலாறு தெரிக்கும் நூற்சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளாகிய “போத மிகுத்தோர் தொகுத்த பேதைமைக்கே” என்னுஞ் செய்யுளில்,

“இறைவன் அருள் நந்திதனக் கியம்ப நந்தி
கோதிலருட் சனற்குமா ரற்குக் கூறக்
குவலயத்தின் அவ்வழியெங் குருநாதன் கொண்டு
தீதகல எமக்களித்த ஞான நூலைத்
தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி யென்றே.”;

என நுவலும் பகுதியில், இறைவன் நந்தியம் பெருமானுக்கு அருளிச்செய்த சிவஞானபோதச் செம்பொருளை நந்திதேவர்தம் மாணாக்கர் சனற்குமார முனிவர்க்கு அறிவுறுத்த, அச்சனற்குமாரர் தம் மாணாக்கரான மெய்கண்டதேவர்க்கு அதனை அறிவுறுத்த, மெய்கண்ட தேவர் தம் மாணாக்கராகிய தமக்கு அதனை ஒரு நூலாகச் செய்துகொடுக்க, அதற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தி எனப் பெயர் தந்து இந்நூலை இயற்றலாயினேன் எனப் பகர்ந்திருக்கின்றனர். சிவஞானபோதப் பாயிரச் செய்யுளில் நுவலப்படாத “இறைவன் அருள் நந்திதனக் கியம்” பியதும், “நந்தி கோதில் அருட் சனற்குமாரர்க்குக் கூறி” யதும் புதியவாக அருணந்தியார் பாயிரச் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றன; ஆகவே, இவையிரண்டுஞ் சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவரால் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் வழங்கவில்லை யென்பதூஉம், மற்று இவை அருணந்தி தேவராலோ அல்லதவர் காலத்திருந்த ஏனைப் பிறராலோ புதியவாய்க் கட்டிச் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்பதூஉம், மெய்கண்ட தேவர்க்குச் சிவஞானபோதப்பொருள் அறிவுறுத்திய ஆசிரியர் பெயர் சிவஞானபோதப் பாயிரச் செய்யுளிற் குறிக்கப்படா திருக்கவும் அவரது பெயர் ‘சனற்குமாரர்’ என அருணந்தியார் புகன்றது அவரை வடநாட்டு முனிவர ராக்குதற்பொருட்டுச் செய்த புனைந்துரையையா மென்பதூஉம் மெய்ச்சான்றுகளின் வழியே நடுநின்று ஆராய்வாரெவர்க்குந் தெற்றென விளங்கற்பாலனவேயாம்.

அற்றேல், அருணந்தியார் சிவஞான போதத்திற்குத் தாம் உரைத்த பாயிரச் செய்யுளில் இறைவன் நந்திதேவர்க்குச் சிவஞானபோதப் பொருளை அறிவுறுத்தினானெனவும், நந்திதேவர் அதனைச் சனற்குமாரர்க்கு அறிவுறுத்தினானெனவுங் கூறாமல், தாமியற்றிய சிவஞானசித்திப் பாயிரச்செய்யுளின் மட்டும் அவ்வாறு கூறியதென்னை யெனின்; இதற்கு இருவகையில் விடை கூறலாம். பாண்டிப்பொருமாள் குறிப்பித்தவாறு, சிவஞான போதத்திற்குப் பாயிரச் செய்யுள் உரைத்தவர் அருணந்தி யாரேயாயின், அவர் அங்ஙனம் அதன்கட் கூறியதற்கு முரணாகத் தமது சிவஞானசித்திப் பாயிரச் செய்யுளில் வேறு கூறார்; அதனாற், சிவஞான போதத்திற்குப் பாயிரம் உரைத்தார் அருணந்தியாராதல் கூடாது. பாண்டிப்பெருமாள் இருந்த காலம் மெய்கண்டதேவர்க்குச் சிறிதேறக்குறைய நூறாண்டுகள் கழிந்தபின்னர்த்தென்பது, அவர் சிவஞானபோதத்திற்கு எழுதிய உரையில், உமாபதிசிவனார் இயற்றிய சிவப்பிரகாச நூற்

செய்யுட்களை ஆங்காங்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி யிருத்தல்கொண்டு துணியப்படும்.* சந்தான குரவர் நால்வரில் இறுதிக்கண் நின்ற உமாபதி சிவனார்க்கும் பிற்பட்டிருந்த பாண்டிப்பெருமாள், சிவஞானபோதப் பாயிரச்செய்யுள் இயற்றினார் அருணந்திதேவரே என்பதனை யாங்ஙனங் கண்டனரோ அறிகிலம். மெய்கண்டதேவர்க்கு முதன் மாணவர் அருணந்தியாராதல்கொண்டு, அவரே அந் நூலுக்குப் பாயிரமுரைத்தாரெனக் கருதினர்போலும்! மற்றும், சிவஞான முனிவர் தாம் சிவஞான போதத்திற் குரைத்த உரையுட், சிவஞானபோதப் பாயிரச்செய்யுள் இயற்றினார் அருணந்தி தேவர் எனக் கிளவாமையின், அப் பாயிரச்செய்யுள் கூறினார் அருணந்திதேவரே என்னும் பாண்டிப் பெருமாள் கூற்று ஐயுறற்பால தொன்றா யிருக்கின்றது.

இனிச், சிவஞானபோதப் பாயிரச் செய்யுள் கூறினவர் உண்மையை உள்ளவாறு நுவலும் உளப்பான்மையுடையராகக் காணப்படுகின்றார். அருணந்தியாரோ உண்மையை ஒரோ விடங்களில் மறைத்து வடமொழியாளர் புனைந்து கட்டிய புனைவுபொருளின் வழிச்செல்பவராகவுங் காணப்படுகின்றார். பொருளுண்மை யுணர்வதில் மிகுந்த வேட்கையும் ஆராய்ச்சி யறிவும் நடுவுநிலைமையும் வாய்ந்தார்க்குச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகள் இயற்கையில் விளங்கற்பாலனவேயாம். சைவசித்தாந்த நூல்களையும் அவற்றின் கொள்கைகளையுஞ் சிறிதுமே அறியாத மேல்நாட்டாசிரியர்களில் எத்தனையோபேர் சைவசித்தாந்தத்தோடு ஒத்த கோட்பாடுகளை விளக்கி யெழுதி யிருக்கின்றனர், விளக்கி யெழுதிவருகின்றனர். அவர்க்கெல்லாம் இறைவன் நேரே தோன்றி அவை தம்மை அறிவுறுத்தினான் என்னுங் கதை வழங்கக் கண்டிலம். இக்காலத்தில் நம் நாட்டவ ரறியாத, கனவினுங் கண்டிராத எத்தனையோ புதுமைகளை யெல்லாம் மேனாட்டறிஞர்கள் நாளும் நாளுங் கண்டறிந்து வெளியிட்டு வருகின்றனர். முதலில் நீராவி யின் ஆற்றலைக் கண்டு, அதனைப் பயன்படுத்தி இந்நிலவுலகம் எங்கணும் புகைவண்டித் தொடரையும் இன்னும் எத்தனையோ வகையான பொறிகளையும் மேனாட்டறிஞர்களே இயக்கி மக்களுக்கு அளவிறந்த நன்மைகளை விளைத்து வருகின்றார்கள். இன்னும்

* “மாயாதனுவிளக்கா,” “இலாடத்தே சாக்கிரத்தை” முதலான வெண்பாக்களின் உரைகளிற் “சிவப்பிரகாசச்” செய்யுட்கள் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இங்ஙனமே நீராற்றல் மின்னாற்றல் முதலானவைகளையும் புதிய புதியவாய்க் கண்டறிந்து மேனாட்டறிஞர்களே அவையிற்றை உலகிற்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள், அம்மறைந்த ஆற்றல் கனிலெல்லாந் தினைத்தனையாயினும் இறைவன் நம் நாட்டவர்க்கு அறிவுறுத்தின துண்டோ? இல்லையே. இன்னோரன்ன மறை பொருணுட்பங்களை யெல்லாம் மக்களுள் அறிவும் முயற்சியும் ஆராய்ச்சியும் உடையார் தாமே கண்டறிந்து பயன்படுத்தத் தக்கவராயிருக்கும்போது, இவற்றினும் பலபடியால் எளிதில் அறிதற்கு இசைந்தனவான சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளை மட்டும் மாந்தர் அறியாதிருப்ப, இறைவனே அவருட் சிலர்க்கு நேரே போந்து அவைதம்மை அறிவுறுத்தினானெனக் கிளக்குமுரையாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஒவ்வொரு பொருளின் இயல்புகளையும் மக்கள் தமதறிவை உய்த்து ஆய்ந்து தெளிந்து உறுதி கூடவேண்டுமென்பதே இறைவன் திருவுளக் குறிப்பாகுமன்றி, அவர் தமதறிவை ஊக்காது மட்டிகளாய் மடிந்து கிடப்ப அவர்க்கு அவையிற்றை அவனே வலிந்துவந் துணர்த்துதல் அவன்றன் திருவுளக் குறிப்பாகாது. அதனாற், சிவஞானபோதத்திற்குப் பாயிரச்செய்யுள் உரைத்த ஆசிரியர், இறைவனே சிவஞானபோதப் பொருளை நந்தியெம்பெருமானுக்கு அருளிச் செய்தானெனப் பொருந்தாவுரை கூறிற்றிலர். மற்று, அருணந்தியாரோ வடமொழியாளர் மதத்தின்பாலராய் இறைவனே அதனை நந்தியெம்பெருமானுக்கு அருளிச் செய்தானென வொரு பொருந்தாவுரை புனைந்துவிட்டார். இன்னுஞ், சிவஞானபோதப் பொருளை நந்திதேவர்பாற் கேட்ட ஒரு முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு அதனை அறிவிக்க, மெய்கண்டதேவர் தமது கூர்த்த அறிவால் அதனைப் பலவாற்றானும் ஆராய்ந்து தெளித்து ஒரு நூலாக இயற்றினாரெனக் கூறுஞ் சிவஞானபோதப் பாயிரவுரைகாரர் கூற்றே பட்டது பட்டாங்கு கிளக்கும் பெற்றியினதாய்த் துலங்காநிற்கின்றது. மெய்கண்டதேவர்க்கு அதனை அறிவுறுத்திப் போன முனிவர் பெயர் மெய்கண்ட தேவர்க்கே தெரியாமையாற் போலும் அவர் அதனைத் தமது நூலுள் யாண்டுங் குறிப்பிட்டிலர். மற்று, அருணந்தியார் உமாபதி சிவனார் முதலான பின்னாசிரியரோ தத்தம் ஆசிரியர் பெயரை நன்கறிந்தமையால், அவ்விருவருந் தாந்தாம் இயற்றிய நூல்களுள் தத்தம் ஆசிரியர் பெயரைக் கிளந்தெடுத்தோதினர். இன்னும், மெய்கண்டதேவரோ தம்மாசிரியர் இன்னாரெனத் தாம் வகுத்த சிவஞானபோத நூலுள் யாண்டும் எடுத்தோதாமையின், அந்நூலுக்குச் சிறப்புப்

பாயிரங் கூறினாரும், மெய்கண்டதேவர்க் கதனை யுணர்த்தினார் இன்னாரெனக் கிளவாராய் வாளா “நந்தி முனி கணத்தளித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்” என வாய்மையே கூறினார். பட்டாங்கு கிளந்த இம் மெய்யுரைக்கு மாறாக அருணந்தியார் சிவஞானபோதப் பொருளை மெய்கண்டதேவர்க் குணர்த்தினவர் ‘சனற் குமாரர்’ எனக் கூறியது, தமிழாசிரியராகிய மெய்கண்டதேவர் கூர்ந்துகண்ட மெய்ப்பொருளை வடமொழியாளர்க்கு உரிமையாக்குதற் பொருட்டுச் செய்த சூழ்ச்சிப் புனைவுரையேயாம்; அதனால் அருணந்தியாருரை கொள்ளற்பாற் றன்றென விடுக்க.

இனி, அருணந்தியார் தமக்கு முதல்நூலாகிய சிவஞான போதத்தையும், அதற்கு வழிநூலாகத் தாம் இயற்றிய சிவஞான சித்தியையுந், தம்மாணாக்கர் மறைஞான சம்பந்தருக்கு அறிவுறுத்தருளினர். இம் மறைஞான சம்பந்தரை, இவர் தம் மாணவரான உமாபதி சிவனார் தாம் இயற்றிய ‘வினாவெண்பா’ என்னும் நூலில் ‘மருதச் சம்பந்தர்’, ‘கடந்தைச் சம்பந்தர்’ எனப் பலகால் ஓதுதலின், இவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊர்கள் திருமருதாருந் திருக்கடந்தையும் என்பது புலனாம். இம் மறைஞானசம்பந்தர் தவவொழுக்கத்திலேயே முழுதும் உறைத்து நின்றமையால், இவர் நூல் ஏதும் இயற்றிற்றிலர். ஆயினுந், தாம் உணர்ந்த ‘சிவஞானபோதம்’, ‘சிவஞானத்தியார்’ என்னும் நூல்களைத் தம் மாணவரான உமாபதிசிவனார்க்கு அறிவுறுத்தருளினர்.

இனி, அவையிற்றைப் பயின்று தெளிந்த உமாபதி சிவனார், அவை யிரண்டற்குஞ் சார்பு நூலாகச் ‘சிவப்பிரகாசம்’ எனப் பெயரிய அறிவு நூலை இயற்றியருளினார். இவர் இந்நூலை இயற்றுகின்ற காலத்திற், சிவஞானபோத நூல் வந்த வரலாற்றினுக்கு இன்னும் இரு வடநாட்டு முனிவர்கள் காரணராகப் புனைந்துகட்டிச் சொல்லப்படுவாராயினர். அது, சிவப்பிரகாசப் பாயிரத்திற் போந்த,

“தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட

திருநந்தி அவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்

பாவியசத் தியஞான தரிசனிகள் அடிசேர்

பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்

மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா

விரவுபுகழ் அருணந்தி விறலார் செல்வத்

தாவிலருள் மறைஞான சம்பந்தர் இவர்இச்

சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யாரே.”

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கறியப்படும் இதன்கண் நந்திதேவர் முதலாசிரியரும், நந்திதேவரின் மாணவரான முனிவரில் ஒருவர் இரண்டாம் ஆசிரியரும், அவர்க்குப்பின் சத்தியஞானதரிசனிகள் என்பார் மூன்றாம் ஆசிரியரும், அவர்க்குப்பின் பரஞ்சோதி மாமுனிகள் நாலாம் ஆசிரியரும், அவர்க்குப்பின் மெய்கண்டதேவர் ஐந்தாம் ஆசிரியருமாக நுவலப்பட்டமை காண்க.

மேலே காட்டியவாறு, நந்திதேவர் முனிவர் கூட்டத்திற்கு அருளிச்செய்த 'சிவஞானபோத'ப் பொருளை அம் முனிவரில் ஒருவர் மெய்கண்டதேவர்க்கு அறிவுறுத்த, மெய்கண்டதேவர் அதனை ஒரு செம்பொருணூலாக இயற்றியருளினார் என்னும் அவ்வளவே சிவஞானபோதப் பாயிரச்செய்யுள் உரையாநிற்பச் சிவஞானசித்திப் பாயிரச்செய்யுளோ இறைவன் அதனை நந்தியெம்பெருமானுக்கு அறிவுறுத்த, நந்தியெம்பெருமான் அதனைச் சனற்குமாரர்க்கு அறிவுறுத்த, மெய்கண்டதேவர் அதனை ஒருநூல் வடிவிற் செய்தருளினாரெனப் புகலாநின்றது. எனவே, மெய்கண்டதேவர் காலத்தில் வழங்காத இரண்டு செய்திகள் புதியவாகச் சிவஞானசித்தியார் காலத்தே உண்டாய் விட்டமை தெளியக் கிடக்கின்றது.

இனி, சிவப்பிரகாச காலத்திலோ, நந்தி முனிவர் குழாத்துக்கு அருளிச்செய்த சிவஞானபோதப் பொருளை அக் குழாத்துள் ஒருவர் 'சத்தியஞானதரிசனி'களுக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் 'பரஞ்சோதி முனி'களுக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கு அருளிச்செய்ய, மெய்கண்டதேவர் அதனை ஒரு நூலாகச் செய்தருளினாரென முன் இல்லாத வேறிரண்டு குறிப்புகள் புதியவாய்க் கிளைத்துவிட்டன. சிவஞானபோதப் பாயிரத்தில் நுவலப்படாத இறைவனையுஞ் சனற்குமாரரையும் அருணந்தியார் யாங்ஙனங் கண்டனரோ அதற்குச் சான்றேதுங் கண்டிலம். இன்னுஞ், சிவஞானசித்திப் பாயிரத்திற் காணப்படாத சத்தியஞான தரிசனிகளையும் பரஞ்சோதி முனிவரையும் உமாபதிசிவனார் யாங்ஙனங் கண்டனரோ அதற்குஞ் சான்றேதுங் காண்கிலம்.

இனிச், சிவஞானபோத நூலாசிரியராகிய மெய்கண்ட தேவரோ, தாம் இயற்றிய அந்நூற்பொருளை, இறைவன் நந்திதேவர்க்கு இயம்பின னெனவாதல், நந்திதேவர் அதனை முனிவர் குழுவிற்கு அறிவுறுத்த அக்குழுவில் ஒருவர் அதனைத் தமக்கு அறிவுறுத்தின ரெனவாதல் தமது சிவஞானபோத

நூலுள் ஓரிடத்தாயினுங் குறிப்பிட்டிலர். அவர் குறிப்பிட்ட வெல்லாம் : “அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்” என முதற் சூத்திரத்திறுதியிலும், “இரண்டுவகையின் இசைக்குமன் உலகே” என ஆறாஞ் சூத்திரத்திறுதியிலும் மொழிந்தவைகளேயாம். தாம் முடித்துக்கூறும் இச்சைவசித்தாந்தப் பொருள்கள் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர்களாற் கூறப்பட்டனவாகும் என்பதே அச்சொற்றொடர்ப் பொருளாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இதனால், மெய்கண்டதேவர் தமது சிவஞானபோத நூலுட் பலவாற்றானும் ஆராய்ந்து முடித்த முடிபுகள், தமக்கு முன் இமயம் முதற் பொதியம் ஈறாக விரிந்த தமிழ் நாட்டகத்திருந்த சான்றோர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளேயாதலை விளங்கத் தெரிந்தாராயினர். ஆகவே, தமிழ்ச்சான்றோர் கடவுள் உயிர் மலம் என்னும் முப்பொருட் டன்மைகளைத் தீர ஆராய்ந்து தெளித்த உண்மைகளையே, மெய்கண்டதேவர் பின்னும் ஆராய்ந்து முறைப்படுத்தித் தந்நூலிற் பொதிந்து வைத்தாரென்பது நன்கு துணியப்படும். துணியப்படவே, மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதச் செம்பொருணூல் முதலிலிருந்து முடிவுவரையில் தூய தமிழ் நூலேயாதலுந் தானே பெறப்படும். இது முழுதுந் தாமே ஆக்கிய நூலாதல் பற்றியன்றே மெய்கண்ட தேவர்,

“தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை எமையிகழார் - தம்மை
யுணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.”

என அதற்கு ‘அவையடக்கச்’ செய்யுளுந் தாமே கூறியுள்ளார். மற்று, இது தம்மால் ஆக்கப்படாமற் பன்னிரண்டு சூத்திர வடிவாய் முன்னமே தமிழில் யாக்கப்பட்டிருக்கத் தாம் அதனையெடுத்து, ஒவ்வொரு சூத்திரப் பொருளையும் பல ‘அதிகரணங்க’ளாக வகுத்து, ஒவ்வோர் அதிகரணத்தும் உரைநடையில் வார்த்திகப் பொழிப்புஞ் செய்யுள் நடையில் எடுத்துக்காட்டு வெண்பாக்களும் ஆகிய இவை மட்டுமே சேர்த்து, அதனைப் பெருக்கி ஒருநூலாக்கி வைத்தனராயின், தம்முடைய வல்லாச் சூத்திரப்பொருளை அங்ஙனந் தம்முடைய வாக்கி அதற்கு அவர் அவையடக்கமுங் கூறுதல் ஆகாதன்றே? தாஞ்செய் நூலாயினன்றே அதன்கட் போந்த பிழைகளைப் பொறுக்கும்படி வேண்டி அவையத்தார்க்குத் தாம் அடங்கிக் கூறுதல் அமையும். இருந்தவாற்றாற், சிவஞானபோத நூற்பா

பன்னிரண்டும் முன்னமே தமிழில் ஆக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததெனச் சான்றேதுமின்றிக் கரைவார் கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

இனிச், சிவஞானபோதத்திற்கு முதன்முதல் உரையெழுதிய பாண்டிப்பெருமாள் முதல், அவர்க்குப்பின் உரைவகுத்த சிவஞான முனிவர் ஈறாக வந்த உரைகாரரெல்லாரும், வடமொழி இரௌரவாகமத் திறுதியிற் பாசவிமோசனப் படலத்தின்கட் பன்னிரு சூத்திர வடிவினதாய் இருந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தையே மெய்கண்டதேவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, வார்த்திகப் பொழிப்பும் எடுத்துக்காட்டு வெண்பாக்களுந் தாம் புதியவாக இயற்றிச் சேர்த்திட்டாரெனக் கூறுவதே பற்றி, இந்நூல் வரலாற்றினை நடுநின்று ஆராய்ந்து காணமாட்டாத தமிழ்ப்புலவர் சிலர் சிவஞானபோதத்தை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்றே நம்பிச் சொல்வதிற் பழகிவிட்டார். சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவரால் முதன் முதற் செய்யப்பட்ட தமிழ் நூலாகுமேயன்றி, அது வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு நூலாகாது என்பதனை இற்றைக்கு நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னமே 'சித்தாந்த தீபிகை' என்னும் உண்மை விளக்கத் திங்கள் வெளியீட்டின்கண் யாம் அந்நாளிற் சிவஞான சித்தியார் அளவையியலுக்கு வரைந்து வெளியிடுவித்த உரையின்கண் முதன் முதல் எடுத்துக்காட்டினேம். அதற்குப்பின், எமது 'ஞானசாகரம்' என்னும் அறிவுக்கடல் வெளியீட்டின் மூன்றாம் மலரிலுஞ் 'சிவஞானபோதம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ் அது மொழிபெயர்ப்பு நூலாதலின்றித் தமிழிலேயே ஆக்கப்பட்ட நூலாதற்கு வலிய சான்றுகள் பலவு மெடுத்துக்காட்டி விளக்கினாம். அதன்பின்னும், எமது மாணிக்கவாசகர் காலம் என்னும் பெருநூலிற் 'சிவஞான போதம்' மெய்கண்டதேவரால் முதன்முதற் றமிழில் இயற்றப்பட்ட அறிவு நூலாதலும், வடமொழிச் சிவஞானபோதமே, தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தைப் பார்த்துச்செய்த மொழிபெயர்ப்பு நூலாதலும் நன்கு விளங்கப் பல சிறந்த சான்றுகள் காட்டி நிறுவினாம். இங்கும் அதுபற்றி இன்னுஞ் சில கூறுதும்.

மெய்கண்டதேவர் தமது சிவஞானபோதத்தை வட மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்தனராயின், அதற்குத் தாம் அவையடக்கங் கூறியிரார். அற்றன்று, தாஞ்செய்த

மொழிபெயர்ப்புக்கே அவையடக்கங் கூறினாரென்றிற், கம்பருங் கச்சியப்படும் முறையே இராமாயணமுங் கந்தபுராணமும் வடமொழியைப் பார்த்துத் தாஞ் செய்தமை கிளந்து தாஞ்செய் மொழிபெயர்ப்பிற் காணப்படுங் குறைகளைப் பொறுக்குமாறு அவையத்தாரை வேண்டினாற்போல, மெய்கண்டதேவரும் வடநூலிலிருந்து தமது நூலை மொழிபெயர்த்துச் செய்தன ராயின் அதனைக் கிளந்து கூறியிருப்பர். மற்று அவர் அவ்வாறு குறிப்பாலாயினும் வெளிப்படையாலாயினும் ஒரு சிறிதுங் கூறாமையின், அவர்செய்த சிவஞானபோத நூலை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று நுவலுதற்கு அதனுள் அகச்சான்று ஏதுமில்லையென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இனிப், புறச்சான்றாயினும் உளதோவெனின், அதுவும் இல்லையென்பது காட்டுவாம். சிவஞானபோதத்திற்குப் பாயிரச் செய்யுள் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட காலம், அந்நூலாசிரியரான மெய்கண்டதேவர் சிவபிரான் நிருவடி நீழல் எய்தியதற்குப் பிற்பட்டதாகும் என்பது ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. அப்பாயிரச் செய்யுள் இயற்றினார் இன்னாரென்பது விளங்காவிடினும், அவர் மெய்கண்ட தேவரின் ஆசிரியரை நந்திதேவரின் மாணவரில் ஒருவராக உரைத்தல்கொண்டு, அந்நூற் சிறப்புக்கு அவர் நந்திதேவரின் றொடர்பை நாட்டல் வேண்டினாரென்பது மட்டுந் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. எனவே, தென்னாட்டின்கட் செய்யப்பட்ட சிறந்த தமிழ் நூற் பொருள்கள், வடநாட்டின்கண் இருந்த முனிவரிலிருந்து வந்தனவெனக் கூறுதலை ஒரு பெருமையாக்கொண்டவர் அப் பாயிரம் ஆக்கியோ ரென்பதூஉம், அதனால் மெய்கண்ட தேவர்க்குப் பின்னர்த்தான் வடநாட்டு முனிவர்க்கே எல்லா ஏற்றமுஞ் சொல்லும் ஒரு பிழைபாடான கொள்கை இந்நாட்டின்கட் பரவத் துவங்கலாயின தென்பதூஉம் அதனிலிருந்து உய்த்துணரக் கிடக்கின்றன. இத்தகைய பிழைபாடு அப்போதுதான் பரவத் துவங்கியதன்றி அஃது இன்னும் வேர் ஊன்றாமையால் அப்பாயிரம் உரைத்தவர், சிவஞானபோதம் நந்திதேவர் வழியில்மெய்கண்டதேவர்க்கு வந்ததென மொழிந்தனரே யல்லால், அது நந்திதேவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டிருப்ப அதனை மெய்கண்டதேவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்தாரெனப் பின்னும் ஒரு பொய் கூறத் துணிந்திலர். அன்றி அவர் துணிந்து அப்பொய் கூறினுந், தமிழ் வல்லார் தொகை மலிந்த அந்நாளில் 'வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தைப் பல

இடங்களிலிருந்துஞ் சுவடிகளாக வருவித்துக் காட்டுக' என்று அறிஞர் பலருங் கேட்பராகலானும், முயற் கொம்புபோல் இல்லாததான வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை அவர் அங்ஙனம் பல ஊர்களிலிருந்தும் பல ஏடுகளாக வருவித்துக் காட்டல் இயலாதாகலானும் என்பது. எனவே, சிவஞான போதத்திற்குப் பாயிரச்செய்யுள் பாடியவர், அத்தகையதோர் அரியநூல் அஞ்ஞான்று வடமொழியில் இல்லாமையானும், மெய்கண்டதேவர் தமது அளப்பரு மதியால் ஆராய்ந்து அரும்பொருட் பரப்பெல்லாம் அடக்கிச்செய்த அந்நூலை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று பொய்யுரை கூறத்துணியாராய், அதுகூறத் துணியாராயினும் அது வடநாட்டு முனிவர் வழியில் வந்ததெனக் கூறுவதில் மட்டும் வேட்கை பெரிதுடையராய் "நந்தி முனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞானபோதம்" என்னும் அவ்வளவே கூறிப் போயினார். இவ்வாற்றாற், சிவஞான போதப் பாயிரச் செய்யுளிலுஞ் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு நூலென்றற்கு ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படாமை கண்டுகொள்க.

அற்றன்று, "நந்திமுனிகணத்தளித்த சிவஞானபோதம்" என்று கூறப்பட்டதுகொண்டே, நந்திதேவர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் வடமொழியில் இயற்றப்பட்ட தொன்றாகல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்; என்னை? நந்திதேவர் வழங்கியது வடமொழியே யல்லது தமிழ்மொழி அன்றாகலான் எனின்; நந்திதேவர் வடமொழியேயன்றித் தமிழ் வழங்கவில்லையென்பது யாங்ஙனங் கண்டிர்? வடமொழிப் புராணங்கள் உரைப்பக்கண்டா மெனின்; வடமொழியார் அவர் வடமொழி பேசினர் என்ப; தமிழ்மொழியார் அவர் தமிழ் பேசினரென்ப; உண்மை காண்பவர் அவர் வழங்கியது தமிழே யன்றி வடமொழி அன்றென முடிவுகூறுவர். ஏனெனில், அதனை ஒருசிறிது விளக்குதும்.

வடமொழி வழங்கிய ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டுட் புகுமுன்னரே, இதன் வடக்கேயுள்ள பனி (இமய)மலை தொடுத்துத் தெற்கேயுள்ள குமரிவரையிலுங், கிழக்கே வங்க நாட்டிலிருந்து மேற்கே பெலுசித்தானம் வரையிலும் பேசப்பட்ட மொழி தமிழேயாகும். இது தமிழ் வழங்கிய மாந்தரைத் 'தஸ்யுக்கள்' என்றழைத்து அவருடன் போராடிய பண்டை ஆரியர் பாடிய இருக்கு வேதப்பாட்டுகளால் நன்கு புலனாகின்றது. இதன் விரிவை 'மாணிக்கவாசகர் காலம்,'

‘பண்டைத்தமிழர் ஆரியர்,’ ‘முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்,’ ‘வேளாளர் நாகரிகம்’ முதலான எம்முடைய பிறநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

இன்னும், இவ்விந்திய தேயத்தின் வடமேற்கெல்லைக்குள் உள்ள பஞ்சாப்பு மாகாணத்தின்கண் இருக்கும் அரப்பா, மொகிஞ்சதரோ என்னும் இரண்டு இடங்களில் முன்னொருகால் நாகரிகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய இரண்டு பெரிய நகரங்கள் அழிந்துபட்ட குறிகள் தோன்றக்கண்டு, நம் ஆங்கில அரசின் பழமையாராய்ச்சிக் கழகத்தார் அவ்விடங்களை அகழ்ந்து பார்க்க, அங்கிருந்த நகரங்களின் சிறந்த கட்டிடங்களும், அவற்றின்கண் இருந்த பண்டங்கள் கலங்கள் கோயில்கள் அக்கோயில்களிலிருந்த பல சிவலிங்க வடிவங்கள் அக்கோயிற் சுவர்களிற் பொறிக்கப்பட்ட ஓவிய எழுத்துக்கள் முதலிய பலவும் புலப்படலாயின. இவையவ்வளவும் ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் உயிர் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு உரியவைகளென்றும்; அத் தமிழ் மக்கள், இரும்பைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்த மக்களின் பழங்காலத்திற்கும் முன்னே செம்பையும் வெண்கலத்தையுமே பயன்படுத்தத் தெரிந்த அத்துணைப் பழைய காலத்தே யிருந்தவரென்றும்; அப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வணங்கிய சிவலிங்க வடிவங்கள் அவ்விடங்களில் ஏராளமாய்ப் புதைபட்டிருந்ததனை உற்றுநோக்குங்கால் அவர்க்குரிய சைவ சமயமானது உலகத்தின்கண் மிகத்தொன்று தொட்ட காலத்தே யிருந்து இன்றுகாறும் அழியாது நிலவுந் தனிப் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்தது என்னும் உண்மை நன்கு விளங்கா நிற்கின்றதென்றும் அக்கழகத் தலைவரான சர்ஜான் மார்ஷல் என்னும் ஆங்கிலத்துரை மகனார் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து விளக்கி யெழுதியிருக்கின்றார்.* மறுக்கல் ஏலாத மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டு இவ்வாங்கிலத் துரைமகனார் நடுநின்று நுவலும் மெய்யுரையாற் சைவசமயமும் அதனைத் தழுவின தமிழ் மக்களும், இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயிருந்து ஆரியர் இதனுள் வந்து நுழைதற்கு முன்னரேயே, இதன் மேற்கெல்லை வரையிற் பரவியிருந்ததுமன்றி, அப் பழந்தமிழ் மக்கள் அப்பண்டை நாளிலேயே நாடுநகரங்கள் வகுத்துஞ் சிவலிங்க வடிவங்கள் நிறுவிய சிவபிரான் நிருக்கோயில்கள் பற்பல அமைத்தும், நாகரிகத்தில் மிகச் சிறந்தாராய்த் திகழ்ந்தன ரென்னும் வாய்மையும் நன்கு புலனாகின்ற தன்றோ?

* See Sir John Marshall's "Mohenjo-daro and the Indus Civilization." Vol. 1.

இன்னும், இற்றைக்கு எண்பத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, தமிழையுந் தமிழோடினமான ஏனைப் பதின்மூன்று மொழிகளையும் ஆழ்ந்து மிகநுண்ணிதாய் ஆராய்ந்து முடிபுகண்ட கால்டுவெல் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர், இவ்விந்திய நாடுகளிற் 'கோண்டர்' என்பார் பேசும் மொழியும், ஒரிசா நாட்டையடுத்த மலை நாடுகளிற் 'கொண்டர்' என்பார் வழங்கும் மொழியும், வங்காள தேயத்தில் ராஜமால் மலைகளில் உறையும் 'மாலர்' என்பார் பேசும் மொழியும், சூடியா நாகபுரத்திலும் அதனையடுத்த நாடுகளிலும் உள்ள 'ஓராஓனர்' என்பார் வழங்கும் மொழியும் இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கேயுள்ள பெலுசித்தானத்தில் உயிர் வாழும் 'பிராகுவியர்' என்பார் பேசும் மொழியும், இமயமலைச் சாரலிலும் பிற வடநாடுகளிலும் வழங்கும் பல்வேறு மொழிகளும் பண்டைத் தமிழ்மொழியின்றிரிபுகளாய் இருத்தல்கண்டு, மிகப்பழைய காலத்தே இவ்விந்திய தேயம் முழுவதும் பரவியிருந்தவர்கள் தமிழ் மக்களே யாவரென்றும், அவர் வழங்கியவை தமிழுந் தமிழின் றிரிபான மொழிகளுமே யாகுமென்றும் முடித்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்.*

இன்னும், அப்பழங்காலத்தே மேல்நாடு சென்று நாகரிகத்தைப் பரவச்செய்த சுமேரியர், பாபிலோனியர் முதலான மக்கட்குமுவினருந் தமிழ்மக்களே யாவரென்றும், இவர்கள் ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே பஞ்சாப்பு சிந்து பெலுசித்தான மாகாணங்களைத் தமக்கு உறைவிடமாய்க் கொண்டிருந்து அங்கிருந்து மேல்நாடுகளுக்குக் காலினுங் கலத்தினுஞ் சென்று வாணிகம் நடாத்தியும் அவருள் ஒரோவொரு கூட்டத்தார் அந்நாடுகளிற் பற்பல இடங்களிற் குடியாக வையியும் வாழ்ந்து வந்தனரென்றும், அங்ஙனம் மேனாட்டவருடன் வாணிகம் நடாத்தியஞான்று தாங்கொண்டுசென்ற தமிழ் ஓவிய எழுத்துகளே பின்னர்ப் பாபிலோனிய தேசத்தில் முளையெழுத்துகளின் வடிவத்தை (Cuneiform shape) எய்தின வென்றும் 'ஹால்' (Dr. H. R. Hall) என்னும் ஆசிரியர் தமக்கு முன்னமே பரந்தாழ்ந்து ஆராய்ந்து வரைந்திருத்தலை 'மார்ஷல்' துரை மகனாரே தமது நூலுள் நன்கெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

* See "Dr. Caldwell's Comparative Grammar of the Dravidian Languages" 1st edition, 1856 Page, 72.

இன்னும் இங்ஙனமே இஞ்ஞான்றை ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் நடுநின்றாய்ந்துரைக்கும் உரையெல்லாம். ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டுட் புகுமுன்னர்த் தமிழ் மக்களே இவ்விந்தியதேயம் முழுதும் இதனையடுத்துள்ள பெலுசித்தானத்தும் நிறைந்திருந்து நாகரிகத்தில் மிக்கு விளங்கினரென்னும் உண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ள விளக்குகின்றன.

இத்துணைச் சிறந்த பண்டைத் தமிழ் மக்கள்பாற் றோன்றிய சான்றோர்களே, கடவுள் உயிர் மலம் என்னும் முப்பொருட்டன்மைகளையும் உள்ளவா றாராய்ந்துணர்ந்து, அவை தம்மை உலகமெங்கணும் பரவச்செய்து வந்தனரென்பது, பழந்தமிழ் முனிவராகிய திருமூலர்,

"தமிழ்மண் டலம்ஐந்துந் தாவிய ஞானம்

உமிழ்வது போல உலகந் திரிவார்

அவிமும் மணமும் எம்ஆதி யறிவுந்

தமிழ்மண் டலம்ஐந்துந் தத்துவம் ஆமே."

(1646)

என்றும்,

"சதாசிவந் தத்துவம் முத்தமிழ்வேதம்."

(86)

என்றுந் தமது திருமந்திர மெய்ந்நூலின்கண் விளம்பியவாற்றாலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இவையல்லாமலும், பண்டையாரியர் இறந்துபட்ட தம் முன்னோர்க்கு உயிர்க்கொலை வேள்விகள் வேட்டு ஊனுங் கள்ளும் அருந்தி வெறியாட்டு அயர்வதிலேயே முனைத்து நின்றனரன்றி ஊனுங் கள்ளும் மறுத்த அருள் ஒழுக்கத்தில் உளம் ஒருங்கி நின்று, இறைவனியல்பும் உயிர்களினியல்பும் உயிர்களைப் பிணித்த மும்மலவியல்பும் ஆழ்ந்தறிந்து, தம்மைத் தாய்மை செய்து இறைவன் றிருவடிக்கட் கனிந்துருகும் மெய்யன்பினராய் நின்றவர் அல்லர். இருக்கு எகர் சாமம் அதர்வம் முதலான நான்கு வேதங்களிலும் ஆரியராற் பாடப்பட்ட பதிகங்களில் ஆரியர் வணங்கிய சிறுதெய்வ வணக்கமும் வெறியாட்டு வேள்வியுமல்லால், வேறு சிறந்த பொருளைச் சிறிதுங் காண்டல் இயலாது; மற்று, அவர்களுக்கு மெய்யறிவுச் சுடர்கொளீஇ அவர்களைத் திருத்து தற்பொருட்டுப், பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் சிலர் அவ்வேதங்களின் இடையிடையே

யியற்றிச் சேர்த்திருக்குஞ் சிற்சில பதிகங்களின் மட்டுமே இறைமுதற் பொருளாகிய உருத்திரரின் வணக்கமும் மற்றுஞ் சில உயர்ந்த கருத்துக்களுங் காணப்படுகின்றன. இதனால், வேதகால ஆரியர் ஒரு தெய்வவணக்கமும் அருளொழுக்கமும் மெய்யுணர்வும் ஒருசிறிதும் உணராப் பேதை மாக்களாதல் தெளியப்படும். இப்பெற்றியரான இவர் பானின்றுஞ் சிவஞானபோதச் செம்பொருள் போந்ததெனக் கூறுவாருரையினும் மடமைமிக்கது பிறிதில்லை யென்க.

இனி, வேதகாலத்திற்குப்பின், வெறியாட்டு வேள்விகள் வேட்கும் வகையினை வறிதே விரித்துச் "சதபதபிராமணம், ஐதரேயபிராமணம்" முதலான பிராமணங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்திருந்த ஆரியரும், ஊனுங் கள்ளும் விடாராய், ஆண்மக்களையுங் கொலைசெய்து அவரது இறைச்சியினையும் அயின்ற வன்னெஞ்சக் கொடியராகக் காணப்படுதலால், அவர் பானின்றுஞ் சிவஞானபோதச் செம்பொருளால் போந்த தெனக் கரைவாரினுங் கயவர் பிறர் இலர்.

இனி, வேதகால பிராமணகாலங்கட்குப் பிற்பட்ட உபநிடத காலத்திருந்த ஆரிய முனிவர்களோ, தமிழ்ச் சான்றோரின் அறவுரைகேட்டுப் பழைய வெறியாட்டு வேள்விகளை அறவே கைவிட்டவர்கள்; அவ்வேள்விகளையும் அவற்றிற்போந்த சிறுதெய்வ வணக்கத்தையும் அவ்வணக்கவுரை மலிந்த அவ்வேதநூல் பிராமண நூல்களையும் மிகவே பழிப்பவர்கள். இது முண்டகோபநிடதத்தின்கட் கண்டுகொள்க. மேலும், இவ்வுபநிடத காலத்து ஆரிய முனிவர்கள், அஜாதசத்துரு, ஜனகன், அசுவபதி கைகேயன் முதலான மெய்யுணர்வுமிக்க தமிழ் வேந்தர்களால் மெய்யுணர்வு தெருட்டப்பட்ட வரலாறுகள் பிருகதாரணியம், கௌஷீதகி, சாந்தோக்கியம் முதலான பழைய உபநிடதங்களில் நன்கெடுத்துக் கூறப்பட்டிருத்தலால், உபநிடத காலத்தாரியரினின்று சிவஞானபோதச் செம்பொருள் போந்ததெனக் கிளத்தலும் இயலாதென்க.

அற்றேல், உபநிடத காலத்தாரியர் சிவஞானபோதச் செம்பொருள் காணமாட்டாதவரேயாயினும், அவர்க்கு மெய்யறிவு தெருட்டிய தமிழ்வேந்தர் பெருமக்களே தாம் அறிந்த வடமொழியிற் சிவஞான போதத்தை யியற்றி வைத்தனராக, அதனை வடக்கிருந்து கொணர்ந்த ஒரு தமிழ் முனிவரே அதனை மெய்கண்டதேவர்க்கு அறிவுறுத்துச்

செல்லப், பின்னரதனை மெய்கண்டதேவர் தமிழ்மொழியில் மொழிபெயர்த்தாரென உரையாமோ வெனின்; உரையாமன்றே; என்னை? அங்ஙனம் உரைத்தற்கு மெய்கண்டதேவருளிச்செய்த சிவஞானபோத நூலிலாதல், அதன் முகத்து வைக்கப்பட்ட சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளிலாதல், ஏதொரு சான்றுங் காணாமையினென்பது, இது முன்னுங்காட்டினாம்.

என்றிதுகாறுங் காட்டியவாற்றால், "நந்தி முனி கணத்தளித்த உயர் சிவஞானபோதம்" என்ற மாத்திரையானே, அது வடமொழியில் இயற்றப்பட்டதோர் அறிவு நூலாகத்தான் இருத்தல்வேண்டும் என்றும், வட நாட்டில் அஞ்ஞான்றிருந்த மாந்தரனைவரும் வடமொழி பேசிய ஆரியரேயாவர் என்றுங் கரைவாருரை பொருந்தாமை இனிது விளங்காநிற்கும். அந்நாளில் வட நாடெங்கணுமிருந்தவர் தமிழ் மக்களே யாவரென்பதூஉம், அவர் அப் பழங்காலத்தும் வழங்கியது தமிழ் மொழியே யாமென்பதூஉம் ஆராய்ச்சி வல்ல நடுநிலையாளர் இஞ்ஞான்று ஆய்ந்து நிறுவியிருக்கும் அரும் பேருண்மைகளேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

சிவஞானபோதத்தின்கட் காணப்படுங் குறிப்புகள் கொண்டு அந்நூல் மெய்கண்டதேவராலேயே முதன் முதல் தமிழில் இயற்றப்பட்ட வகையினை மேல் எடுத்து விளக்கினாம். தங்காலத்துக்கு முன்னிருந்த வடமொழி தென்மொழி அறிவு நூற் பொருள்கள் பெரும்பாலன ஒரு துறைப்பட்டு நில்லாவாய் முன்னொடுபின் பெரிது முரணி அளவை முறைபிறழ்ந்து, கடவுள் இல்லையெனக் கரைவனவுங், கடவுள் அல்லாதவற்றைக் கடவுள் எனக் கட்டிச்சொல்வனவும், உயிர் என்று ஒரு முதல் இல்லை உணர்வுகளின் தொகுதியே அதுவாமெனக் கிளப்பனவும், உணர்வுகள் அழிய உயிர் இலவாமேனும் உயிரினாற் செய்யப்பட்ட வினைகளே ஓர் உருவுகொண்டு மறித்து மறித்தும் உயிர்களைத் தோற்றுவித்துப் பிறவிகளில் உய்க்குமென நுவல்வனவும், உலகமும் உலகத்திற்கு முதலான மாயையும் இல்பொருள்களே யாமெனப் பகர்வனவும், உயிர்களுக்கு உலகியற் பொருள்களும் அவற்றிற்கு முதலான மாயையுமே அறியாமையினைத் தருவனவாமெனக் கூறுவனவும், அறியாமையென்பது ஒளியின் எதிர் மறையான இருள்போல் அறிவின் எதிரிமறையாவதல்லது அஃதோர் உள்பொருளாகாதென உரைப்பனவும், இம்மையில் நுகருமின்பத்தைத் தவிர மறுமைக்கட் பெறும் இன்பமொன் றில்லையெனக் கிளப்பனவும், இப் பிறவியொழிந்தால் இனிப்

பிறவியொன்றில்லையென இசைப்பனவும், ஈகை அறம் தவம் திருவுருவ வழிபாடு முதலியனவெல்லாம் மடவோர்க்குரியவென இயல்புவனவும் ஆகி மக்கட்குத் திரிபுணர்ச்சியினைப் பயந்து, அவரது பிறவியினைப் பாழாக்கு வனவாய் இருத்தல் கண்டே, ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் அவர்மேல் வைத்த பேரிருக்கத்தால், அந் நூற்பொருள்களின் இகலறுத்து, முப்பொருள் உண்மைகளை அளவை நூன்முறையில் முன்பின் றொடர்புபட வைத்துத் தெள்ளித் தெளித்துச் சிவஞானபோதச் செம்பொருணூலைச் செந்தமிழ்த் தெய்வ மொழிக்கண்ணே இயற்றியருளினாரென்று கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறு மெய்கண்டதேவ நாயனாரால் இயற்றிவைக்கப் பட்ட சிவஞானபோதத்தின் ஒப்புயர்வில்லாத் தனிப்பெருஞ் சிறப்பைக் கண்ட வடமொழிப்பற்றுடைய எவரோ ஒருவர் அதன்கண் உள்ள சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டை மட்டும் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைத்திட்டார். அங்ஙனம் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துவைப்பினுந், தாம் மொழி பெயர்த்த சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டுஞ் சிவஞானபோதத்தின்கண் உள்ள வாய்மையினை மறையாது விளம்பிவிடல் வேண்டித், தாம் மொழிபெயர்த்த பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திறுதியில், "இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதத்திற் சைவசித்தாந்தப் பொருண் முடிபை அறிந்துகொள்க"* என்று அம் மொழிபெயர்ப்புக்காரர் உண்மையைத் திறந்துஞ் சொல்லிவிட்டார். மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம், "ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே" எனக் கூறிமுடிக்க, வடமொழிப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமோ அதற்கு மேலும், "இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதத்திற் சைவசித்தாந்தப் பொருண்முடிபை அறிந்துகொள்க" என வேறொன்று சேர்த்துக் கூறிமுடிக்கின்றது; இப்பெற்றியினை உற்றுநோக்குங்கால், அவ் வடமொழிச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டுந் தமிழ்ச் சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டன் மொழிபெயர்ப்பாதல் பொள்ளெனப் புலனாகாநிற்கும்.

என்றிதுகாறும் ஆராய்ந்துரைத்தவாற்றால், தமது பிள்ளைமைக் காலத்திலேயே தம் ஆசிரியன்பாற் சைவசித்தாந்த முடிபொருளுணர்ந்த மெய்கண்டதேவர், தாங்கண்ட அம் முடிபொருளுக்கு மாறாக வடமொழி தென்மொழிப் போலிச்

* "ஏவம் வித்யாச் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்."

சமயநூல்கள் முப்பொருட் டன்மைகளை முன்னொடு பின் மாறுகோளுறப் புரட்டிக் கூறுதல் கண்டு, உலகத்திற்கு மெய்ப் பொருள் தேற்றுவானெழுந்த அருட்பெருக்காற் சிவஞானபோத நூலை இயற்றியருளினாரல்லது, அத்தகையதொரு நூல் வட மொழியிலிருப்பக் கண்டு அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்தாரல்லரென்பது நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

இனி, மெய்கண்ட தேவர் சிவஞானபோதம் அருளிச் செய்தற்குமுன், அப் பெயர்கொண்ட நூல் ஒன்று வடமொழியிலாதல் தென்மொழியிலாதல் இருந்ததென்பதற்குச் சான்று ஏதுமில்லாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. மாணிக்கவாசகர்க்கு இறைவன் அறிவுறுத்தியது சிவஞான போதமேயென்று பரஞ்சோதி முனிவர் தாமியற்றிய 'திருவிளையாடற் புராணத்துங்,' கடவுண்மாமுனிவர் தாமியற்றிய 'திருவாதவூரர் புராணத்துங்,' கூறினாரேனும், இவ்விருவர்க்கும் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டிருந்த பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி அங்ஙனம் இறைவன் மாணிக்கவாசகர்க் குணர்த்தியது சிவஞானபோதம் எனக் கூறாமையானும், இறைவனவர்க் கறிவுறுத்தியதெல்லாம் ஐந்தெழுத்துண்மையேயெனக் கூறுதலானும் பிற்காலத் திருந்த அவ்விருவரையுங் கொள்ளற்பாலனவல்ல. அவ்விருவரும் மெய்கண்டதேவ நாயனார்க்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பின்னே யிருந்து அவரருளிச்செய்த சிவஞானபோத நூலைப் பயின்றவ ராகலின், அவர் அந் நூற்குத் தாங் கருதியவாறு ஓர் ஏற்றங் கற்பித்தற் பொருட்டே, அது சிவபிரான் கையிலிருந்ததென்றும் அதனையே இறைவன் திருவாதவூரர்க்கு அறிவுறுத்தருளினா னென்றும் நிகழாததொன்றை நிகழ்ந்ததாக வைத்துப் படைத்து மொழிந்திட்டார். ஆனால், இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகு முன்னிருந்த பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியோ பெயரளவாக வேனுஞ் சிவஞானபோத நூலைத் தமது திருவிளையாடலில் யாண்டுங் குறிப்பிடாமையின், மெய்கண்ட தேவர்க்குமுன் சிவஞானபோதம் எனப் பெயரிய நூல் ஏதும் இருந்திலாமை தேற்றமேயாமென்க. எனவே, சிவஞானபோதம் எனும் நூலை முதன்முதல் அருளிச்செய்தவர் மெய்கண்டதேவரே யல்லாமல் வேறெவரும் அல்லரென்பது துணிபொருளாகப் பெறப்படுதல் காண்க.

இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதம் என்னுஞ் செம்பொரு ணூலை முதன்முதல் இயற்றியருளிய மெய்கண்டதேவர்

பிள்ளைமைப் பருவத்திலேயே எல்லாம்வல்ல அறிவுநூலாசிரியராய்த் திகழ்தல் உணர்ந்த அறிஞர் பலரும் அவரை யணுகி வணங்கித், தாங்கேட்டுத் தெளிய விழைந்த அறிவு நூற்பொருள்கள் பலவும் அவர்பால் உசாவி ஆராயலாயினர். அதனால் மெய்கண்ட தேவரின் பொன்றாப்புக் இத்தென்றமிழ் நாடெங்கணும் பரவி ஒளிரலாயிற்று.

இவ்வாறு நிகழ்கையில், மெய்கண்டதேவர் பிறந்தருளிய குடும்பத்திற்குக் குருவும், வடமொழிக்கண் உள்ள சிவாகமங்க ளெல்லாம் ஒருங்கே ஆராய்ந்து தெளிந்து வல்லராய் விளங்கிய காரணத்தாற் 'சகலாகம பண்டிதர்' எனச் சிறப்புப்பெயர் வாய்ந்தவருந் திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்கு அணித்தான திருத்துறையூரில் வாழ்ந்தவருமான அருணந்திசிவாசாரியார் என்னுந் திருக்கோயில் அந்தணர் சிவாகம முடிபொருளான சைவசித்தாந்தப் பொருள்களைத் தம் மாணாக்கர்க்குச் செவியறிவுறுத்தி வந்தனர். அங்ஙனம் அவர்பாற் சைவசித்தாந்தப் பொருளுணர்ச்சி பெற்றுவரும் அவர் தம் மாணவரிற் பலர் திருவெண்ணெய்நல்லூரிற் பிள்ளைமைப் பருவத்தினராயிருக்கும் மெய்கண்டதேவர் சைவசித்தாந்தப் பொருள் விளக்கஞ் செய்துவருதலைக் கேள்வியுற்றுப் பெரிதும் வியப்பெய்தி, அப்பிள்ளையாரை அணுகி அவர் தந் திருவடிகளைத் தொழுது, அவர் அறிவுறுக்கும் மெய்ப்பொரு ளுரைகளைச் செவியாரப்பருகி, இதற்குமுன் தாம் அறியாமலும் ஐயுற்றுந் தியங்கிய பொருட் டன்மைகளை அறிந்தும் ஐயந்தெளிந்தும் மெய்யுணர்வின் பத்திற்றிளைத்த வண்ணமாய்ப் பிள்ளையாரைப் பிரியாமல் இருந்து மேன்மேன் மெய்யறிவு பெற்று வரலானார்.

இவ்வாற்றால் தம் மாணவர் குழாம் நாளுக்குநாட் குறைந்துவர, அதனைக் கண்ட அருணந்தியார் அதற்குக் காரணம் என்னென்று எஞ்சிய தம் மாணவரை வினாவ, அவர் அம்மற்றை மாணவரெல்லாம் மெய்கண்டதேவர்பாற் சென்று மெய்யுணர்வு பெற்றுவருஞ் செய்தியினை எடுத்தியம்பினார். அதுகேட்ட அருணந்தியார் பிள்ளைமைப் பருவத்தினரான மெய்கண்டார் அறிவுநூற் பொருள் விளக்கஞ்செய்கின்றார் என்னுஞ் செய்தியில் ஐயமும் வியப்பும் தமதுள்ளத்தை ஒருபுறங் கதுவத், தம் மாணவர் பலர் தம்பான் மெய்ப்பொருள் கேட்டு வருதலை விடுத்து மெய்கண்டார்பால் அதனைக் கேட்கப்போயினார் என்னுஞ் செய்தியில் அழுக்காறுஞ் சிவமுந் தமதுள்ளத்தை

மற்றொருபுறங் கதுவத், தாமே அச்செய்தியின் மெய்ம்மையினை நேரிர்கண்டறிதற் பொருட்டு ஒருநாள் திருவெண்ணெய்நல்லூர்க்கு ஏகி, மெய்கண்டதேவர்பாற் சென்றனர். அருணந்தியார் வந்த நேரத்தில், மெய்கண்டதேவர் தம்மெதிரே குழுமியிருந்த மாணவர்க்கு ஆணவமலத்தின் இயல்புஞ் செயலும் எடுத்து விரித்து விளக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அருணந்தியாரின் வருகையைக் காண்டலும், அங்கிருந்தாரில் முன்னே அருணந்தியார்க்கு மாணவராயிருந்தார் பலரும் எழுந்து அவரை வணங்கினர். அருணந்தியார் உடனே அவர்களை நோக்கி, “இப்போது எதனைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என வினவ, அவர்களுள் ஒருவர், “ஆணவமலத்தின் இயல்பையுஞ் செயலையும்குறித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம்” என்று பணிவுடன் விடை கூறினார். அவ்வளவில் அருணந்தியார் அவர்களுடன் உரையாடுதலை விடுத்து, மெய்கண்டதேவரையே செருக்குடன் எதிர்நோக்கி, “ஆணவமலத்தின் உண்மைநிலையாது?” என்று தலையசைப்புடன் வினவினார். அதற்கு, மெய்கண்டதேவர் ஏதும் விடைபகராமல், “நீர் இங்ஙனம் இறுமாந்து நின்று வினவும் இந்நிலையே ஆணவமலத்தின் உண்மை நிலையாகும்,” என்று குறிப்பால் உணர்த்துவார், தம்முடைய அழகிய அருட்கண்களால் அருணந்தியாரை ஏறெடுத்துப்பார்த்துப், பின் அப்பார்வையினை அவரது முடியிலிருந்து அடிவரையிற் செலுத்தி வாளாதிருந்தனர். அருணந்தியார் சைவ சித்தாந்த நுண்பொருளுணர்ச்சி நன்கு கைவரப்பெற்று, அதன் முடிந்த நிலையை மெய்க்குரவன்பாற் பெறுந் தகுதி வாய்ந்த பெரியாரா யிருந்தமையின், தாம் நின்ற ஆணவநிலையைத் தமக்குத் திருநோக்கக் குறிப்பினாலேயே உணர்த்திய மெய்கண்டாரின் மெய்யாசிரிய நிலையை உடனே நன்குணர்ந்து, உளம் நெக்குநெக்குருகக் கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருக அன்பினால் அவர்தந் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, “ஏழையேஞ் செய்தவத்தால் எம்மை யாட்கொள்ள எழுந்தருளிய சிவஞானச் செல்வமே! எளியேன் ஆணவத்தால் மயங்கிச் செய்த பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருளி, அடியேற்கு முடிந்த அழியாப் பெருநிலையை அறிவுறுத்தருளி, அடியேனைத் தேவரீர் திருவடித்தொண்டுக்கு ஆளாக்கியருள் செயல் வேண்டும்” என அழுதுரைத்தார். அன்பினால் அகங்கரைந்துருகிய அருணந்தியார் முடிமீது, மெய்கண்டார் தம் திருக்கையினை வைத்து அருள்செய்து, அவர்தஞ் செவியினுள் முடிந்த சிவமறையினை ஒதி அவரைத் தமக்கு மாணவராக ஏற்றருளினார்.

அதன்பின் மெய்கண்டார் தாம் அருளிச்செய்த நூலை அருணந்தியார்க்கு அளித்து அதன்பொருண் முற்றும் அவர்க்குத் தெளித்தெடுத்தறிவுறுத்தி, "இச் சிவஞானபோத நூலுக்கு ஒரு வழிநூல் செய்திடுக!" என்று கட்டளையுந் தந்தருளினார். அருணந்தியார் அக்கட்டளையினைத் தம் முடிமேல் ஏற்றுச், சிவஞானபோதத்திற்கு விரிந்த ஒருரைபோலச் 'சிவஞானசித்தியார்' எனப் பெயரிய சிறந்த வழிநூலை இயற்றி அந்நூற்பொருளைத் தம்மாணவர் பலர்க்கும் நன்கறிவுறுத்தி, அதனையுந் தம்மாசிரியர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோத முதல் நூலையும் இத்தமிழகம் எங்கும் வழங்கச் செய்தனர்.

இனி, அருணந்தியாரின் மாணவருள் 'மறைஞான சம்பந்தர்' என்னும் பெரியார் தவஞ்செய்தலிலேயே முழுதும் ஈடுபட்டிருந்தமையின் தாம் ஏதும் நூல் செய்திலரேனுந், தில்லைவாழ் அந்தணருள் ஒருவரான உமாபதி சிவனார் என்பவர் வடநூல் தென்னூற் கரைகண்டு சிவபிரான் றிருவடிக்கண்ணும் மெய்யன்புடையராய் முடிந்த நிலை பெறுதற்கேற்ற தகுதிவாய்ந்திருத்தல் நோக்கி அவரை ஆட்கொண்டருளியபின், அவர்க்குச் 'சிவஞானபோதஞ்' 'சிவஞானசித்தி' என்னும் இரு நூல்களையும் வழங்கி, "அவற்றிற்குச் சார்பு நூல் ஒன்று இயற்றுக்!" என்று கட்டளை தந்தனராக, அதனைத் தமது முடிமிசை ஏற்ற உமாபதி சிவனார் அங்ஙனமே அதற்குச் சார்பு நூலாகச் 'சிவப்பிரகாசம்' எனப் பெயரிய செம்பொருணூலை இயற்றியருளினார். இவ்வரலாற்றினை முன்னும் எடுத்துக்காட்டினாம்.

இனி, அருணந்தியார், சிவஞானசித்தி என்னும் நூலைச் சுபக்கம் பரபக்கம் என இருவகைப்படுத்து விரித்தருளிச் செய்ததன் மேலுந், தாந்தங் குரவனை வினாவிய வினாக்களும் அவற்றிற்குத் தங்குரவன் இறுத்த விடைகளும் அடக்கி 'இருபா இருபஃது' என்னும் ஓர் அரிய சித்தாந்த நூலையும் இயற்றியருளினர்.

இனி, மெய்கண்டதேவர் தம்மாணவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரில், 'மனவாசகங் கடந்தார்' என்னும் பெரியார் 'உண்மை விளக்கம்' எனப் பெயரிய ஓர் அரிய நூலை இயற்றியருளினர்.

இனிச், சார்பு நூலாகிய 'சிவப்பிரகாசம்' செய்த உமாபதி சிவனார் 'திருவருட்பயன்,' 'வினா வெண்பா,' போற்றிப் பஃறொடை,' 'கொடிக்கவி,' நெஞ்சுவிடு தூது,' 'உண்மை நெறிவிளக்கம்,'

'சங்கற்பநிராகரணம்' எனப் பெயரிய வேறேழ் அரும்பெறல் நூல்களையும் இயற்றியருளினர்.

இங்ஙனமாக, மெய்கண்டதேவர்க்குமுன் உய்ய வந்ததேவ நாயனார் இருவரும் அருளிச்செய்த 'திருவுந்தியார்', 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்னும் இரு நூல்களுடன் மெய்கண்டதேவரும் அவர்தம் மாணவரும், அவர்தம் மாணவரின் மாணவரும் அருளிச்செய்த நூல்கள் பன்னிரண்டுஞ் சேர்த்துச், சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கென்று சென்ற அநுநூறாண்டுகளாக வழங்கிவருகின்றனர்.

முழுமுதற்கடவுள் உண்மை

ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரால் அறிவாராய்ச்சிப் பொருளெல்லாம் நன்கினிது விளங்கப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களிலே செறித்து அருளிச்செய்யப்பட்ட சிவஞானபோத நூல் உரையிடற்காகா அருமை பெருமையுடைத்தாய்த் திகழும் வாய்மை முன்னமே காட்டப்பட்டது. இது தன்னைத் துறை போகக் கற்றாராய்ந்து தெளிந்தார் எல்லா நூற் பொருளும் ஒருங்குணர்ந்தாராய் மெய்ப்பொருளுறுதி கூடி முதல்வன் நிருவடிப் பேற்றினைத் தலைப்படுவரென்பது துணிபாமாகலின், இதன் சூத்திரப்பொருளை முறையே ஆராயப் புகுந்து, முதற்கண் முதற் சூத்திரத்தான் ஆராய்ந்து நிறுவப்படும் முழுமுதற் கடவுளுண்மையினை எடுத்து விளக்குவாம் :

“அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றுஞ் சுட்டியுரைக்கப்படும் அவ்வமைப்புகள் ஒருகாற்றோன்றிச் சிலகால் நிலவிப் பின்னொருகால் அழிதலாகிய மூன்று தொழில்களின் வயப்பட்டனவாய் நடைபெறக் காண்டலின், அவ்வமைப்புகள் தாமாகவே தோன்றியனவாகாமற், பிறிதோர் அறிவுப் பொருளாற் றோற்றுவிக்கப்பட்ட உள் பொருள்களேயாம்; அவை சிலகாற் சென்றபின் அழிந்து மறையினும் அவற்றின்கண் உள்ள வாலாமை நீங்காமையின், அது நீங்குங்காறும் அவை மீளமீளத் தோன்றா நிற்கும்; தோற்றுவித்த அவ்வமைப்புகளை அழிக்கும் எல்லாம்வல்ல அறிவுப்பொருளே அவ்வமைப்புகளுக்கு முன்னுமுள்ள முதற் பொருளாகுமென்று அறியற்பாற்று” என்பதே முதற்கூத்திரப் பொருளாகும்.

இதன்கட், சுட்டியறியத்தக்க அமைப்புகளை ஆராய முகத்தானன்றிச், சுட்டியாராய்தற்கு இயலாத பொருளுணர்ச்சி கொண்டு முழுமுதற் கடவுளிருப்பினைத் துணிதல் செல்லாதென்பது முதற்கண் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நாம் உணரும் பொருள்கள் அத்தனையுஞ் சிற்றளவு வாய்ந்த சிறுபொருள்களே யல்லாமற் பேரளவு வாய்ந்த பெரும் பொருள்கள் அல்ல. ஒன்றையொன்று நோக்கச் சிறுமை பெருமையுடையனவாக வழங்கப்பட்டினும், நம்புலன்களால் அறியப்படும் பொருள்க ளெல்லாம் நம்மாற் சுட்டியறியப்படுஞ் சிறுமையுடையனவேயாம். நம் புலன்களாற் கவரப்படாத சாலப் பெரியபொருளின் அமைப்பு நம்மால் ஒரு சிறிதும் அறியப்படா தென்றுணர்தல் வேண்டும். இம் மண்ணுலகிற் றோன்றும் பொருள்கள் அத்துணையும் நம்முடம்பின் உறுப்புகளாற் றொடப்படுவனவாயும், அவற்றுட் சில பல நாவாற் கவைக்கப்படுவனவாம், மற்றுஞ் சில மூக்கால் மோக்கப்படுவனவாயும் இன்னும் பல கண்ணாற் காணப்படுவனவாயும் இருக்கின்றன. இவற்றுள்ளும், நாவாலும் மூக்காலும் நுகரப்படுவன அளவில் மிகச் சிறியனவேயாம்; உடம்பினுறுப்புகளாற் றொடப்படுவனவே சிறியனவும் பெரியனவுமாயிருப்பினும், ஒருகாலத் தோரிடத்து ஓர் உறுப்பாற்றொடப்படுவது ஒரு பொருளின் மிகச் சிறு பகுதியேயாம்; என்றுணர்தல் வேண்டும். ஒரு பெருமலை அளவிற் பெரியதேயாயினும், அதனை நங் கைகள் தொட்டுணரக்கூடியவேயாயினும், ஒரே காலத்தில் அவை அம் மலையின் பேரளவினையெல்லாந் தொட்டுணர வல்லன அல்ல, அதன் மிகச் சிறிய ஒரு பகுதியினையே அவைதொட்டுணரவல்லன வாகும். அங்ஙனமே, நங் கண்களானவை சிறியவும் பெரியவுமாய் பலபொருள்களையும் பார்க்கவல்லனவேனும், ஒரு காலத்தோ ரிடத்திருந்து அவை உற்றுப்பார்க்க இயைந்த ஒருபொருட் பகுதி ஓர் ஊசி நுனியின் அளவினதேயாம்; பரந்த நோக்கமாய்ப் பெரும்பொருள்களைப் பார்ப்பினும், அப் பார்வைதானும் அப்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருங்கே கவரவல்லதன்று; நங் கட்பார்வைக்குக் கடலின் ஒரு பெரும் பரப்புப் புலனாவதே யாயினும் அக் கடலின் முழுப் பரப்பும் முடிந்த வெல்லையும் அது தனக்குப் புலனாவதில்லையன்றோ? ஆகவே சுட்டியறியப் படும் பொருள்கள் அத்துணையுஞ் சிற்றளவினவே யாமென்பதூஉம், பொது நோக்காய்ப் பரந்தறியப்படும் மலை கடல் நிலம் முதலியன தாமுஞ் சுட்டியறியப்படுங்காற் பகுக்கப்படுஞ்

சிறுசிறு கூறுகளை யுடையனவேயா மென்பதூஉந் தெற்றெனப் பெறப்படுதல் காண்க.

இனிச், சுட்டியறிதற்கு ஒருவாற்றானும் இயலாத வான்வெளியி னியல்புஞ் செயலும் நம்மனோர் உணர்வுக்குத் தினைத்தனையும் புலனாகாமையின், அதனை யொழித்து, அவன் அவள் அதுவெனச் சுட்டியறியப்படும் பொருளுணர்வு கொண்டே முழுமுதற் கடவுளின் இருப்புஞ் செயலும் இலக்கணமுந் தேர்ந்துணரப்படும் என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார் கூறிய நுட்பம் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். என்னை? மக்களறிவாற் சுட்டியுணரப்படுஞ் சிறுசிறு கூறுகளின் தொகுதியாய் அமைந்த இப்பொருள்களெல்லாம் அங்ஙனஞ் சிறுசிறு கூறுகளாய்ப் பகுக்கப்படுதற்குங் கூட்டப்படுதற்கும், அப் பகுத்தற்றொழிலையுங் கூட்டற்றொழிலையும் இடையறாது புரியும் ஓரறிவுப்பொருளின் செயலை இன்றியமையாது அவாவி நின்றலான் என்க.

இனி, மக்களாற் சுட்டியறியப்படும் பொருள்களுள்ளும் உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும் என இருவேறு பகுப்புகள் காணப்படுகின்றன. உயிரில்லாத கல் மண் நீர் முதலான பொருள்களை ஆராய்தல் கொண்டு கடவுளின் இருப்பையுஞ் செயலையும் ஐயமின்றித் தெளிதல் இயலாமையின், அவற்றின் றொகுதியான இந் நிலவுலகினை முற்கூறுதலொழிந்து, உயிருடைய ஆண் பெண்ணமைப்பினை ஆசிரியர் முதற்கட் கூறிய திறம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது. என்னை? உயிரில்லாத கல் மண் முதலியவற்றின் அமைப்பு, அவற்றின் அணுக்கள் ஒன்றையொன்றீர்த்துக் கூடுங் கூட்டத்தானும் இயற்கையே நிகழவும் பெறும். அங்ஙனமே அவ்வணுக்கள் நாட் செல்லச் செல்லத் தம் ஈர்க்கும் ஆற்றலிழந்து, ஒன்றையொன்று விட்டுப் பிரிதலால் அவ்வமைப்பு அழியவும் பெறும்; ஆகவே, அணுக்களின் இயற்கைத் தன்மையால் நிகழும் இக்கூடல் பிரிதல்களாகிய இருவகைத் தொழில்களையும் நிகழ்த்துதற்கு இறைவனொருவன் வேண்டுமென்றுரைப்பது மிகுதியாய் முடியுமாகலின் என்பது. மற்று உயிருள்ள ஆண்பெண்ணமைப்போ, அங்ஙனம் அணுக்களின் அமைப்புப்போல் ஒரு படித்தாய் நிகழாமல் இருவேறு வகைத்தாய் நிகழ்தலானும்; உயிரற்ற பொருள்களின் அமைப்புக்கும் அழிவுக்கும் ஏதொரு நோக்கமும் பயனும் புலனாகாதிருக்க, உயிருள்ள பொருள்களின் ஒவ்வோர்

உறுப்பின் அமைவுக்கும் அழிவுக்கும் நோக்கமும் பயனும் இனிது விளங்கிக் கிடத்தலானும்; உயிர்ப்பொருளைச் சார்ந்து அவற்றிற்குப் பயன்படுமுகத்தால் உயிரில் பொருளின் அமைப்புக்கு ஒரு காரணந் தோன்றக் காண்டுமன்றி, அவற்றைச் சாராதவழி அவற்றின் அமைப்புக்கு வேறொரு தனிக் காரணங் காண்டல் இயலாமையானும் அவ்வாண்பெண்ணமைப்பே முழுமுதற் கடவுளின் இருப்பையும் அறிவையும் ஆற்றலையும் அருளையும் நனிவிளங்கக் காட்டுந் தகைத்தாமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, ஆண்பெண்ணமைப்பிற் பட்ட உயிர்களுக்குப் பயன்படு முகத்தால் உயிரற்ற கல் மண் முதலிய பொருள்களும் அவற்றின் தொகுதியான உலகமுந் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நோக்கம் நன்கு புலனாதலின் உயிருடைய ஆண்பெண் அமைப்பைச் சார உயிரில்லா உலகவமைப்பினை வைத்து அதனை 'அது' வென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரால் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார் குறித்தருளினார் என்க.

உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களும் ஆண்பெண் அமைப்பிற்பட்ட உயிர்கட்குப் பயன்படுமாற்றினைச் சிறிது விளக்குகவெனின்; விளக்குதும், ஆண்பெண் சேர்கையாற் புதிது பிறந்தமகவு பாலையின்றி உயிர் வாழ்தலும் வளர்தலும் இல்லையன்றே; அங்ஙனம் அதற்கு இன்றியமையாத பால் உணவு தாயின் உடம்பிற் சுரந்தொழுகி அம்மகவினை வளர்த்தற்குப் பயன்படுதல் காண்க. பின்னைக் குழவிப்பருவங் கடந்தபின் பாலுடன் சோறும் வாழை நாரத்தை முதலியவற்றின் கனிகளும் பிள்ளைகள் செழித்து வளர்தற்குப் பயன்படுகின்றன. அதன்பிற், காளைப்பருவம் நடைபெறுங்கால் உண்டற்குக் கோதுமை கம்பு சோளம் கேழ்வரகு முதலான வித்துகளும் பருகுதற்கு நீரும் மோத்தற்கு முல்லை மருவு மருக்கொழுந்து சந்தனம் முதலான நறுமணப் பொருள்களுங், கண்டு மகிழ்தற்கு ஆறுங் குளனுங் காவும் மலையுமாகிய இயற்கைப் பொருள்களுங், கண்ணொளியினை விளக்குதற்குக் கதிரவனுந் திங்களுமாகிய ஒளிப் பிழம்புகளும், அடுதல் சுடுதல் காய்தல் முதலிய தொழில்களைப் புரிதற்கு நெருப்பும், உயிர்த்தற்கும் வெம்மை தீர்த்தற்குங் காற்றும், இனிது உறங்குதற்குப் பஞ்சணைகளும், வீடு சமைத்தற்கு மரங்களும் மண்ணும், வீட்டிற் புழங்குதற்குக் கல் மண் ஈயம் இரும்பு செம்பு பித்தளை முதலியவற்றால் அமைத்த

ஏனங்களும், பல்கலை பயின்று அறிவினை வளர்த்தற்கு ஏட்டுச் சுவடிகளும், உழுதற்கும் ஊர்தற்கும் எருதுகள் குதிரைகளும், உடுத்தற்கும் போர்த்தற்கும் பஞ்சாடை பட்டாடைகளுங் கம்பளிப் போர்வைகளும், அழகிதாக ஒப்பனை செய்துகொள்ளுதற்கு வெள்ளிக்கலன் பொற்கலன் மணிக்கலன்களும், இன்பம் நுகர்தற்கும் மக்களைப் பெறுதற்கும் ஏற்றபடியாக அமைந்த ஆண் பெண் உடம்புகளும் பெரிதும் பயன்படுதல் காண்க. இத்தனைப் பொருள்களொடு மிருந்து மக்களும் ஏனைப்பல்லுயிர் வகைகளும் நன்கினிது வாழ்தற்கு இன்றியமையா இடமாக இந்நிலவுலகம் பயன்படுதலும் அறிந்துகொள்க.

இங்ஙனம் 'அது'வென்று ஈற்றில் வைக்கப்பட்ட சுட்டுச் சொல் உயிரில்லாப் பொருள்களான கல் மண் முதலியவற்றின் றொகுதியா யமைந்த உலகினை நன்குணர்த்தா நிற்பவும், இத்தமிழ்ச் சிவஞானபோத முதல் நூலை வடமொழிக்கண் மொழிபெயர்த்து வைத்த எவரோ ஒருவர், ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரின் நுண்ணிய கருத்தினை உணர்ந்துகொள்ளமாட்டாமல், 'அது' வென்னுஞ் சொல்லாற் சுட்டப்பட்டது அலியேயா (நடும்ஸக) மெனப் பிழைபடக்கொண்டு "ஸ்த்ரீபும் நடும் ஸகாதித்வா" எனச் சூத்திரஞ் செய்திட்டார். அவர் செய்த பிழையினை ஆராய்ந்து கண்டறியாமற், சிவஞான போதத்திற்குப் பேருரை சிற்றுரை வகுத்த சிவஞான முனிவரும் 'அது' வென்னுஞ் சொல்லுக்குத் தமது பேருரைக்கண் 'அலி' என்றே பொருளுரைத்தார்.

அங்ஙனம் அவன் அவள் அது வென்னும் மூன்று சொற்களும் அறிவுலகினையே (சித்துப் பிரபஞ்சத்தினையே) உணர்த்துமாயின், அறிவில்லா வுலகினை (சடப்பிரபஞ்சத்தினை) உணர்த்துதற்குச் சூத்திரத்தின் கண் வேறு சொல் இன்மையானும், அஃதில்லையாகவே அதன்கண் நிகழுந் தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழில்களும் இறைவனொருவனை வேண்டாமலே நடைபெறுமெனப்பட்டு முழுமுதற்கடவுளுண்மையினை நாட்டவெழுந்த ஆசிரியன் கருத்துக்கு முழுமாறாய் முடிதலானும், இந்நூலை வடமொழிக்கண் மொழிபெயர்த்தவரும் அவரைப் பின்பற்றிய சிவஞான முனிவரும் மெய்கண்டான் சித்தாந்தம் நுணுகியுணராராய் இழுக்கினாரென்றுணர்ந்துகொள்க. தமது பேருரைக்கண் 'அது' என்பதற்கு 'அலி' எனப் பொருளுரைத்த சிவஞான முனிவரே அதற்குப் பிற்காலத்தே தாம் வரைந்த சிற்றுரைக்கண் அவ்வாறு அதற்குப் பொருள்கூறக் காணாமையின்

அதற்கு அலியெனப் பொருள் கோடல் பொருந்தாமையினைப் பின்னர் அவருந் தெளியக் கண்டாரென்பது நன்கு புலனாகின்றது.

மேலுங், கல் மண் முதலியவற்றின் தொகுதியான உயிரில் உலகத்தின்கண் அதன் இருப்பினையும் அதன் பகுதிகளிற் சில அழிதலினையும் நாங் காண்கின்றனமேயன்றி, மற்று அதன் நோற்றத்தினை நாங் கண்டதில்லாமையின், இவ்வுயிரில் லுலகத்தில் வைத்து இறைவனால் நடத்தப்படுந் தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத் தொழில்களையும் நம்மனோர் முழுதும் உணர்தல் இயலாமை கண்டுகொள்க. எனவே, உயிரில்லுலகத்தின் தோற்றத்தை அறியமாட்டாத நம்மனோர், அதுகொண்டு அறியற்பாலதான இறைவனிருப்பினையும் அறியமாட்டுவாரல்லர் என்பது.

மற்று, ஆண் பெண் பிறப்பினையும் இருப்பினையும் இறப்பினையுமோ நம்மனோர் எல்லாரும் எக்காலத்துந் தங் கண்ணெதிரே கண்டு வருகின்றமையின், இவ்வுயர் திணையமைப்பின்மேல் வைத்து இறைவனுண்மையினை நாட்டுதலே சாலச் சிறந்த அறிவின் முறையாமென்க. அற்றேல், ஆண் பெண் அல்லாத அலி பேடி முதலிய பிறவிகளைக் கூறாமை ஒரு குறைபாடாய் முடியாதோ வெனின்; முடியாது. இறைவனது படைப்பில் ஏதொரு குறைபாடும் நிகழாது. உயர்திணைப் படைப்பில் ஆண் பெண் என்னும் இருபகுப்பேயன்றி, அலி பேடி என வேறொருபகுப்புச் சிறிதுமே இல்லை. தாய் தந்தையர் பிழைபாடாக நடத்தலால் ஆணுறுப்புக் குறைந்ததே அலியென்றும், பெண்ணுறுப்புக் குறைந்ததே பேடியென்றும் உணரற்பாற்று. ஆகவே, உயிருடைய உயர்திணைப்பிறப்பாகிய ஆண் பெண் என்னும் இருவேறு அமைப்பிலிருந்தும், அவ்விரண்டுக்கும் பயன்படுமுகத்தான் தனது படைப்பின் நோக்கத்தைத் தெரிவிக்கும் உயிரற்ற அஃறிணைப் பிறப்பாகிய இவ்வுலகத்திலிருந்தும் முழுமுதற் கடவுளுண்மையினைத் தெளிவுற நிறுவுதலே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார் தந்திருவுளக் கருத்தாமென்று கடைப்பிடிக்க. அதுவேயுமன்றி, "அவனவனது" எனுஞ் சொற்றொடரிற் போந்த அது என்பதனாற் கூட்டப்பட்டது அலியேயாயின், ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவரே அச் சொற்றொடர்க்கு வரைந்த தமது வார்த்திகப் பொழிப்பின்கண் 'அலி' யென அதனைக் கிளந்தெடுத்துரைத்திருப்பர். மற்று, அவர் அவ்வாறுரையாது,

“உளதாய்,

ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம்
உற்பத்தி திதி நாசம் உடைத்தென்றது”

என ‘ஒன்று’ என்றே கூறினமையால், அவர்க்கது கருத்தன்
றென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. ஈண்டு ஒன்றென்னுஞ்
சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டது, உயிரில்லாவுலகமேயாம். இதனை
நன்கு கண்டே, சிவஞானபோதத்திற்கு ஒரு விரிவுரைபோற்
‘சிவஞான சித்தி’ என்னும் வழிநூல் செய்த அருணந்தி
சிவனாரும், இம்முதற் சூத்திரப் பொருளை விளக்கி,

“ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென்

றுரைத்திடும் உலக மெல்லாம்

வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே”

என ஒதினார்; இதன்கண்ணும் அலி என்னுங் குறிப்பு ஒரு சிறிதுங்
காணப்படாமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. அது நிற்க.

முத்தொழில் நிகழ்ச்சி

இனி, முதன்முதல் ஆண் பெண் பிறவி எப்போது
உண்டாயின? அவற்றை முதலிற் கண்டவர் யாவர்? என்னும்
வினாக்களுக்கு விடை கூறுதல் எவராலும் இயலாது.
முதன்முதற் தோன்றிய ஆண் பெண் தோற்றம் எவராலும்
அறியப்படாவிடினும், அதன் வழிவழித் தொடர்ந்து வரும்
ஆண் பெண் தோற்றத்தினை அறியாதார் எவரேனும் உளரோ?
இலரன்றே. ஆண் பெண் சேர்க்கையின் வழியே ஆண் பெண்
பிறவிகள் வாழையடி வாழையாய் மறித்து மறித்துந் தோன்றிக்
கொண்டே யிருக்கின்றன. ஆகவே, ஆண் பெண்ணுயிர்களின்
தோற்றம் எவரானுங் கண்கூடா யறியப்பட்டதொன்றாகவே
தொடர்ந்து நிகழா நிற்கின்றதென்றோர்ந்துகொள்க. இத்தகைய
பிறவித்தோற்றம் இறைவனாலன்றி வேறெவராலும்
வேறெதனாலும் உண்டாகாமை யுணர்தல் வேண்டும்.

இனித், தோன்றிய இவ்வுயிர்ப் பிறவிகள் சில பல
ஆண்டுகள் நிலையாய்நின்று உயிர்வாழ்ந்து வருதலும் எவர்க்குந்
தெரிந்ததோர் உண்மை நிகழ்ச்சியேயாம். மக்கள் எல்லாருந் தாம்
என்றும் நிலையாயிருப்பதாகவே நினைந்து வருதலாற்றான்
அவர்க்கு உயிர் வாழ்க்கை இனிது நடைபெறாநிற்கின்றது;

இவ்வெண்ணம் அங்ஙனம் அவர்களுள்ளத்தில் வேருன்றி நில்லாவிட்டால், நாளைக்கு நாம் இருப்பது உறுதியில்லையே யென்று அவர்கள் நினைத்து விடுவார்களானால், அவர்கள் முயற்சியவிந்து விரைவில் மாண்டுபோவரல்லரோ? நீண்ட வாழ்க்கையே, உயிர்கட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் வழங்கக் குறித்த இறைவன் றிருவுளக்குறிப்புக்கு ஒத்ததாகையால், அதனை நிலையாக நினைக்கும் எண்ணமும் மக்களுள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்து நிற்குமாறு இறைவன் ஏவுகின்றனனென்றோர்ந்துகொள்க. ஆகவே, நிலையும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய எண்ணமும், அவ்வெண்ணத்திற்கேற்ப நூறாண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கும் வகையும் இறைவன் றிருவருளினாலேயே நிலைபெறுற்று நடத்தல் நன்கு விளங்காநிற்கும். மக்கள் ஒழுங்கான முறையில் ஒழுகிவருவராயின், நூறாண்டுகளும் அவற்றிற்கு மேலும் உயிர்வாழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்பது எமது மக்கள் நூறாண்டுகள் வாழ்க்கை என்னும் நூலில் விரித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, உயிர்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் பலதிறப்பட்ட உடம்புகளும் என்பு தோல் நரம்பு தசை முதலான பருப்பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலால், அவை நாளேற நாளேறத் தேய்ந்து பழுதுற்றுப்போகின்றன; பழுதுற்ற அவ்வுடம்பிலிருந்து அவையிற்றை இயக்கமாட்டாத உயிர்கள் அவை தம்மைக் கீழ்வீழ்த்தி வானூடு சென்று, வேறு புதிய வுடம்புகளின் உட்புகுகின்றன. இஃது எதுபோலவெனின், ஒருவன் தான் மேற்கொண்ட சட்டை மிகக் கிழிந்து தன்னாற் பயன்படுத்தக் கூடாத நிலையை யடைந்தபின் அதனைக் களைந்தெறிந்து அவன் வேறொரு நல்ல புதுச்சட்டையை மேற்கொள்வதுபோல வென்க. இன்னும் பாம்புகள் ஓராண்டிற் பலகாலுந் தம்முடம்பின் மேற்றோலைச் சட்டைபோல் உரித்துவிடுதலும் இவ்வுண்மையினை விளக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இங்ஙனமாக, ஓரறிவு முதல் ஆறறிவுகாறுமுள்ள உயிர்கள் அத்தனையும் எடுக்கும் எண்ணில் பல்கோடியுடம்புகளுடன் சிறிது காலத்திற்குப் பின் அழிந்துபோதலை நங் கண்ணெதிரே காண்கின்றனமாகலின், அவை அங்ஙனம் அழிந்தொழியுமாறு அழித்தற்றொழிலை ஒவாது நடத்தும் ஒரு முதல்வன் உளனென்பது தேற்றமேயா மென்க.

நன்று சொன்னீர். அணுக்கள் கூடுங்கூட்டமும், அது சிறிது காலம் நிலையும் இருப்பும், பின்னர் அது குலைந்துண்டாம்

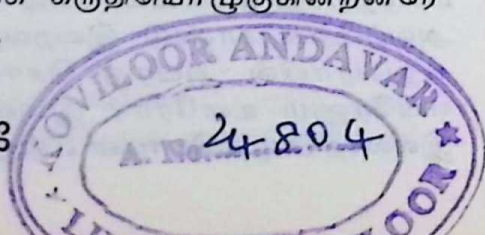
அழிவும் ஒரு வினைமுதலை நாடாமல் இயல்பாகவே நிகழ்க்காண்டுமன்றி வேறில்லாமையின், இம்முத்தொழில் நிகழ்ச்சிக்கும் முதல்வன் ஒருவன் வேண்டு மென்றுரைப்பது மிகையேயாமெனின்; அற்றன்று. அணுக்கள் கூடுங்கூட்டம் நீரின் தட்ப ஆற்றலாலும், அவை பிரிந்தொழியும் அழிவு தீயின் வெப்ப ஆற்றலாலும் நிகழ்கின்றவென்றே இயற்கைப் பொருள் நூலாரும் இயம்புதலானும், இவ்விருவகையாற்றலும் முழுமுதற் கடவுளிடத்தில் இரண்டற விரவி நிற்கும் அம்மைக்கும் அப்பற்றும் உரியவாகுமென்று சித்தாந்த நூல்வல்ல ஆசிரியர் நுவலுதலானும், ஒன்றுசேரும் ஆற்றலும் அதற்கு மறுதலையான வேறு பிரியும் ஆற்றலும் அறிவில்லா அணுக்கள்பால் உளவென்றல் பெரியதொரு மாறுகோளுரையா மென்க. கூடுதல் பிரிதல், கூட்டல் பிரித்தல் என்னுந் தன்வினை பிறவினைகள் அறிவுடைய உயிர்கள்பாலன்றி, அறிவில்லா அணுக்கள்பால் உளவாகா வென்பது காண்டலளவை யானும் ஆராய்ச்சியானும் இனிது விளங்குதலாற் கூட்டும் அம்மையும் பிரிக்கும் அப்பனும் ஒருங்கு விரவிய முழுமுதற் கடவுள் அம்முத்தொழில் நிகழ்ச்சிக்கும் இன்றியமையாத காரணமாய் வேண்டப்படும் என்க.

முத்தொழில் நிகழ்ச்சிக்கிடனாவது உள்பொருளேயாம்.

இனித், தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழிலும் உள்பொருளாகிய மாயையில் நிகழ்வனவே யல்லாமல், இல்பொருளில் நிகழ்வன அல்ல. குதிரைக்குக் கொம்பும், ஆமைக்கு மயிரும், வானின் கட்டாமரைமலரும் என்றுமில்லாப் பொருள்களாதலை அறியாதார் யார்? குதிரைக்கு நேற்று இரண்டு கொம்புகள் முளைத்தன; இன்று அவை அதன் தலைமேல் நீண்டு காணப்படுகின்றன; நாளை அவை விழுந்துபோம் என்று எவரேனுஞ் சொல்வராயின் அவரது சொல்லை எவரேனும் நம்புவரோ? அங்ஙனமே, மற்றொருவர் ஆமையோட்டில் முளைத்த மயிர்கொண்டு ஒரு கம்பளம் நெய்துகொண்டு வந்திருக்கின்றேம் எனப் புகல்வராயின் அவரது சொல்லை எவரேனும் நம்புவரோ? இன்னும், ஒருவர் வானத்திடைவெளியில் மலர்ந்த தாமரைமலர் சில கொண்டு வந்திருக்கின்றேம், அவற்றைக்கொண்டு இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றுக எனக் கூறுவராயின் அவரது சொல்லை மெய்யென நம்புவார் எவரேனும் உளரோ? இவைபோலவே, மாயையென்பது இல்லாத பாழும்பொருள் என்றும், அதன்கணின்று இவ்வுலகம்

வெறுந்தோற்றமாத்திரையாய்க் காணப்படுகின்றது என்றுங் கூறும் புத்தர் மாயாவாத மதத்தவருரை பொருளற்ற புல்லுரையாமென்க. அல்லது உம், ஒரு பொருளைப்பற்றிய உணர்ச்சியும் நினைவும் அப்பொருளைக் கண்டவர்க்கன்றி, அல்லது கண்டு அதனை விளக்கிக்கூறக் கேட்டவர்க்கன்றி வேறொருவர்க்குச் சிறிதும் உளவாகா. கொம்பும், மயிருந் தாமரை மலரும் ஆடு, மாடு, கவரிமான், மடு, குளம் முதலான உள்பொருள்களில் இருத்தலைக் காண்பவர்க்கல்லால் ஏனையோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய உணர்வும் நினைவுந் தோன்றுதலைக் கண்டிலமன்றோ? மாயையென்பது இல்பொருளாயின், அதன்கணிருந்துண்டாம் இவ்வுலகமும் இல்பொருளேயாயின், மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியென்னும் ஐம்புலன்களுக்கும் அது புலனாதல் இயலாதன்றோ? ஐம்பொறிகளுக்கும் புலனாகாததை உணர்தலும் நினைதலும் யாங்ஙனம் கைகூடும்? ஐம்பொறிகளால் உணரப்படுவனவெல்லாம் வெறும் பொய்யே யெனின், ஐம்பொறிகளும் அவற்றின் வழிச்செல்லும் மனனும் மனத்தை இயக்கும் உயிருமெல்லாம் வெறும் பொய்யேயாய் ஒழிதல்வேண்டும். உயிர் பொய்யாய் ஒழிந்தவழி, உயிர் தன்னாற் காணப்படும் உலகினமைப்பைக் கொண்டு காணப்படாத கடவுளையறியும் அறிவும் பொய்யாய் ஒழியக் கடவுளும் பொய்யாகவே ஒழிதல் வேண்டும். இவ்வாறு எல்லாம் பொய்யாம் ஒழியவே, உயிர்கள் தமது நிலையையுந் தம்மொடு தொடர்புடைய பிறவுயிர்களின் நிலையையும் உணர்தலும், உணர்ந்து ஒழுகுதலும், அவ்வாற்றால் விளையும் நல்வினை தீவினைகளும், அவற்றின் பயன்களும், அவற்றை நுகர்தற்குரிய இம்மை மறுமை யுலகங்களும், அவற்றிற்கேற்ப வரும் பிறவிகளும், அவற்றைத் தருவதான முழுமுதற்கடவுளும், இவைகளை ஆராயும் நூல்களுந், தவமுயற்சியும் பிறவு மெல்லாம் பொய்யாகவே ஒழிதல் வேண்டும்.

புத்தரும் மாயாவாதிகளும் ஒரு தினைத்தனைச் சான்று தானும் இன்றிச், செருக்கித் தாமாகவே படைத்திட்டுக் கொண்டு உரைக்கும் இப்பொய்யுரைக்கு இசையத் தமக்கு வேண்டுவன வற்றையெல்லாம் பொய்யாகக் கருதியொழுகின்றனரே வென்றாற், சிறிதும் இல்லையே.

மறைமலையடிகள்

"தனித் தமிழ் இயக்க"த்தின் தந்தையான மறைமலையடிகள் நாகப்பட்டினத்தை அடுத்த காடம்பாடியில், 15-7-1876-ல் பிறந்தார். தந்தை சொக்கநாத பிள்ளை. தாயார் சின்னம்மையார்.

பெற்றோர் அவருக்கு வைத்த பெயர் வேதாசலம். தனித் தமிழில் கொண்ட பற்றுக் காரணமாக, பின்னர் தனது பெயரை "மறைமலையடிகள்" என்று மாற்றிக் கொண்டார்.

அக்களாரின் பள்ளிக் கல்வி ஒன்பதாம் வகுப்புடன் முடிவடைந்தது. எனினும் தனது 21-ம் வயதுக்குள், பழந்தமிழ் நூல்கள் அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

இத்தகையே அக்களாருக்கு அவருடைய 17-வது வயதில் திருமணம் நடந்தது. மணமகன் பெயர் சைத்தரவல்லி, திருமணத்தின்போது அவருக்கு வயது 13.

1898 மார்ச் மாதத்தில் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக அக்களார் பதவி ஏற்றார். 13 ஆண்டுகள் அப்பணியில் இருந்தார். அப்போது அவரிடம் மாணவர்களாக இருந்த பலர், பிற்காலத்தில் தமிழறிஞர்களாகவும், தலைவர்களாகவும், அரசியல் வாழிகளாகவும் புகழ் பெற்றார்கள்.

அவர்களில் சிலர், ரசிகமணி டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார், திருப்புகழ் மணி டி.எம். கிருஷ்ணசாமி அம்பர், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், சிஎன். முத்தரங்க முதலியார், சகலவாழிப் பிள்ளை, டாக்டர் பி. சுப்பராயன்.

இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், வரலாறு, சமூக இயல் என்று, பல்வேறு துறைகளில் 50க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

அக்களாருக்கு சிந்தாமணி, நீலாம்பிகை, திரிபுரசுந்தரி என்று 3 மகள்கள், திருஞானசம்பந்தம், மாணிக்கவாசகம், திருநாவுக்கரசு, சுந்தரமூர்த்தி என்று 4 மகன்கள்.

27-8-1911-ல் துறவு மேற் கொண்ட அக்களார், அது முதல் காவி உடை அணிபவரானார்.

அக்களார் தமது ஆராய்ச்சிக்கென சேர்த்த நூல்களின் எண்ணிக்கை 4,000க்கு மேல். அவற்றைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, தமது நூலகத்தில் அழகுற அடுக்கி வைத்திருந்தார்.

1950 செப்டம்பர் மாதம், தன் முடிவு நெருங்குவதை உணர்ந்த அக்களார், தமது நூல் நிலையம் பொது மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் "மறை மலையடிகள் நூல் நிலையம்" என்ற பெயரில் செயல்பட வேண்டும் என்று உயிர் எழுதினார்.

உயிர் எழுதிய 5 நாட்கள் கழித்து 15-9-1950 பிற்பகல் புகழூட்டி பெற்றார்.

பும்புகார் பதிப்பகம்

127 (பி. எண் : 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்டனோ)

சென்னை - 600 108.

தொலைபேசி : 25267543